Jorma Pihkala

Japanilaisten kristittyjen todistuksia

1920-2020

Japanilaisten kristittyjen todistuksia

1920-2020

Koonnut ja kääntänyt Jorma Pihkala

Ryttylä 2020

Sisällysluettelo

Esipuhe....5
Pastori Ei'ichi Itoon tie Herran luo....6
Insinööriupseeri Kyozo Iwain todistus....10
Katoon uskoon tulo....12
Machimoton voittoisa usko....16
Yoi'ichiro Iseki löysi kiitollisuuden....17
Radiopastori Shigeru Masakin tie....20
Hidehito Naganon todistus....21
Sumiko Ogasawara ja hänen perheensä....22
Rakkaus muutti minut - Ayako Miuran tie Herran luo....26
Rouva Fukudan hellittämätön rukous....29
Rouva Shigemi Kawashitan taistelu....31
Kristillinen avioliitto ja Mineko Mori....34
Uskollisuutta vastoinkäymisissä – Ken Nakamuran pitkä odotus....37
Keiko Uedan tie vapaaksi katkeruudesta....39
Ichi Aben vuoteen vieressä....41
Pastorin rouvan Masami Yokotan tie....43
Pastorin rouva Chizuko Iwai....45
Okinawalainen shamaani Shirahama....46
Pastorin rouva Mikiko Itoo....47
Pastori Itoon äidin pelastuminen....51
Sillan rakentamista – Myoko ja Makio Hirono....52
Uskollinen rukous – Kooji Fujitan pelastus....55
Ikezoen isoäiti....57
Evankelista Ki'ichi Ariga....58
Rouva Mitsuko Aben kaste....59
Kuolemaantuomittu vanki Sapporosta....60
Jalokivet syntyvät puristuksessa - Genzoo Mizuno runoilija vailla vertaa....61
Rajakokemuksia – neiti Sogaben tie....63
Ishimoto - entinen rikollisliigan jäsen....64
Megumi taifuunissa....67
Vapaaksi harhaopin vallasta - rouva Nobusato....68
Daikichin tarina....69
Jumalan armo – Kumiko Kondoon tie Herran luo....70
Kristittynä perheenä Japanissa – Kooichi ja Kumiko Kondoon taival....71
Kirkon presidentti Yoshiaki Hironon tie....74
Setsuko Toyonen todistus....77
Jumalan pelastussuunnitelma - Chiyo Echigon todistus....79
Jumalan rakkaus - Tetsuya Echigon todistus (edellisen mies)....80
Itä-Tokushiman seurakunta ja Rika Okamura (o.s. Okamoto)....82
Hiroko Tayaman matkassa....83
Yoshiharu Hashimoton todistus....85
Michika Umazumen tie....86
Kazuko Miyazaki Yoshinogawan seurakunnan 30 -vuotisjuhlassa....87
Menestyvä liikemies Tooru Miyazaki (edellisen mies)....88
Mitsuko Yoshida sai elämän viime metreillä....89
Yukari Ogan (o.s. Fujii) tie....91
Jumalan sanan johdattamana kasteelle - Kiyoshi Uenoyan todistus....93
Entinen buddhalainen munkki nyt pastori Hirokazu Matsuoka....94
Ikuko Oohiran tie....97
Yasuto ja Kimiko Mitani – yritysmaailman huipulla....99
Huligaani Ren Sugimuran konfirmaatiotodistus....101

Entisen buddhalaisen nunnan Keiko Fujiin tie pelastukseen....103
Radiopastori Yoshitake Arikin taival....112
Munkki Hitachi ja evankelista Hollands....113
Tiedemies Tatsuichi ja opettaja Fumiko Inaba....114
Horiuchin perhe odottaa Herran paluuta....115
Fusayo Fukuin adventtimatka Suomeen....116
Laske Jumalan armonosoitukset! – Hiroko Hiranon todistus....119
Ichiroo Matsumoton ja Kristuksen kohtaaminen....121
Armo saada synnit anteeksi – Yumiko Goton kastetodistus....122
Katsuyuki Yoshimoton tie Herran luo....123
Etsin Jumalan rakkautta – Hiromi Yoshimoton kastetodistus (edellisen vaimo)....125
Pimeydestä Herran valoon – entisen ennustajan kastetodistus....126
Jättäytyminen Herran käsiin – Kiyoko Miyazakin paluu seurakuntaan....128
Todistus uuden vuoden alkaessa – Tsuyomi Ihara....131
Eiko Satoon todistus pelastuksesta....132
Pastori Yoshihiro Koorikin todistus....134
Shooko Watanaben todistus....135
Pitkä tie Herran luo - Tetsuya Fujimuran kastetodistus....136
Masuharu Itoon todistus sairauksien keskeltä....137
Vanha rouva Hamadan todistusta....139
Lukiolaisen Takafumi Yoshidan kastetodistus....140
Lukiolaisen Yuudai Yoshidan kastetodistus....141
Ishiwakan perheen tie Herran luo....142
Toshiko Imanakan todistus kasteen yhteydessä....146
Keiko Ikedan todistus kasteella....147
Tomoko Fukumoton kastetodistus....149
Mitsuko Watanaben tie uususkonnollisuudesta Herran luo....150
Rouva Reiko Kameyaman tuska tyttärestään....153
Manami Tsurumoton kastetodistus....154
Rumiko Iwanon kastetodistus....155
Tomoko Kiyokunin kastetodistus....156
Yasuhiro Kiyokunin kastetodistus (edellisen mies)....157
Miho Koonon kirje äidilleen....157
Kadonneen lampaan - Toshiaki Okan tie....160
Hiroko Nakayaman kastetodistus....162
Rouva Haman kastetodistus....164

Esipuhe

Työssämme Japanissa suurimmat ilon aiheet olivat, kun saimme kuulla tai nähdä Herran pelastavista töistä eri ihmisten elämässä. Vaikka lähetystyö Japanissa on vaikeaa ja kärsivällisyyttä vaativaa, Jumala ei ole suuressa rakkaudessaan tuota suurta kansakuntaa hylännyt. Sieltä täältä yksittäisiä japanilaisia tulee uskoon. Joskus saamme nähdä miten avioparit ja kokonaiset perheet löytävät tiensä Herran luokse.

Olen vuosien saatossa kääntänyt erityisesti kastehetkellä uskontunnustuksen antaneiden todistuksia suomeksi. Lisäksi pyysin varta vasten meidän työtämme koko sydämestään tukeneen pastori Ei'ichi Itoota kertomaan oman työnsä ajalta eri ihmisten uskoon tulon ja uskossa vaeltamisen todistuksia. Näin tämän teoksen todistukset kattavat noin 100 vuoden jaksoa vuodesta 1920 vuoteen 2020.

Vaikka kaikkien todistusten jäljessä lukee vuosiluku, se ei välttämättä tarkoita, että tapahtumat olisivat siltä vuodelta. Osin toki niinkin on, mutta osin todistukset kattavat pitkän ajanjakson ja vuosiluku kertoo silloin lähinnä sen, milloin tuon todistuksen olen kuullut. Olen pyrkinyt sijoittamaan todistukset suunnilleen ajalliseen järjestykseen.

Kaikkia henkilöitä en tietenkään ole itse tavannut, mutta olen saanut heistä tiedon luotettavista lähteistä. Joitakin todistuksia olen lisännyt nimettöminä – en siksi etten tietäisi, keistä on kyse, vaan suojellakseni heidän yksityisyyttään.

Jotkut todistukset ovat pitkiä ja yksityiskohtaisia, jotkut hyvinkin lyhyitä. Perheenjäsenten samanaikaisia kastetodistuksia lukuun ottamatta, todistukset ovat erillisiä toisistaan riippumattomia. Olen pyrkinyt siihen, että Jumalan yksilöllinen johdatus tulisi riittävän monipuolisesti esiin. Jumala pelastaa ihmisiä hyvin erilaisissa elämäntilanteissa, joista olen pyrkinyt tuomaan esiin japanilaisille tyypillisiä. Silti tiedostan, että valikoima ei ole kaiken kattava. Kysymys on lähinnä niistä ihmisistä, joiden elämää omani on tavalla tai toisella koskettanut, joko suoraan tai epäsuorasti. Monia muitakin todistuksia olen toki Japanissa viettämieni vuosien aikana saanut kuulla, mutta olen rajoittunut pääasiassa sellaisiin, joista minulla on ollut kirjallinen dokumentti käytettävissäni.

Todistuksilla on tietenkin jatkonsa, sillä itse kunkin uskon vaellus jatkui ja jatkuu. Olen kuitenkin pääsääntöisesti jättänyt jatkosta kertovat osuudet pois, jottei kirjasta tulisi liian pitkä. Koska kaikki todistukset ovat pariskuntia lukuun ottamatta irrallisia, niitä voidaan lukea missä järjestyksessä tahansa.

Toivoni on, että todistusten lukeminen voisi synnyttää kiitosta sitä Herraa kohtaan, joka on verensä Golgatalla vuodattanut myös japanilaisten pelastukseksi ja noussut kuolleista lahjoittaakseen heille ja meille ihmeellisen pelastuksen lahjan, syntien anteeksi antamisen ja iankaikkisen elämän Jumalan yhteydessä.

Ryttylässä 1.12.2020

Jorma Pihkala

Pastori Ei’ichi Itoon tie Herran luo

Nuoren herran syöksykierre

Olen kotoisin keski-Japanista Mie-läänistä, joka sijaitsee Nagoyan suurkaupungin länsipuolella. Synnyin 5.2.1904 isäni Eizaburon ja äitin Yoshin nelilapsisen perheen vanhimpana poikana. Isäni omisti pienen hiilikaivosyrityksen Aichin läänissä. Vuosisadan alun japanilaiset elivät yleensä hyvin köyhissä oloissa. Siihen nähden perheemme elintaso oli korkea, ja ilmapiiri oli lämmin.

Naapurusto hemmotteli minua ja kutsuivat minua "nuoreksi herraksi". Aloin pitää itsestään selvänä, että muut palvelisivat meitä ja että meidän tehtävämme olisi jakaa käskyjä. Silloinen japanilainen yhteiskunta piti käskijää arvokkaampana kuin palvelijaa. Tämä ajattelu ruokki ylpeyttäni.

Ollessani 15 vuotta vanha, isäni liikeyritys ajautui konkurssiin. Kertaheitolla perheemme suistui köyhyyden kuiluun. Se oli todella nöyryyttävää, kun nyt yhtäkkiä päivittäisen ravinnon hankkiminenkin tuotti vaikeuksia. Saimme tuntea, miltä nälkä maistui. Vararikon myötä hävisivät kuin tuhka tuuleen kaikki ystävälliset ja avuliaat ihmiset, joita ennen oli parveillut kotonamme.

Vanhempani eivät olleet kristittyjä vaan shintolaisia. Heille tämän maailman tavaran ja etujen tavoittelu, mammonan palvonta oli pääasia. Päivät päästään he valittelivat ja itkivät kohtaloaan. Perheriidat lisääntyivät ja kodin ilmapiiri muuttui nopeasti synkän ahdistavaksi.

Työtä ja iltakoulua

Kansakoulussa sain luokan parhaat numerot ja olin opettajien suosikki. He odottivat, että jatkaisin keskikouluun, lukioon ja aina yliopistoon saakka. Kun isäni yritys oli nyt tehnyt vararikon, tulevaisuuden unelmat murskaantuivat. Surin, ettei minulla olisi enää taloudellisia mahdollisuuksia käydä kouluja. Olin epätoivon partaalla, mutta muistin sananlaskun, joka meille oli opetettu koulussa etiikan tunnilla:
- Kärsimys tekee sinusta jalokiven.
Päätin voittaa kurjat olosuhteet menemällä töihin ja opiskelemalla siinä ohessa.

Sain töitä pienessä tehtaassa. Jouduimme työskentelemään ahtaissa tiloissa aamuvarhaisesta ilta myöhään mitättömän pienellä palkalla. Pettymykset seurasivat toisiaan. Tein ensi kertaa elämässäni ruumiillista työtä. Sain yllin kyllin tuntea nahoissani työn ankeutta. Työnantajani antoi minulle kuitenkin luvan käydä yksityistä, iltalukiota vastaavaa koulua kuudesta yhdeksään iltaisin. Se herätti minussa jälleen toivon. Mutta en ollut ottanut huomioon, että olisin iltaisin hyvin väsynyt päivän työstä. Opintoni eivät edistyneet odotetusti. Nukahtelin usein tunneilla ja sain moitteita opettajilta. Vähitellen aloin kyllästyä koko koulunkäyntiin.

Menetin lopulta elämänhaluni. Tunsin kipeästi, ettei maailmassa, jossa raha sanelee kaiken, ole sijaa eikä toivoa varattomalle. Työ alkoi tuntua vastenmieliseltä, opiskelu menetti mielenkiintonsa ja rupesin laiminlyömään tehtäviäni.

Vuoden 1920 syyskuun 27. päivän iltana lähtiessäni kotoa annoin vanhempieni ymmärtää meneväni tavan mukaan iltakouluun, mutta matkalla päätinkin mennä kaupungille huvittelemaan. Olin usein ennenkin jäänyt luvatta koulusta pois ja mennyt elokuviin, milloin minulla vain oli rahaa siihen. Petin vanhempiani ja itseäni, vaikka tiesin hyvin, että paljastuminen veisi asiat entistäkin surkeampaan jamaan. En kuitenkaan kyennyt luopumaan vaarallisesta leikistäni.

Hengellisen laulun vetämänä

Sinä iltana olisin halunnut mennä elokuviin, mutta - kun nyt asiaa ajattelen - kaikeksi onneksi minulla ei ollut ropoakaan rahaa. Siksi menin kaupungille maleksimaan tapamaan aikaa siihen asti, jolloin iltakoulun tunnit loppuisivat.

Asuin Nagoyassa, yhdessä Japanin suurimmista kaupungeista. Kävelin keskustan korkeiden rakennusten reunustamia katuja. Kulkiessani kahden kerrostalon väliin jääneen verrattain kookkaan japanilaistyyppisen asuinrakennuksen ohi kuulin sisältä laulun ääntä. Jokin laulussa veti minua puoleensa. Koska olin juuri sillä hetkellä epätietoinen siitä, miten viettäisin aikani, ajattelin, että katsotaanpas, mitä tuolla mahtaa tapahtuu ja astuin ovesta sisään.

Meneillään oli kristillinen evankelioimiskokous. En ollut milloinkaan käynyt kristillisessä kirkossa, en kuullut ainoatakaan saarnaa enkä virttä puhumattakaan siitä, että olisin nähnyt Raamattua. En siis ymmärtänyt, mistä oli kyse, mutta uteliaisuuttani luikahdin takimmaiselle penkille ja jäin istumaan ja seuraamaan tapahtumien kulkua. Jos olisin tiennyt, että kysymys oli kristillisestä tilaisuudesta, en todennäköisesti olisi sinne mennyt, sillä pienestä pitäen oli kuullut, että "*jaso*" (kristinuskon haukkumanimi) oli huono, ulkomaalaisten uskonto, joka ei kuulu japanilaisille.

Koolla oli 40-50 ihmistä. Katsellessani heidän kasvojaan silmiini pisti heti, miten valoisa ja rauhallinen ilme heillä oli. Omat kasvoni olivat synkät. Niistä kuvastivat tyytymättömyys, levottomuus ja katkeruus, jotka täyttivät olemukseni. Työpaikallanikin minua moitittiin usein synkkyydestä, ainaisesta valittelusta ja vastenmielisestä asenteestani kaikkeen. Itsekin tiesin, että minulla oli tyytymättömät kasvot, jotka kuvastivat sydämeni ja synnin pimeyttä. Siksi hämmästyin ihmisiä, jotka lauloivat puhdas, valoisa ja onnellinen ilme kasvoillaan.

Suljin silmäni ja kuuntelin heidän lauluaan. En ymmärtänyt laulujen runokieltä enkä niiden sisältöä. Ihmettelin vain laulajien kasvojen puhtautta. Olinhan kuullut vain työpaikkani rivoja iskelmiä. Kaunis laulu rauhoitti mieltäni ja minusta tuntui, kuin se olisi puhdistanut likaista sydäntäni. Minun tuli hyvä olo. Liikutuin syvästi.

Länsimaalaisen vanhan miehen puhe

Laulun loputtua kokouksen juontaja alkoi rukoilla. En ollut kuullut sellaista rukousta milloinkaan aiemmin. Se erosi suuresti niistä rukouksista, joita japanilaiset rukoilevat buddhalais- ja shinto -temppeleissä. Rukoilija aivan kuin keskusteli jonkun läsnä olevan kanssa. Sen jälkeen hän ilmoitti, että illan puhe tulisi käsittelemään Jumalan armoa, ja esitteli puhujan.

Minun viisitoistavuotiaan silmissäni puhuja näytti isoisäni ikätoverilta. Kaiken lisäksi hän oli länsimaalainen. En ollut koskaan aikaisemmin kuullut ulkomaalaisen puhuvan. Hän oli Kinjoo -oppilaitoksen perustaja tohtori E.H. McAlpine. Hän oli hyvin pitkä mies. Hämmästyin, että joku ulkomaalainen osasi puhua kieltämme ja aloin kuunnella tarkkaavaisesti.

- Hyvää iltaa, olen iloinen, kun olette kokoontuneet tänne. Tänä iltana puhun teille Jeesuksesta Kristuksesta.
Kuulin ensi kertaa elämässäni nimen Jeesus Kristus. En tiennyt, että sen nimistä henkilöä oli koskaan ollut olemassakaan.
- Jeesus Kristus syntyi 2000 vuotta sitten tähän maailmaan. Mutta minkä tähden hän tuli? Kuulkaamme se hänen omasta sanastaan. Eläessään maan päällä hän sanoi itsestään näin: *'Minä olen maailman valkeus. Joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus'. (Joh. 8:11)*
En ymmärtänyt sanojen sisältöä, mutta sitten hän jatkoi:
- Jeesus Kristus tuli valoksi tähän maailmaan. Hän tuli tuomaan maailman kaikkia ihmisiä varten valon, sydämiä valaisevan todellisen valkeuden. Vaikka ihminen nyt eläisi kuinka synkässä pimeydessä tahansa, ottamalla Jeesuksen vastaan sydämeensä ja Jeesuksen rakkauden voimasta uskomalla Jumalan armoon hän voi päästä elämään valossa ja pelastua valon lapseksi. Jeesus ei tullut kutsumaan ja pelastamaan tämän maailman mahtavia ja erinomaisia ihmisiä, vaan syntiensä tähden pimeydessä kärsiviä, huonoja. Hän tuli pelastamaan heidät synnin pimeydestä Jumalan valkeuden lapsiksi, pahan vallasta uusiksi ihmisiksi. Sitä varten Jeesus tuli.

Sanat koskettivat minua syvästi. Tiesin nimittäin olevani pimeyden lapsi. Köyhyyden kuopassa ja toivottomana koin olevani kelvoton ihminen. Elin päivät päästään kiroten yhteiskuntaa, ihmisiä ja jopa vanhempianikin. En piitannut työnteosta enkä koulunkäynnistä. Olin kulkemassa synnin tietä yhä synkempään pimeyteen. En uskonut, että mikään tai kukaan voisi minua auttaa. Mutta Jeesus olikin tullut muuttamaan uudeksi juuri minunlaisteni onnettomien ihmisten elämän. Jeesus oli tullut maailmaan pelastamaan toivottomia ihmisiä. Hämmästyneenä kuuntelin puhetta yhä tarkkaavaisemmin.

Päätös uskoa Jeesukseen
- Pian tulee joulu. Jouluna iloitsemme siitä, että Jeesus tuli tähän maailmaan todistuksena Jumalan elävästä rakkaudesta meitä kohtaan. Toivoisin, että te, hyvät kuulijat, ottaisitte Jeesuksen vastaan sydämiinne ja voisitte viettää tänä vuonna todellista joulua, julistaja jatkoi.

Japanissa ollaan yleisesti sitä mieltä, että kristillinen julistus on ensikertalaiselle hyvin vaikeatajuista, mutta minä ymmärsin tuon iäkkään julistajan sanoman heti sinä iltana. Sydämeni avautui ymmärtämään, että Jeesus oli tullut pelastamaan minut sellaisena kuin olin. Jumala antoi sydämeeni uskon Jeesukseen ja tulin pelastuksesta osalliseksi tässä elämäni ensimmäisessä kristillisessä kokouksessa.

Puhe päättyi yhteiseen rukouskehotukseen. Kun kaikki kumarsivat päänsä, minäkin tein niin. Mietin, millainen rukous olisi tällä kertaa. Mutta lähetyssaarnaaja sanoikin:
- Ennen kuin rukoilemme, haluaisin kysyä, onko täällä tänä iltana ketään, jolla ei ole todellista iloa ja sydämen rauhaa. Onko ketään, joka huolimatta siitä, että haluaisi elää hyvää ja puhdasta elämää, joutuu päivittäin viedyksi yhä syvemmälle pimeyteen ja pahaan, mutta haluaisi saada todellisen pelastuksen ja avun? Jos täällä on joku tällainen ihminen, nostakoon hän kätensä merkiksi. Haluan rukoilla hänen puolestaan, että Jeesus pelastaisi hänet ja vuodattaisi häneen oman elämänsä.

Minusta tuntui kuin päälleni olisi yhtäkkiä heitetty sangollinen kylmää vettä. Pelästyin pahanpäiväisesti:

- Miten tämä mies voi tietää minun elämäni asiat ja sydämeni tilan noin hyvin? Onko joku kertonut hänelle minusta? Hänhän puhuu selvästi minusta!"
Sisimmässäni huusin samalla:
- Olen saastainen, olen syntinen ihminen, pimeydenlapsi. Rukoilkaa puolestani!
Mutta en kuitenkaan uskaltanut nostaa kättäni, koska ympärilläni oli paljon muita. Mutta puhuja toisti lämpimän kehotuksensa vielä pari kertaa. Lopulta päätin:
- Turha minun on yrittää salailla itseäni. Hänhän tietää jo kaiken. Otan tänä iltana Jeesuksen vastaan. Pyydän, rukoilkaa puolestani!
Nostin käteni. Silloin julistaja tuli ja pani kätensä pääni päälle ja rukoili puolestani.

Tämä tapahtui siis 27.9.1920 ollessani viisitoistavuotias. Minua kehotettiin aloittamaan kirkossakäynti läheisessä Japanin Metodistikirkon Nagoyan keskusseurakunnassa. Seuraavasta sunnuntaista lähtien aloin käydä kirkossa. Osallistuin säännöllisesti jumalanpalveluksiin ja sunnuntai-illan evankelioimiskokouksiin.

Raamattu muutti elämäni
Seurakunnan vanha pastori Masa'aki Sugihara neuvoi minua joka arkiaamuna lukemaan yhden luvun Uutta ja yhden Vanhaa testamenttia, ymmärsin lukemaani tai en, rukoilemaan ja sitten aloittamaan päivän työt ja opinnot. Illalla nukkumaan mennessäni minun piti kiittää kuluneesta päivästä, tunnustaa syntini ja pyytää Herraa antamaan ne anteeksi ja nukkua sitten levollisesti.

Tein niin kuin hän oli sanonut. Päivittäisessä raamatunluvussani lähdin liikkeelle 1. Mooseksen kirjan ja Matteuksen evankeliumin alusta. Koska kristillinen kirkko ja Raamattu olivat minulle entuudestaan täysin vieraita, lukemassani oli paljon sellaista, mitä en ymmärtänyt. Muistin kuitenkin pastorin sanat:
- Lue säännöllisesti, vaikka et ymmärtäisikään kaikkea!

Jatkettuani kirkossa käyntiä pari kolme kuukautta alkoi työ ja koulunkäynti maistua paremmalta. Olosuhteet eivät kyllä muuttuneet. Olimme yhä köyhiä ja jouduin edelleen käymään iltakoulua. Mutta se ei enää katkeroittanut mieltäni. Aloin huomata, että oli itse asiassa hyödyllistä käydä työssä ja opiskella saman aikaisesti. Elämä alkoi tuntua mielekkäältä, rohkaistuin ja uusi toivo alkoi sarastaa. Sain Jeesukselta voimaa työntekoon ja opiskeluun.

Eräänä iltana, kun tulin koulusta kotiin, isäni kutsui minut luokseen. Isät olivat noihin aikoihin Japanissa melkoisia patriarkkoja, joten hiukan aralla mielellä istuuduin hänen eteensä.
- Eiichi, sinä olet viime aikoina muuttunut, hän aloitti.
Kun ihmettelin, mikä minussa oli muuttunut, hän jatkoi:
- Kasvojesi ilme on muuttunut valoisammaksi. Ennen olit aina synkännäköinen. Lisäksi nykyään sanot usein kiitos ja pyydät anteeksi. Mikä sinut oikein on muuttanut? Mitä teet ja mitä opiskelet tätä nykyä?
Hämmästyin, sillä itse en ollut huomannut mitään erikoista muutosta arkielämässäni kotona. Mutta isäni oli havainnut sen ja iloitsi, kun synkkyyteni oli vaihtunut valoisuudeksi, tyytymättömyyteni kiitollisuudeksi ja itsekeskeisyyteni toiset huomioivaksi ja anteeksi pyytäväksi asenteeksi.

Iloitsin kovasti siitä, mitä kuulin. Tohtori McAlpine oli luvannut:
- Jeesus tuli maailmaan muuttamaan pimeyden lapset valkeuden lapsiksi. Hän tuli pelastamaan kelvottomat ihmiset Jumalalle kelpaaviksi.

Iloni johtui siitä, että sain nähdä lupauksen toteutuneen omassa elämässäni. Päätin pyytää kastetta. Pastori Sugihara suoritti kasteen jouluna 1920, kolme kuukautta siitä, kun ensi kerran olin tullut kirkkoon. Olen todella kiitollinen, että olen saanut vaeltaa uskossa siitä asti. (1920)

Herran johdatuksesta Ei'ichi Itoosta tuli pastori. Koko hänen elämänkertansa on luettavissa seuraavan linkin alta:
http://www.pihkala.net/Kirjat/HerraElaaEichiItoo.pdf

Insinööriupseeri Kyozo Iwain todistus

Kasvuympäristö

"Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme lihamme himoissa tyydyttäen lihan ja mielen haluja ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin." (Ef. 2:3)

Synnyin 9.1.1901 Okayaman läänin Ochiain kauppalassa. Molemmat vanhempani olivat jo nuorina tulleet uskoon. Sain siksi kasvaa ympäristössä, jota leimasi onnellisen uskon ilmapiiri. Pienestä pitäen kävin myös kirkossa. Mutta minulla ei ollut aitoa uskoa evankeliumiin eikä sydämeni löytänyt siksi tyydytystä, jota sieluni eksyksissä etsi. Neljätoistavuotiaana kirjoittauduin sotilasuralle valmistavaan kouluun ja vuonna 1922 minut nimitettiin luutnantiksi 21 vuoden iässä. Siitä lähtien palvelin armeijassa 25 vuotta aina vuoteen 1946 asti. Olin silloin Japanin hävittyä sodan Kiinan keskiosassa, josta pääsin palaamaan Japaniin ja siirryin siviiliin.

Pelastustani valmistava Herran työ

"Usko Herraan Jeesukseen, niin pelastut, sinä ja sinun perhekuntasi." (Ap.t. 16:31)

Olin synnynnäisen itsekäs, helposti suuttuva, huolimaton, mutta samalla kärkäs arvostelemaan terävästi muita. Valitin ja olin tyytymätön. Tammikuussa 1924 pääsin jatkamaan opintoja Tokion jalkaväen teknilliseen opistoon, mutta senkin ajan keskityin enemmän huvituksiin ja laiminlöi opintojani.

Herra kuuli vanhempieni hartaan rukouksen puolestani ja minulle alkoi tapahtua merkillisiä asioita. Yksi niistä oli se, että eräs entinen huono kaverini tuli uskoon, ja hän vei minut väkisin kirkkoon. Toinen oli se, että Jumalan kaitselmuksesta sain lisävuoden opiston ylemmälle tasolle vuoden 1925 tammikuusta eteenpäin. Opiskeluvuosien välisellä lomalla pääsin osallistumaan uuden vuoden syventymispäiviin ja niiden aikana Jumalan käsittämättömästä armosta sain osakseni pelastuksen.

Pelastuminen

"Ole rohkealla mielellä, poikani. Sinun syntisi annetaan anteeksi." (Matt. 9:2)

Uuden vuoden päivillä Jumala alkoi tehdä syvää työtä sydämessäni. Ensiksi hän osoitti syntini ja sitten tammikuun 2. päivän iltana klo 22 sain tunnustaa Jumalan ja hänen pappinsa edessä kaikki aina lapsuudesta lähtien painaneet omantuntoni taakat, tehdä parannuksen, pyytää armoa ja omistaa anteeksiantamuksen Jeesuksen ristiin turvaten. Hartioit-

teni kaikki taakat putosivat pois ja sain alkaa uuden elämän. Siitä eteenpäin olen Pyhän Hengen johtamana koko sydämestäni pyrkinyt kantamaan parannuksen hedelmää elämässäni.

Sitten kirjoitin erittäin pitkän kirjeen eräälle entiselle esimiehelleni, jota olin sydämessäni tuominnut ja käyttäytynyt häntä kohtaan äärimmäisen inhottavasti. Pyysin elämäni pisimmässä maratonkirjeessä anteeksi huonoa käytöstäni. Sen lisäksi lähetin useita muitakin anteeksipyyntö kirjeitä sitä mukaan, kuin Herra puhui minulle. Lisäksi lähetin vaimoni takaisin lapsuudenkotiinsa, koska olin mennyt hänen kanssaan naimisiin kysymättä lupaa armeijalta. (Jumalan armosta divisioonan komentaja antoi luvan avioliitollemme ja saimme myöhemmin Jumala kasvojen edessä palata avioliittoomme.) Askel askeleelta Herra alkoi muuttaa minua vaeltamaan valossa. Elämääni varjostanut sumu haihtui ja tuosta päivästä elämäni jakaantui selkeästi aikaan ennen pelastusta ja sen jälkeen. Sain alkaa matkan sydän täynnä kiitollisuutta ja ylistystä Herraa kohtaan.

Jumalan antama paraneminen
”Palvele Herraa, Jumalaasi, niin hän siunaa sinun ruokasi ja juomasi, ja minä poistan sairaudet teidän keskuudestanne.” (2. Moos. 23:25)
Itsekeskeisten, nautintoja tavoittelevien nuoruuden elämäntapojeni, erityisesti juomisen ja ylensyömisen seurauksena sairastin vatsavaivoja, jotka seitsemän vuoden ajan olin joutunut noudattamaan erittäin tarkkaa dieettiä ja jouduin toistuvasti sairaalaan. Hoitomenetelmien vaihtaminen ei ollut tuonut mitään apua. Mutta samalla hetkellä kuin pääsin osalliseksi pelastuksesta sairautenikin parani. Aluksi en sitä huomannut, mutta pari viikkoa myöhemmin eräänä aamuna syödessäni *miso*-soppaa huomasin, että oireet olivat hävinneet eivätkä ne koskaan sen jälkeenkään palanneet. Ylistin ja kiitin Jumalaa entistäkin syvemmin.

Yhden jenin matka ja usko
"Herra Sebaot, jota minä palvelen, elää.” (2. Kun. 3:14)
Kerran minun oli mentävä koululta tutustumaan Funabashissa sijaitsevaan merivoimien viestijoukko-osastoon. Mutta minulla ei ollut matkaan tarvittavaa yhden jenin summaa. Aikaisemmin olisin ilman muuta pyytänyt rahan lainaksi tovereiltani. Mutta Jumala sanoo sanassaan: *”Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää, että te tarvitsette kaikkea tätä. Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin teille annetaan lisäksi myös kaikki tämä.” (Matt. 7:32-33)* Siksi Herra ei sallinut minun tehdä velkaa.

Juuri silloin jumalanpalveluksessa oli käsitelty Herran sanaa: *”Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon.” (Fil.4:6)* Sana oli painunut syvälle sydämeeni. Siksi uskossa päätin seisoa tiukasti tuon lupauksen varassa ja aloin rukoilla yhtä jeniä Herralta. Jumalan ihmeellisen käden toimesta sain ensin 50 seniä eli puolet summasta. Kiitollisena käännyin Jumalan puoleen, että saisin myös toisen puolikkaan eli 50 seniä ja niin hän antoi loputkin tarvittavat matkarahat. Tämä kokemus merkitsi minulle isoa askelta uskonelämässäni. Kysymys ei ollut vain siitä, että sain matkarahat, vaan siitä mitä Filippiläiskirjeen seuraava jae sanoo: *”Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 4:7)* Sain vakuuttuneisuuden, että Jumalan lupaama ihmismielen ylittävä rauha tulisi varjelemaan minutkin. Elävä Jumala, joka tuntee minut täydellisesti, kuulee rukoukseni ja vastaa niihin. Herra ilmaisi minulle, millainen hän on olemukseltaan.

Siunauksia ja kiirettä

”Sitä varten minä näen vaivaa taistellen hänen vaikutuksensa mukaan, joka vaikuttaa minussa voimakkaasti.” (Kol. 1:29)

Kun pääsin osalliseksi pelastuksesta, elämäni muuttui sellaiseksi, että asetin Jumala ensimmäiseksi. Jopa suureksi hämmästykseksenі opiskelu, jota olin ennen inhonnut, muuttui mieluisaksi.

Kun aamulla puoli kuudelta alkavasta aamurukouskokouksesta palasin kotiin ja vaihdoin laukussani olevan Raamatun koulutarvikkeisiin, lähdin opistoon. Sieltä palattuani menin jälleen iltakokoukseen. Päivät olivat tosi kiireisiä, mutta samalla siunattuja.

Kun armorikas vuosi Tokion jalkaväen teknillisessä opistossa päättyi, palasin Kagawan läänin Zentsuujiin sotainsinöörijoukko-osastooni. Heti tammikuun alusta sain tehtäväkseni toimia teknisenä opettajana, maaliskuusta siihen lisättiin kadettien opetustehtävä, edelleen heinäkuusta uusien alokkaiden opetus ja vielä elokuussa kutsunnoista vastaavan upseerin tehtävät. Kun sain hoidettavakseni neljän miehen tehtävät samalla kertaa, olin äärimmäisen kiireinen. Ennen uskoon tuloa minulle ei oikeastaan ollut annettu mitään vastuita, koska en niitä kunnolla kuitenkaan hoitanut. Tämän kiireen tein työni suurella ilolla muistaen, mistä kalliosta olin louhittu ja mistä kuopasta minut oli nostettu.

Myöhemmin sain tietää, että komppanian päällikkö koetteli minua, koska olin muuttunut aivan toiseksi kuin kaksi vuotta aiemmin. Lisäämällä tehtäviäni yksi toisensa jälkeen hän odotti, milloin alkaisin valittaa. Eräänä päivänä komppanian päällikkö hämmästyi, kun näki huoneessani Raamatun ja havaitsi, että sen lähes joka sivulla oli punakynällä tehtyjä alleviivauksia. Hän kysyi: ”Iwai, onko tämä syy siihen, että olet muuttunut?” Kerroin sitten hänelle, miten olin pelastunut. Siitä lähtien hän osoitti minulle syvää luottamusta ja huolenpitoa. (1925)

Kyozo Iwain kokemuksista sodan aikana voi lukea seuraavan linkin alta:
http://www.pihkala.net/Kirjat/IwaiKyouzounTodistus.pdf

Katoon uskoon tulo

Pastori Ei’ichi Itoon kertomana

Oli lokakuinen sunnuntai-ilta Länsi-Yodogawan seurakunnassa, jonka kokoustila oli tavallisen japanilaisen talon yläkerrassa. Evankelioimiskokous oli päättymässä. Kun osanottajat olivat palaamassa koteihinsa, kiinnitin huomioni rotevaan 27 -vuotiaaseen mieheen, joka oli ensi kertaa mukana. Viilenevästä syysillasta huolimatta miehellä oli päällään vain kevyt kesäasu. Hän näytti palelevan, koska talossa ei ollut vielä lämmitystä. Esittelin hänelle seurakunnan toimintaa ja toivotin hänet tervetulleeksi keskiviikkoillan rukouskokoukseen. Silloin mies sanoi:

- Pastori, minulla olisi hiukan kysyttävää. Olisiko minunkin mahdollista pelastua? En tullut tänne siksi, että olisin tiennyt täällä pidettävästä kokouksesta.

Kirkko sijaitsi aivan Osakan läpi virtaavan Yodogawa-joen tuntumassa.

- Itse asiassa lähdin asunnoltani päättääkseni päiväni hyppäämällä jokeen. Mutta kun silloilla liikkui vielä ihmisiä, päätin odottaa myöhempään. Aikaa tappaessani kuljin tästä ohi. Kuulin täältä laulua ja luin alhaalta, että kuka tahansa on tervetullut. Siksi nousin tänne

ylös. Kuunnellessani puhetta ymmärsin, että Jeesus voisi ja haluaisi pelastaa kenet tahansa. Voisinko minäkin vielä pelastua?
- Kyllä sinä voit pelastua. Jos vilpittömästi kuuntelet ja noudatat Jeesuksen sanaa, sinä pelastut eikä sinun tarvitse tehdä itsemurhaa. Kun menet lääkäriin ja hän pyytää sinua avaamaan suusi, avaatko vai pidätkö sen kiinni.
- Totta kai avaan sen.
- Jos lääkäri määrää sinulle lääkettä, käytätkö sitä ohjeiden mukaan.
- Tietenkin.
- Nuorena minäkin jouduin epätoivon valtaan ja harkitsin itsemurhaa, mutta kun kuulin Jeesuksen sanan ja seurasin hänen kutsuaan, sain uuden elämän. Miksi muuten aiot ottaa henkesi?
- Tänään on lokakuun 27. päivä. Ellen 31. päivään mennessä saa jostain hankituksi useita kymmeniä tuhansia jenejä, en ainoastaan saa potkuja työpaikastani, vaan joudun aivan varmasti velkavankeuteen.
- Olet siis ottanut velkaa enemmän kuin kykenet maksamaan takaisin.
- Niin.
- Mihin tarkoitukseen olet rahat lainannut?
- Rahani ovat menneet viinaan ja naisiin.
Niin mies, Katoo nimeltään, kertoi tarinansa. Hän oli kotoisin Miyazakin läänistä Kyuushuun saarelta. Hänen isänsä oli kuollut varhain ja äiti oli kasvattanut hänet ja hänen sisarensa. Kouluaikana hän oli viettänyt hyvää elämää. Sitten hän joutui armeijaan ja menestyi siellä hyvin. Kotiuttamisjuhlissa tarjoiltiin viinaa ja sitten juhlan jälkeen pari kolme ystävä houkutteli:
- Sinusta on tullut nyt mies. Ei se ole mies eikä mikään, joka ei ole naisissa käynyt.
Humalan rohkaisemana mies lähti toveriensa kanssa bordelliin. Tästä yhden illan lankeemuksesta alkoi kierre. Päivät hän kävi töissä, mutta iltaisin ravintolat ja ilotalot alkoivat vetää puoleensa. Rahapulaansa hän kiersi kaikki sukulaisensa, ystävänsä ja tuttavansa lainaamassa heiltä rahaa. Lopulta hän maineensa meni. Mitä enemmän häntä varoitettiin, sitä syvemmälle hän sortui. Sukulaiskokous kehotti häntä lähtemään jonnekin uudelle paikkakunnalle ja aloittamaan uuden elämän siellä. Kolme vuotta sitten hän oli siksi tullut Osakaan töihin erääseen suureen alumiinitehtaaseen.
- Kuinka suuri on kuukausipalkkasi, kun kolmessa vuodessa olet taas joutunut noin pahaan velkakierteeseen?"
-120 jeniä.
Silloiseen palkkatasoon verrattuna summa oli erittäin korkea. Pastorin palkka oli vain 30 jeniä.
- Miten ihmeessä voit noin kovalla palkalla joutua velkakierteeseen?"
- Jos kuussa ansaitsee 120 jeniä, mutta käyttää yli 200 jeniä, niin kuussa menee 100 jeniä pakkasen puolelle. Vuodessa se tekee 1200 jeniä.
Kun lisäksi korkea korko löi päälle, hänen velkansa olivat nousseet 25000 jeniin. Summa oli niin suuri, että sen koroilla olisi elänyt työtä tekemättäkin.
- Olen ollut pari päivää töistä poissa ja kiertänyt kaikki mahdolliset paikat, joista saisin lisää rahaa. Mutta kukaan ei enää halua minua auttaa. Eräs velkojistani on uhannut haastaa minut oikeuteen, ellen palauta hänelle rahoja 31. päivään mennessä. Se tietää velkavankeutta. Minulla ei ole paikkaa minne mennä. Mistään ei löydy apua. Siksi päätin tänään lopettaa elämäni tuohon jokeen. Mutta kerroit, että Jeesus tuli pelastamaan kaikki ja kaikenlaiset ihmiset, jotka tulevat hänen tykönsä, tunnustavat syntinsä ja tekevät parannuksen. Sanat kaikki ja kaikenlaiset osuivat sydämeeni. Tarkoittaako se todella myös minunlaistani ihmistä? Voiko tällainen ihminen, joka on joutunut velkojensa vuoksi itsemurhan partaalle pelastua?

Olin sinä iltana puhunut tekstistä:
"Tulkaa minun luokseni, kaikki työn rasittamat ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeltä. Niin te saatte levon sielullenne. Minun ikeeni on näet sopiva, ja minun kuormani on kevyt." (Matt. 11:28-39)
- Tarkoitat siis sitä, että kuultuasi tuon Jeesuksen kutsun tässä elämäsi ensimmäisessä kristillisessä tilaisuudessa, haluaisit, että Jeesus ottaisi sinut omakseen ja pelastaisi sinutkin.
- Kyllä, niin toivoisin.
- Siinä tapauksessa Herra Jeesus itse on pysähtynyt kohdallesi, suunnannut katseensa sinuun ja kutsuu sinua: 'Tule luokseni'. Sinulla on, kuule, toivoa.
- Mutta mitä minun oikein pitäisi tehdä? Et kai tarkoita sitä, että voisit lainata minulle esimerkiksi puolet velkasummastani.
Hänelle pelastus tarkoitti yhä rahan saamista ylivoimaisessa tilanteessa.
- Ei minulla ole sellaisia summia. En kykene edes 10 jeniä sinulle lainaamaan. Mutta haluaisin kertoa sinulle jotain erittäin tärkeätä. Vaikeuksiesi syy ei ole rahanpuutteessa. Ansaitset parempaa palkkaa kuin valtaosa ikätovereistasi. Ongelmasi on, että käytät rahasi syntiin. Omassatunnossasi kyllä itsekin tiedät koko ajan tekeväsi väärin. Omantuntosi ääni on Jumalan muistutusta siitä, että hän on puhdas ja pyhä. Olet Jumalan Hengen varoituksista huolimatta jatkanut elämääsi himoissasi. Sen seurauksena velkasi ovat ajaneet sinut nyt umpikujaan. Ellei sydämesi pelastu synnin vallasta, sinulle ei ole mitään apua, vaikka saisit rahaa kuinka paljon tahansa.
- Miten niin?
- Jos olisin niin rikas, että kykenisin maksamaan velkasi, sinä helpottuisit hetkeksi, mutta pian jatkaisit samoissa synneissäsi ja kohta olisit samassa kierteessä. Katoo, sydämesi on muututtava, sinun on synnyttävä uudesti. Sinä kyllä tiedät, että synnin palkka on iankaikkinen kadotus. Jos sydämesi muuttuu niin, että kykenet sanomaan ”Ei” kiusauksille ja tovereittesi viettelyksille, niin palkastasi jää kuukaudessa 90 jeniä säästöön välttämättömien elinkustannustesi jälkeen. Kuuntele nyt, mitä sinun on tehtävä!
- No, mitä?
- Kaikesta päättäen et ole velkaa vain yhdelle tai kahdelle ihmiselle vaan useammalle. Kuinka monta heitä on?
- Kolmetoista.
- Etkö olekin antanut jokaisen velkojasi ymmärtää, että olet velkaa ainoastaan hänelle. Olet pettänyt heitä, eikö niin?
- Olet oikeassa, mutta jos kertoisin heille totuuden, menettäisin viimeisenkin luottoni.
- Katoo, tulit tänne kuollaksesi tänä iltana. Kun Jeesus tulee elämääsi, saat aloittaa menneisyydellesi kuolleena kokonaan alusta. Käytännössä se merkitsee nyt seuraavaa. Kirjoita ylös kaikkien velkojiesi nimet. Kirjoita milloin ja kuinka paljon kultakin lainasit.
- Miksi?
- Kuuntele nyt loppuun asti. Eroamme kohta, kun ensin rukoilen puolestasi. Mene huomenna ja ylihuomenna kiertämään listan mukaisesti kaikki velkojasi ja tunnusta heille petoksesi. Jumalan edessä on ensin tehtävä parannus, käännyttävä uuteen suuntaan. Koska olet tunnustanut syntisi ja tahdot ne hylätä, saat ne Jeesuksen Golgatan ristillä tapahtuneen kärsimyksen tähden anteeksi. Saat uuden elämän. Mutta myös ihmisiltä sinun on pyydettävä anteeksi. Mene siksi velkojiesi luo, pyydät anteeksi valheesi ja kerrot, kuinka paljon olet eri ihmisiltä lainannut. Kerro, että lopetat viinanjuonnin ja ilotalokäynnit, ja ryhdyt maksamaan takaisin velkojasi siinä järjestyksessä, kuin olet ne lainannut. Pyydä lisää maksuaikaa. Pyydä apua, että voisit alkaa uuden elämän. Oletko valmis tähän?
- Onko se muka mahdollista? Eihän kukaan suostu sellaiseen.

- Kerro vilpittömästi koko tarinasi. Kerro, että olit menossa tekemään itsemurhaa, mutta ohi kulkiessasi poikkesit kristilliseen kirkkoon, kuulit siellä ensi kertaa Jeesuksesta ja teit Jumalan edessä parannuksen. Kerro, että Jeesuksen kanssa haluat aloittaa uuden elämän ja maksaa myös takaisin velkasi korkoineen. Pyydä koko sydämestäsi heiltä kärsivällisyyttä. Jos olet rehellinen, vilpittömyytesi koskettaa heidän sydämiään. Jos et muuten yksin pysty siihen, voin huomenna tulla mukaasi kiertämään velkojasi.
Hetken aikaa Katoo oli vaiti ja sitten hän vastasi hiljaisella äänellä:
- Teen niin kuin sanot. Sinun ei tarvitse tulla mukaan.
- Tule sitten rukouskokoukseen keskiviikkoiltana.

Panin sitten käteni Katoon pään päälle, julisti hänelle synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä ja rukoili:
- Jumala! Jeesus on tänään kutsunut luokseen Katoon. Hän on tänä iltana tunnustanut syntinsä ja haluaa lähteä uuteen elämään. Auta häntä rohkeasti kiertämään velkojiensa luona pyytämässä anteeksi. Jeesuksen nimessä. Aamen.
Sitten Katoo lähti.

Huokailin Herran puoleen esirukouksia seuraavina kahtena päivänä Katoon puolesta. Tiesin, että Sielunvihollinen kuiskailisi vielä valheitaan parannuksen tehneenkin korvaan.
Keskiviikkoiltana ennen rukouspiirin alkua Katoo ilmestyi hymyillen kirkon ovelle.
- Katoo, kiersit siis kaikki?
- En tiedä, miten kiittäisin. Ensimmäisellä ovella pelkäsin kauheasti, että minut heitettäisiin pihalle. Mutta velkojani kuuntelikin selitykseni suuttumatta ja sanoi ystävällisesti: 'Nyt näyttää Katoo, että olet tosissasi. Kyllä minä nyt sen verran tiesin, että sinulla olisi muitakin velkojia. Mutta siitä tietämättä sinä ensi kerran puhut totta, joten nyt minusta tuntuu, että olet vilpitön. Olen valmis odottamaan palautustasi. Eivät minun lainaamani rahat silläkään takaisin tule, että sinut pannaan velkavankeuteen. Olet vielä nuori, pidä tiukasti kiinni hyvästä päätöksestäsi.' Kiersin kaikki 13 velkojaani. Kaikki tiesivät, että olin heitä pettänyt. Itse asiassa ainoa petetty olin minä itse, kun olin kuvitellut ihmisten uskovan valheeni. Jeesus auttoi minua. Olen tavattoman kiitollinen ja iloinen. Kaikki lupasivat odottaa sataviaan eivätkä vaadi edes korkoa.

Katoon elämä muuttui täysin. Hän alkoi käydä säännöllisesti kirkossa. Pian hän osti itselleen Raamatun ja virsikirjan. Kaksi kuukautta myöhemmin oli joulu. Hän tuli eräänä päivänä pyytämään esirukousta. Hänellä oli paketti, jolle hän pyysi siunausta. Siinä oli vaate hänen pikkusiskolleen ja rahalähetys äidille. Ensi kertaa kolmeen vuoteen hän lähetti omaisilleen tukea. Jeesus oli muuttanut hänet. Jouluna hänet kastettiin. Seuraavana vuonna useita hänen työtovereistaan alkoi käydä kirkossa, kun he näkivät, miten Katoon elämä oli muuttunut. Heistä kaikkiaan kahdeksan nuorta miestä kastettiin hänen jälkeensä. Hän oli mitä innokkain evankelioimistyössä ja todisti rohkeasti katukokouksissa kertoen, miten Jeesus oli ottanut hänet vastaan ja pelastanut hänet pimeydestä valoon. (1928)

Machimoton voittoisa usko

Pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Oli kesä vuonna 1930. Olin vasta valmistunut teologisesta tiedekunnasta ja aloittanut evankelioimistyön Osakassa. Eräänä päivänä sai puhelun Machimoto -nimisen nuorukaisen äidiltä.
- Pastori, poikani on juuri viety sairaalaan, sillä hän on saanut pahat palovammat eri puolille ruumistaan. Hänen tilansa on erittäin kriittinen. Voisitteko rukoilla hänen puolestaan.

Nuorukainen oli kotoisin Kagoshimasta Kyusuulta. Hänen Osakassa asuvalla veljellään oli moottorikorjaamo. Machimoto halusi opiskella, mutta perhe oli köyhä, joten hän oli tullut veljensä korjaamoon töihin ja kävi samalla iltakoulua. Sinä päivänä hän oli ollut korjaamassa autoa, mutta kipinä oli aiheuttanut bensiiniräjähdyksen. Hän oli kautta koko ruumiinsa saanut pahoja palovammoja.

Kiiruhdin sairaalaan. Kun saavuin potilashuoneeseen, hänen koko ruumiinsa oli ympäriinsä siteisiin käärittynä. Tilanne oli äärimmäisen vakava. Kun olin vasta evankelioimistyötä aloittamassa, hätäännyin enkä oikein tiennyt, miten tällaisessa tilanteessa voisi lohduttaa kärsivää. Menin hänen viereensä. Hänen äitinsä ei ollut kristitty, mutta koska hän tiesi poikansa saaneen kasteen seurakunnassamme ja toimineen aktiivisesti nuorten piirin vastuunkantajana, hän oli soittanut minut paikalle. Äiti kääntyi poikansa korvanjuureen ja kertoi, että pastori Itoo oli saapunut. Siteiltä poika ei kyennyt näkemään, vaikka silmät olivatkin auki. Hän lausui:
- Kiitos pastori Itoo, kun tulit minua katsomaan.
Kun surkuttelin hänen karmeata tilaansa, hän sanoi:
- Pastori, laula halleluja!
Halleluja tarkoittaa Jumalan ylistämistä. Kokemattomana pastorina olin ällikällä lyöty. Miten näin onnettomassa tilassa voisi ylistää Jumalaa. Pikemminkin kai olisi ollut kiusaus kirota Jumalaa. Mutta nuorukainen pyysi minua laulamaan ylistystä Herralle. Se kertoo, miten ihana ja suurenmoinen on Kristuksen pelastaman asema.

Heti ei mieleeni tullut mitään virttä, jossa halleluja olisi esiintynyt. Mutta sitten muistin sunnuntai-iltojen evankelioimiskokouksissa käyttämämme laulun:

> Olen Herrassa ja sydämeni iloitsee.
> Kun saan vaeltaa edessäsi, sydän täyttyy.
> Halleluja, halleluja!
> Kun saan vaeltaa edessäsi, sydän täyttyy.

Sitä olimme usein laulaneet. Niin lauloin hänen korviensa vieressä siitä, miten Jeesus täyttää sydämemme ilolla. Kun emme elä ihmisten vaan Jumalan edessä, sydämemme löytää syvimmän tyydytyksen. Halleluja! Ylistämme Jumalan armoa.

Laulaessani omakin sydämeni liikuttui. Kun sitten katsoin hänen huuliaan, huomasin, että hänhän hyräili minun mukanani. Kuolemaisillaan hän lauloi kiitosta Herralle. Neljäs säkeistö kuuluu:

> Herran johdattava käsi on luja.
> Pääsen lopulta Hänen valtakuntaansa.
> Halleluja, halleluja
> Pääsen lopulta Hänen valtakuntaansa

Oli ajallinen elämämme millaista tahansa, lopulta pääsemme perille Jumalan ihmeelliseen taivaalliseen valtakuntaan.

Kun laulu oli päättynyt, hän yllätti minut pyytämällä: - Etkö voisi laulaa vielä virren 'Jätä itsesi Herran käsiin'?
Kristityn elämän ihanuus alkaa Jumalan ylistämisellä. Suurenmoinen voitto on sitten, että saa jättää kaikki asiansa Herran käsiin.

Niin sitten lauloin virren. Siinä pyydämme, että Herra ottaisi meitä kädestä kiinni ja kuljettaisi oman tahtonsa tietä. Olkoon tie kuinka tuskallinen ja kivinen tahansa, haluamme kulkea Hänen tahdossaan. Anomme, että Herra antaisi meille sellaisen maljan kuin hän hyväksi näkee. Oli se katkera tai makea, suostumme siihen.

Tätäkin virttä Machimoto hyräili yhdessä minun kanssani. Olin todella hämmästynyt ja liikuttunut.

Yleensä hänen saamansa suuruusluokan palohaavat johtavat kuolemaan, mutta hän jäi henkiin ja pääsi lopulta kotiin sairaalasta. Mutta palovammojen vuoksi hänen vasen kätensä ja jalkansa eivät enää toimineet. Hän jäi pysyvästi vammaiseksi. Hän palasi myös seurakunnan yhteyteen eikä missään vaiheessa ilmaissut minkäänlaista katkeruutta siitä, että joutui viettämään vammaisen elämää. Päinvastoin hän toistuvasti kiitti Jumalaa.

Pari vuotta sen jälkeen pastori Toyohiko Kagawa aloitti ”Miljoona sielua Kristukselle” -nimisen liikehdinnän. Evankelioimiskampanjaa valmisteltiin seurakuntien välisellä kolmen päivän rukouskokouksella. Ensimmäisenä iltana puheen jälkeen juontaja kehotti paikalla olijoita rukoilemaan vapaasti. Ensimmäisenä äänensä korotti Machimoto rukoukseen:
- Taivaallinen Isä, kiitän sinua! Sinä rakastat Japania ja olet nostattanut tämän liikkeen, jossa tavoitteemme on miljoonan ihmisen pelastuminen. Toissa vuonna menetin palovamman vuoksi vasemman käteni ja vasemman jalkani toimintakyvyn, mutta kiitos Herra, että oikea käteni ja oikea käteni, silmäni ja korvani yhä toimivat. Haluan antaa ne sinun käyttöösi. Jos jotenkin voit käyttää minua pelastumattomien miljoonien hyväksi, niin johda minua tahtosi mukaan.

Tuon rukouksen myötä kokoontuneiden ylle laskeutui väkevä Herran läsnäolo ja rukouksen Henki. Saimme kaikki rohkaistuneina lähteä eteenpäin. Halleluja Herralle laulava ja tiensä Herran käsiin laskeva usko on ihmeellinen lahja. Machimoto sai vielä elää muutamia vuosia, ennen kuin pääsi Herran luo. (1930)

Yoi’ichiro Iseki löysi kiitollisuuden

Pastori Ei’ichi Itoon kertomana

Hoofussa tutustuin Yoi'ichiroo Iseki -nimisen mieheen. Hän oli alun perin erään Yakaguchin läänissä arvostetun suvun päätalon isäntä. Kun tapasin hänet, hän oli sairas ja oli ollut vuoteen omana kokonaiset seitsemän vuotta. Hänestä huokui korkean koulutuksen tuoma jalostuneisuus. Mutta oli ihmisen tausta millainen tahansa, ihminen on heikko synnin houkutusten edessä. Himo synnyttää synnin ja synti kuoleman. Alkoholin, seksin ja rahan ah-

neuden kiusauksiin ei auta paraskaan koulutustausta tai syntyperä. Ihminen sortuu niihin kuin alas vierivä pallo.

Iseki oli nuorena ollut erittäin komea mies, jota geishat olivat suosineet. Niin hän sortui syvälle ilotalojen haureuden harjoitukseen, jota pidettiin vielä noihin aikoihin asiaan kuuluvana. Mutta sellainen elämäntapa johti sairauksiin. Kun tapasin hänet, hän oli vanha mies ja eli syvässä köyhyydessä. Hänellä oli vaimo ja kolme lasta. Iseki oli kyvytön elättämään perhettään. He asuivat pienessä asunnossa ja elivät sosiaalihuollon varassa, joka ei ollut lähimainkaan nykyistä tasoa. Suvun varakkaat jäsenet olivat pitkään kyllä auttaneet perhettä taloudellisesti, mutta he olivat kyllästyneet hänen jatkuviin rahapyyntöihinsä ja hylänneet hänet sosiaalihuollon varaan. Se taas oli synnyttänyt Isekissä syvän vihan ja katkeruuden sukulaisiaan kohtaan. Päivät päästään hän oli elänyt purkamalla katkeruuttaan ja kiukkuaan muita kohtaan. Sen seurauksena lopulta kukaan ei halunnut häntä enää tavata ja hän joutui syvän yksinäisyyden valtaan.

Aivan Isekin naapuristossaan asui miesopettaja Kei'ichi Ogura, joka oli seurakuntamme lämminhenkinen kristitty. Hän kävi aamulla kouluun mennessä tervehtimässä ja kyselemässä sairaan tilaa ja toivottamassa hänelle Jumalan siunausta. Koulusta palatessaan hän jälleen kävi kyselemässä Isekin vointia. Näin tapahtui lähes joka päivä, vaikka hän ei ollut Isekin sukulainen. Aina silloin tällöin opettaja toi Isekin perheelle myös jotain pientä syötävää tuliaisiksi käytyään oppilaittensa kanssa luokkaretkillä. Tällaisesta ystävällisyydestä Iseki tuli kovin iloiseksi. Kun näin oli jatkunut puolisen vuotta, hän alkoi ihmetellä, miksi Ogura osoitti ystävällisyyttä hänelle, sairaalle ja omaisuutensa menettäneelle ja sukunsa hylkäämälle miehelle. Iseki sai selville, että Ogura oli kristitty ja kävi joka sunnuntai kirkossa.

Eräänä päivänä Ogura tuli luokseni ja kertoi, että eräs Iseki niminen sairas mies hänen naapurustossaan osoitti mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan, ja pyysi minua käymään hänen luonaan.

Kun menin Isekien yhden huoneen asuntoon, tapasin hänet vuoteen omana. Myös hänen vaimonsa oli kotona. Samalla kun rouva hoiti miestään, hän teki kotona alihankintatyötä ja yritti niin hankkia elatusta kolmelle lapselleen, joista yksi oli alakoulun jatkoluokalla ja kaksi alakoulussa. Siitä alkoivat käyntini heillä. Juttelimme kaikenlaista ja kuuntelin Isekin elämän tarinaa. Annoin hänelle Raamatun ja selitin, miten pelastus löytyy Jeesuksen ristin rakkaudesta. Kun kirkossa oli erityiskokous, kävin vierailevan puhujan kanssa Isekin luona ja tämä puhuja puolestaan jakoi sanaa hänelle. Lisäksi vein miehelle viikoittain jotain hyvää hengellistä luettavaa, sillä hyvän koulutuksen saaneena hän ymmärsi luettua.

Noin vuosi jatkuin näin. Sitten eräänä päivänä käydessäni Isekin luona, hän pyysi, voisiko hän saada kasteen ja tulla seurakunnan jäseneksi. Lisäksi hän esitti toivomuksen, että kaste voitaisiin suorittaa kirkossa, vaikka hän olikin vuoteeseen sidottu. Isekissa oli tapahtunut muutos.

Tuli sitten kastepäivä. Siihen aikaan ei ollut helppo vuokrata autoa. Ogura ja muut nostivat Isekin peittojen sisällä rattaille ja vetivät rattaat kirkkolle ja kantoivat hänet sisään. Kaste suoritettiin ja hänestä tuli seurakunnan jäsen. Kotona hänen vuoteensa yläpuolelle ripustettiin teline, jolle asetettua Raamattua ja muuta hengellistä kirjallisuutta hän saattoi lukea makuullaan. Hän eli rukouselämää. Hänessä tapahtunut muutos tuli yhä ilmeisemmäksi.

Kerran Hoofuun tuli Kimura niminen pastori evankelioimiskokouksemme vierailevaksi puhujaksi. Pyysin häntäkin tulemaan kanssani Isekin luokse jakamaan hänelle sanaa ja rukoilemaan hänen kanssaan. Niin hän lähti ja avasi Isekien kodissa Raamatun ja jakoi Isekille Herran armon sanaa. Sitten Iseki sanoi pastori Kimuralle kyyneliin asti iloisena:
- Olen äärimmäisen kiitollinen, että tulitte kaukaa palvelemaan Hoofun kirkkoa ja vieläpä katsomaan minuakin. Kovin mielelläni antaisin pastorille lahjan kiitokseksi, mutta niin kuin näette, olen köyhä eikä minulla ole mitään annettavaa. Siksi haluaisin kiitokseksi laulaa virren, josta kaikkein eniten pidän. Itse asiassa viettäessäni huonoa elämää lauloin paljon kaikenlaisia renkutuksia. Mutta nyt en niitä laula, mutta aina herätessäni ja levolle käydessäni laulan paria virttä.

Niin Iseki alkoi laulaa:

Kun nostan silmäni taivaalliseen kotiini,
kyynelsilmiini loistaa paiste.

Olin yllättynyt siitä, miten kauniilla äänellä hän lauloi. Hän selitti, että nuorena hän oli soitellut pianoa ja lauleskellut huvinaan. Nyt hän oli köyhä, mutta taivaallista kotimaata katsellessa ajalliset murheet väistyvät ilon tieltä. Virsi jatkui:

Herra torjuu tämän maailman viholliset,
eikä minun tarvitse pelätä tulisia nuolia.

Lyököötvain huolen laineet,
satakoon vain murheet!

Sille, joka on nousemassa kohti taivaallista kotia,
nuo eivät mitään voi.

Olen matkalla Herran asuntoon, johon myrskyt eivät lyö,
siellä saa väsynyt sielu ikuisen levon.

Kun kävelimme kapeata kujaa kohti kirkkoa ja siellä odottavaa iltakokousta, pastori Kimura sanoi minulle:
- Olipa suurenmoinen potilas. Hän muistutti erästä taulussa näkemääni säteileväkasvoista Jeesusta.
Totesin siihen, että nyt hän todellakin säteilee, mutta ennen, kun hän kantoi katkeruutta, hänen olemuksensa oli ollut aivan toinen.
Siihen pastori Kimura totesi:
- Toden totta, evankeliumi muuttaa ihmisen!

Isekin sairastelu jatkui siitä vielä kuusi vuotta. Joka kerta, kun seurakunnan jäsenet kävivät häntä katsomassa, hän lauloi heille kiitokseksi jonkun virren. Näin hän antoi todistuksen Herrasta, niille, jotka kävivät hänen luonaan. Myös vuoteeseen sidottu voi todistaa Herrasta, jos sydän on suuntautunut taivaalliseen majaan.
Sitten hän pääsi Herran luo kirkkauteen. (1933)

Radiopastori Shigeru Masakin tie

Radiopastori Shigeru Masaki kertoi, miten Herra valitsi hänet ja otti omakseen sodan ajan Japanissa. Nuoret kokoontuivat erään pankin tienoille viettämään aikaansa. Eräs kristitty pankkivirkailija pyytämällä pyysi Masakia, silloin 17 -vuotiasta nuorukaista, tulemaan kotikokoukseen pankin naapuriin, mutta aina hän kieltäytyi lähtemästä. Vihdoin 37:lla kerralla hän ilmoitti lähtevänsä mukaan sillä ehdolla, että rouva ei sen jälkeen koskaan enää vaivaisi häntä pyynnöillään.

Tässä Kakogawassa pidetyssä kokouksessa oli mukana muutamia iäkkäitä ihmisiä sekä pitemmän matkan päästä tullut pastori. Masakin astuessa sisään pastori vaihtoi Raamatun kohdan ja alkoi puhua uudestisyntymisestä lähtien liikkeelle spitaalia sairastaneen syyrialaisen Naamanin parantamisesta. Pyhä Henki avasi Masakin silmät näkemään kauhean syntisyytensä.

Kokouspaikan ulkopuolella kuului muiden nuorten huutelua: ”Missä Masaki on?” Mutta hän ei hievahtanutkaan paikaltaan.

Kun kokous päättyi, osanottajat alkoivat poistua samoin kuin pastori. Silloin Masakin vierellään istunut mies kysyi häneltä, haluaisiko hän juuri silloin antaa elämänsä Jeesukselle. Kun Masaki vastasi myöntävästi, mies pyysi häntä rukoilemaan Jeesusta tulemaan sydämeen. Masaki vastasi, ettei hän osaa rukoilla. Silloin mies kehotti häntä rukoilemaan perässään. Silloin hän sai sydämeensä rauhan, kohtasi oman Pelastajansa elämänsä ensimmäisessä kristillisessä tilaisuudessa.

Vieressä istunut mies oli satunnainen kävijä, joka oli työmatkalla Kakogawassa ja kristittynä halusi osallistua kotikokoukseen. Kesti yli 45 vuotta, ennen kuin Masaki tapasi hänet uudelleen. Mies ei muistanut tapahtumasta mitään. Jumala käytti häntä, mutta kunnian Masakin pelastumisesta sai yksin Herra.

Masaki ei itse tehnyt itse asiassa mitään aloitetta lähestyä Herraa. Jeesus yksipuolisella rakkauden valinnallaan veti hänet sisälle pelastettujen valtakuntaan ja sittemmin radioevankelistan tehtävään. Hänhän toimi 30 vuotta Luterilaisen Tunnin "Valoa sydämiin" ohjelman radiopastorina ja 60 vuotta täytettyään hän siirtyi Yhdysvaltoihin 15 vuodeksi työhön siellä asuvien japanilaisten pariin. Sitten hän palasi Japaniin aloittamaan uutta seurakuntaa Himejin kaupungissa jatkaen samalla kansainvälistä kiertävän evankelistan tehtäväänsä. Hän vieraili kaikkiaan 5 kertaa Suomessa.

Masaki pääsi Herran luo 85 vuoden iässä. Hänen kaksi poikaansa toimii teologian professorina toinen Yhdysvalloissa ja toinen Kobessa. (1944, 2018)

Hidehito Naganon todistus

Sodan jälkeen nuoruuden ajan ylirasituksen ja ravinnon puutteen seurauksena sairastuin tuberkuloosiin, jota pidettiin siihen aikaan parantumattomana sairautena. Kärsin myös keuhkopussintulehduksesta ja sappikivistä. Kaiken lisäksi tuli vielä unettomuus. Jouduin viettämään kolme vuotta selälläni vuoteeseen sidottuna. Vaimoni syötti suuhuni puuron kaltaista ruokaa. Hän hoiti minua kaikessa ulostustarpeet mukaan lukien. Koska olin töissä valtion rautateillä, rautatiesairaalan lääkärit kävivät vuorotellen luonani kotikäynneillä. Hoitoni vuoksi vaimoni laihtui ja kuihtui, niin että hänen terveytensä joutui romahtamisen partaalle. Kolmen vuoden ajan kärsimme taloudellisesti, henkisesti ja ruumiillisesti.

En tuntenut Jumalaa enkä tiennyt, millainen Jeesus on. En edes tiennyt, missä Yonagossa, asuinkaupungissamme sijaitsi kirkko. Tietenkään en myöskään tiennyt, mikä pastori on ja millaista työtä hän tekee. Mutta aivan sellaisenani sain kohdata Jeesuksen Kristuksen.

Vuoden 1948 tammikuun 16. päivän iltana klo 19 kenenkään perheen jäsenen huomaamatta nousin vuoteeltani hienhajuisessa yöpuvussani parta ajamatta, ja lähes kontaten poistuin ulos harhailemaan talvi-iltaan. Jonkin matkaa kuljettuani kujan varrella oli pieni vaatimaton mökki. En tiedä miksi, mutta horjuen menin siihen sisään. Kun seisoin eteisessä, sisältä tuli nainen, katsoi hämmästyneenä minua, otti viereiseltä pöydältä huovan ja heitti sen päälleni kuin verkon. Kyyristyin siihen huopa niskassani. Vähän ajan kuluttua siihen tuli mies. Hän tarttui minua kainalosta ja kiskoi minut tatamille ja siirsi minut istumaan alhaalta lämpiävän pöydän suojaan. Hän oli pastori Kiyoshi Satake, jolle olen suuresti kiitollisuuden velassa.

Pastori kyseli minulta yhtä ja toista ja kuunteli tarinani. Sitten hän alkoi opettaa minua. Ennen pitkää pöydän päälle ilmestyi paksu kirja, jonka sivuja hän selasi. Sitten hän pani hiljaa kätensä pääni päälle ja sanoi: ”Poikani, sinun syntisi ovat anteeksi annettu.” Ja luki Johanneksen evankeliumin 1. luvun jakeen 12: *”Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.”* Sitten hän jatkoi: ”Jeesus laski kätensä sairaan päälle ja tämä parani heti. Hänen haavojensa kautta sinut on parannettu.” Lopuksi hän sanoi: ”Tämä riittää sinulle.” Nenäni vuosi ja kasvoni peittyivät kyyneliin, kun epätoivoni vaihtui toivoon, pimeyteni muuttui valoksi ja sain siirtyä kuolemasta elämään. Sain siinä heti tunnustaa kaikki syntini ja vastaanottaa parannuksessa armahduksen.

Myöhemmin kuulin hänen ajatelleen: ”Jos tämän miehen päästää menemään, hän kuolee – siinä määrin hänen silmiensä ilme on outo.”

Erään evankelistaharjoittelijan tukemana minut saatettiin kotiin. Vaimoni oli kadottuani kovasti etsinyt minua. Herätin jo nukkumassa olleen vanhimman poikamme. Hänen ja vaimoni eteen polvistui, kerroin illan tapahtumat ja kyynelissä pyysin heiltä anteeksi. Siitä illasta elämäni muuttui. Ylistin Herraa ja uskoin, että hän parantaisi minut. Myöhemmin minut ja vaimoni kastettiin Japanin meressä niin, että pidimme toisiamme kädestä kiinni. Pian sen jälkeen rautatiesairaalassa sain lausunnon, että keuhkotautini oli parantunut täysin. Siellä sanottiin lisäksi: ”Nagao, Jeesus Kristus on parantanut sinut.” (1996, 1948)

Sumiko Ogasawara ja hänen perheensä

Pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Kamojiman seurakunnan pioneerityön ensimmäinen kokous pidettiin vuonna 1946 Tsutsui lankatehtaan vastaanottotiloissa. Pitkään pidin joka maanantai-ilta lankatehtaan naistyöntekijöille ”henkisen valmennuksen” nimellä kokouksia, jotka kestivät puolitoista tuntia. Niissä laulettiin virsiä ja opetin Raamattua aivan kuin evankelioimiskokouksia. Alkuaikana niihin kokoontui salin täydeltä 2-300 henkeä. Monet tulivat uuteen kohdistuvasta uteliaisuudesta, mutta ajan mittaa jäljelle jäivät ne, jotka tosissaan halusivat oppia tuntemaan Raamatun sanoman.

Heidän joukossaan oli nuori teini-ikäinen Sumiko Akiyama. Hän oli erittäin kaunis neito. Hänellä oli kaksi vanhempaa ja kolme nuorempaa sisarta. Heidän isänsä oli heikko terveydeltään ja palveli erilaisia epäjumalia. Japanin historiassa köyhillä perheillä oli usein surkea tapa myydä tyttäriään prostituoiduiksi pitääkseen perhettä hengissä. Sumikokin myytiin kansakoulun viidennellä luokalla ollessaan Kioton erääseen geisha -taloon. Mutta hänelle kehittyi erittäin paha vatsasairaus. Kun kipu iski, paranemiseen kesti useita päiviä, joina hän ei kyennyt työhön. Kun geisha talon omistaja totesi, ettei tytöstä ollut mihinkään, niin hän palautti tytön vaatien rahansa takaisin.

Kouluunkaan Sumiko ei enää voinut palata, joten 12-vuotiaana hän alkoi työt Tsutsuin lankatehtaassa silkkilangan tekijänä. Hän sai pientä palkkaa, mutta kaiken sen hän joutui antamaan isälleen, joka käytti sen elämiseen ja juomiseen. Pienestä pitäen hän oli tottunut ajattelemaan, että herkullinen ruoka ja hauskuus kuului rikkaille, mutta köyhän osa oli antaa kaikki vanhemmilleen.

Sumiko oli 19 -vuotias, kun aloitimme Kamojiman seurakunnan. Hänkin tuli lankatehtaan kokouksiin ja oppi laulamaan virsiä ja tuntemaan Raamattua. Hän alkoi käydä myös joka sunnuntai-ilta evankelioimiskokouksissa ja edelleen aamujumalanpalveluksissa sekä keskiviikkoillan rukouskokouksissa. Hän oli etsijä, joka halusi olla vilpitön uskonelämässä. Hän osallistui kaikkiin seurakunnan säännöllisiin kokouksiin, jopa tiistaista lauantaihin aamuisin klo 5 pidettäviin aamurukouksiinkin. Hän ilmaisi toiveensa saada kaste ja niin hänet kastettiin. Vaikka hän ei ollut käynyt kuin kansakoulun viisi ensimmäistä luokkaa, hän oli erittäin älykäs.

Sumiko luki paljon Raamattua ja rukoili. Näimme, miten hänessä tapahtui muutos. Hän oli nimittäin ollut katkera kohtalostaan köyhänä. Tultuaan uskoon hän teki parannuksen vanhempiinsa kohdistuneesta katkeruudesta. Hän tajusi, että koska vanhemmat eivät tunteneet elävää Jumalaa, he palvoivat rahaa ja epäjumaliaan. Siksi hänessä syntyi halu kertoa evankeliumi heille. Siihen eivät riittäisi pelkät sanat, tarvittiin palveleva rakkaus, jota hän Pyhän Hengen johtamana osoitti heitä kohtaan.

Hän asui tehtaan tyttöjen asuntolassa, sillä hänen työnsä tapahtui vuoroviikoin joko päivä tai iltavuorossa. Asuntolan kussakin huoneessa asui kymmenen työtoveria. Myös huonetoverit näkivät muutoksen Sumikon elämässä. Hän muuttui ystävälliseksi ja alkoi kuunnella toisten ongelmia. Hänen esimerkkinsä vaikutti niin, että useita hänen työtovereitaan alkoi tulla hänen kanssaan kirkkoon. Yksi toisensa jälkeen heitä kastettiin.

Elettiin sodanjälkeistä aikaa, jolloin maa oli USA:n miehittämä ja sekin osaltaan vaikutti, että kirkkoon tuli paljon nuoria. Mutta nimenomaan lankatehtaan nuorista naistyöntekijöistä

monia kastettiin, kun Sumiko Akiyaman vaikutuksesta he alkoivat käydä kirkossa. Tehtaan johto ja entuudestaan kristityt iloitsivat, kun näki miten hyviä ja uskollisia nämä kastetut olivat työssään ja elämässään. Seurakunnassa Sumiko osoitti myös esimerkillistä palvelualttiutta monissa näkymättömissä tehtävissä. Vaikka en ollut uhraamisesta opettanut, hän oppi Raamattua lukemalla myös antamaan kymmenykset tuloistaan Herralle. Näin hänen uskonsa ilmeni terveellä tavalla elämässä.

Noin puolitoista vuotta siitä, kun Sumiko oli alkanut käydä kirkossa, myös hänen iäkäs äitinsä ilmestyi jumalanpalveluksiin. Kun hän kiitti minua siitä, että olin huolehtinut Sumikosta, ymmärsin hänet äidiksi. Jumalanpalveluksen jälkeen kutsuin heidät pappilaan syömään. Silloin äiti kertoi:
- Olen oppimaton, mutta Sumiko lohduttaa ja rohkaisee minua, kun törmään vaikeuksiin. Paljon on hän joutunut kärsimään, mutta ei ole paennut köyhästä kodistaan niin kuin moni nuori nykyään tekee, vaan on alkanut huolehtia meistä rakkaudella. Tuo muutos tapahtui hänessä, kun hän alkoi käydä kirkossa, joten ajattelin, että minunkin on syytä tulla kirkkoon.

Niin sitten äitikin kastettiin ja hänestä tuli kristitty. Pian myös Sumikon kaksi vanhempaa sisarta ja yksi nuorempi alkoi käydä kirkossa.

Toiseksi vanhin sisaruksista oli naimisissa miehen kanssa, josta oli tullut alkoholisti, joka rakasti enemmän riisiviinaa kuin vaimoaan ja kahta lastaan. Mies otti velkaa saadakseen viinaa. He olivat asuneet Kiotossa, mutta olivat lopulta pakotetut palaamaan Kamojimaan. Onnistuin sopimaan lankatehtaan kanssa niin, että mies pääsi sinne töihin siinä toivossa, että perhe saisi asiansa järjestykseen. Kaksi kuukautta myöhemmin palkanmaksupäivän iltana miehen vaimo, Sumikon isosisko, rouva Chiba, tuli juosten pappilaan ja itki eteissämme:
- Nyt taas mieheni on viikon omilla teillään. Ellei hän palkkapäivänä tule heti kotiin, tiedän, että hän on rahoineen lähtenyt taas juopottelemaan. Viikon kuluttua hän sitten tulee takaisin rahattomana. Mitä minä teen? Kahdessa kuukaudessa asiat ovat taas tässä jamassa, sillä hän ei ole tullut töistä kotiin.

Rukoillessamme vaimo alkoi tajuta, että miehen syyttäminen ja haukkuminen ei tässä enää auttanut. Miehen ongelma oli alkoholismisairaus. Siksi vaimon tuli pikemminkin yrittää hoitaa häntä tämän sairauden keskellä. Hän alkoi sydämestään rukoilla miehensä pelastumisen puolesta. Kesti kyllä pitkään, mutta lopulta mieskin teki parannuksen ja hänetkin kastettiin. Mies vapautui myös viinasta ja koti vaurastui. Rouva Chiba kiitti:
- Tämän päivän siunaus juontaa siihen, että Sumiko ensin pelastui ja löysi uskon Jeesukseen.

Myös Sumikon pikkusiskon puoliso tuli uskoon ja kastettiin.

Sumikon vanhimman sisaren mies Akiyama oli innokas Soga Gakkai nimisen buddhalaisen uususkonnon kannattaja. Hän oli hyvä työntekijä ja varakas rakentaja, joka oli erikoistunut sisäseinien tekemiseen. Kun Sumikolle varttui ikää, Akiyama päätti etsiä Sumikolle miehen. Hän esitteli hänelle hyvin läheisen ystävänsä Yui'ichi Ogasawaran. Sumiko tuli kysymään asiassa minulta neuvoa.

Ogasawaran perhe oli Kamojimasta kotoisin. He olivat asuneet ja harjoittaneet liiketoimintaa Shizuokassa, mutta sodassa olivat menettäneet koko omaisuutensa ja palanneet koti-

seudulleen Kamojimaan. Yui'ichi oli kasvanut siis varakkaan perheen ainoana poikana ja oppinut aina saamaan sen mitä halusi. Hän osasi siis käyttää rahaa, mutta ei ollut oppinut koskaan tekemään työtä ansaitakseen rahaa. Lisäksi hän oli sairastanut pitkään tuberkuloosia ja oli vasta hiljattain parantunut siitä.

Varoitin Sumikoa menemästä naimisiin hänen kanssaan. Hänen kannattaisi rukoillen odottaa, kunnes löytäisi uskovan miehen, jonka kanssa voisi elää yhteistä uskonelämää. Asiaa mietittyään hän kysyi, eikö voisi mennä ei-kristityn miehen kanssa naimisiin siinä toivossa, että voisi johtaa hänet uskon tielle ja saada sillä tavalla uskovan kodin. Siihen en voinut todeta muuta kuin sen, että jos hän koki tehtäväkseen miehen johtamisen Herran luo, niin se oli hänen valintansa. Mutta lisäsin siihen, että se on vaikea ja raskas tie. Vähintään kymmenen, jopa kaksikymmentä vuotta joudut kärsimään monella tavalla. Jos siitä huolimatta Herrasi edessä rukoillen päätät niin tehdä, niin tee sitten. Niin hän meni avioon ja vihin heidät Kamojiman kirkossa.

Pari kuukautta häiden jälkeen illan suussa pappilan ovelle ilmestyi Sumiko, joka kovalla äänellä kutsui vaimoani. Kun vaimoni kysyi, mikä oli hätänä, hän sanoi haluavansa ottaa heti eron miehestään. Vaimoni rauhoitteli häntä ja opasti hänet yläkertaan. Siinä kuuntelimme yhdessä häntä.

Sumikon miehen terveys oli vielä niin heikko, että Sumiko joutui huolehtimaan heidän elatuksestaan. Hän oli tullut töistä ja käväissyt kotona ja tuli sitten heti meille, kun asuimme varsin lähellä toisiamme. Hän kertoi, että kotiin tultuaan hän oli havainnut, että kaikki hänen häiden jälkeen tuomansa arvokkaat tavarat kuten ompelukone olivat kadonneet. Kun hän ihmetteli, oliko siellä käynyt varkaita, mies selitti anteeksi pyydellen, mitä hän oli tehnyt.

Heikkoon terveyteensä vedoten hän ei ollut koskaan oppinut tekemään työtä. Ajan tappamiseksi hän oli jo pitempään harrastanut uhkapelejä. Hän oli hävinnyt pelissä, mutta pelihimo oli vienyt mennessään ja hän oli ottanut lainaa rikollisjärjestöjen ylläpitämiltä pimeiltä markkinoilta. Näiden korkeakorkoisten lainojen takauksena oli se, että maksukyvyttömän oli luovutettava kaikki omaisuutensa takaukseksi. Sinä päivänä hän oli taas ollut peliluolassa eikä voittanut mitään. Rikollisjärjestön miehet vaativat silloin aiemman lainan palautusta, mutta kun hänellä ei ollut rahaa, he tulivat ja veivät kaiken talon arvokkaan irtaimiston mennessään. Hän oli kyllä pyytänyt, että vaimon kotiin tuomaa ompelukonetta ei olisi otettu, mutta hänen pyyntöjään ei kuunneltu. Kaikki omaisuus oli mennyt ja mies pyyteli kovasti anteeksi.

Sumiko sanoi, että hän ei kestä sellaista. Hän haluaa eron. Siihen vaimoni sanoi:
- Jos et olisi kristitty, voisin tässä tapauksessa auttaa eron hankkimisessa, mutta koska sinä olet kristitty, en sitä voi tehdä. Sinähän menit naimisiin ei-kristityn kanssa voidaksesi johtaa hänet uskoon. Juuri tällaisissa tilanteissa sinun tulee rukoilla ja pyytää Herralta apua voidaksesi rakastaa miestäsi. Ilman sitä et pääse eteenpäin. Sumikon puhkesi itkuun ja tunnusti väärät ajatuksensa ja rukoiltuamme yhdessä hän palasi kotiinsa. Seurasimme hänen paluutaan sydämen kipua tuntien.

Tällaisia tilanteita toistui ainakin kolme neljä kertaa. Joka kerta hän parannusta tehden palasi aina kotiinsa. Lisäksi miehen terveys heikkeni niin, että hän joutui toistuvasti sairaalaan ja hänelle jouduttiin tekemään myös erittäin suuri leikkaus. Sairauskulut olivat suuret. Ne Sumiko säästöillään, palkallaan ja eläkerahaston säästöillään onnistui maksamaan.

Kului pitkät yli 20 vuotta. Heille syntyi poika ja tytär. Sumiko jatkoi lankatehtaan työntekijänä ja huolehti kahdesta lapsestaan ja miehestään, joka oli kuin suuri lapsi. Näiden vaikeuksien keskellä hänen uskonsa syveni syvenemistään. Kaiken keskellä hän ei laiminlyönyt sunnuntain jumalanpalveluksia, iltakokousta, raamattupiiriä eikä aamurukouksia. Taloudellisessa ahdistuksessakin hän piti kiinni kymmenysten antamisesta Herran työlle.

Tultiin aikaan, jolloin tytär valmistautui omiin häihinsä ja poika oli lukion lopuilla. Miehelle jouduttiin suorittamaan suuri leikkaus. Ennen leikkausta omaisia pyydettiin hankkimaan veren luovuttajia, sillä siihen tarvittaisiin 4 litraa verta. Leikkauksen jälkeen kävimme sairaalassa häntä katsomassa ja rukoilemassa hänen puolestaan, sillä näytti aivan ilmeiseltä, että hän ei selviäisi siitä. Herra vastasi rukouksiin ja hän toipui ja pääsi takaisin kotiin.

Yui'ichin äiti oli Soga Gakkai uususkonnon jäsen. Hänkin oli heikko terveydeltään ja joutui pitkiksi aikaa sairaalaan. Sumiko tuli eräänä päivänä meille ja sanoi, että Yui'ichin äiti oli osoittanut mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan ja hän pyysi meitä rukoilemaan ja johdattamaan hänet uskon tielle. Kävin häntä katsomassa sairaalassa. Potilashuoneessa oli Soga Gakkai uskonnon palvonnan kohdetta edustava laatikko, koska hän oli varsin innokas tuon uskonnon kannattaja. Tervehdittyäni hän sanoi:
- Poikani Yui'ichi on terveydeltään heikko, mutta siitä huolimatta Sumiko osoittaa hänelle rakkautta eikä valita ollenkaan. Olen siitä todella kiitollinen.

Hän pyyteli anteeksi sitä, ettei ollut poikaansa kyennyt kunnolla kasvattamaan, ja lisäsi, että hänkin haluaisi opiskella Raamattua. Olin siitä tosi iloinen ja rukoilin äidin puolesta. Sitten kävin viikoittain häntä sairaalassa tapaamassa ja opettamassa hänelle pelastuksen tietä Jeesuksen tuntemisessa. Sitä kesti noin kolme kuukautta ja sitten äiti sai potilashuoneessaan kasteen. Noin kolmen neljä vuotta myöhemmin hän sai kutsun Herran luo.

Yui'ichi toipui äärimmäisen kriittisestä tilasta ja oli siitä kiitollinen ja myös siitä, että tytär oli valmistautumassa häihinsä ja poika yliopiston pääsykokeisiin. Nyt hän teki lopulta syvän parannuksen elämässään ja hänet kastettiin. Sen jälkeen hänkin alkoi yhdessä vaimonsa kanssa käydä kaikissa seurakunnan tilaisuuksissa terveytensä sallimissa rajoissa. Lisäksi he avasivat kotinsa kerran kuukaudessa pidettäville kotikokouksille.

Noihin aikoihin Sumiko jäi eläkkeelle työskenneltyään lankatehtaassa 38 vuotta. Japanilaiseen tapaan eläkkeelle jääneelle maksetaan suurehko eroraha eläkkeelle jäännin yhteydessä. Sumikon saama eroraha – noin kolmen vuoden palkan verran - oli varsin pieni verrattuna moniin muihin vastaavan ajan työssä käyneisiin, koska hänellä ei ollut kansakoulun lisäksi muuta peruskoulutusta ja hän oli työskennellyt päiväpalkalla. Heti sen saatuaan hän toi siitä kymmenesosan uhrina kirkolle kertoen, että hän oli kiitollinen saamastaan erorahasta ja halusi kiitoslahjana antaa Herralle siitä kymmenykset. Sitten hän lisäsi, että summan saisi käyttää vapaasti paitsi noin kolmasosan hän toivoi käytettävän eläkepastorin asunnon hankintaan, jonka hän tiesi olevan vireillä.

Hänen asenteensa kosketti minua syvästi, sillä tiesin, että heidän kodissaan ei ollut liikaa rahaa. Miehen sairausmaksut, edessä olevat tyttären häät ja pojan yliopistokoulutus kaikki vaatisivat paljon rahaa. Näin hänen uhrialttiudessaan Herran kirkkauden kosketuksen.

Japanilaiseen tapaan Sumiko kutsuttiin eläkkeelle jäännin jälkeen entisen työpaikkansa naisten asuntolan hoitajaksi, missä tehtävässä hän sai huolehtia nuorten naistyöläisten henkisestä hyvinvoinnista. Hän jatkoi tässä tehtävässä vielä kahdeksan vuotta saaden sa-

maa palkkaa kuin aikaisemminkin. Näin hänen ei tarvinnut olla huolissaan elannosta. Kiitollisena hän todisti, miten onnellista on olla Herran huolenpidossa.

Hän tuli uskoon 19 -vuotiaana ja oli vuonna 1990 64 -vuotias. Hänet on monesti valittu seurakuntaneuvostoon samoin kuin noin 60 hengen naistenpiirin johtajaksi. Vaikka naisten piirissä on varsin korkeastikin koulutettuja jäseniä, vain kansakoulun viisi luokkaa käynyt Sumiko on valittu tehtävään, sillä ”viisauden lähde on Herran pelko”. Todellinen viisaus on niillä, jotka vaeltavat nöyryydessä Jumalan kasvojen edessä kuuliaisina Herran sanalle. Sellaisen ihmisen Herra korottaa. Sumikosta loisti Herran omaa valoa. (1946, 1990)

Rakkaus muutti minut - Ayako Miuran tie Herran luo

Kun ystäväni kuulivat, että minusta oli tullut kristitty, he eivät salanneet ihmetystään: "Sellaisestako muka kristitty?"

Heidän hämmästyksensä oli ymmärrettävää. Ensiksikin he tiesivät, että olin tuntenut syvää vastenmielisyyttä kristittyjä kohtaan. En voinut välttää vaikutelmaa, että kristityt olivat tiukkapipoisia ja teeskentelivät muita parempaa. Saatoin kyllä tunnustaa heidät tietyllä tavalla ystävällisiksikin. Mutta sisimmässäni koin heidät ylpeiksi ja muita halveksiviksi.

Sitä paitsi japanilaisten ei mielestäni olisi pitänyt palvella ulkomaista jumalaa. Oli miten oli, en mitenkään kyennyt pitämään kristityistä.

Toiseksi ystäväni tiesivät, miten huonoon elämään olin sortunut.

Noihin aikoihin toverini nimittivät minua "vampiksi". En ollut edes kaunis. Silti minulla oli poikakavereita, vaikka muille jakaa. En löytänyt elämästä mitään iloa. Kaikki tuntui tyhjältä ja turhalta. En piitannut, vaikka olisin kuollut heti paikalla.

Ystäväni eivät nähneet minussa mitään vakavamielisyyteen, rehellisyyteen tai lempeyteen viittaavaakaan. He tiesivät vain, etten ottanut elämässäni mitään vakavasti. Ei siis ole ihme, että he olivat ällikällä lyötyjä, kun minusta tuli kristitty.

Mikä sitten synnytti minussa uskon Kristukseen? Lähden liikkeelle taustastani ajallisesti vähän kauempaa.

Tyynenmeren sota päättyi Japanin tappioon vuonna 1945. Olin silloin 23 -vuotias ja jo seitsemättä vuotta opettajana Asahigawan kaupungin eräässä kansakoulussa. Tyttölyseosta valmistuessani olin ollut iältäni vain hiukan alle 17. Olin heti suorittanut opettajan kelpoisuustutkinnon ja aloittanut opettajan virassa.

Saattaa kuulostaa itsekehulta, kun sanon, että olin erittäin innostunut opettajan työstä ja kannoin lähes liiallista huolta oppilaitteni edistymisestä. Ehkä se johtui kenessä tahansa

esiintyvästä nuoruuden innosta ja ihanteellisuudesta. Ajattelin aivan tosissani, että parasta, mitä minulle voisi tapahtua, olisi vetää viimeinen henkäyksenikin opettajanpulpetissa.

Japanin tappio sodassa oli minulle shokki. Amerikkalaiset miehittivät maan. Heidän määräyksiään oli toteltava ehdoitta. Käytössä olevista oppikirjoista oli annettujen ohjeiden mukaisesti mustalla tussilla peitettävä lukemattomia kohtia.

Neljännen luokan opettajana minäkin opastin oppilaitani tiettyjen kappaleiden tietyille riveille ja käskin heidän sitten mustata tekstiä. Ohjeideni mukaisesti nuo vilpittömät lapset mustasivat oppikirjojaan. Opettajan silmin heitä katsellessani sydäntäni aivan riipaisi. Edelliseen päivään asti olin opettanut heitä käsittelemään oppikirjoja huolellisesti ja varoittanut heitä likaamasta niitä. Mutta nyt minun piti opastaa heitä suttaamaan kirjonsa mustalla tussilla. Sieluni täytti syvä tyhjyyden tunto.

En enää itsekään tiennyt, mitä minun olisi pitänyt opettaa oppilailleni. Oliko se totta, mitä olin heille opettanut entisen japanilaisen opetussuunnitelman mukaan? Vai oliko amerikkalainen uusi opetussuunnitelma oikea? Vai olivatko ne ehkä molemmat vääriä? En yksinkertaisesti kyennyt enää opettamaan oppilailleni, joten erosin opettajan virasta.

Luisuin viimein siihen pisteeseen, että annoin samana päivänä kahdelle eri miehelle suullisen lupauksen siitä, että menisin naimisiin heidän kanssaan. Ajattelin valita sen, joka ensimmäisenä toisi vanhemmilleni morsiusrahan. Näin merkityksettömältä minusta tuntui jopa naimisiin meno, vaikka siinä on kysymys yhdestä elämän tärkeimmästä valinnasta. Niin sitten toinen heistä toi morsiusrahan. Mutta juuri sinä päivänä ennen hänen tuloaan olin pyörtynyt ja joutunut anemian vuoksi vuoteen omaksi. Pian sen jälkeen minussa todettiin keuhkotauti.

Kului kaksi vuotta. Elämän tyhjyys parantolassa vei minut siihen pisteeseen, että tein itsemurhayrityksenkin. Noihin aikoihin kuvioihini ilmestyi eräs lapsuudenystäväni Tadashi Maegawa. Hän oli lääketieteen opiskelija ja hänkin sairasti keuhkotautia. Hän alkoi kertoa minulle Kristuksesta.

En kuitenkaan osoittanut mitään oireita siitä, että ottaisin elämän tosissani. Olin tyytymätön, hangoittelin vastaan, en piitannut mistään. Hän murehti, kun en halunnut ottaa kuuleviin korviini, mitä hän minulle puhui. Eräänä päivänä olimme kävelemässä kukkulalla, jolta avautuu näköala Asahigawan kaupunkiin. Hän ei kestänyt katsella asennettani, vaan varoittaakseen minua hän otti yhtäkkiä maasta kiven ja alkoi lyödä sillä omaa jalkaansa. Kun hämmästyksissäni yritin estää sitä, hän sanoi:

"Aya, olen rukoillut Jumalalta, että sinä ottaisit elämän vakavasti. Mutta minä en kykene sinua pelastamaan. Olen itselleni vihainen, kun olen niin surkea auttamaan sinua."

Näin kyynelten valuvan hänen silmistään. Hänen rakkautensa lävisti olemukseni ja viilsi sydäntäni. Se ei ollut miehen rakkautta naiseen, vaan ihmispersoonan rakkautta toiseen.

Nyt asenteeni muuttui. Aloin etsiä Kristusta, johon Tadashi uskoi. Halusin saada sen jonkin puhtaan ja pyhän, joka loisti hänen olemuksensa läpi. Hänen vilpitön ja vakaa elämäntapansa kosketti minua syvästi, minua, joka en ollut jaksanut uskoa mihinkään maailmassa, minua, joka olin halveksinut ja inhonnut kristittyjä. Matkassa oli vielä monia mutkia, mutta

lopulta sain kasteen sairasvuoteella. Tuo unohtumaton päivä oli heinäkuun viides vuonna 1952.

Elämäkerrallisessa kirjassani "Tuuli kääntyy tulevaan" (SLEY) olen kertonut yksityiskohtaisesti, miten uskoni Kristukseen Jumalan Poikaan syntyi. Mutta haluaisin jakaa tässä yhden näkökulman asiasta lainaamalla romaaniani "Rakkauden sola" (SLEY).

Kirja "Rakkauden sola" liittyy Hokkaidon Shiokari-solassa 28. helmikuuta 1906 tapahtuneeseen rautatieonnettomuuteen. Käytin päähenkilön mallina erästä nuorta kristittyä miestä, joka heittäytymällä kiskoille sai muusta junasta irtaantuneen vaunun pysähtymään ja näin esti sen suistumasta rotkoon. Tämä muiden matkustajien pelastamiseksi elämänsä uhrannut rautatievirkailija oli nimeltään Masao Nagano, Asahigawan aseman rahtiosaston konttoripäällikkö.

Hänen kuolemansa ja uskonsa kosketti monia. Nagano oli valmistautunut kuolemaan milloin tahansa. Siitä oli osoituksena testamentti, jota hän kantoi aina mukanaan. Veren tahraamana se löydettiin hänen taskustaan. Hänen kuvallaan varustettuna sen teksti painettiin kortiksi, jota levitettiin laajalti. Moni sen saanut kääntyi kristityksi.

Tässä ote kirjasta: Lumisen Sapporon eräässä kadunkulmassa Nagano kuuli julistajan puhuvan ohikulkijoille. Saarna teki häneen lähtemättömän vaikutuksen:

"Hyvät kuulijat! Millainen ihminen oikein on? Ensinäkin ihminen pitää itseään parempana kuin ketään muuta. Mutta millaista on todellinen hyvyys? Eikö se ole sitä, että ihminen vihaa pahuutta itsessään? Mutta mehän emme edes halua myöntää itsessämme mitään rumaa tai pahaa. Esimerkiksi pidämme kyllä hotkimista häpeällisenä tapana, mutta omaa hotkimistamme emme pidä ollenkaan pahana. Vaikka tiedämme, että pahan puhe ei ole miehekästä, pidämme omaa pahaa puhettamme pelkästään toisten oikeutettuna arviointina. Japanilainen sananlaskun mukaan rosvollakin on ainakin kolme syytä rosvoiluunsa. Miten on puolustettavissa se, että varastaa toisten omaa? Silti varas keksii perusteensa.

Hyvät ystävät, tunnen kuitenkin yhden todella rehellisen miehen. Hän on Jeesus Kristus.

Jeesus Kristus ei tehnyt mitään väärää. Hän paransi syntymästään asti sokeat ja rammat. Hän osoitti ihmisille todellista rakkautta. Tiedättekö, ystävät, millaista täydellinen rakkaus on? Rakkaus on sitä, että ihminen antaa toiselle sen, mikä on hänelle itselleen kaikkein tärkeintä. Mikä sitten on kaikkein tärkeintä? Eikö oma elämä? Jeesus Kristus antoi meille tuon kalleimman, oman elämänsä. Hän ei koskaan tehnyt mitään syntiä. Mehän emme ainoastaan tee väärin, vaan vieläpä kiellämme mitään pahaa tehneemmekään. Mutta tämä Jeesus Kristus, joka ei pelkästään ollut synnitön vaan teki jatkuvasti hyvää, otti kantaakseen koko maailman synnit. Hänet naulittiin niiden vuoksi ristille. Hän olisi voinut päästä rististä vetoamalla syyttömyyteensä. Mutta hän ei tehnyt niin. Synnitön kantoi syntisten rangaistuksen. Syntiset taas yrittävät paeta vastuutaan kieltämällä syyllisyytensä. Tässä näkyy kirkkaasti, millainen on Jumalan Poika ja millainen syntinen ihminen.

Hyvät ystävät, ristille naulittu Jeesus Kristus vieläpä rukoili hänet ristille lyöneiden puolesta: *'Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät!'*
Ystävät, kykeneekö kukaan ihminen rukoilemaan sellaisen puolesta, joka on lävistämässä? Jeesus kuitenkin rukoili anteeksiantamusta ristiinnaulitsijoilleen. Se osoittaa, että hänen persoonansa on jumalallinen. Hän on Jumalan Poika."

Kun romaanin päähenkilö kuuli saarnan kadun kulmassa, hän sai piston sydämeensä, alkoi etsiä Kristusta ja tuli lopulta uskoon. Itse asiassa kysymys on kuitenkin omasta uskontunnustuksestani. Niin kuin edellä kerroin olin elänyt tyhjää ja tarkoituksetonta elämää. En ollut pitänyt edes erityisen pahana sitä, että olin samanaikaisesti antanut kahdelle miehelle avioliittolupauksen.

Millaiseksi olisikaan elämäni muodostunut, jos olisin jatkanut samalla tavalla eteenpäin? Mitä hyvää hedelmää voi odottaa piittaamattomasta elämästä? Olisin vain tuhlannut ja tuhonnut oman ainutkertaisen elämäni. Sillä hetkellä, kun tajusin, että Jeesus Kristus kärsi ristillä minun likaisen ja iljettävän sydämeni tähden, minun syntieni vuoksi, elämäni muuttui.

Jeesuksen luo saa jokainen tulla aivan sellaisenaan. Vaikka olisit viettänyt kuinka väärää tai itsekästä elämää tahansa, pidettiinpä sinua kuinka toivottomana tapauksena tahansa, olit kuinka omahyväinen tahansa, saat tulla sellaisenasi Jeesuksen luo. Saat tulla syntisenä. Raamattu sanoo, että Jeesus tuli tähän maailmaan pelastamaan meitä syntisiä. Jumala ottaa iloiten vastaan, jokaisen joka katuen pyytää pahuuttaan anteeksi. Etkö sinäkin uskoisi ja turvautuisi Jeesukseen Kristukseen. Voin ujostelematta luvata, että eteesi avautuu aivan uusi elämä.

Raamatun kaikkein keskeisin kohta kuuluu:
"Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa (Jeesuksen Kristuksen), ettei yksikään, joka häneen (Jeesukseen Kristukseen) uskoo hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." (Joh. 3:16) (1952)

Rouva Fukudan hellittämätön rukous

Pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Rouvan Fukudan mies vietti hyvää ja vastuuntuntoista elämää. Hän oli erittäin uskollinen työssään. Vaikka tämä mies oli hyvä työntekijä ja huolehti hyvin perheestään, hänelläkin niin kuin kaikilla meillä oli heikkoutensa. Hän rakasti vaimoaan, mutta hän oli erittäin mustasukkainen. Vaikka he olivat olleet naimisissa jo yli 30 vuotta, edelleen hän oli mustasukkainen vaimostaan. Esimerkiksi jos vaimo sattui sanomaan hyvän huomenen tervehdyksen naapurin ohi kävelleelle miehelle, se nostatti miehessä rajun mustasukkaisuuden puuskan. Hän alkoi syyttää vaimoaan ja puhumaan ilkeästi ikään kuin rouvan aamutervehdys olisi ollut viettelevä. Mustasukkaisuus pyrki turmelemaan puolisoiden keskinäisiä suhteita.

Heillä oli kolme lasta, jotka olivat jo kasvaneet aikuisiksi. Rouvalla oli siis jo aikaa ja hän halusi lähteä töihin. Miehellä ei ollut mitään sitä vastaan paitsi se, että hän ei voinut sallia hänen työskentelevän paikassa, jossa oli miehiä. Mutta hän ei laskenut vaimoaan myöskään sellaiseen työpaikkaan, jossa oli pelkkiä naisia siitä pelosta, että siellä puhuttaisiin hänestä pahaa.

Tällaiset ahdistukset ajoivat rouvaa etsimään apua eräältä kansakouluaikaiselta toveriltaan, lääkärin puolisolta, joka oli kristitty. Hänen välityksellään rouva Fukuda tuli keskustelemaan ongelmistaan minun ja vaimoni kanssa. Ehdotimme hänelle työskentelyä seura-

kuntamme ylläpitävän lastentarhan toimistossa. Hän alkoi sen myötä myös käydä jumalanpalveluksissa ja Jumalan sanan puhutteleman hänet kastettiin ja hänestä tuli kristitty. Kun rouvan työ tapahtui lasten parissa, miehelläkään ei ollut mitään sitä vastaan. Näin kului kolme neljä vuotta.

Olisi luullut, että iän myötä mustasukkaisuus olisi hellittänyt, mutta juuri päinvastoin kävi. Se paheni pahenemistaan. Rouvalle tilanne alkoi käydä aivan sietämättömäksi. Syntyi riitoja, joissa mies sylki suustaan tulen kaltaisia syytöksiä vaimoaan kohtaan. Keskellä yötä rouva joutui ajoittain pakenemaan luoksemme pappilaan. Mutta heti perään mies juoksi perässä hakemaan rouvan pois. Näin ollen jouduimme pitkään rukoilemaan tämän asian tiimoilta. Mutta näiden taisteluiden keskellä rouvan usko kasvoi ja syveni ja hänen oppi kestävää rukousta.

Näin jatkui 13 vuotta, kunnes sunnuntaina huhtikuun 16. päivänä aamuyöstä klo 5 miehen työpaikalla syttyi tulipalo. Kuultuamme tapahtumasta riensimme poikani ohjaamalla autolla vaimoni kanssa heidän kotiinsa heitä lohduttamaan. Matkalla sanoin vaimolleni:
- Ettäs tässä nyt vielä piti näinkin käydä!
Tiesimme, että mies oli syyttänyt vaimoaan sanomalla, että heille tapahtui ikäviä asioita siksi, että vaimosta oli tullut kristitty. Ja nyt sitten tuli vielä tulipalokin kaiken muun lisäksi. Pelkäsimme, että mies saisi tästä syyn syyttää vaimonsa uskoa tästä tulipalostakin. Rukoilimme siksi autossa ajaessamme, että Herra antaisi tässäkin tilanteessa rouvan uskon pysyä lujana ja muuttaisi tämän tappion siunaukseksi.

Kun saavuimme paikalle, tulipalo oli juuri saatu sammumaan. Paloautot olivat yhä paikalla. Rouva Fukuda ja hänen miehensä olivat työpaikan yhteydessä olevasta talosta paenneet entiseen asuntoonsa turvaan. Kun saavuimme sinne, mies ryntäsi pihalle meitä vastaan. Kun ilmaisimme osanottomme tähän suureen menetykseen ja kehotimme häntä etsimään apua ja lohdutusta Jumalalta, pelkäsin, että hän vastaisi:
- Jos kerran Jumala on rakkaus, miksi sitten tällainen onnettomuus meille tapahtui? Mutta kun hänen työpaikkansa ja uusi kotinsa olivat palaneet poroksi, hän alkoikin puhua aivan toisella lailla, hyvin nöyrään sävyyn:
- Olen pahoillani, että näin aamuvarhain tulipalo on aiheuttanut monille paljon harmia. Olen tosi kiitollinen, että olette tulleet meitä rohkaisemaan.

Kun tulipalon jälkiä oli saatu siivotuksi, mies saapui muutaman päivän kuluttua pappilaamme kiittämään osanotostamme. Siihen asti olin tottunut siihen, että tämä erittäin sanavalmis mies ei juuri kuunnellut, mitä hänelle sanottiin vaan vuolaasti puhui omaa asiaansa. Mutta istuuduttuaan hän alkoi puhua hyvin hiljaiseen sävyyn:
- Pastori, kiitos, kun kävitte luonamme. Menetimme tässä tulipalossa kaiken omaisuutemme, mutta saimme osaksemme suurta lohdutusta.
Kun kysyin, millaista, hän vastasi:
- Kun naapuruston ihmiset tulivat luoksemme, he ilmaisivat osanottonsa tyypillisillä ilmaisuilla kuten 'Pää pystyyn!' 'Kyllä se siitä vielä aukeaa!' 'Tsemppiä!' ja sitten lupasivat antaa, mitä ensi hätään tarvitsisimme, mutta seurakunnan jäsenet aina lopuksi myös rukoilivat meidän puolestamme. He rukoilivat kaikki juuri niin kuin kirkossakin sitä, että tämä menetys voisi koitua meille siunaukseksi. Näiden rukousten aikana sydämeni täytti merkillinen Jumalan läsnäolon tunto ja sydämeemme saimme syvän lohdutuksen. Sydämeni täyttyi ilolla. Tähän asti olen pelkästään moittinut vaimoani hänen uskonsa vuoksi, mutta tästä lähtien minäkin haluaisin alkaa kirkossa käynnin. Käykö se päinsä?

Vastasin, että toki hän olisi tervetullut, mutta sydämessäni epäilin, mahtaisiko hän todella tulla sanan kuuloon. Niin pappi kuin olenkin, olin varsin epäuskoinen. Mutta niin hän tuli kirkkoon eikä vain aamun jumalanpalvelukseen vaan myös iltakirkkoon ja keskiviikon raamattupiiriin. Kun lisäksi pidimme rukouspiirejä kaksi kertaa kuussa eri kodeissa, hän ei vain osallistunut niihin, vaan kutsui sellaisen omaan kotiinsakin. Tajusin, että Fukuda oli todella muuttunut.

Siitä runsaan kolmen vuoden kuluttua syyskuussa palaneen kodin ja työpaikan paikalle nousi entistä ehompi rakennus. Sen toteutumisen lienee tehnyt mahdolliseksi vakuutusten lisäksi perheen jo työelämässä menestyneiden lasten tuki. Pidimme uudisrakennuksen kiitosjuhlan. Muutamaa päivää myöhemmin Fukuda saapui kiitoskäynnille ja sanoi:
- Onnettomuus kääntyi meille todellakin siunaukseksi. Haluaisin saada kasteen ja tulla vaimoni lailla seurakunnan jäseneksi. Voisiko, minusta tulla kristitty?
- Ilman muuta voit, sillä olen nähnyt näiden runsaan kolmen vuoden aikana, miten Jumalan sana on muuttanut sinut. Suoritetaanko kaste vaikka ensi jouluna?
- Pastori, jouluun on vielä kaksi kuukautta. Eikö kastetta voisi mitenkään saada aikaisemmin?
- Ei jouluun asti tarvitse odottaa. Heti, kun tahdot saada Jeesuksen sydämeesi, se käy.
Niin hänet kastettiin noin kuukautta ennen joulua. Hän oli silloin noin 69 ikäinen. Siitä, kun hänen vaimonsa oli kastettu ja vaimo oli alkanut rukoilla hankalan miehensä puolesta, oli kulunut 17 vuotta. Jumala vastasi lupauksensa mukaisesti vaimon sitkeään ja kärsivälliseen rukoukseen.

Neljä vuotta myöhemmin mies sairastui vatsasyöpään ja kun kävimme häntä sairaalassa katsomassa, hän oli täynnä kiitollisuutta siitä, että Herra oli pelastanut hänet, vaikka hän oli härkäpäisesti vastustanut Jumalan työtä. Hän oli myös iloinen, että seurakunnan jäsenet kävivät tervehtimässä häntä.
- Olen todella kiitollinen. Olen valmis milloin tahansa siirtymään taivaalliseen kotiin, joka on minullekin valmistettu.
Hän oli saanut pyytää vaimoltaan myös anteeksi kaikkea, millä oli tätä vaivannut. Niin hän 74 -vuotiaana sai siirtyä Herran luo kirkkauteen.

Koska heidän kolme lastansa asuvat etäällä, rouva Fukuda elää yksin tuossa uudessa talossaan ja samalla toimiin aktiivisesti seurakunnassa. Hänen kiitollisuutta pursuva olemuksensa on monelle rohkaisuksi. Hänen miehensä pelastuminen kertoo meille, miten tärkeätä on väsymättä pysyä uskollisena rukouksessa. (1971)

Rouva Shigemi Kawashitan taistelu

Pastori Ei’ichi Itoon kertomana

Rouva Shigemi Kawashita tuli uskoon Wakimachin seurakunnassa 1950-luvun alussa. Sain kastaa hänet. Hänen miehensä työskenteli Tsutsuin lankayhtiön Wakimachin tehtaalla puuseppänä. Vaikka rouvan oli lahjakas ja älykäs, synnyinkoti oli ollut niin köyhä, ettei hän ollut käynyt muuta kuin kansakoulun.

Kawashitan mies ei juonut, eikä pelannut, vaan oli raitis ja hyvä työntekijä. Siinä suhteessa rouvalla ei ollut mitään valittamista, mutta kaikilla ihmisillä on heikkoutensa. Tämän miehen ongelma oli hänen tavaton rakkautensa rahaan. Hän pyrki mahdollisimman nopeasti

keräämään itselleen säästöjä ja rikastua. Sodan jälkeisessä köyhässä Japanissa se kyllä oli ymmärrettävääkin. Mutta heillä oli parhaassa kasvuiässä olevat neljä poikaa. Silti tämä mies ei antanut vaimolleen juuri lainkaan rahaa. Mies kävi aina itse ostamassa riisin, polttopuut jne ja antoi ne sitten vaimolleen. Vaimo sai vain 10 jeniä hankkiakseen muut ruokatarvikkeet perheelleen. Mutta sodan jälkeinen 10 jeniä ei riittänyt alkuunkaan päivän kolmeen ateriaan kasvuiässä oleville pojille. Näin ollen rouvan täytyi itse mennä ansaitsemaan lisää ruokarahaa, koska mies ei suostunut antamaan hänelle enempää. Hän toimi päiväpalkkalaisena yhden viikon yhdessä paikassa, toisen seuraavassa ja kolmannen taas uudessa paikassa saadakseen ruokaa perheelleen ja voidakseen hankkia vaatteita ja myös voidakseen uhrata seurakunnan hyväksi.

Mies vastusti kovasti sitä, että rouva kävi kirkossa. Kirkossa ei hänen mielestään tehty muuta kuin vietiin ihmisten rahat kolehteina. Papit ja buddhalaiset munkit pettivät ihmisiä saadakseen heidän rahansa. Siksi kirkossa käynti oli hänen mielestään turhaa ja vahingollista. Mutta huolimatta miehensä vastustuksesta rouva kävi ahkerasti kirkossa. Toisinaan mies repi hänen Raamattunsa, toisinaan löi häntä.

Alussa rouva kantoi katkeruutta miestään kohtaan, mutta sitä mukaan kuin hänen uskonsa syveni, hän tajusi, että miehen tila johtui siitä, että hän ei tuntenut Jumalaa ja siksi hän turvautui mammona -epäjumalaan. Rouva tajusi, että hänen tulisi rukoilla miehensä pelastusta. Silloin mies vapautuisi ja he löytäisivät yhteisen pelastuksen ilon.

Usein rouva itki saarnojeni aikana ja tajusin, että jälleen hän oli joutunut kärsimään mieheltään väkivaltaa. Siksi rukoilin yhdessä hänen kanssa. Lohdutin rouvaa psalmin 30:6 sanoilla: *”Sillä silmänräpäyksen kestää hänen vihansa, eliniän hänen armonsa. Illalla on itku vieraana, mutta aamulla ilo.”* Vielä tulee päivä, jona surun kyyneleet vaihtuvat ilon kyyneleiksi. Rohkaisin häntä jatkamaan esirukousta.

Eräänä rukouspiiri-iltana hän jälleen vuodatti kyyneleitä ja ajattelin, että taas hän oli saanut kokea miehensä vainoa. Kokouksen päätyttyä hän tuli luokseni ja pyysi esirukousta. Hän aloitti sanoen, että nyt on loppu edessä. Sitten hän kertoi, että lähtiessään rukouspiiriin mies oli sanonut, että hän aikoo ottaa eron vaimostaan, koska tämä vastustuksesta huolimatta jatkaa kirkossa käymistä. Ottakoon sitten asunnokseen kirkon. Jos hän haluaa jatkaa avioliittoa, hänen tuli lopettaa kirkossa käynti.

Vieressäni istui pastori Kyozoo Iwai. Hänkin rohkaisi rouva Kawashitaa seuraavasti:
- Jos nyt lopetat kirkossa käynnin miehesi vastustuksen vuoksi, menetät mahdollisuuden johtaa miehesi pelastukseen ja oma pelastuksesi joutuu myös vaakalaudalle. Usein on niin, että vaimo tulee uskoon ensin ja sitä mukaan kuin vaimo kasvaa Herran tuntemisessa, mies alkaa huomata, miten ajalliset asiat eivät hänenkään sydämensä syvintä tyydytä.
- Voi olla, että et itse ole havainnut sitä, mutta ehkä miehesi kokee sinun hengellisen elämäsi jonkinmoisena ylpeytenä, vaikka oletkin vilpitön uskossasi. Se ärsyttänee häntä entistä enemmän vastustamaan uskoasi. Siksi palaa kotiisi ja mieti, missä mahdollisesti asenteesi on ylpeä häntä kohtaan. Pyydä sitten anteeksi vetoamalla omaan heikkouteesi. Kerro, että ollaksesi hyvä vaimo ja hyvä äiti lapsillenne, et selviä oman viisautesi varassa, vaan tarvitset siihen Jumalan työtä omassa elämässäsi. Pyydä sitten, että miehesi antaisi sinulle luvan jatkaa uskon elämää, jotta sinusta voisi tulla parempi vaimo ja parempi äiti. Eli eikö olisi parasta, että sinä nöyrtyisit tässä asiassa. Jos miehesi suostuisi, voisit jatkaa kasvuasi kristittynä ja rukousta miehesi puolesta.

- Mutta jos miehesi sanoo, että sinussa ei ole mitään vikaa vaimona eikä äitinä. Vika on ainoastaan sinun uskossasi. Siinä tapauksessa tee selkeä valinta: Jatkat uskossa vaikka sinut pakotettaisiin avioeroon.
Niin hän palasi kotiinsa.

En tiedä, mitä siellä kotona puhuttiin, mutta senkin jälkeen Kawashita jatkoi säännöllistä kirkossa käyntiään. Ajattelin, että jotenkin asia oli ratkennut. Sitten runsaan kahden kuukauden kuluttua erään iltakokouksen jälkeen hän hymyili iloisesti ja kertoi:
- Nyt vihdoin mieheni pelastuksen hetki on tulossa. Olen todella kiitollinen. Pastori, niin kuin tiedät, petollinen Hozen Keizai niminen sijoitusyhtiö, joka lupasi sijoituksille mahdottoman suuria voittoja, teki eilen konkurssin.
Tämä sodan jälkeinen pahamaineinen finanssiyhtiö lupasi 1000 jenin sijoitukselle jo seuraavana vuona toisen mokoman voittoa. Monet, jotka halusivat pikavoittoja, sijoittivat rahojansa siihen. Kawashitan mieskin oli sijoittanut kaikki rahansa tuohon yhtiöön.
- Mieheni menetti kaikki rahansa ja on nyt kaksi päivää ollut puulla päähän lyöty eikä ole kyennyt edes töihin menemään. Jumala on tällä tavalla osoittanut miehelleni, että rahaan ei voi luottaa. Ihminen tarvitsee paljon paremman turvan elämäänsä. Uskon, että pian hän löytää uskon.

Rouva, joka oli joutunut eniten kärsimään siitä, ettei ollut saanut tarvitsemiaan rahoja mieheltään, olikin nyt iloinen, kun oli menettänyt toivonsa saada niitä edes tulevaisuudessa osakseen. Hänelle rahojen menetys oli pikemmin ilo, kun se tulisi johtamaan miehen pelastukseen. Hämmästyin tämän rouvan suurta rakkautta miestään kohtaan.

Sinä iltana rouva oli lohduttanut miestään. Tärkeää ei ollut raha, vaan se, että he saivat elää yhdessä. Mies oli pelännyt kaikkein eniten sitä, että hänen vaimonsa olisi haukkunut hänet pata luhdaksi, mutta yllätyksekseen saikin osakseen vaimonsa lohdutuksen. Sen seurauksena mies alkoi pikku hiljaa ilmestyä jumalanpalveluksiin mukaan.

Pari kolme vuotta sen jälkeen rouva Kawashita sairastui vaikeaan syöpään. Oltuaan ensin parissa muussa sairaalassa hänet siirrettiin Tokushiman yliopistolliseen sairaalaan, jossa hän vietti elämänsä viimeiset pari kolme kuukautta. Kaikki, jotka kävivät häntä sairaalassa katsomassa häntä lohduttaakseen, saivatkin päinvastoin kokea suurta rohkaisua hänen suunnaltaan. Hän osoitti kiitollisuutta tulijoita kohtaan. Joka kerta kun he olivat poistumassa, hän pyysi, että he laulaisivat yhdessä hänen kanssaan kiitosvirsiä. Hän lauloi vuoteeltaan vakavan sairautensa keskeltä:

> Herran rakkauden käsi johtaa minua.
> Saan levollisesti vaeltaa maailmassa
> edetessäni kohti taivaallista asuntoani,
> jossa ilo on rajaton.
> Oi, miten suuri ilo ja riemu,
> kun Herran käsi johtaa minua.
> Taivaaseen matkalla riemu on rajaton.

Kawashita lauloi tämän ei vain silloin, kun minä kävin häntä katsomassa, vaan jokaisen seurakuntalaisemme kanssa, jotka kävivät häntä tervehtimässä. Kaikki kokivat saaneensa häneltä rohkaisua omaan elämäänsä, vaikka olivat ajatelleet rohkaisevansa häntä.

Heinäkuun 31. päivä, kuuman päivän iltana klo 20.15 hän sai kutsun Herransa luo. Iltapäivällä neljän korvilla kävin häntä tapaamassa. Hän kiitti minua, kun olin Kamojimasta asti tullut häntä katsomaan. Rukoiltuamme ja aikoessani palata, hän jälleen sanoi:
- Pastori, emmekö veisaisi kiitosvirttä?
Niin lauloimme tuon edellä olevan virren. Pian sen jälkeen olin palannut kotiin, tuli puhelu, jossa kerrottiin hänen tilansa kääntyneen kriittiseksi. Kun ehdin takaisin sairaalaan, kello oli noin 20.05. Hän oli vielä elossa. Sitten hän nukkui pois syvä rauha kasvoillaan. Menin sitten hoitavan lääkärin toimistoon kiittämään häntä hyvästä hoidosta. Siihen ei-kristitty lääkäri totesi:
- Pastori, minä en uskosta juuri mitään ymmärrä, mutta tuo rouva oli suurenmoinen. Tässä sairaudessa kivut ovat kovat ja monet menettävät hallintansa niiden vuoksi ja alkavat riehua, mutta hän oli aina rauhallinen ja oli aina lääkäreitä kohtaan yhteistyöhaluinen, noudatti ohjeita ja hän oli monien rakastama ja moni kävi häntä katsomassa. Hän oli hieno ihminen.
Kawashita sai olla Herran todistaja aivan elämänsä loppuun asti.

Hautajaisista muodostui lämmin ja kiitollisuutta tulviva juhla, jossa evankeliumi kaikui kirkkaana. Seuraavana sunnuntaina Kawasitan mies tuli kirkkoon ja kiitti seurakuntalaisia, jotka olivat hänen vaimoaan käyneet katsomassa. Sitten hän jatkoi:
- Parasta mitä minä voin tehdä ja mistä vaimoni eniten iloitsee on se, että alan vaeltaa hänen uskonsa jälkiä.
Hänet sitten kastettiin ja hän vaelsi vuosikymmenet uskollisena Herran omana. (1951, 1985)

Kristillinen avioliitto ja Mineko Mori

Pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Mineko Mori tuli Kamojiman kirkkoon työn alkuvaiheessa. Hänen isänsä oli akanaan valmistunut Kioton parhaasta yliopistosta ja oli sitten edennyt nopeasti talouselämässä eliittityöntekijänä. Sodan aikana hän oli vaikuttanut Kinassa Tienchinissä. Sodan päättyessä isä oli joutunut Neuvostoliittoon sotavangiksi. Hänet oli sijoitettu Ukrainaan ja kesti todella pitkään, ennen kuin hän pääsi takaisin Japaniin. Hänen vaimonsa joutui sodassa kaiken omaisuutensa menettäneenä ahtaissa oloissa huolehtimaan Minekosta ja kahdesta muusta lapsestaan. Äiti oli aikanaan valmistunut Dooshisha yliopistosta englannin kielen osastolta. Hän toimi sodan jälkeen Kamojimaan perustetussa tyttökoulun englannin opettajana ja pienellä palkalla vei perhettään eteenpäin.

Kun Mineko tuli ensi kertaa Kamojiman kirkkoon, hän oli lahjakas lukion ensimmäisen vuoden oppilas. Mutta sodanjälkeisissä vaikeissa olosuhteissa hän sairastui tuberkuloosiin ja joutui ajoittain olemaan pitkään poissa koulusta. Hän oli hiljainen ja valoisa luonne ja osallistui aktiivisesti palvellen nuorten piirin toimintaan. Hänen ollessaan noin 16 -vuotias, hänen isänsä pääsi vihdoin viimeisellä Neuvostoliitosta tulleella sotavankien palautuslaivalla palaamaan kotiin. Se oli perheelle suuren ilon päivä. Pian sen jälkeen isä pääsi takaisin töihin Osakaan siihen yritykseen, jossa hän oli aiemmin palvellut. Hän pääsi hyvään asemaan, joten perhe muutti myöskin Osakaan.

Mineko joutui muuton vuoksi vaihtamaan koulua, mutta kun hän oli tullut kristityksi ja saanut kasteen ja saanut oppia tuntemaan Raamatun sanomaa, hän kävi viimeiset puoli vuotta kristillistä lukiota ja lahjakas kun oli, valmistui siitä aivan huippuarvosanoin.

Mineko halusi koetelle siipiensä kantavuutta ja hakeutui Kioton yliopiston matemaattis-luonnontieteelisen tiedekunnan pääsykokeisiin ajatuksena valmistua matematiikan lukion opettajaksi. Yllätyin kuulemastani, sillä Kioton yliopisto on Japanin toiseksi vaativin ja korkeatasoisin yliopisto Tokion yliopiston jälkeen. Noihin aikoihin sen sisäänpääsytutkinnosta selviytyneiden joukossa ei juuri naisia ollut. Lisäksi Mineko oli kouluaikanaan sairastellut paljon, joten mietin, mahtaisiko hän selviytyä testeistä, mutta rohkaisin häntä yrittämään ja lupasin rukoilla hänen puolestaan. Hän onnistui pääsemään ensi yrityksellä yliopistoon matematiikan linjalle.

Mineko menestyi hyvin opinnoissaan ja eteni jatko-opintoihin. Hänestä tuli sitten Kioton yliopiston apulaisprofessori ja myöhemmin professori. Kaikessa hän vaelsi uskossa Herran edessä. Aina kun hän joutui jonkin isomman ratkaisun eteen, hän lähetti minulle kirjeessä esirukouspyynnön tai soitti minulle. Esimerkiksi kun hän oli lahjakas ja kaunis, yliopistomaailmasta ilmaantui useampiakin miehiä, jotka tekivät hänelle avioliittotarjouksen. Joka kerta hän otti minuun maaseutupastoriin yhteyttä ja pyysi rukoustukea, niin että hän saisi vaeltaa Jumalan tahdon mukaista tietä. Hänen nöyrä asenteensa tässä yhdessä elämän tärkeimmässä ratkaisussa puhutteli minua syvästi.

Kerran sitten tuli pitkä kirje, jossa hän kertoi eräästä saman yliopiston toisen tiedekunnan professorista, joka oli esittänyt avioliittotarjouksen. Mies oli lahjakas ja syntyisin hyvästä kodista. Kun Mineko kysyi mielipidettäni, vastasin vastakysymyksellä:
- Ulkoiset edellytykset näyttävät tosi hyviltä, mutta millainen on tämä mies sydämeltään ja henkilökohtaiselta elämäntavaltaan. Siihen tulisi ennen kaikkea kiinnittää huomiota. Lisäksi sinun tulee kysyä, miten hän suhtautuu sinun kristilliseen uskoosi.
Vastaus tuli pian:
- Muilta osin vaikuttaisi hyvältä mieheltä, mutta sain selville, että hän pitää kovin riisiviinasta. Mitä minun kannattaisi tehdä?
Rukoiltuani asiaa vastasin:
- Jos hän pitää paljon riisiviinasta, sinun ei ole viisasta avioitua hänen kanssaan. Oli ihminen muuten miten hyvä tahansa, viina turmelee hänet. Älä mene naimisiin hänen kanssaan.
Niin tuli pikapostina vastaus:
- Hylkäsin tarjouksen. Aion nyt omistautua opiskelijoiden auttamiseen, enkä kanna huolta avioliittoon menosta siihen asti, kunnes kohtaan Herran mielen mukaisen miehen.

Parin vuoden kuluttua sain yllättäen puhelun ja kirjeen häneltä. Hän oli saanut avioliittotarjouksen häntä pari vuotta nuoremmalla kurssilla matematiikkaa opiskelleelta, sittemmin opetusministeriön stipendillä Pariisissa neljä vuotta opiskelleelta ja Kioton yliopiston matematiikan professoriksi nimitetyltä mieheltä. Kun kysyin miehen uskosta, Mineko kertoi tämän saaneen kasteen katolisessa kirkossa. Palattuaan Pariisista mies oli tullut kertomaan, että Minekon lahjakkuus ja nöyryys oli tehnyt häneen syvän vaikutuksen jo opiskeluaikana. Hän oli lähtenyt Ranskaan ajatellen, että palattuaan, hän haluaisi selvittää, olisiko Mineko valmis perustamaan yhteisen kodin hänen kanssaan. Pariisin neljän vuoden aikana tuo ajatus ei ollut muuttunut. Hän oli kertonut hyvin nöyrästi olevansa kaksi vuotta Minekoa nuorempi. Hän hyväksyisi myös katolisena kristittynä Minekon protestanttisen uskon ja haluaisi kulkea yhteistä uskon tietä Minekon kanssa.

Mineko kysyi mielipidettäni ja kolme päivää asiaa rukoillen mietittyäni. Rohkaisin häntä ja niin he päättivät mennä naimisiin.

Ennen vihkimistä Mineko pyysi minua, joka olin hänet aikanaan kastanut, suorittamaan kristillisen vihkimisen Kioton yliopiston oppilaskunnan juhlasalissa. Iloisesti yllättyneenä suostuin siihen. Minua jännitti aika lailla, kun hääjuhlaan oli kokoontunut 100 henkeä, joista 80 oli professoreita ja Kioton yliopiston tutkijoita. Joukossa oli vain kourallinen kristittyjä. Mutta häissä vallitsi sellainen ilmapiiri kuin olisimme olleet niitä kirkossa pitämässä.

Hääjuhlassa juontaja pyysi minua pitämään ensimmäisen onnittelupuheen. Aloitin puheeni näin:
- Teissä juhlaan kokoontuneissa lienee monia korkeasti koulutettuja, jotka eivät ehkä koe tarvetta uskoa Jumalaan, mutta avioliiton perusta on Jumalan pelko ja kunnioitus, usko on siinä kaikkein tärkeintä. Olen oppinut tuntemaan morsiamen Mineko Watanaben jo hänen ollessaan lukion ensimmäisellä luokalla. Silloin hän oppi tuntemaan Jumalan ja kastettiin kristilliseen uskoon. Sen jälkeen hän on menestynyt opinnoissaan ja urallaan, mutta aina hän palaa uskonsa alkulähteille. Toistuvasti hän on pyytänyt tällaiselta maaseutupapilta esirukoustukea, niin myös tämän avioliiton kohdalla. Vaikka molemmat työskentelevät professoreina, toivon, että kotinne keskuksessa saisi olla Herra ja hänen pelkonsa. Raamattu opettaa, että kaiken viisauden alku on Herran pelko ja kunnioitus. Rukoilen, että saisitte rakentaa todellisen kristityn kodin.

Japanissa tiedemiesten ei ole helppo tulla uskoon. Mutta niin Watanaben pariskunta sai aloittaa yhteisen matkansa. Mies Shinjoo Watanabe piti hyvää huolta Minekosta, jonka terveys oli varsin heikko. He tekivät merkittävän uran ja erityisesti naisprofessori Minekolla oli erinomainen taito sovitella erilaiset näkemykset sopusointuisiksi ratkaisuiksi kansainvälisissä konferensseissa ja kokouksissa.

Mineko avioitui noin 35 vuoden iässä. Pariskuntana he toimivat myös jonkin aikaa Amerikan Stanford yliopiston ja Washingtonin yliopiston vierailevina professoreina. Ikävä kyllä Minekon tuberkuloosi uusiutui ja hän joutui vuoteen omaksi. Häneltä tuli kirje, jossa hän pyysi esirukousta. Kävin häntä usein tapaamassa heidän kodissaan, missä hän sairasti. Hänen olemuksessaan oli samaa puhtautta ja valoisuutta kuin lukioaikanaankin. Kun rukoilimme ja luimme sanaa, hän kyynelin kiitti:
- Jumalan sana on minun voimani, lohdutukseni ja toivoni.

Kun hän oli 49 -vuotias, sain puhelun Shinjoo Watanabelta, Minekon mieheltä. Hän kertoi, että Minekon hoitava lääkäri oli sanonut, että Minekon tila oli hoidoista huolimatta heikentynyt siihen määrään asti, että kuolema voi tulla milloin tahansa. Näin ollen edessä olisi pian hautajaiset. Mineko oli ilmaissut toivomuksensa, että pastori Itoo toimittaisi kristillisesti hautajaiset. Vastasin tekeväni niin, koska olin hänet kastanut ja avioliittoonkin vihkinyt. Sanoin heti seuraavana päivänä rientäväni sairaalaan Minekon luo rukoilemaan.

Seuraavana päivänä saavuin Kioton yliopistolliseen sairaalan ilta yhdeksän korvilla, sillä matka Kamojimasta Kiotoon kesti noihin aikoihin pitkään. Mies kuiskasi Minekolle, että pastori Itoo on tullut. Hän avasi silmänsä ja ojensi laihtuneen kätensä minulle ja vuodatti ilon kyyneleitä ja kiitti, että olin tullut kaukaa häntä katsomaan. Panin käteni hänen päänsä päälle ja annoin hänelle lopun hetken valmistukseksi Jeesuksen sanan: *”Rauhan minä jä-*

tän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko levoton älköönkä pelätkö. ” (Joh.14:27)

Watanabe sai viettää vielä yhden päivän vaimonsa vierellä häntä hoitaen. Seuraavana päivänä, kesäkuun kolmantena Mineko pääsi Herran luo.

Hautajaiset pidettiin Seiwa-kirkossa. Kirkko on suuri, mutta se täyttyi aivan ääriään myöten saattajista. Siunauspuheen jälkeen muistosanoja lausui kymmenen eri henkilöä Kioton yliopiston rehtorista lähtien. Sitä katsellessa ja kuunnellessa tajusin, miten monille yliopistomaailman ihmisille nuorena pelastuneen Minekon nöyrä vaellus uskossa Kristukseen oli ollut todistuksena. Tämä Kioton yliopiston ensimmäisen naistohtorin elämä osoitti, että todellinen tieteen harjoittaja on se, joka nöyrimmin vaeltaa Jeesuksen Kristuksen seurassa. (1987)

Uskollisuutta vastoinkäymisissä – Ken Nakamuran pitkä odotus

Pastori Ei’ichi Itoon kertomana

Vihkimisessä kristilliseen avioliittoon on kysymys siitä, että puolisot tekevät Jumalan ja läsnäolevan seurakunnan edessä pyhän lupauksen. Heiltä kysytään, tahtovatko he hyvinä ja pahoina päivinä, terveinä ja sairaina, kunnioittaa ja rakastaa toisiaan, siihen asti, kunnes kuolema heidät erottaa.

Vuonna 1929 valmistuin papiksi. Pian sen jälkeen suoritin ensimmäisen avioliittoon vihkimiseni. Morsian oli silloisen seurakuntamme nuorten naisten ryhmän johtaja neiti Misao Takahashi. Hänen miehensä Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa. Morsian työskenteli Mitsubishin eräässä toimistossa. Toimin tämän avioliiton puhemiehenä, kun tiesin, että Nakamura oli kiinnostunut Takahashista. Nöyrästi Nakamura totesi, että mahtaisiko hän kelvata Takahashille. Olin nähnyt, millainen Takahashi oli luonteeltaan. Hän muun muassa oli huolehtinut oman pikkusiskonsa opiskelumahdollisuuksista taloudellisella tuella.

Avioiduttuaan he asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeliä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa, lukivat aamuisin yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taipaleeksi. Se johtui siitä, että Misaolle tuli keskenmeno. Oliko syynä hoitovirhe tai jokin infektio, mutta Misao sairastui vakavasti ja joutui viettämään kokonaista 16 vuotta ja kolme kuukautta vuoteen omana. Olin siihen aikaan Hoofun seurakunnan pastorina ja kannoin huolta heistä. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessäni kävin heitä Kiotossa tapaamassa. Joka kerta rukoilin heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

Neljäntenä sairausvuonna matkalla Tokioon kävin jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana, kun kyselin hänen vointiaan. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen:
- Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?

Japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät takaisin lapsuuden kotiinsa. Siksi kysyin Misaolta:
- Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?
Hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi:
- Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä lapsuuden kotiini, vaan rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin kun olin tervekin. Mutta minä en ole kyennyt lainkaan palvelemaan häntä enkä täyttämään hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen kuukauden keskenmenon jälkeen. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä lisäksi minua sekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvyyttään. Hän tulee töistä aina ajoissa. Joka kuukausi hän ojentaa minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt urallaan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saavuttuaan hotelliinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut.

Kuunnellessani tajusin, että Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansakaan. Päinvastoin hän ositti samaa rakkautta kuin Misaon ollessa tervekin. Misao jatkoi:
- Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiini ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison.

Kuultuani tämän minä suutuin. Kovalla äänellä kysyin:
- Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä?”
Hän puisti päätään ja toisti luvanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti.
- Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpassit vaikeuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään tyydytystä saadessaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa.
- On suurta, että saamme kiitoksella ottaa armon vastaan. Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka-asemansa nousee, hän joutuu myös uudenlaisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on kaikkein tärkein työmme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkaillaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?
Misao vastasi nöyrästi:

- Kyllä, niin on.
- Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!
Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja vastasi:
- Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi tapahtua mitä tahansa.
Näin hän vakuuttui asiasta.

Edelleen kun kävin heidän luonaan viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on niin hyvä, että pitkäaikaissairaat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Niissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Lähdin vuonna 1938 Kiinaan lähetystyöhön. Olin siellä 7-8 vuotta työssä. Silloin tällöin Japanissa käydessäni kävin Kiotossa Nakamuria tapaamassa. Joka kerta tapasin Misaon edelleen sairasvuoteelta. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen en saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Tietysti asia vaivasi minua, mutta sotaoloissa kirjeenvaihtokaan ei onnistunut.

Vuoden 1947 huhtikuussa sain kutsun Tokioon ja menomatkalla pysähdyin Kiotoon, koska olin huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko he vielä elossa? Menin käymään heidän kotiinsa. Soitin ovikelloa. Kuulin reippaan naisäänen tervehdyksen ja tajusin, että se oli Misao. Hän avasi oven ja tuli eteiseen minua vastaan terveenä. Siihen asti häntä tavatessani hän oli ollut vuoteen omana, mutta nyt hän seisoi edessäni.
Kun iloitsin hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui:
- Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve.
Näin miten syvä kiitollisuus pursui hänen sydämestään hänen kasvoilleen. Minäkään en voinut olla toistamatta moneen kertaan: - Onpa hienoa!
Illansuussa mies palasi töistä ja saimme vuosien jälkeen jakaa sydäntemme tuntoja. Kun kehuin miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi nöyrästi:
- Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen. (1947)

Keiko Uedan tie vapaaksi katkeruudesta

Pastori Ei’ichi Itoon kertomana

Keiko Ueda kasvoi Kiotossa. Hänen ollessaan lukion kolmasluokkalainen, vähän ennen toisen maailmansodan loppua, hänen isänsä sairastui ja kuoli varsin nuorena. Hänen isänsä oli työskennellyt eräässä kutomotehtaassa tehtaan johtajana ja oli ollut varsin varakas. Keikon vanhemmilla oli vain kaksi lasta, Keiko ja hänen nuorempi sisarensa.

Sodan jälkeisenä köyhänä aikana kahden perheen lähisukulaisen, joiden olisi olettanut auttavan miehensä menettänyttä leskeä ja kahta nuorta tytärtä, onnistuikin saamaan hal-

tuunsa isän omaisuus ja äiti ja tyttäret jäivät puille paljaille. Surun lisäksi he joutuivat taloudelliseen ahdinkoon. Äiti joutui menemään töihin ja tyttäret annettiin kahteen eri sukulaistaloon elätettäväksi. Keiko Ueda joutui isänsä nuoremman veljen hoitoon. Tämä asui Tokushiman läänissä Yoshinon kauppalassa Yoshinogawa-virran pohjoispuolella. Setänsä luona Keiko Uedan oli mentävä töihin ja ansaittava oma elantonsa.

Keiko katkeroitui kohtalosta, johon isän kuolema ja kylmien sukulaisten juonet olivat hänet saattaneet. Hänessä kasvoi voimakas halu kostaa noille väärin tekijöille. Juuri päättyneen sodan jälkeen kommunismi levisi laajalle japanilaiseen yhteiskuntaan. Niinpä Keiko liittyi kommunistipuolueeseen voidakseen taistella kokemaansa vääryyttä vastaan. Hän toimi erittäin aktiivisesti puolueen nuorisojärjestössä. Mutta hänen vihansa vain yltyi.

Puolueen nuorisojärjestössä hän tapasi nuoren miehen ja meni avoliittoon hänen kanssaan. Mutta mies hylkäsi hänet. Hänet petettiin jälleen. Hänen katkeruutensa ja vihansa sen kun yltyi eikä hän löytänyt sisäistä lepoa mistään. Lopulta hän väsyi niin ruumiin kuin sielunkin puolesta.

Keikon työpaikassa oli Shizuko Nanigashi niminen nainen, joka oli noin kolme kertaa käynyt Kamojiman kirkossa ja kokenut siinä vallitsevan ilmapiirin hyväksi. Niinpä hän kutsui myös Keikon mukaansa kirkkoon. Keiko alkoi käydä seurakunnassa joka viikko. Hänen setänsä kodista kirkolle oli matkaa kuusi kilometriä, mutta matkalla oli ylitettävä myös Yoshinogawa-joki jokiveneellä, koska silloin vielä ei ollut siltaa joen yli sillä alueella. Erittäin innokkaasti hän tuli polkupyörällä ei vain sunnuntai aamuna vaan myös iltakirkkoon ja keskiviikkoillan raamattu- ja rukouspiiriin.

Noihin aikoihin aloitimme pitää viitenä aamuna viikossa klo 5 aamurukouspiiriä. Maanantaita lukuun ottamatta pidämme niitä edelleen. Pian Keiko Ueda alkoi käydä myös joka aamu näissä rukouskokouksissa. Kysyin sitten Keikolta, missä hänen kotinsa sijaitsee ja miten hän kirkolle tulee. Hänen vastauksensa kosketti minua syvästi.

Kirkossa käydessään Keikolle valkeni Jeesuksen ristin sovitustyön merkitys. Viha ei auta ihmistä. Ihminen ei pelastu, ellei hän pääse osalliseksi rakkaudesta, joka voittaa vihan. Vain niin voisi löytyä todellinen onni. Tämä alle 20 -vuotias neito tajusi, että taistelemalla, poliittisella toiminnalla ja vihaamalla hän ei kykenisi löytämään onnea. Jeesus Kristus lyötiin ristille, jotta yksikään häneen uskova ei hukkuisi. Hän ei huutanut ristiltä naulitsijoilleen kostoa vaan: *”Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät.”* Kun Keiko sai tutustua tällaiseen Vapahtajaan, hän tajusi, ettei viha sukulaisia ja hänet pettänyttä miestä kohtaan voisi häntä auttaa. Hän päätti antaa uskossa itsensä Jeesukselle, Vapahtajalleen. Sitten hän sai kasteen.

Hänestä tuli vasta alkaneen Kamojiman seurakunnan nuorten piirin vastuunkantaja. Hän palveli todella hyvin tässä tehtävässä. Hän osasi kirjoittaa käsin erittäin kauniisti. Siihen aikaan ei ollut käytettävissä monistuskoneita. Viikkotiedotteet kirjoitettiin vahakselle, jonka yli sitten muste levitettiin telalla ja näin kirjoitus siirtyi alla olevalle paperille. Jokainen paperi kopioitiin näin yksitellen. Neljän vuoden ajan Keiko huolehti viikkotiedotteen käsikirjoituksesta ja monistamisesta. Hän tuli joko perjantai tai lauantai iltana töiden jälkeen ja monisti ensin 100, sitten seurakunnan kasvaessa 200 ja 300 viikkotiedotetta. Koko seurakunta olimme hänelle hyvin kiitollisia. (1955)

Ichi Aben vuoteen vieressä

Pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Oli helmikuinen sunnuntai vuonna 1975. Aamulla klo 5 soi pappilan puhelin. Puhelu tuli Chuuji Abe -nimiseltä mieheltä. Hän pyyteli anteeksi varhaista puhelua, mutta pyysi, että voisin tulla hänen vaimonsa luokse sairaalaa, missä hän makasi kriittisessä tilassa.

Poikamme Makoto ajoi minut ja vaimoni autolla sairaalaan. Matka kesti vain muutaman minuutin, mutta mietin, olisiko tämän syöpään sairastuneen rouva Aben lähdön aika jo käsillä. Rukoilin, että ehtisimme Ichi Aben vuoteen ääreen hänen vielä eläessä. Potilashuoneessa oli Aben mies ja tytär Miyako, jotka öisin olivat hänestä huolehtimassa. Huokasin helpotuksesta, kun huomasin, että Ichi Abe nukkui rauhallisen oloisesti.

Kun mies kuiskasi hänen korvaansa, että pastori Itoo oli saapunut, hän avasi silmänsä, joista loisti kauniisti syvä ja puhdas rauha. Hän sanoi:
- Pastori, suuret kiitokset kaikesta, mitä vuosien varrella olen osakseni saanut. Kun lähtöni koittaa, pyydän pastoria huolehtimaan hautajaisistani.
Koin tuossa hetkessä Herran väkevän läsnäolon ja otin pyynnön vastaan syvällä vakavuudella. Sitten hän kääntyi vaimoni puoleen ja sanoi:
- Olen syvästi kiitollinen kaikesta, mitä sain pastorin puolisolta osakseni. Pyytäisin, että kun hetkeni koittaa, voisit yhdessä tyttäreni kanssa valmistaa ruumiini hautajaisia varten, luulen, että surun keskellä tyttärelleni se olisi yksin liian vaikeaa.
Vaimoni oli opastanut rouva Aben Herran tielle ja pelastuksen osallisuuteen uskossa Jeesukseen.

Kun tiesin, että nyt oli kysymys jäähyväisistä, sanoin:
- Haluaisin laulaa sinulle virren 294, josta sinä pidät paljon.
Lauloin sen hiljaisella äänellä, koska sairaala ei ollut vielä herännyt aamutoimiinsa:

> On suuri ilo, kun saan vaeltaa
> tämän maanpäällisen matkani käsi Herran kädessä.
> Päivittäin saan osakseni uudistuvan armon.
> Onneni on saada vaeltaa sinun seuraajanasi.

Silloin rouva Ichi Abekin avasi suunsa ja alkoi hyräillä virttä yhdessä kanssani. Neljäs säkeistö kuuluu:

> Kun matkani täällä päättyy ja ylitän kuoleman virran,
> ylitän sen pelkäämättä, koska saan turvata apuusi.
> Päivittäin saan osakseni uudistuvan armon.
> Onneni on saada vaeltaa sinun seuraajanasi.

Virren päätyttyä istahdin rouva Aben tyynyn viereiselle tuolille ja aloin lukea hänelle Jumalan sanaa. Hän nyökkäsi, kun aloin Psalmin 23. Luin verkkaiseen tahtiin tutut paimensalmin sanat:
"Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa."
Sitten tulin jakeeseen 4:
"Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani."

Rouva Abe nyökytti moneen kertaa päätään myöntymisen merkiksi. Näin, miten Jumalan sana rohkaisi häntä. Sain itsekin vakuutuksen Jumalan armon suuruudesta. Luettuani koko Psalmin aloin rukoilla:
- Kiitos Herra, että olet antanut Ichi Aben viettää 74 vuoden elämän täällä ajassa. Nyt sisar on päättämässä juoksunsa ja tulossa sinun luoksesi. Kiitän siitä, että vuosien uskon vaelluksen aikana hän on saanut omakseen ilon pääsystä sinun luoksesi. Herra ota vastaan Ichi Aben henki. Rukoilen kiittäen Jeesuksen nimessä. Aamen.
Siihen Ichi Abe vastasi selvällä äänellä: - Aamen.
Sen jälkeen hän sai syvän levon vallassa siirtyä Herran luo.
Potilashuoneessa olimme vain me vaimoni ja poikani, Aben mies ja tytär, mutta koimme niin valtaisan Herran läsnäolon tunnon kuin olisimme olleet pyhittäytymässä Herran edessä.

Kaksi päivää myöhemmin pidimme hautajaiset kirkossa. Aben mies oli työskennellyt Tokushiman lääninhallituksessa varsin korkeassa asemassa ja eläkkeelle jäätyään hänet oli valittu Kamojiman kauppalan valtuustoon. Siksi rouvan hautajaisiin osallistui suuri joukko ihmisiä eri elämän alueilta.

Aben mies oli lahjakas ja arvostettu ja menestynyt mies, mutta rouvan rukouksista huolimatta ei ollut uskonut evankeliumia, pikemminkin oli esittänyt vastaväitteitä. Silti rouva oli vuodet uskollisesti rukoillut luottaen lupaukseen: ”*Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä ja sinun perheesi pelastuvat.”*

Muutamia vuosia rouva Aben uskoon tulosta, hänen miehensäkin oli ostanut Raamatun ja alkanut lukea sitä. Mutta rouvan pettymykseksi mies ei lukenut sitä löytääkseen uskon vaan voidakseen osoittaa, miten Raamattu on ristiriidassa tieteen kanssa. Hän oli moittinut vaimoaan, miten tämä vielä tieteen aikakaudella saattoi uskoa Raamatun ihmeisiin. Kun rouva ei osannut hänen vaikeisiin kysymyksiinsä vastata, hän pyysi tätä esittämään väitteensä seurakunnan pastorille. Mutta mies pani hanttiin, koska ei hänen mielestään voinut mennä pastorin puheille, kun ei edes käynyt kirkossa.

Toisaalta mies rakasti vaimoaan ja oli uskollinen aviomies. Hänen tapansa huolehtia vaimostaan niiden kahden vuoden aikana, jona vaimon sairaus kesti, sopisi esimerkiksi kenelle tahansa kristityllekin miehelle. Kun vaimolla oli kipuja, hän saattoi pyytää miestään välittämään hänen esirukouspyyntönsä seurakuntaan. Mies tuli nöyrästi pappilaamme kertomaan vaimonsa pyynnöt. Hän toimi sairaalan ja kotimme välillä yhdyshenkilönä.

Hautajaisia ei leimannut alakuloisuus ja surun ikävä, vaan pikemminkin niistä tuli kuin evankelioimiskokouksen kaltainen tilaisuus, jossa keskeistä oli se suuri pelastuksen armo, joka rouva Aben oli saatu kokea ja josta hänen elämänsä oli ollut todistuksena.

Japanissa kristillisissä hautajaisissa tilaisuuden päätyttyä on tapana, että jälkeen jääneen perheen edustaja lausuu kiitostervehdyksen kokoontuneelle saattoväelle. Niinpä mies Chuuji Abe nousi kiittämään rakkaudesta, jota osallistujat olivat osoittaneet hänen vaimoaan kohtaan hänen sairastaessaan. Tervehdyksensä lopuksi hän sanoi näin:
- Lopuksi haluaisin kiittää, että tulitte hautajaisiin ja tiedottaa teille kaksi asiaa. Ensimmäinen on se, että tähän asti en ole uskonut Jumalaan, muta nyt olen tullut uskoon. Toiseksi ensi pääsiäisenä haluan ottaa vastaan kasteen ja tulla kristityksi.
Sanat tekivät syvän vaikutuksen kokoontuneihin.

Pääsiäisenä Ichi Aben mies sai kasteen 78 vuoden iässä. Nyt hän on jo 95 -vuotias. Koko tämän ajan hän on käynyt säännöllisesti jumalanpalveluksissa ja elänyt uskollisena Herran palvelijana. Muutamia vuosia sitten hän opetteli kuurojenkielen voidakseen jakaa todistuksen Herran armosta myös heille. Monella muullakin tavalla hän on halunnut auttaa vammaisia ihmisiä. Usein hän ilmaisee kiitollisuutensa siitä, ettei ole vähääkään dementoitunut vaan voi vielä vanhalla iällään palvella muita.

Aben vanhempi tytär Fusako tuli uskoon ennen isäänsä. Hän avioitui ja hänen poikansa, joka opiskelee Hawajilla eräässä yliopistossa, tuli uskoon samoin kuin tytär, joka opiskelee Tokiossa ja käy Hiratsukan Fukuin kirkossa. Fusakon mies Haruo Abe puolestaan kastettiin tämän vuoden pääsiäisenä.

Näin Ichi Aben koko perhekunta tuli Herraan uskovaksi. Vaikka hän itse kuoli, hänen uskonsa puhuu ja vaikuttaa yhä. Vaimoni tapasi hänet 1948. Elettiin sodan jälkeistä vaikeaa vaihetta ja Abe oli avannut pienen vaateliikkeen. Vaimoni kävi silloin tällöin ostamassa kaupasta jotain ja tutustui Abeen ja hän alkoi käydä kirkossa. Hän tuli uskoon ja hänet kastettiin paria vuotta myöhemmin 52 ikäisenä. (1975)

Pastorin rouvan Masami Yokotan tie

Kansakouluaikanani naapurustossamme asui kristitty perhe, joka piti kodissaan pyhäkoulua. He kutsuivat minua usein mukaan, mutta koin vastenmielisyyttä Jumalan rukoilemista kohtaan enkä mennyt kertaakaan mukaan. Mutta olin saanut ystävältäni Raamatun, jota myös lueskelin. Siksi minulla oli myönteinen asenne kristinuskoa kohtaan. Vuosi sodan päättymisestä (1946) äitini sairastui ja kuoli. Isäni oli työtön ja elimme syvässä köyhyydessä. Siksi minun oli pakko lähteä töihin markkinoimaan henkivakuutuksia, vaikka sairastin keuhkotautia. Työtovereitteni joukossa oli kristitty, joka kutsui minut mukaansa kirkkoon, kun kuuli, että luin Raamattua.

Koska suurin haluni silloin oli päästä köyhyyden kuopasta, ajattelin, että menemällä kirkkoon Jumala auttaisi minua. Tuolloin uskonto merkitsi minulle samaa kuin ajallisten etujen saamista.

Ensi kertaa jumalanpalvelukseen osallistuessani minusta tuntui kuin olisin tullut aivan toiseen maailmaan. Osallistujien kasvoilla loisti ilo ja he ottivat minut lämpimästi vastaan. Se teki minuun syvän vaikutuksen. Kokemani ystävällisyyden vuoksi kirkkoon meno oli hauskaa, mutta papin puheista en ymmärtänyt mitään. Erityisesti puhe siitä, että Jeesus Kristus kuoli ristin puulla meidän syntiemme sijaissovittajana, oli minulle täysin käsittämätöntä, vaikka asiaa korostettiin kyllästymiseen asti. Viesti Jumalan rakkaudesta ylitti ymmärrykseni.

Petyin, kun elämiseemme ei tullutkaan mitään helpotusta, vaikka osallistuin innokkaasti jumalanpalveluksiin. Päin vastoin jouduin viemään isoja kantamuksia panttilainaamoon sel-

vitäksemme taloudellisesti jotenkin eteenpäin. Olin tyytymätön, kun en saanut mitään vapautusta ahdinkoomme.

Siinä tilanteessa eräs ystäväni suositteli ja aloin seurustelun avioliittoaikein erään miehen kanssa. Hän ei ollut kokenut sodan aikana menetyksiä ja oli kohtalaisen varakas. Siksi olin enemmän kiinnostunut hänen omaisuudestaan kuin hänestä itsestään. Salasin tuberkuloosini. Mies puolestaan asetti avioliiton ehdoksi sen, etten kävisi kirkossa. Asia oli minulle hiukan vaikea, mutta lopulta hylkäsin Kristuksen ja valitsin avioliiton. Isäni vastusti avioliittoamme, mutta en kuunnellut häntä, koska en pitänyt isästäni ja halusin mahdollisimman pian pois kotoa. Uskoin minua pettävän miehen kauniita puheitaan ja elättelin unelmaa onnellisesta avioliitosta.

Suhde, joka perustui molemminpuoliseen salailuun, johti kohti sielun ja ruumiin turmelusta. Vaikka tajusin, että tuollainen suhde olisi pitänyt katkaista heti alkuun, se venyi puolentoista vuoden pituiseksi. Tulos oli se, että tuberkuloosini paheni ja mies hylkäsi minut. Tietämättömyyteni ja tyhmyyteni kadutti ja hävetti eikä minulla ollut rohkeutta palata kirkkoon, koska olin kääntänyt selkäni Jumalalle. Vaivuin epätoivoon kokien olevani Jumalan ja ihmisten hylkäämänä. Ahdistuneena päivästä päivään ajattelin kuolemaa.

Kun veljeni ja siskoni olivat menneet kouluun ja isäni töihin, yksinäni vuodatin katumuksen kyyneleitä, itkin eikä nyyhkytyksestä tullut loppua. Kun jonkin ajan kuluttua hiukan rauhoituin, kuulin omilla korvillani hyvin selvästi äänen sanovan: ”Jumala on rakkaus.”

Ääni kuului sekä aivan korvieni vierestä ja tuntui samalla tulevan hyvin kaukaa. Ymmärsin hetkessä selkeästi, että Jumala on rakkaus. Vaikka Jumala oli kaiken aikaa rakastanut minua, olin kääntänyt hänelle selkäni ja tavoitellut vain omaa onneani. Vaikka olin kulkenut omaa itsekästä tietäni synnissä, Jumala ei ollut hyljännyt minua, vaan oli antanut elämääni kipua murtaakseni kovan ja itsepäisen sydämeni ja avatakseni silmäni voidakseen pelastaa minut. Sydämeni muuttui ja elävä toivo täyttyi sen.

Niihin aikoihin kuulin, että norjalaiset lähetit olivat aloittaneet kokousten pidon Nishi-Akashin lähellä. Olisin halunnut mennä mukaan, mutta yksin lähteminen arvelutti. Kun seuraavan vuoden maaliskuussa sain ystävän, joka myöskin halusi lähteä kirkkoon, aloimme yhdessä käydä kokouksissa.

Nyt ymmärsin hyvin lähetyssaarnaajan puheet. Jumalan sana aivan tulvi janoiseen sieluuni. Halu päästä kuulemaan sanaa oli niin suuri, että joka päivä odotin innokkaasti lauantain raamattupiirejä ja sunnuntain jumalanpalveluksia.

Eräänä päivänä, kun terveydentilani huolestutti minua, nousin ylös keskellä yötä muiden jo nukkuessa ja rukoilin hartaasti: ”Jumala, armahda minua syntistä. Pyydän, paranna sairauteni. Jos teet niin, niin luovutan koko elämäni Jumalan käyttöön.” Sanat nousivat suustani, vaikka en ymmärtänyt, mitä se käytännössä tarkoitti.

Saman vuoden (1950) syyskuussa Koben Luterilainen Raamattukoulu aloitti toimintansa pitämällä alkajaiset. Jumalanpalveluksen jälkeen Nishi-Akashin kirkosta lähti juhlaan useita henkilöitä. En tiennyt, miksi he menivät. Mutta seuraavana päivänä lähetyssaarnaaja Eiklin apulaisena toiminut T-veli kysyi minulta, olisinko halukas opiskelemaan Raamattukoulussa. Vastasin heti ”Kyllä”. Eräs lähetyssaarnaaja Eiklin suosittelema sisar ei työestei-

den vuoksi päässytkään aloittamaan Raamattukoulussa. Siksi Eikli oli pyytänyt etsimään hänen paikalleen jotakuta toista.

Luennot alkoivat jo seuraavana päivänä, joten tein nopeasti valmistelut ja aloitin koulunkäynnin. Vasta oppitunnilla sain tietää oppilaaksi valittavan vaatimukset. Asianomaisen piti olla kristitty, joka oli lukenut kerran koko Vanhan ja Uuden testamentin läpi. Koska minua ei oltu vielä kastettu enkä ollut lukenut kuin vain osia Raamatusta, en täyttänyt ehtoja. Mutta minut hyväksyttiin poikkeuksellisesti kuunteluoppilaaksi, kuukautta myöhemmin varsinaiseksi opiskelijaksi.

Saman vuoden joulukuussa minut kastettiin Nishi-Akashin kirkossa 15 muun kanssa. Kuukautta myöhemmin eräs toisen kirkkokunnan opiskelija kysyi minulta, oliko minulla pelastusvarmuus. Koska halusin jotain varmaa, mihin tarttua, luin rukoillen Raamattua. Johanneksen evankeliumin 15. luvun 16 jae puhutteli minua väkevästi:
”Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät sitä varten, että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi ja että Isä antaisi teille, mitä sitten anottekin häneltä minun nimessäni.”
Sain varmuuden siitä, että minä en ollut valinnut Herraa, vaan Herra oli valinnut minut.

Kun valmistuin ensimmäisen vuoden kurssilta kesäkuussa 1951, aloimme T-veljen kanssa evankelistaharjoittelijoina Nishi-Akashin seurakunnassa. Kahden vuoden jakson jälkeen jatkoin Raamattukoulun toisen vuoden kurssille. Mutta heti kurssin alussa tuberkuloosini paheni jälleen. Jouduin Hyogon läänin keuhkotautiparantolaan. Sielläkin oli raamattupiiri ja sunnuntaiset jumalanpalvelukset. Sain hyviä uskonystäviä ja opin monia asioita ihmissuhteista ja laajemmasta yhteiskunnasta, sillä olin kasvanut paljossa kuin ”kaivossa elävä sammakko”. Aika merkitsi minulle merkittävää kasvua, mistä olen kiitollinen. Parantolassa tutustuin myös mieheeni, josta tuli myöhemmin pastori.

Jälkeenpäin ajatellen näen, että Jumala kuuli rukoukseni antautua hänen käyttöönsä ja johdatti minut yllättävällä tavalla Raamattukouluun, ennen kuin unohdin, mitä olin rukoillut.

En voi olla ylistämättä Jumalaa, joka varta vasten valitsi minut ansiottoman ja maailmassa arvottomana pidetyn. (1989, 1955)

Pastorin rouva Chizuko Iwai

Kasvoin kristityssä kodissa, mutta jouduimme kokemaan monenlaisia raskaita koettelemuksia. Sodan ja sen jälkeinen elämä oli köyhää. Isäni toimi kansakoulun rehtorina, mutta kun koulurakennus paloi, hän joutui ottamaan siitä vastuun varsinkin, kun sen mukana paloi myös keisarin kuvan sisältämä pikkurakennelma. Hän joutui eroamaan virastaan. Sen jälkeen hän sairastui vakavasti haimakuolioon.

Sen lisäksi äitini sairastui selkärankatuberkuloosiin, nuorempi veljeni sai kesken rugbyottelun aivoverenvuodon, jonka seurauksena kärsi pitkään päänsäryistä. Toinen veljeni puolestaan sai pienenä suuren palohaavan. Kolmas veljeni taas velkaantui niin raskaasti, että joutui turvautumaan vanhempiensa apuun. Maaseudulla oli mahdotonta hankkia riittävästi rahaa velkojen maksamiseen, joten molempien vanhempien oli pakko lähteä Tokioon ansaitsemaan rahaa.

Teini-iässä kysyin isältäni: ’Miksi teidän vanhempien, jotka uskotte Jumalaan, pitää kärsiä näin paljon. Jos kerran Jumala on rakkaus, ei hän voi menetellä noin.’ Silloin isäni kertoi: ’Jumala käsittelee meitä puhdistaakseen meidän sydämemme. Kun kulkee tunnelin läpi, tuntuu tuskalliselta, raskaalta ja ahdistavalta, mutta Jumala antaa sillä tavalla siunauksensa. Jumala ei anna meille mitään muuta kuin, mitä hänen rakkautensa vaatii.’

Jumala varjeli vanhempani noissa koettelemuksissa ja osoitti minullekin, että se, mitä hän tekee, on suurenmoista. Hän sai minutkin uskomaan, että kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat häntä.

Isästäni tuli pastori yli 70 -vuotiaana ja kiitollisena sai 88 -vuotiaana kutsun Herran luo kirkkauteen. Pikkuveljenikin pääkivut paranivat ja tätä nykyä hän toimii pastorina Kanadassa. Samoin palohaavan kärsinyt veljenikin palvelee täällä Japanissa pastorina.

Jumala, joka lupaa auttaa, auttoi ja siunasi meidänkin vaatimatonta perhettämme. Uskon, että hän nytkin ja vastaisuudessakin varjelee niitä, jotka haluavat uskoa ja olla hänelle kuuliaiset.

Raamattuni välissä on nytkin kirjanmerkki, jossa lukee psalmin 50 jae 15: *’Huuda minua avuksi ahdistuksen päivänä. Minä vapautan sinut, ja sinä olet kunnioittava minua*." (1970)

Okinawalainen shamaani Shirahama

Japanin ensimmäisessä evankelioimiskongressissa 1974 kuuntelin, kun eräs Okinawalta kotoisin oleva 60 ikäinen entinen shamaani, Shirahama nimeltään kertoi omista kokemuksistaan.

Sairastuttuaan hän lähti hakemaan apua eräältä saaren *yuta*-shamaaneista. *Yutat* antavat pientä rahallista korvausta vastaan apua kaikenlaisiin elämän ongelmiin. Hämmästyksekseen Shirahama havaitsi, että hänen sairautensa parani. Sen seurauksena hän aina ongelmiin törmättyään meni etsimään apua *yuta*-shamaanilta. Lopulta hän huomasi, että häneenkin asettui asumaan henki, joka antoi hänelle parantajan ja ennustajan kykyjä. Hän tulkitsi asian *shinto*-hengen asettumiseksi itseensä.

Henki sai aikaan monenlaista sellaista, mikä antoi hänelle mainetta, koska sen antamat ennustukset toteutuivat ja ihmisiä myös parani

vaivoista. Kuitenkin ajan mittaan hän huomasi joutuneensa hengen täydelliseen orjuuteen. Keskellä yötä se usein herätti hänet ja antoi hänelle moninaisia tehtäviä ja määräyksiä. Hänen oli pakko niitä noudattaa, mennä hautausmaille tai buddhalaisille temppeleille uhraamaan. Lopulta hän uupui perin juurin sen alla ja alkoi eri uskonnoista kysellä, voisiko hän päästä vapaaksi hänessä asuvasta ja häntä orjuuttavasta *shinto*-hengestä, niin kuin hän asia silloin tulkitsi.

Usean uskonnollisen ryhmän edustajat ilmoittivat, etteivät he kykene karkottamaan henkiä. Sitä paitsi heidän mielestään se ei ollut edes tarpeellista, koska Shirahama kykeni yliluonnollisilla lahjoillaan auttamaan ihmisiä. Lopulta eräs Sooka Gakkai nimisen buddhalaisen uususkonnon edustaja vastasi hänelle: "Meillä ei kyllä pääse hengestä vapaaksi, mutta ehkäpä kristinuskossa." Shirahama otti vihjeestä vaarin, meni kristilliseen kirkkoon ja pyysi apua. Hän sai kuulla evankeliumin synnin, kuoleman ja pimeyden vallan voittaneesta Jeesuksesta. Hänen puolestaan rukoiltiin ja henki lähti hänestä. Samassa hän menetti kaikki yliluonnolliset kykynsä, mutta kuvasi uutta vapauttaan riemullisin sanoin. Muutos hänessä oli niin raju, että lyhyessä ajassa noin 50 hänen sukunsa jäsentä tuli saman Jeesuksen luo kuin hänkin.

Kongressissa hänen uskoon tulleet sukulaisensa lauloivat evankeliumin laivasta okinawa-laisiin pukuihin sonnustautuneina. (1974)

Pastorin rouva Mikiko Itoo

Pastori Ei'ichi Itoo kertoo:

Vaimoni Mikiko oli omaa sukua Mori. Menimme naimisiin, kun hän oli lähes 29 -vuotias. Se tapahtui ennen Tyynenmeren sodan alkamista. Noihin aikoihin japanilaiset naiset avioituivat yleensä 20-22 vuoden iässä. Yli 25 -vuotiaita naimattomia naisia halveksittiin jo vanhoina piikoina. Miksi vaimoni avioitui niinkin iäkkäänä? Hän kasvoi Tosan kaupungin Takaokassa Kochin läänissä. Hänen isänsä omisti Takaokan kauppalan ainoan isohkon kirjapainon. Hänen asiakkainaan olivat kauppalantalo ja koulut. Kirjapaino menestyi, työntekijöiden määrä kasvoi ja isästä tuli kauppalan valtuuston jäsen. Mikiko kasvoi varsin vauraissa oloissa ja kävi erään Koochin läänin parhaista lukioista.

Vaimollani oli nuoruudessaan eräs suuri huolen aihe. Normaalisti hänen isänsä oli mukava ihminen, mutta Tosan alueen ihmiset tunnetusti joivat runsaasti *sake*-viinaa. Mikikon isäkin piti kovin sakesta. Kun asiat kulkivat normaalisti, ongelmia ei ollut. Mutta kun isä törmäsi johonkin vaikeuteen kuten esimerkiksi siihen, että hänen ehdotuksensa valtuustossa ei mennyt läpi, hän joi ulkona iltamyöhään ja kotiin palattuaan vaati taas lisää sakea ja syytti äitiä, jos sitä ei siihen aikaan ollut saatavilla käskien häntä keskellä yötä lähtemään ostamaan sitä. Isä pakotti äidin ja Mikikon ostamaan riisiviinaa. Jos äiti vastusti asiaa, isä repi häntä tukasta ja käyttäytyi väkivaltaisesti.

Mikiko joutui näkemään, miten suurta tuskaa riisiviina tuotti hänen äidilleen, veljilleen ja sisarilleen. Niinpä Mikiko päätti jo nuorena, että hän ei missään tapauksessa halua mennä naimisiin sellaisen kanssa, joka juo. Kun koti oli varakas ja arvostettu, Mikikolle tuli useampiakin naimatarjouksia japanilaiseen tapaan. Vaikka isä piti sulhasehdokkaista ja suositteli niitä Mikikolle, hän torjui ne, koska ei halunnut avioitua riisiviinaa käyttävän kanssa. Siitä taas isä suuttui ja rankaisi tytärtään. Mikiko joutui kärsimään paljon isänsä vuoksi.

Mikikon vanhempi sisar oli avioitunut erään kristityn upseerin kanssa. Tämä sotilas muistutti Apostolien tekojen hurskasta Kornelius sadanpäällikköä. Kun tähän perheeseen odotettiin lasta, Mikiko meni heitä auttamaan. Siinä kodissa hän pääsi kosketukseen evankeliumin kanssa ja sai pelastumisen armon omalle kohdalleen. Samalla hän päätti, ettei halua mennä naimisiin muuta kuin raittiin kristityn kanssa. Näillä ehdoilla avioliitto jäi myöhäiseksi.

Kun Mikiko ei ottanut vastaan isänsä ehdottamia miehiä, isä suuttui ja lopulta sanoi, että hän tehköön niin kuin huvittaa, mutta isä ei avioliittoasiassa enää antaisi apuaan. Palattuaan vanhemman sisarensa kodista takaisin Mikiko alkoi pitää pyhäkoulua ja opettaa Raamattua lapsille ja aikuisille.

Olin ennen toisen maailmansodan puhkeamista lähtenyt lähetystyöhön Kiinaan, Pekingiin. Siellä tapasin ensi kertaa vaimoni sisaren miehen, eversti Iwain. Meistä tuli läheiset työtoverit, kun hän osallistui säännöllisesti Pekingissä seurakuntamme jumalanpalveluksiin ja toimintaan. Tämän pataljoonan komentajan syvä usko Kristukseen teki minuun syvän vaikutuksen.

Tutustuminen upseeri Iwaihin johti lopulta siihen, että avioiduin Mikikon kanssa. Niin hän sai toivomansa miehen, joka ei juonut viinaa ja toimi evankelioimistyössä. Lähes 40 vuotta saimme kulkea yhteistä taivalta evankeliumin työssä. Olen tavattoman kiitollinen siitä tuesta, jolla hän oli taustavoimanani, ja työstä, jota hän teki Kiinassa ja myöhemmin Japaniin palattuamme Kamojiman seurakunnan pastorin vaimona. Sodan jälkeisissä köyhissä oloissa hän vuokrasi eräältä kristityltä peltoa ja kasvatti siinä vihanneksia ja viljaa, jota söimme ja jaoimme myös erilaisissa vaikeuksissa kamppailevien seurakuntalaisten kanssa.

Häittemme edellä sanoin eversti Iwaille, joka toimi avioliittomme puhemiehenä:
”Koska olen saanut Herralta kutsumuksen omistaa elämäni seurakuntien perustamiseen ja evankeliointiin, en todennäköisesti kykene puolisolleni takaamaan mitään maallista hyvää tai ostamaan hänelle mitään kaunista päälle pantavaa. Vaikka saisinkin rahaa, joudun käyttämään sen kaiken seurakunnan istuttamiseen. Jos tämä ei vaimosi sisarta Mikikoa miellytä, niin hänen ei kannata tulla vaimokseni. Näillä ehdoilla otan hänet mielelläni puolisokseni. Pyydän, että selität tämän Mikikolle selvästi.”
Iwai välitti asian Mikikolle ja tämän suostui siihen.

Kun ajattelen lähes neljääkymmentä yhteistä vuottamme, en pioneerityön vuoksi todellakaan kyennyt ostamaan hänelle mitään kaunista häntä ilahduttaakseni. Tulomme riippui siitä, mitä kulloinkin meille annettiin eikä mitään vakaata tulonlähdettä ollut. Elämämme oli ulkoisesti varsin köyhää, mutta koko avioliittomme aikana Mikiko ei kertaakaan valittanut minkään puutetta eikä estänyt omistautumistani evankeliumin työlle. Miehenä tietysti koin syyllisyyttä, etten kyennyt hänelle antamaan maallista hyvää, mutta hänen asenteensa oli sellainen, että olen siitä tavattoman kiitollinen. On paljon lahjakkaita miehiä, joiden työn es-

teeksi on muodostunut vaimojen tyytymättömyys miestensä kykyyn täyttää heidän ajallisia unelmiaan. Sen vuoksi miehet eivät ole päässeet toteuttamaan kutsumustaan. Kun ajattelen tätä, en voi unohtaa Mikikon antamaa täyttä tukea työlleni vaatimattomissa oloissa.

Taloudellisissa asioissa vaimoni ei siis esittänyt mitään vaatimuksia, muta silloin kun hän näki minussa sellaista, missä en ollut uskollinen sanan julistajan tehtävässäni, hän saattoi jopa pelottavalla tavalla nuhdella minua. Koska jo nuorena tulin uskoon, en ole koskaan juonut tai tupakoinut enkä harrastanut huveja, mutta television *sumo*-paini otteluja olen aina halunnut katsella, koska pidän kovin urheilulajista. Noihin aikoihin oli kuuluisa Taihooniminen painija. Olin hänen faninsa, joten halusin nähdä, miten hän voitti otteluissa. Seuratessaan sitä vaimoni syytti minua usein:

”Et sinä ole mitenkään epäkohtelias, mutta en pidä sinusta sellaisena, kun katselet sumopainiotteluita. Kun nämä lähetykset tulevat ilta neljän ja kuuden välillä, puhelimen soidessa vastaat ihmisille niin lyhyesti ja tylysti, kuin haluaisit heidän heti lopettavan puhelunsa. Tai jos joku tulee käymään pappilaamme, sinä normaalisti kysyt, onko kävijällä aikaa ja pyydät häntä sisälle jutellaksesi kaikessa rauhassa, mutta sumo-lähetyksen aikana annat heidän seistä eteisessä ja yrität päästä mahdollisimman nopeasti heistä eroon. Tuollainen asenne on anteeksiantamatonta Jeesuksen silmissä. Siksi minuakin suututtaa käytöksesi. Kaikissa puheluissa ja ihmisissä, jotka vierailevat luonamme, on kysymys ihmisten suhteesta Jeesukseen. Siksi sinun pitää panna televisio kiinni ja kuunnella kaikessa rauhassa ihmisten asiat. Muuten murehdutat Jeesusta!”

Vaikka sanominen suututti minua, en voinut mitään vastaankaan väittää, sillä vaimoni oli oikeassa. Vaimolleni oli tärkeintä, että asenteeni evankeliumin työn tekijänä olisi oikea Jumalan ja ihmisten edessä.

Kun taas erään kerran tuijotin Taihoon sumoo-painia, hän sanoi tiukasti:
”Jos kerran olet noin syvästi kiintynyt sumoo-painiin, niin mehän voimme sitten lopettaa koko evankeliumin julistuksen. Voithan sitten hankkia elantosi turvautuen Taihoon apuun.”
Vaikka asia teki kipeää, tajusin, että Mikiko seisoi Jumalan puolella ja halusi minun elävän Herran tahdon mukaan. Siksi jouduin tekemään parannusta Herran edessä. Tajusin myös, miten suuri oli vaimoni rakkaus minua kohtaan. Vaimoni auttamana lopulta kykenin ottamaan vierailijat lämmöllä vastaan ja iloitsemaan siitä.

Vuonna 1977 vaimoni sairastui haimasyöpään ja joutui sairaalaan. Puolen vuoden kuluttua hän nukkui pois tästä maailmasta. Palattuani viidenneltä julistusmatkaltani Taiwanille loppukeväästä 1977 Mikiko kertoi, että hänen vatsassaan oli ilmennyt kasvain, joka ei ottanut hävitäkseen. Hän oli näyttänyt sitä lääkärille, joka oli seurakuntamme jäsen, ja oli saanut ohjeen lähteä keskussairaalaan tutkimuksiin mahdollista leikkausta ajatellen. Ajattelin, että vaimollani saattoi olla syöpä, koska pastorina olen joutunut monien sairaiden kanssa tekemisiin. Pyysin hoitavaa ei-kristittyä lääkäriä ilmoittamaan taudin oikean laadun selittäen, että olen pastori ja että vaimollani oli myös nuoresta asti usko Vapahtajaan. (Noihin aikoihin Japanissa ei vielä syöpäpotilaille todellista diagnoosia kerrottu.) Jos kysymys oli syövästä, hänen tulisi se selkeästi kertoa ja sanoa myös, kuinka pitkään olisi vielä elinaikaa. Niin voisimme vaimoni kanssa hiljaisesti valmistautua siihen, että hän pääsee siihen päämäärään, jota kohti hän oli uskossa kulkemassa. Lääkäri suostui ja kolmen ja puolen tunnin tutkimusten jälkeen lääkäri kutsui minut luokseen. Huoneessa oli kolme suurta röntgenkuvaa seinällä. Lääkäri selitti, että vaimollani oli haimasyöpä, joka oli levinnyt niin laa-

jalle, että leikkaus ei enää ollut mahdollinen. Kolmessa kuukaudessa tai korkeintaan kuudessa kuukaudessa hän arvioi lopun tulevan.

Vaimoni oli halki vuosien tukenut minua evankeliumin työssä. Siksi rukoukseni oli, että kiitollisena siitä voisin omistautua näiksi viimeisiksi kuukausiksi hoitamaan häntä rakkaudella ja valmistamaan häntä iankaikkisuuteen. Kerroin ainoalle pojallemme Makotolle, että äidillä olisi korkeintaan puoli vuotta aikaa, joten meidän tulisi nyt rakkaudella hoitaa häntä. Poikani terveys on heikko. Valmistuttuaan yliopistosta hän sai heti työpaikan, mutta jo ensimmäisenä päivänä hän sairastui ja joutui palaamaan kotiin. Hänelle luvattiin paluu työpaikalle milloin tahansa, mutta kaksikymmentä vuotta kului sairastellessa. Tosin kun oli kulunut vähän toista kymmentä vuotta, hänen kuntonsa oli kohentunut sen verran, että hän kykeni ajoittain toimimaan kirkkomme lastentarhan bussinkuljettajana.

Seuraavana päivänä poikani lähti hoitamaan autolla jotain asiaa. Ajaessaan hän alkoi syyttää itseään siitä, että hänen heikon terveytensä tähden äiti oli sairastunut syöpään. Murehtiessa tapahtui liikenneonnettomuus, jossa lukiolainen ajoi kovalla vauhdilla mopedilla hänen autoaan päin, kaatui ja katkaisi jalkansa. Syylliseksi onnettomuuteen katsottiin kuitenkin autoilija. Lisäksi minun ollessani vaimoani hoitamassa lukiolaisen setä oli tullut kotiimme ja syyttänyt rajuilla uhkauksilla poikaani. Äidin sairaus hoitokustannuksineen ja uhkaus kovasta korvausvaatimuksesta aiheuttivat pojalleni kovan shokin ja hän sairastui vakavasti. Ajoittain olin huolissani siitä, kumman hautajaiset tulisivat ensin äidin vai pojan.

Koska vaimoani ei voitu leikata, hän tuli kotihoitoon. Luimme joka päivä yhdessä Raamatun sanaa ja rukoilimme. Joskus kun minulla oli kiirettä, kirkosta palattuani hän pyysi, että kertoisin, mitä Jumalan sanan kohtaa olin sinä päivänä jakanut:
”Kun on tähän asti tullut, niin Jumalan Sanan lisäksi ei ole mitään muuta, mihin turvata.”
Seuratessani häntä tajusin entistä syvemmin, miten ainoa kestävä perustus on Jumalan Sana. Iltaisin silloin kun kivut eivät olleet liian kovat, vaimoni lauloi usein virsiä. Eräs hänelle erityisen rakas virsi (535) kuuluu:

> ”Tämän päivän sain palvella Herraa.
> Vaikka maailman varjot vaihtelevat,
> taivaallinen elämä lähestyy päivä päivältä.
> Sille, joka vyöttäytyy kysymään Herran tahtoa,
> illan kellot soivat rauhaa.”

Sitä kuunnellessani silmistäni vuosivat kiitoksen kyyneleet. Sairaanakaan emme ole yksin, Jeesus on kanssamme. Päivän jäädessä taaksemme olemme askeleen verran lähempänä taivasta. Maate käydessä saa iloita Herran sanasta, joka lupaa levon omilleen.

Joskus hän taas lauloi virttä ”Sua kohti Herrani” (320). Toisinaan hän hyräili taas virttä ”Jos täällä on Jumalan valtakunta” (90). Haimasyövän kourissa sairaanakin saa olla Jumalan valtakunnassa. Hänellä oli suuri rauha sydämessään.

Sitten sunnuntaina 22.11. kirkonkellojen soidessa kutsua jumalanpalvelukseen hän sai jättää tämän maan ja siirtyä taivaalliseen majaan. Hänen poisnukkunut olemuksensa säteili rauhaa ja puhtautta. Miten suunnattoman suuri armo on saada loistaa Herran valkeutta myös kuolinhetkellä. Sain siitä suuren lohdutuksen Herralta.

Monet ovat ne, jotka vaimoni sai olla johtamassa Herran luo. Näiltä ihmisiltä olen vuosien varrella sen jälkeen saanut osakseni paljon rakkautta ja huolenpitoa.
”Elimmepä tai kuolimme, olemme aina Herran omat.” (1977)

Pastori Itoon äidin pelastuminen

Pastori Ei’ichi Itoo oli perheensä vanhin lapsi, jonka velvollisuudeksi katsottiin kuuluvan huolehtia ikääntyvistä vanhemmistaan. Mutta äiti asui pitkään nuoremman poikansa luona, koska Itoo itse oli seitsemän vuotta Kiinassa lähetystyössä. Sodan jälkeen vanhimpana poikana hän katsoi oikeaksi ottaa äitinsä asumaan luonaan. Äiti asetti tulolleen kuitenkin ehdon:
”Sillä ehdolla, että saan tuoda mukanani buddhalaisen kotialttarin, tulen luoksenne asumaan.”
Tietysti äidin asettama vaatimus herätti Itoossa huolta, mutta hän koki Jumalan johdatuksena sen, että äiti tulisi hänen luokseen. Ellei hän ottaisi äitiä vastaan, tällä ei olisi ehkä mahdollisuutta päästä osalliseksi pelastuksesta. Rukoiltuaan yhdessä vaimonsa kanssa he päättivät ottaa äidin vastaan aivan sellaisena kuin hän oli ja hyväksyivät hänen ehtonsa. Niin äiti asettui asumaan pappilan yläkertaan.

Kun heille tuli seurakunnan jäseniä kylään, yläkerrasta saattoi kuulua buddhalaisen kotialttarin edessä tapahtuviin palvontamenoihin kuuluvia kellon kilahduksia ja suitsukkeen savu levisi alakertaan asti. Tilanteet olivat kiusallisia. He saivat osakseen myös kritiikkiä. Olihan ennenkuulumatonta, että kirkon pappilaan tuodaan buddhalainen kotialttari.

Mutta 1800 luvun loppupuolella syntyneenä äidillä oli tiukka käsitys velvollisuuksien noudattamisesta. Koska hän sai poikansa kotona ylläpidon, hän katsoi velvollisuudekseen osallistua myös seurakunnan tilaisuuksiin kuten rukouspiiriin. Kerran hän lähti muutamaksi päiväksi nuoremman poikansa luokse hoitamaan tiettyjä asioita ja palasi sitten takaisin kirkolle. Huomattuaan eron kahden poikansa perheiden välillä, hän alkoi säännöllisesti osallistua myös jumalanpalveluksiin.

Eräässä jumalanpalveluksessa saarnateksti oli Luukkaan 12. luvun vertaus rikkaasta maanviljelijästä. Jakeet 20-21 koskettivat äitiä syvästi:
”Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön! Tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois. Kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?' Näin käy sen, joka kerää aarteita itselleen mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan luona."

Äiti teki rukoillen parannuksen, uskoi Jeesukseen ja pelastui. Siitä eteenpäin äiti vietti siunattua uskonelämää toistakymmentä vuotta. Kaikkia tapaamiaan ihmisiä hän kutsui mukaan jumalanpalveluksiin kertoen, että niistä saisi osakseen suuren siunauksen. Kauppalan asukkaat alkoivatkin lopulta kutsua häntä ”kirkon isoäidiksi.” Hän sai johtaa monia seurakunnan yhteyteen.

Ihmisen vastaanotto sellaisena kuin hän on, ei suinkaan ole helppoa. Niin tekemällä pastori Itoo ja hänen vaimonsa saivat voitetuksi äidin Jumalan valtakuntaan. He eivät itse tietenkään buddhalaisella kotialttarilla rukoilleet, vaan halusivat tehdä niin kuin Paavalia (1. Kor. 9:19-22):

”Vaikka olen riippumaton kaikista, olen tehnyt itseni kaikkien palvelijaksi voittaakseni mahdollisimman monia. Juutalaisille olen ollut kuin juutalainen voittaakseni juutalaisia. Lain alaisille olen ollut ikään kuin lain alainen voittaakseni lain alaisia, vaikka itse en olekaan lain alainen. Ilman lakia oleville olen ollut kuin olisin ilman lakia voittaakseni ilman lakia olevia, vaikka en olekaan ilman Jumalan lakia, vaan olen Kristuksen laissa. Heikoille olen ollut heikko voittaakseni heikkoja. Kaikille olen ollut kaikkea pelastaakseni edes muutamia.” (1950)

Sillan rakentamista – Myoko ja Makio Hirono

Pastori Ei’ichi Itoon kertomana

Aivan Kamojiman seurakuntaa istuttavan pioneerityön alkuvaiheessa kokouksiin tuli mukaan Miyoko Iwata niminen teini-ikäinen neito. Hän oli kotoisin luonnonkauniista Misaton kylästä, joka sijaitsee autolla ajaen noin 40 minuutin päässä Kamojimasta. Hänen isoisänsä oli toiminut kunnanjohtajana. Myös hänen isänsä oli kunnan työntekijä. Miyokon ollessa keskikoulussa hänen isänsä toimi kunnan talousjohtajana. Eräänä päivänä töiden päätyttyä isä oli pannut suuren summan rahaa kunnantalon kassakaappiin ja sulkenut sen avaimella ja palannut kotiinsa avain taskussaan. Kotiin palattuaan hän vaihtoi vaateet ja lähti peltotöihin.

Eräs kylän asukkaista kävi varastamassa avaimen isän housujen taskusta ja kävi kunnantalon kassakaapista ryöstämässä rahat ja pakeni pois. Tämä merkitsi Miyokon kodille suurta menetystä. Isä oli vastuuntuntoinen mies ja korvatakseen kunnalle tapahtuneen menetyksen joutui myymään talonsa, peltonsa ja kaiken omaisuutensa.

Miyoko tajusi, että kodin köyhdyttyä hän ei keskikoulun jälkeen enää voisi jatkaa lukioon rahan puutteessa. Siksi hän päätti keskeyttää koulun ja mennä töihin. Niin hän pääsi töihin Kamojimassa sijaitsevan lankatehtaaseen ja pienellä palkalla kykeni elättämään itsensä ja avustamaan myös perhettään taloudellisesti. Hän oli hyvä tyttö.

Tehtaan johtajan perheen kaikki jäsenet olivat jo kristittyjä ja osallistuivat seurakunnan toimintaan. Maanantai-iltaisin tehtaan työntekijät koottiin henkisen koulutuksen nimellä tapahtuviin koulutustilaisuuksiin, joissa opetin heille Raamattua. Miyokokin osallistui koulutuksiin, oppi tuntemaan Raamattua ja laulamaan virsiä. Pikku hiljaa hän alkoi myös käydä kirkossa etsijänä. Hän löysi uskon ja hänet kastettiin, hänestä tuli kristitty. Jumalanpalvelusten jälkeen hän tuli muiden nuorten kanssa kotiimme. Siellä vaimoni opetti heille ruoanlaittoa ja yhdessä aterioitiin.

Työskenneltyään muutamia vuosia lankatehtaassa Miyoko meni naimisiin Makio Hirono -nimisen miehen kanssa. Makion isä oli toiminut lääketeollisuuden palveluksessa. Makio valmistui tokiolaisesta yliopistosta, mutta oli elänyt holtittomasti. Kahdessa vuodessa hän oli onnistunut hävittämään isältään perinnöksi saaneen suuren omaisuuden. Tämän Makio Hironon kanssa Miyoko siis meni naimisiin.

22 vuotta myöhemmin sain eräänä iltana puhelun Myokolta. Hän kertoi, että hänen miehensä oli sen tyyppinen, että jos hän alkoi tehdä jotain, hän halusi tehdä sen perusteellisesti loppuun asti. Nyt hän oli alkanut opiskelemaan kahden jehovantodistanaisen kanssa Raamattua. He tulivat joka tiistai-ilta heille ja sitä oli jatkunut nyt jo koko vuoden. Nyt ei-

kristitty mies oli jo lähes valmis ottamaan jehovantodistajien kasteen. Viime aikoina hän oli alkanut tehdä kysymyksiä Miyokolle, sillä Miyokon omaksuma Kamojiman kirkon kristinusko ja jehovantodistajien uskonto vaikuttivat hänestä erilaisilta. Hän kyseli, miksi ne erosivat toisistaan. Mutta kun Miyoko ei kyennyt vastaamaan, hän oli sanonut, että miehen pitäisi kysyä asioita Kamojiman kirkon pastorilta. Mies oli epäillyt, mahtaisiko pastori suostua tapaamaan häntä, joka ei käynyt kirkossa. Hän oli lopulta pyytänyt Miyokoa kysymään asiaa minulta. Toivotin hänet tervetulleeksi.

Seuraavana päivänä mies tuli yhdessä Miyokon kanssa. Mies vaikutti hyvin miellyttävältä ja hyväluonteiselta. Hän toimi muutaman kymmentä työntekijää työllistävän firman johtajana. Keskustelimme yhtä ja toista. Sitten kysyin mieheltä, miten hän koki jehovantodistajien opettaman ”kristinuskon” ja vaimoa seuraten havainnoimansa kristinuskon eroavan toisistaan. Hän vastasi:
- Vaimoni kristinuskossa Jeesuksen Kristuksen ristin sovitustyö ja hänen ylösnousemuksensa ja se, että Jeesus Kristus on Herra, näyttävät olevan keskeisiä asioita. Jehovantodistajilla Jeesuksen kärsimys ei tunnu olevan erityisen tärkeä, Jeesuksen ylösnousemustakaan he eivät erityisemmin pidä esillä, eivätkä he korosta sitä, että Kristus olisi Herra. Pikemminkin he näyttävät pitävän Jeesusta yhtenä profeettana.
Tajusin silloin, että mies oli ymmärtänyt asian oikein. Siksi hiukan huumorilla kysyin mieheltä:
- Rakastatko sinä vaimoasi?
Hän vastasi myöntävästi. Ei kai hän olisi minun ja vaimonsa edessä muutakaan voinut sanoakaan.
- Siinä tapauksessa jätä jehovantodistajat ja tule sunnuntaina kirkkoon yhdessä vaimosi kanssa. Meillä on sunnuntai aamuisin ja iltaisin kokoukset ja keskiviikkoisin rukouspiiri ja silloin tällöin erityiskokouksia. Tule yhdessä vaimosi kanssa kirkkoon ja vaella hänen kanssaan samaa uskon tietä.
Rukoilimme sitten yhdessä ja he palasivat kotiinsa.

Mies lupasi tulla kirkkoon. Minä kyllä hiukan sitä epäilin, mutta heti sunnuntaina hän tuli vaimonsa kanssa ja alkoi käydä säännöllisesti kaikissa kolmessa viikoittaisessa kokouksessa. Kun oli näin kulunut pari vuotta, hän ilmaisi halunsa saada kasteen. Niin hänet kastettiin ja hänestä tuli kristitty.

Kasteen jälkeisessä kiitosjuhlassa Miyoko ilmaisi kyynelissä kiitollisuutensa:
- Sain vuosia sitten kasteen ja olen kristitty. Siksi toiveeni oli mennä naimisiin kristityn kanssa. Niin olisimme yhdessä käyneet kirkossa ja yhdessä kotona tutkineet Sanaa ja rukoilleet. Mutta niin vaan ei käynyt, vaan menin naimisiin ei-kristityn mieheni kanssa. Mutta kaiken aikaa rukoilin, että tulisi se päivä, että mieheni pelastuisi ja saisimme yhdessä käydä kirkossa. Lopulta 22 vuoden kuluttua alettuaan epäillä jahovantodistajien opetusta mieheni alkoi käydä kanssani kirkossa. Lopulta mieheni kastettiin. Olen saanut vakuutuksen siitä, että Herra kuulee rukouksemme. Sydämeni on täynnä kiitosta.

Makio Hirono oli taannut erään oman firmansa kanssa yhteistyössä olleen saman kokoisen yrityksen pankkilainan. Vähän ennen Makion kastetta tämä ystävän yritys menikin konkurssiin ja hän joutui vastaamaan ystävänsä isosta lainasta. Sen maksusta hän jotenkin selvisi, mutta nyt vuorostaan hänen oma muovikasseja valmistava yrityksensä joutui suuriin vaikeuksiin ja isot velat kasautuivat päälle. Kasteen ajankohdan molemmin puolin Makio oli lopen väsynyt yrittäessään epätoivoisesti hankkia rahaa velkoihinsa, mutta tuloksetta.

Eräänä kasteen jälkeisenä päivänä hän palasi kotiinsa väsyneenä ja pettyneenä, kun taloudellista apua ei ollut löytynyt. Hän avasi pöydällä olleen Raamatun ja hänen silmänsä osuivat Jeesuksen sanaan: *”Anokaa, niin teille annetaan! Etsikää, niin te löydätte! Kolkuttakaa, niin teille avataan!”*

Hän ymmärsi, että yritys ei pelastuisi, ellei hän sydämestään anoisi Herralta apua. Ei riittänyt, että hän käytti kaikkea omaa järkeään ja viisauttaan ongelmien ratkaisemiseksi. Kristittynä hänen tulisi anoa Jumalan apua. Niin hän alkoi koko sydämestään rukoilla Herran asioihin puuttumista. Hän sai uuden rohkeuden ja yrityksen tulos kääntyi nousuun. Puolessatoista vuodessa hän onnistui vapautumaan lainoistaan. Hän oli suuresti kiitollinen Herralle. Siitä vuotta myöhemmin hänen pieni maaseutukauppalan yrityksensä tuotti jo hämmästyttävän paljon voittoa.

Eräänä päivänä vuonna 1987 Makio tuli tapaamaan minua eläkeläispappilaani. Kun mietin, mikä mahtoi olla hänen asiansa, hän alkoi:
- Olen vasta viisi vuotta ollut uskossa ja olen vielä kypsymätön uskonelämässäni, mutta en olisi voinut kuvitella, kuinka paljon armoa ja hyvyyttä olen Herralta saanut.
Sitten hän kertoi, miten hän oli selvinnyt veloista ja miten yritys oli menestynyt, ja jatkoi:
- Tämä kaikki ei ole minun omaa ansiotani, vaan Herran antamaa siunausta. Siksi olen sitä mieltä, että minulla ei ole oikeutta käyttää saavuttamaani voittoa omien halujeni mukaan vaan Jumalan mielen mukaisella tavalla.
Kun kysyin, mihin hän koki Herran johtavan häntä käyttämään liikevoiton, hän vastasi:
- Asumme Yamagawassa noin 11 kilometriä Kamojimasta. Siitä on taas edelleen yli 8 kilometriä Wakimachin kirkolle. Mutta välissä ei ole kirkkoa. Siksi rukouksessa tuli sydämelleni, että voisin rakentaa tähän pieneen 5000 asukkaan kauppalaan kirkkorakennuksen ja luovuttaa sen Herran käyttöön. Näin siellä voitaisiin pitää sunnuntai-iltaisin evankelioimiskokouksia ja pikku hiljaa myös Yamagawan asukkaille tulisi mahdollisuus kuulla evankeliumi ja päästä osalliseksi pelastukseksi.
Kuullessani sen sydämeni täytti ylistys Herraa kohtaan. Sanoin hänelle:
- Jeesus varmasti iloitsee siitä. Lähde toteuttamaan suunnitelmaa.
Sitten hän jatkoi:
- Pastori, minulla olisi vielä toinenkin asia. Nyt kun Japanista on tullut talousmahti, Aasian köyhistä maista maahamme on tullut paljon opiskelijoita. Maamme ei ole kuitenkaan kunnolla varautunut ottamaan vastaan ja huolehtimaan näistä kehitysmaiden opiskelijoista. Asia on kehittynyt isoksi yhteiskunnalliseksi ongelmaksi. Siksi voisin ottaa vastaan omaan yritykseeni kahdeksi tai kolmeksi vuodeksi kerrallaan noin 30 kristittyä miestä tai naista Taiwanilta. Voisin rakentaa sekä naisia että miehiä varten asuntolat. He voisivat työskennellä osan ajasta yrityksessäni ja näin he voisivat ilman taloudellisia huolia saman aikaisesti opiskella Tokushiman läänin yliopistoissa tai muissa oppilaitoksissa. Mitä mieltä olet ajatuksesta?

Yhdyin koko sydämestäni tähänkin ehdotukseen. Japani aiheutti sodan aikana monenlaista tuskaa ja pahaa naapurimaissaan. Nyt olisi mahdollisuus jollain tavalla korvata sitä pahaa, mitä menneisyydessä oli tehty näille kansoille. Kerta heitolla kaikkea mennyttä ei millään pysty hyvittämään, mutta yritysten ei pitäisi ajatella vain omaa menestystään, vaan myös sitä yhteiskunnallista vastuuta, joka niillä on. Ne voivat auttaa noista maista tulevia tulevaisuuden johtajia pääsemään eteenpäin ilman huolta rahan riittävyydestä ja sekä fyysisesti että henkisesti rikastuneina voisivat palata omiin maihinsa.

Hirono tiesi, että olin ollut Kiinassa kahdeksan vuotta lähetystyössä ja nähnyt, miten siellä toistuvasti oli noussut mielenosoituksia, liikehdintää ja ostoboikotteja japanilaisia vastaan. Lähes aina näiden liikehdintöjen johtajat olivat miehiä, jotka olivat aikanaan opiskelleet Japanissa ja kokeneet, miten japanilaiset syrjivät heitä monella eri tavalla. Näin heissä oli syntynyt viha japanilaisia kohtaan. Siksi sanoin Hironolle:
- Jumala varmasti iloitsee ajatuksistasi. Lähde niitä toki toteuttamaan.

Niin Hirono palasi kotiinsa. Hän hankki sitten noin 1000 neliön tontin ja rakensi sille kauniin 300 neliömetrin kirkkorakennuksen, joka pyhitettiin Herralle. Olen kierrellyt julistustyössä sekä Suomea että Kanadaa ja nähnyt, miten kylässä kuin kylässä on kauniita kirkkoja ja rukoushuoneita. Olen unelmoinut, että sellaisia saisimme myös jokaiseen Japanin kylään ja kaupunkiin. Tuollainen unelmieni kirkko nousi nyt Yamagawan kauppalaan. Vuoden 1990 kesäkuussa kirkossa pidettiin sadas evankelioimiskokous. Sinä iltana kuulijoita oli noin 25 henkeä. Viime jouluna kauppalan asukkaista kolme kastettiin.

Kirkon viereen valmistui myös Taiwanilta ja muualta Aasiasta tulevia opiskelijoita varten komea asuntola sekä miehille että naisille. Lisäksi heitä varten valmistui myös ruokasali ja peseytymistilat. Jokaisessa huoneessa on hyvä varustelu. (1987)

Uskollinen rukous – Kooji Fujitan pelastus

Pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Vuoden 1987 jouluna kastettiin Kamojiman seurakunnassa Kooji Fujita niminen noin 3-400 oppilaan alakoulun rehtori 58 vuoden ikäisenä.

Kooji Fujitan kristitty isä, Takeo Fujita, oli kuollut kolme vuotta aikaisemmin 83 vuoden iässä. Isä oli ollut erittäin innokas ja palava kristitty ja palvellut monella tavalla seurakunnassa. Isä oli liikuntavammainen ja oli elänyt valtion maksamalla vammaiseläkkeellä. Hän oli asunut poikansa Koojin ja Koojin vaimon kanssa yhdessä noin viiden minuutin matkan päässä kirkolta tervein jaloin kuljettaessa. Takeolta oli kirkkoon tuloon kestänyt noin viisitoista minuuttia vammaisuuden vuoksi. Siitä huolimatta hän oli osallistunut uskollisesti joka sunnuntain aamu ja iltajumalanpalveluksiin ja keskiviikon raamattupiireihin sekä viisi kertaa viikossa klo 5.30 pidettäviin aamurukouskokouksiin. Hän oli ollut syvällinen Sanan tutkija ja elänyt rukouksessa.

Hän oli ollut varsin vähäpuheinen vaari. Kokousten päätyttyä muiden jo lähdettyä koteihinsa hän oli aina jäänyt viimeiseksi liikuntavammansa vuoksi. Sitten hän oli lukemattomia kertoja pyytänyt minulta esirukousta poikansa Koojin puolesta opettaja.

Japanissa opettajat saavat nykyään hyvää palkkaa ja heitä yleensä arvostetaan yhteiskunnassa. Siksi olin kysynyt, mitä Takeo halusi minun rukoilevan poikansa puolesta. Hän oli vastannut:
- Pastori, pojallani on kyllä hyvä työ, mutta hän pitää aivan liikaa riisiviinasta. Lähes joka päivä hän viettää iltansa riisiviinaa juoden siirtyen yhdestä kapakasta toiseen yömyöhään asti. Sen lisäksi hän pelaa uhkapelejä opettajatoveriensa ja muiden ystäviensä kanssa. Viinaan menee rahaa, mutta uhkapeleissä menee sitä vielä enemmän. Työnsä puolesta hänen tulisi olla esimerkki koululaisille, mutta yksityiselämässään hän on viinan ja pelien orja. Hänen elämäntapansa on häpeällistä sekä Jumalan että vanhempien ja lasten edes-

sä. Pyytäisin, että pastori rukoilisi, että poikani oppisi tuntemaan Jeesuksen, pelastuisi ja että hänestä voisi tulla oikeanlainen kasvattaja.

Takeo Fujitalla oli ollut isän sydän omaa poikaansa kohtaan. Joka kerta kokousten päätyttyä olimme rukoilleet yhdessä Koojin pelastumista. Lisäksi olin käynyt myös heillä kotona ja aina silloinkin rukoillut yhdessä isän kanssa. Rukoiltuamme kolme vuotta mitään muutosta pojassa ei ollut tapahtunut. Viidentenä vuonna tilanne oli ollut sama. Kymmenen vuoden paikkeilla tilanne oli jopa muodostunut huonommaksi ja viinan juonti lisääntynyt. Rukousta jatkui viisitoista, sitten kaksikymmentä vuotta, mutta muutosta ei ollut tapahtunut.

Pastorina korostan usein sitä, että Jumala kuulee rukoukset ja vastaa niihin. Mutta kahdenkymmenen vuoden rukouksen jälkeenkään vastausta ei vielä ollut tullut. Jokainen elävä kristitty tajuaa kuinka tärkeää rukous on uskovalle. Mutta kun rukoilemalla rukoilee eikä sittenkään saa vastausta, heikkouttamme ajattelemme helposti, että Herra ei kuule meidän rukouksiamme.

Kooji Fujita oli koulumaailmassa edennyt urallaan, mutta viina- ja peliriippuvuus olivat rukouksista huolimatta pahentuneet. Mutta isä Takeon suusta ei ollut kuulunut valituksia, vaan hän oli jatkanut uskollisesti rukoilemista. Matkan varrella olin pyrkinyt häntä rohkaisemaan Luukkaan evankeliumin 18. luvun alun vertauksella, jossa Jeesus opettaa kärsivällistä rukousta. Vaikka vastausta ei vielä näkyisi, meidän tulee silti rukoilla edelleen. 25. vuonnakaan ei vastausta ollut tullut. Siitä edelleen hän oli jatkanut kolme vuotta rukousta. Siinä vaiheessa Kooji oli edennyt jo keskikoulun vararehtoriksi asti.

28 vuoden rukouksen jälkeen Takeo sairastui syöpään ja muutaman kuukauden kuluttua sai kutsun Herran luo. Hautajaiset pidimme Kamojiman kirkossa. Koska Kooji ja hänen vaimonsakin olivat opettajia, kirkkoon kokoontui runsaasti eri koulujen opettajia ja kouluhallinnon ihmisiä. Hautajaisissa vallitsi voimakas Pyhän Hengen läsnäolo. Oli kuin olisimme olleet syventymispäivillä. Niissä toteutui Takeo Fujitan syvä halu siitä, että hänen hautajaisissaan saisi kaikua kirkas evankeliumin sana.

Hautajaisten jälkeisenä päivänä Kooji Fujita saapui kotiimme tervehdyskäynnille. Hän kiitti arvokkaista hautajaisista ja kertoi, että hän ei ollut koskaan aikaisemmin osallistunut kristillisiin hautajaisiin. Ne olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen. Hän sanoi ymmärtäneensä myös sen, että hänen isänsä oli varmasti päässyt taivaaseen.

Mutta sen jälkeen Kooji jatkoi:
- Minäkin haluaisin tästä lähtien alkaa käydä kirkossa. Käyköhän se päinsä?
Vastasin:
- Iloitsen siitä. Tiedän kuinka syvästi isäsi olisi halunnut, että olisitte voineet yhdessä käydä kirkossa. Hän iloitsee suuresti taivaassa päätöksestäsi, joten tule ujostelematta kirkkoon.

Sitten hän palasi kotiinsa. Katsellessani hänen peräänsä, mietin, mahtoiko hän olla tosissaan vai oliko kysymys vain kohteliaisuudesta. Parin kolmen päivän kuluttua sunnuntaina hän todellakin saapui jumalanpalvelukseen. Seuraavana sunnuntaina hän osallistui myös iltakirkkoon ja edelleen keskiviikon raamattupiiriin. Jonkin ajan kuluttua hän alkoi käydä myös aamurukouskokouksissa niin kuin hänen isänsäkin.

Tuossa vaiheessa hänet oli juuri nimitetty alakoulun rehtoriksi. Hän kävi uskollisesti kirkossa noin kolme vuotta. Sitten eräänä lokakuun päivänä hän tuli käymään luonani.

- Pastori, olisiko minun mahdollista saada ensi jouluna kaste ja tulla tämän seurakunnan jäseneksi, sillä haluaisin vaeltaa isäni uskon jälkiä.
Hänen pyyntönsä kosketti minua syvästi, mutta minun piti vielä varmistaa yksi asia:
- Isäsi oli syvästi huolissaan sinun viinan käytöstäsi ja uhkapelien harrastamisestasi. Miten niiden laita on nyt?
- Pastori, yli puoleen vuoteen en ole enää tarvinnut juoda viinaa. Noita typeriä pelejäkään en enää harrasta.
- Sinut on siis Herra vapauttanut niistä.
- Monia kertoja kyllä yritin aikaisemminkin, mutta omassa voimassa en millään päässyt irti viinasta ja pelihimosta. Päinvastoin juutuin entistä syvemmin niihin. Mutta alettuani käydä kirkon eri tilaisuuksissa, lukemalla Raamattua ja rukoilemalla, ilman mitään erityistä yrittämistä aivan itsestään huomasin, etten enää tarvitse niitä. En osannut kuvitellakaan, että näin pian pääsisin vapaaksi elämään, jossa sydämen täyttää päivittäin ilo.
Siihen vastasin:
- Herra on vastannut isäsi rukouksiin. Et arvaakaan, miten suuri on ilo isälläsi taivaan kirkkaudessa. Valmistaudumme jouluna pidettävään kasteeseesi.

Joulujumalanpalveluksen jälkeen Kooji Fujita kastettiin. Koin syvästi, miten Herra kuulee ja vastaa rukouksiin. Meidän tulee pysyä kestävinä rukouksessa. Vaikka itsessämme olemme pieniä, niin Jeesuksen nimessä rukoiltu rukous saa paljon aikaan.

Kooji Fujitan pelastuminen oli suureksi todistukseksi koulumaailmassa, jossa on paljon opettajia ja lasten vanhempia, jotka kulkevat samoissa syövereissä kuin Koojikin aikanaan. Myös Koojin lapsuuden ystävät tietävät, että hän käy kirkossa, sillä hän todistaa rohkeasti siitä, miten Herra hänet pelasti ja vapautti.

61 -vuotiaana Kooji pääsi eläkkeelle saaden suuren erorahan, joka turvasi talouden. Monelle eläkkeelle jääneelle ongelma ei olekaan taloudellinen, vaan miten viettäisi eläkepäivänsä. Jotkut Koojin ystävät ovat ihmetelleet, eikö hänellä ole huolia, kun hän on aina iloinen, vaikka on joutunut eläkkeelle. Kun he kysyvät hänen salaisuuttaan, hän kertoo, miten hänestä vanhalla iällään on tullut seurakunnan jäsen. Kirkossa Jumala ruokkiin hänen sieluaan sanallaan ja rukouksessa hän saa kokea yhteyttä Jumalan kanssa. Näin vanhuudessakaan ei tarvitse olla yksin, vaan saa vaeltaa yhdessä Jumalan kanssa. (1990)

Ikezoen isoäiti

75-vuotias vanhus Ikezoe, hänen poikansa ja pojanpoikansa saapuivat jumalanpalvelukseen. En ollut uskoa silmiäni. Voiko tämä kaikessa rauhassa istuva henkilö olla sama, joka vielä viikkoa aikaisemmin oli ollut kuolemaisillaan sairaalassa. Kokoukseen jälkeen Ikezoen poika selitti asiaa ja kertoi elämänsä tarinaa. Hänen äitinsä oli jo paria päivää aikaisemmin palautettu sairaalasta kotiin. Lauantai iltana oli Ikezoe-san päättänyt rukoilla Jeesukselta äitinsä paranemista. Sunnuntaiaamuna oli äiti noussut pirteänä ja hyvinvoivana vuoteeltaan ja Ikezoe-san päätteli: Jeesus Kristus on elävä Jumala. Hän sanoi, että hän haluaa oppia tuntemaan tämän Jeesuksen, joka on niin toisenlainen kuin, mitä muut uskonnot voivat antaa.

Hän kertoi myös, miten hän 13 vuotta aiemmin oli liittynyt Sooka Gakkai -nimiseen uususkontoon, mutta pian sen jälkeen pettyneenä jättänyt sen. Hänen vaimonsa kuoli noin kol-

me vuotta sitten, joten hän on myös joutunut hoitamaan yksin pientä poikaansa. Hänen liikkeensä on myös joutunut taloudellisiin vaikeuksiin ja näiden monien vaikeuksien liikkeelle panemana hän on etsimässä elämälleen uutta lujaa perustusta.

Kävin Ikezoen kotona opettamassa hänelle Jumalan sanaa. Olohuoneen seinille oli ripustettu isoin kirjaimin kirjoitettuna mm Isä-meidän rukous. Mutta toisaalta huoneessa oli myös buddhalainen kotialttari. Hän selitti: ”Aamuisin rukoilen Buddhia, mutta kaikkena muuna aikana Jeesusta. Esi-isät rankaisevat, jos laiminlyön niiden palvonnan, mutta Jeesus on niin lempeä, että hän antaa anteeksi aamuisen palvontani.” Isoäidiltä meni pitkään siihen, että hän ymmärsi, ettei voi saman aikaisesti palvoa elävää Jumalaa ja epäjumalia. (1975)

Kymmenen vuotta myöhemmin saimme puhelun, että nyt jo 83 -vuotias Ikezoe vanhus oli saanut pahan sairauskohtauksen ja oli tajuttomana sairaalassa. Menimme pastori Kawakamin kanssa sairaalaan, missä Ikezoen poika ja pojanpoika valvoivat hänen vierellään. Lääkäri ei antanut paria päivää enempää aikaa. Rukoilimme: "Anna, Herra, vielä Ikezoen toipua, niin että hän saisi tajuissaan ottaa vastaan kasteen." Ikezoen isoäiti on jo noin 10 vuoden ajan ollut evankeliumin kanssa kosketuksessa. Mutta hänelle on ollut erittäin vaikeata tehdä selkeää ratkaisua buddhalaisuuden ja Jeesuksen välillä. Ajoittain hän on ollut lähellä, ajoittain kauempana.

Herra kuuli rukouksemme niin, että neljän päivän tajuttomuuden jälkeen hän palasi tajuihinsa ja sen jälkeen hänen kuntonsa kohentui varsin hyväksi. 23.5.1985 saimme kastaa hänet sairaalassa. Ennen sitä hän näki unessa tai näyssä Jeesuksen, joka tuli häntä noutamaan. Näky oli niin ihmeellinen, että hän haluaisi pian päästä kirkkauteen Jeesuksen luokse.

Ikezoen isoäiti toipui niin hyvin, että hän pääsi pois sairaalasta. Hänen poikansa teki vaikean mutta tärkeän päätöksen antaa buddhalainen kotialttarinsa poltettavaksi. Myöhemmin isoäidin kuoltua myös poika kastettiin Ananin kirkossa. (1985)

Evankelista Ki’ichi Ariga

Evankelista Ki’ichi Ariga (40) tuli uskoon 14 vuotta vanhana. Hänen kotinsa oli erittäin ankarasti buddhalainen ja hänen äitinsä opetti häntä pienestä pitäen suorittamaan joka aamu säädetyt rukoukset ja uhrit rangaistuksenkin uhalla.

Buddhalaisuus ei kuitenkaan tyydyttänyt hänen etsintäänsä ja janoaan sydämen rauhaan. Lopulta hän joutui epätoivoon. Hän päätyi heittäytymään junan alle omaksi tuhokseen, koska ei löytänyt lepoa sydämeensä. Mutta pieni kun oli, hän jäikin kiskojen väliin ja juna kulki hänen ylitseen vahingoittamatta häntä lainkaan. Hän jatkoi epätoivoista etsintäänsä seuraavaan uuteen vuoteen asti.

Uusi vuosihan on japanilaisten tärkein uskonnollinen juhla. Kun hän aattoiltana oli matkalla erääseen kuuluisaan

temppeliin suorittaakseen puhdistusriitit ennen käymistä uuteen vuoteen, hän tapasi erään kristityn ystävänsä. Tämä pyysi häntä tulemaan kanssaan kirkkoon sinä iltana. Ariga vastusteli, mutta silloin poika heitti hänet parilla karateotteella maahan ja pakotti hänet mukaansa evankelioimiskokoukseen. Kyseessä oli Arigan elämän ensimmäinen kristillinen tilaisuus. Mutta niin vain kävi, että Ariga vielä sinä iltana antoi elämänsä Jeesuksen käsiin ja sai kokea pelastuksen ja syntiensä anteeksiantamisen.

Seitsemän vaikeata vuotta seurasi hänen uskoon tulemistaan. Hänen uskonsa tähden kotiväki painosti ankarasti ja vainosi häntä. Monen monituiset kerrat hän palatessaan illalla jostakin hengellisestä tilaisuudesta joutui lukittujen ovien eteen. Vaikka saattoi sataa tai olla kylmä talvi-ilma, kukaan ei suostunut avaamaan hänelle, vaikka hän sitä pyytämällä pyysi. Seitsemän vuoden uskollisen esirukouksen jälkeen hänen äitinsä vastustus murtui. Äiti tuli uskoon ja tuntemaan Jumalan rakkauden Jeesuksessa, mutta Arigan rukoustaistelu omaistensa puolesta ei ollut sillä vielä ohi.

Muutama vuosi myöhemmin hän meni naimisiin erään kristityn tytön kanssa. Kysymyksessä oli tyypillinen japanilainen "järjestetty" avioliitto. Häät vietettiin Kobessa verrattain kaukana Arigan vanhempien kodista. Juhlan jälkeen hän ei lähtenytkään nuorikkonsa kanssa häämatkalle jättäen vanhempansa ja omaisensa outoon suurkaupunkiin, vaan hän meni yhdessä heidän kanssaan Osakaan ja vei heidät erääseen suureen evankelioimiskokoukseen. Kun sinä iltana kutsuttiin nousemaan seisomaan niitä, jotka tahtoivat lähteä Jeesusta seuraamaan, hänen isänsä ja kaksi veljeään nousivat ja saivat myös kokea pelastuksen Jeesuksessa. Vuonna 1975 kaikkiaan 41 hänen omaisistaan ja sukulaisistaan on eläviä kristittyjä. Myöhemmin Ariga toimi erään teologisen seminaarin rehtorina ja karismaattisen siiven evankelioimisjärjestön johtajana. (1975)

Rouva Mitsuko Aben kaste

Kitajiman seurakunnan vietettiin ensimmäisestä kastejuhlaa. Kaste tuli meille oikeastaan yllätyksenä. Rouva Abe oli kyllä jo pitempään ollut Herran puhuttelun alla. 31.7. hän yllättäen soitti ja halusi tulla keskustelemaan. Hänessä epäiltiin pitkälle kehittynyttä syöpää. Kokeet oli suoritettu kahdessa sairaalassa ja niiden piti selvitä 13.8. mennessä. Tilanne ajoi Aben lopullisesti etsimään Herraa. Hän ilmoitti haluavansa kasteen. Koska tilanne oli se, mikä se oli, sovimme kastepäiväksi 8.8. Leikkauksen jälkeen sen suorittaminen olisi ollut vaikeata. Kaste merkitsi Abelle uudestisyntymistä. Yleensähän ihminen joko kastetaan ensin ja tulee uskoon myöhemmin tai tulee ensin uskoon ja kastetaan sen jälkeen. Aben kohdalla molemmat asiat tapahtuivat saman aikaisesti, niin kuin kyllä myös Apostolien tekojen toisessa luvussa. Hän sai kasteessa tulla osalliseksi Jeesuksen kuolemasta ja kärsimyksestä sekä ylösnousemuksesta. Hän sai omistaa syntien anteeksiantamuksen ja hän sai Pyhän Hengen lahjan.

Minulle, joka sain kasteen suorittaa, kaste oli suuren ilon hetki. Herra itse oli läsnä. Saimme sitten kasteen jälkeen yhtenä seurakuntana nauttia pyhässä ehtoollisessa Jeesuksen ruumiin ja veren, ja saimme kokea suurta yhteyttä toinen toiseemme.

12.8. selvisi sitten lopullisesti, että hänellä oli todella syöpä. Samana iltana seurakuntamme rukouspiirissä vedoten Matt.18:19-20:ssä oleviin Jeesuksen lupauksiin rukoilimme, että Abe paranisi täydellisesti. Tähän rukoukseen moni esirukoilija Suomessa yhtyi. Jo 12.8. iloitsimme, että vastaus oli tulossa. Samana iltana Herra antoi Abelle syvän rauhansa. Vastaus tuli 2.9. Keskussairaalassa oli vihdoin saatu leikkausvuoro ja paikka varatuksi. Suoritettiin vielä tarkastus ennen sairaalaan varsinaisesti sisään menoa ja tulos oli: Leikkausta ei tarvitakaan. Kiitimme Herraa tästä rukousvastauksesta, joka rohkaisi seurakuntaamme eteenpäin. (1976)

Kuolemaantuomittu vanki Sapporosta

Erään Nagoyan suurkaupungissa toimivan kirkon pastori Keton rouva oli jo vuosia toiminut vankilatyössä. Hän vieraili useissa vankiloissa ja julisti evankeliumia yhdessä miehensä kanssa. Hänen erityisenä huolen aiheenaan olivat kuolemaan tuomitut vangit, sillä Japanissa kuolemantuomio on edelleen käytössä. Normaalisti vangit joutuvat odottamaan tuomionsa toimeenpanoa keskimäärin kolme - neljä vuotta. Näitä vankeja ei lähiomaisten lisäksi kukaan ulkopuolinen saa tavata, eivät myöskään vankilalähetit. Oikeudenkäynnit ovat kyllä julkisia.

Siksi kun rouva Keto sai tietää erään 24 -vuotiaan miehen kuolemantuomiosta, hän alkoi rukoilla ja kysellä, miten evankeliumi Jeesuksesta voitaisiin hänelle viestittää. Rakkaus keksii keinon. Näille vangeille on mahdollista lähettää kirjeitä, jotka sensuroituina toimitetaan perille. Rouva Keto lähetti tälle kahden ihmisen murhasta tuomitulle miehelle kirjeen ja kertoi siinä, miten Jeesus oli Golgatan ristillä kantanut hänenkin murhiensa iankaikkisen rangaistuksen. Pyytämällä armoa Jeesus antaisi sen hänelle eikä hän joutuisi kadotukseen.

Pian tuli vastaus, jossa vanki kiitti kirjeestä, mutta jatkoi: "Teidän on turha minulle kirjoitella. Olen toivoton tapaus. En odota mitään muuta niin hartaasti kuin sitä, että minun kuolemantuomioni pantaisiin toimeen, sillä se on minulle oikein. Olen tehnyt niin suunnattoman väärin, kun murhasin tyttöystäväni ja hänen kanssaan minut eräässä hotellissa pettäneen miehen. Joka yö herään siihen kauheaan painajaiseen, jossa käyn tuon hirveän illan tapahtumia läpi uudestaan ja uudestaan."

Rouva Keto tiesi paremmin. Siksi hän ei lakannut kirjoittamasta. Hän lähetti miehelle Uuden testamentin ja kehotti häntä lukemaan siitä, miten Jeesus ristiinnaulittiin ja miten hänen vierellään riippui kaksi muutakin. Jeesus antoi toiselle katuvalle rikolliselle synnit anteeksi ja pääsyn taivaalliseen valtakuntaansa. Jeesus teki niin, koska hän kantoi Jumalan totuuden ja oikeudenmukaisuuden vaatiman kadotustuomion hänen sijastaan Golgatan tuskissa Isän hylkäämänä.

Mies alkoi lueskella Uutta testamenttia. Eräänä päivänä hän polvistui vuoteensa viereen avoimen Raamatun eteen ja pyysi armoa. Silloin tapahtui ihme. Jumalan Pyhä Henki laskeutui hänen sydämeensä. Hän tajusi, että Jeesuksen uhri riittää hänenkin syntiensä sovitukseksi. Hän tajusi, että ylösnoussut Jeesus tulisi herättämään hänen murhaamansakin

viimeisenä päivänä. Hän tajusi, että Sielunvihollinen oli pitänyt häntä synnin ja epätoivon kahleissa, mutta nyt Jeesuksen armo ja totuus tekivät hänet vapaaksi. Sanoin kuvaamaton Jumalan rauha laskeutui hänen sydämeensä. Hän hypähti pystyyn ja huusi: "Olen saanut anteeksi!" Hän olisi halunnut lähteä juoksemaan ja kertomaan siitä kaikille, mutta sellin ovi pysyi kiinni. Pian hänkin keksi keinon. Hänkin voisi kirjoittaa kirjeitä. Niin hän alkoi kirjoitella muille kuolemaan tuomituille vangeille. Ennen kuin hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen, kaksitoista muutakin oli saanut kohdata Vapahtajan ja pelastua synnin syyllisyydestä ja vallasta.

Tuli sitten päivä, jona hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen. Kuolemaantuomittu saa tietää teloituspäivänsä vasta samana aamuna siitä, että hänelle tuodaan poikkeuksellisen hyvä aamiainen. Kello 10 tuomio pannaan toimeen. Mies nautti hyvällä ruokahalulla aterian. Kun kello läheni kymmentä ja hänet vietiin sellistä, hän esitti viimeiset pyyntönsä: "Sallikaa minun avoimin silmin siirtyä katselemaan ihanaa Vapahtajaani. Kertokaa sitten myös rouva Ketolle, miten täältä nukuin pois Herran luo." Sitten hän polvistui ja rukoili: "Kiitos Vapahtaja, että armahdit minut murhamiehen. Kiitos, että saan tänään tulla sinun luoksesi taivaalliseen kirkkauteen. Kiitos, kun panit rouva Keton kertomaan sinun armostasi minulle suurelle syntiselle. Kiitos Jeesus armosi suuruudesta. Aamen." Sitten hän alkoi laulaa ylistysvirttä Herralle ja sen aikana hänen maallinen matkansa päättyi Sapporon keskusvankilassa. (1976)

Jalokivet syntyvät puristuksessa - Genzoo Mizuno runoilija vailla vertaa

Tunnen aamun sanomalehden tuoksussa,
tunnen kesän kylmän veden hyvässä maussa,
tunnen illansuun tuulikellon terävässä soinnissa,
tunnen yön voimakkaassa sammakon kurnutuksessa.
Tämäkin päivä päättyi,
jokaisessa sen tapahtumassa
tunnen Jumalan armon ja rakkauden.

Tämän runon kirjoitti Genzoo Mizuno (1937-1984) ei kyennyt liikuttamaan käsiään eikä jalkojaan eikä liioin puhumaan. Vain hänen näkö- ja kuuloaistinsa toimivat normaalisti. Hänen äitinsä ja veljensä vaimo osoittivat järjestyksessä sormillaan tavumerkkiluetteloa. Kun he tulivat Genzoon haluaman merkin kohdalle, hän antoi merkin silmiään räpyttämällä. Näin he kirjoittivat merkki merkiltä sanat ja lauseet ylös.

Kansakoulun neljäsluokkalaisena vuonna 1945 Genzoo sairastui lavantautiin ja menetti täydellisesti liikunta- ja puhekykynsä. Viisi vuotta myöhemmin heidän paikkakunnallaan evankelioimistyössä ollut pastori Miyai sai julistaa perheelle ilosanoman Kristuksesta. Genzoon ahtaaseen, yhden huoneen maailman tunkeutui uusi valon säde. Koska Genzoo kuitenkin näki ja kuuli, hän alkoi innokkaasti lukea Raamattua ja kuunnella “Luterilainen tunti” ja "Maailman valo” -nimisiä radio-ohjelmia. Mutta hän ei

tyytynyt vain lukemaan ja kuuntelemaan. Hän alkoi suorittaa Raamattu-kirjekursseja silmänräpytysmenetelmää käyttäen.

Noin 25 -vuotiaana Genzoo alkoi kirjoittaa runoja. Häneltä ilmestyi kaikkiaan neljä runoteosta. Jokaisen runon hän ensin opetteli ulkoa ja sitten tavu tavulta välitti tulkilleen. Työ oli vaikeaa ja tuskallista, kärsivällisyyttä vaativaa ja hidasta. Miksi hän kuitenkin näki sen vaivan, että kirjoitti? Hän vastasi itse näin:

Ennen kuin unohdan,
ennen kuin mielestäni katoaa
juuri kuulemani
juuri näkemäni
sydämessä kokemani
valmistan hetken ylistääkseni
Herran ihmeellisistä teoista.

Genzoo halusi ylistää Jumalaa ja levittää Jumalan rakkautta. Hän ei voinut olla kirjoittamatta Herran armosta. Genzoon runoja lukiessani jään hämmästelemään, kun niistä ei löydy vähäisintäkään katkeruutta tai vain hyvin vähän omien vaikeuksien kuvaamista. Sen sijaan ne ovat täynnä kiitosta siitä onnesta, joka hänellä oli Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Niissä on myös syvä rakkauden sävel kaikkia kärsiviä ja ahdistettuja kohtaan. Voisi kuvitella,että 39 vuotta vuoteessa mykkänä olisi ollut maanpäällistä ”helvettiä”, mutta sen perusteella, että Kristuksen elämä on vuodatettu Genzooseen, hänen koko olemassaolonsa säteili taivaallista valoa ympäristöönsä.

Japanilaiseen uuteen virsikirjaan on päässyt kaksi Genzoon runoa. Toinen niistä kuuluu:

Ellen olisi joutunut kärsimään,
en olisi oppinut tuntemaan Jumalan rakkautta.

Ellei niin moni olisi suostunut kärsimään,
Jumalan rakkaus ei olisi päässyt leviämään.

Ellei Jeesus olisi kärsinyt,
Jumalan rakkaus ei olisi ilmestynyt.

Genzoon luona kävi paljon ahdistuksiinsa apua ja lohdutusta etsiviä ihmisiä. Hän kävi myös laajaa sielunhoidollista kirjeenvaihtoa. Monet hänen runonsa ovat saaneet sävelet ja niitä lauletaan ylistyslauluina Herralle. Hänestä on tehty filmejä ja useita haastatteluja Japanin televisioon sekä kolme kirjaa. Hänen runojaan on käännetty useille kielille. Eräälle Genzoon kotiin matkalla olleelle henkilölle muuan paikkakuntalainen oli todennut: "Genzoo on meidän kauppalamme aarre." Kun Jumala sai täyttää ja ottaa käyttöönsä sen, mikä ei mitään ole, siitä totisesti tuli aarre. Genzoo kirjoitti elämänsä salaisuudesta runon, jota lauletaan myös virtenä:

Kun aamulla hiljaa rukoilen
tälle yhdelle päivälle Jumalan armoa,
sydämeni täyttää ylitsevuotavana
Herrassa Jeesuksessa oleva rauha.

Kun aamulla hilaa tutkistelen
Jumalan armoa, joka on hengen ravinto
sydämeni täyttää ylitsevuotavana
Herrassa Jeesuksessa oleva toivo.

Kun aamulla hiljaa ylistän Jumalaa,
joka antaa minulle uuden päivän
sydämeni täyttää ylitsevuotavana
Herrassa Jeesuksessa oleva ilo.

Suomeksi Genzoon runoja on laulanut Lasse Heimonen CD:llä ”Ei pisaraakaan liikaa”.

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani vaelsi,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista tietä ole kulkenut.

Jeesus, Herrani, sinä kuljit tien Golgatalle.
Sinä opastit ja ohjasit minut tielle iankaikkiselle.
Kiitos, Herrani, ristin tiestäsi, aamen!

Täällä alhaalla Jeesus, Herrani, julisti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista kieltä ole puhunut.

Jeesus, Herrani, sinä puhuit niin lempeästi.
Sinun Sanasi minut puhdisti, kaikki synnit sain anteeksi.
Kiitos, Herrani, ristin Sanasta, aamen!

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani, rakasti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista rakkautta näyttänyt.

Jeesus, Herrani, sinä rakastit sieluani.
Sinä vuodatit Pyhän Henkesi sisimpääni armossasi.
Kiitos, Herrani, rakkaudestasi, aamen! (1977)

Rajakokemuksia – neiti Sogaben tie

Videokotikokoussarjassa katselimme kristillisen televisio-ohjelman haastatteluraporttia kolmesta henkilöstä: yhdestä korealaisesta, amerikkalaisesta ja japanilaisesta, joilla oli yksi yhteinen kokemus. Kaikilla heillä oli kuolintodistus eli kaikki kolme olivat kuolleet, mutta sitten tunnin, muutaman tunnin tai parin päivän kuluttua heränneet henkiin. Tältä ajalta heillä oli kerrottavanaan kokemuksensa, joissa yhteisenä piirteenä oli se, miten heidän sielunsa kuolinhetkellä siirtyi hetkessä pois ruumiista, jonka he saattoivat kuitenkin nähdä ikään kuin ylhäältä.

Kaksi heistä siirtyi ihmeelliseen valon ja kirkkauden valtakuntaan, jossa oli suunnaton joukko ihmisiä ylistämässä keskellä olevaa tavattoman kirkasta Jeesusta. Musiikki ja värit oli-

vat sanoinkuvaamattomat. Korealainen sai nähdä, miten hänen koko elämänsä oli yksityiskohtia myöden kirjoitettu elämän kirjaan, mutta kaikki oli Jeesuksen veressä anteeksi annettu. Hän sai myös maistaa hedelmää, joka avasi hänet näkemään uusia hengellisiä totuuksia. Hän sai nähdä myös aiemmin kuolleen vaimonsa ja myös tulevan oman paikkansa taivaassa, johon hänellä ei ollut vielä kuitenkaan lupa jäädä, koska hänen aikansa ei ollut vielä tullut. Hän näki, että taivaallisessa kaupungissa oli kuin kolme eri tasoa: Jeesukseen uskovat Jeesuksen palvelijat ja marttyyrit, jotka kuin tanssiva valomeri ylistivät Jeesusta. Kirkkauden valtakunnassa aika tai etäisyys eivät merkinneet mitään. Yhdessä hetkessä voi siirtyä hyvin etäällä olevaan paikkaan. Kun hän palasi ruumiiseensa, se oli siirretty jo kirkkoon hautajaisia varten. Amerikkalainen mies sai myös keskustella Jeesuksen kanssa. Hän totesi myös, että kirkkaudessa ei ollut kaikkia henkilöitä, joiden hän tiesi kuolleen.

Kolmas henkilö, japanilainen, kuoli Nagoyan yliopistollisessa keskussairaalassa 24 -vuotiaana kärsittyään pienestä pitäen heikosta terveydestä. Tämä Sogabe -niminen nainen oli ennen kuolemaansa kokenut jo useita kertoja tajuttomuus ja valekuolleisuus tiloja, mutta nyt aivoverenvuodon seurauksena sydän pysähtyi, aivotoiminta lakkasi ja veren paine laski. Näin ollen hoitava lääkäri totesi kuoleman tapahtuneen ja ilmoitti asiasta hänen isälleen, joka saapui toiselta puolen Japania paikalle muutaman tunnin kuluttua.

Se, mitä Sogabe-san kuoltuaan koki, oli jotain aivan muuta kuin aiemmat valekuolematilat tai unet. Kun hänen sielunsa irtaantui ruumiista, kaikki oli suoranaista siihenastisen elämän jatketta. Hän joutui puolipimeään tilaan, josta hän ei päässyt eteen eikä taakse. Siinä hän joutui katselemaan omaa elämäänsä, sitä miten hän oli ollut katkera ihmisille ja elämälle. Sen keskellä hän tajusi, miten hänellä ei ollut mitään yhteyttä Henkilöön, joka oli hänelle elämän antanut. Kokemus oli todella pelottava ja järkyttävä. Kun hän 5-6 tunnin kuluttua palasi ruumiiseensa, hän purskahti syvään itkuun. Itkun syy oli se, miten hän oli ollut täysin valmistautumaton kuolemaan eikä tuntenut sitä Jumalaa. Myöhemmin Sogabe tuli uskoon ja on Shimane -läänissä erään kirkon uskollinen jäsen. Korealaisen miehen kohdalla kokemus merkitsi kaikenlaisen kunniahimon, tavaranhalun ja jopa ruokahalun menettämistä. Vain iankaikkiset ovat pysyviä, kaikki ajallinen on ohikiitävää. (1981)

Ishimoto - entinen rikollisliigan jäsen

Tapasin hänet ensi kerran junassa Tokushimasta Ananiin. Pian junan nytkähdettyä liikkeelle viereeni istahti japanilaiseksikin pienehkö, mutta erittäin lihaksikas ikäiseni mies. Hän tuoksahti vähän riisiviinalta ja alkoi välittömästi jutella kanssani. En ihmetellyt, että hän alkoi puhua Japanista, sillä ulkomaalaisen kohdatessaan japanilainen aivan luonnostaan joutuu peilaamaan omaa itseään ja kansallisuuttaan tähän muukalaiseen. Sekään, että hänen puheensa olivat pelkkää Japanin ylistystä, ei ollut minulle yllätys, sillä tiesin, että kansallistunne tai voitaisiinpa sanoa jopa nationalismi maassa on erittäin voimakasta. Kansallisuskonnosta shintolaisuudesta on sanottu, että sille voitaisiin antaa aivan hyvin nimeksi myös Japani-uskonto. Kuuntelin häntä ne parikymmentä minuuttia, jotka yhteinen matkamme kesti. Kun hän oli nousemassa junasta aseman väliä ennen minua, ojensin hänelle nimikorttini ja toivotin hänet tervetulleeksi käymään kotonani. Mielessäni epäilin, mahtaisiko hän tulla, sillä olin epälukuisalle joukolle muitakin japanilaisia ojentanut saman kutsun eikä sitä juuri monikaan ollut noudattanut.

Olin siksi jonkin verran yllättynyt, kun pari päivää myöhemmin mies, Ishimoto nimeltään, käveli kotiimme iso kakkurasia kädessään. Japanilaiseen kohteliaisuuteen kuuluu tulla vierailuille aina tuliaisia mukana - myöhemminkään hän ei juuri tätä tapaa laiminlyönyt. Tällä kertaa hän oli täysin selvä, mutta hänen puheidensa sisältö ei silti ollut olennaisesti muuttunut. Huomasin, että hän ei ollut mitenkään tyypillinen japanilainen - paitsi mitä tulee hänen rakkauteensa lapsiin. Aivan erityisesti hän ihastui nuorimpaan lapseemme Kaarinaan ja muisti häntä jollain tavalla lähes joka kerta meillä käydessään.

Kun ihmettelin, miksi hänen molempien kättensä pikkusormet olivat juuresta asti poikki, hän ilmeisellä ylpeydellä kertoi, että hän oli kuulunut Japanin järjestäytyneen rikollisuuden eli *yakuzan* suurimpaan ja vaikutusvaltaisimpaan noin 12.000 jäsenen Yamaguchikumi -nimiseen liigaan. Hän oli edennyt liigassa myös varsin korkealle tasolle. Sittemmin kun liigan karismaattinen johtaja Taoka kuoli ja liiga jakautui kahteen kilpailevaan leiriin, Ishimoto sanoutui siitä irti, mutta se merkitsi noiden pikkusormien menetystä. Liittyessään liigaan hän oli näet tehnyt uskollisuudenvalan, jonka purkamiseen kuului sormien leikkaus. Irtautumiseen liigasta lienee vaikuttanut myös hänen terveytensä heikkeneminen - hän poti vakavaa sydänsairautta - ja toisaalta perheen painostus ja alkoholisoituminen. Tavatessamme hän oli siis entinen *yakuzan* jäsen, mutta hän muisteli aikaa suurella rakkaudella ja erityisesti hän ihannoi edesmennyttä Taoka-johtajaa, jonka määräyksestä hän olisi ollut valmis esimerkiksi murhaamaan kenet tahansa.

Ensivisiitistä luonamme meidän perheemme ja Ishimoton välille kehittyi ystävyys, jota kesti noin kaksi ja puoli vuotta aina hänen 44-vuotiaana tapahtuneeseen kuolemaansa asti. Hän asui yksin noin kahdeksan kilometrin päässä meiltä omassa lapsuudenkodissaan. Hän oli alkoholisti eikä tehnyt työtä. Hänen vanhempi veljensä, isohkon kirjapainon johtaja Osakassa, lähetti hänelle kerran kuussa elämiseen tarvittavan summan rahaa ilmeisesti sillä sopimuksella, että hän saisi rahat säännöllisesti sikäli kuin pysyi Shikokulla toisella saarella eikä tullut Osakaan sotkemaan veljen liiketoimia. Käytännössä Ishimoto joi kaksi ensimmäistä viikkoa saamillaan rahoilla ja kituutti sitten selvin päin loppukuun siihen asti kun uusi rahalähetys saapui. Juuri noina selvinä jaksoina hän tuli keskimäärin pari kolme kertaa kuussa meille käymään.

Joka kerta, kun hän tuli luoksemme, avasin jonkin kohdan Raamatusta ja selitin sitä hänelle. Ensimmäisellä kerralla annoin hänelle Uuden testamentin. Muutaman päivän kuluttua hän saapui uudelleen luoksemme ja kertoi lukeneensa sen läpi, mutta kertoi heittäneensä sen sitten likaojaan. Eräs raamatunkohta oli kuitenkin jättänyt häneen lähtemättömän vaikutuksen ja hän palasi siihen lähes joka kerta meillä käydessään. Se oli Johanneksen evankeliumin 8. luvun kertomus aviorikoksesta kiinniotetun naisen raahaamisesta Jeesuksen eteen tuomittavaksi. Vaikka hän usein toisti minulle lausetta: "Jätä kristinuskohömpötys, niin tulet todella menestymään tässä maassa!" samalla tuo raamatunkohta jatkuvasti jylläsi hänen sisimmässään.

On helppo ymmärtää, miksi juuri tuo kohta häntä kosketti. Hänen ei ollut vaikea samaistua naiseen, joka oli kiinniottajiensa hampaissa ja heidän sormella osoittamanaan. Hän itse oli japanilaisessa yhteiskunnassa merkitty mies, jonka kanssa kukaan kunniallinen kansalainen ei halunnut olla missään muussa tekemisissä kuin rahaa vasten antamassa tavaraa tai palveluksia. Japanilaisen yhteisön sisällä vaikuttava erilaisiin tai eri kastiin luokiteltuihin ihmisiin kohdistunut syrjintä olisi sinänsä riittänyt entisen rikollisen katsomiseen ulos sen keskeltä. Mutta kun Ishimoto oli lisäksi alkoholisti ja tarvittaessa erittäin väkivaltainen käytökseltään, ei ole ihme, että pienen kauppalan ja naapurikaupungin asukkaat tekivät aina kaikkensa päästäkseen hänestä mahdollisimman vähällä eroon.

Hänen turvautumisensa erittäin vahvoihin hauislihaksiin ilmeni joskus siten, että hän pakeni kaupungin keskustasta meille sieltä täältä verta valuen ja pyysi meitä ottamaan hänet sisään. Ilmeisesti poliisi ajoi häntä takaa, koska hän oli tapellut jonkun kanssa kadulla. Joskus hän taas saattoi lihaksillaan uhaten tuoda meille väkisin ihmisiä, jotta kertoisimme heille kristinuskosta. Kerran hän raahasi kaupungissa toimintansa aloittaneen uususkonnon papin päästäkseen nauttimaan uskonnollisesta väittelystä papin ja minun välillä. Kirkkoon saimme hänet houkutelluksi kerran, mutta se jäi ainoaksi siitä yksinkertaisesta syystä, että hänen ja seurakunnan nuoren evankelistan välille syttyi ilmiriita, joka oli vähällä johtaa tappeluun. Lea syöksyi heidän väliinsä ja sai jotenkin tilanteen asettumaan. Meillä ollessaan hän ei koskaan osoittanut pienintäkään väkivaltaisuuden merkkiä ja kirkossa tapahtunutta välikohtaustakin hän pyysi moneen kertaan meiltä myöhemmin anteeksi.

Syy, miksi hän oli meillä aina rauhallinen, lienee ollut siinä, että kotimme oli ehkä ainoa paikka, jossa häntä pidettiin ihmisenä. Myös uskovilla japanilaisilla saattaa olla vielä varsin nurjat asenteet kansansa syrjittyihin vähemmistöihin. Sitä kuvasti tilanne, jossa Ishimoton meillä vierailulla ollessa meille poikkesi naapurikirkon pastori hoitamaan joitakin asioita. Hän havaitsi ensi silmäyksellä, mitä Ishimoto oli miehiään, eikä tervehtinyt häntä eikä puhunut hänelle sanaakaan, vaikka tuli samaan huoneeseen, missä olimme. Kesken asian hoidon Ishimoto pomppasi pystyyn ja lähti mitään sanomatta ulos. Noin tunnin kuluttua hän palasi mukanaan jälleen kakku ja hän pyysi anteeksi: "Olen pahoillani, että lähdin kesken kaiken epäkohteliaasti pois, mutta minun oli pakko, sillä muuton olisin lyönyt tuota pappia, joka tänne tuli." Niin kipeästi ja herkästi hän koki, kun ihmiset sanattomasti hylkäsivät hänet ja sulkivat yhteytensä ulkopuolelle.

Joku aika sitten eräs ystävämme muisteli Ishimotoa toteamalla, että hän ei liene tavannut ketään niin synkännäköistä miestä kuin hän oli. En ihmettele hänen lausuntoaan, sillä ystävyytemme aikana merkillinen "kuoleman saatto" kulki hänen ohitseen saavuttaakseen lopulta hänet itsensä. Hänen tätinsä kuoli, sitten kuoli hänen nuorempi veljensä ja kaikkein kipeimmin kosketti häntä hänen oman tyttärensä kuolema auto-onnettomuudessa. Hän oli nimittäin ollut lyhyen aikaa naimisissa ja eronnut.

Noin vuosi ensitapaamisestamme hänen käyntinsä luonamme keskeytyivät kolmeksi kuukaudeksi. Ihmettelimme asiaa, mutta sitten hän taas tuli luoksemme ja kertoi olleensa avosydänleikkauksessa Osakan Yliopistollisessa sairaalassa. Hänelle oli suoritettu ohitusleikkaus, joka oli onnistunut. Hänelle oli kuitenkin sanottu, että myöhemmin olisi suoritettava vielä toinen leikkaus. Tämän kalliin leikkauksen oli kustantanut hänen veljensä. Ishimoton vointi oli selvästi kohentunut ja hän jopa selvästi vähensi alkoholinkäyttöäänkin.

Hänen käyntinsä luonamme jatkuivat entiseen tapaan, kunnes eräänä päivänä soi puhelin. Langan päässä oli Ishimoto, joka kertoi seuraavaan tapaan:

"Sydämeni alkoi taas reistailla. Tuuperruin keskellä kaupunkia ja minut kuljetettiin tänne Harada -sairaalaan. Voisitko olla niin ystävällinen, että toisit minulle yöpuvun ja hammasharjan ja tahnaa sekä pyyhkeen."
Japanilaisissa sairaaloissa ei näitä tarvikkeita tuolloin saanut talon puolesta, vaan ne oli tuotava itse mukanaan sairaalaan. Vein hänen pyytämänsä tarvikkeet ja lisäsin pussiin jälleen Uuden testamentin. Ishimoto oli täydellisessä vuodelevossa ja arveli, että hänet siirrettäisiin vielä Osakan Yliopistolliseen sairaalaan niin pian kuin hänen kuntonsa sallisi sen. Seuraavalla kerralla hänen luonaan käydessäni huomasin, että jättämäni Uusi testamentti oli kunniapaikalla vuoteen vierellä ja että sitä oli selvästi myös luettu. Iloitsin siitä, juttelin jotain ja rukoilin hänen puolestaan ja palasin kotiin. Kolmannen kerran sairaalaan mennessäni hänen huoneensa oli tyhjä, sillä hän oli kuollut.

Jäin mietiskelemään, miten hänen pelastumisensa laita lopulta oli. Hänet tuomitsee Jumala enkä minä, mutta voi olla, että tulen tapaamaan hänet pelastettujen joukossa taivaan kirkkaudessa. Raamatun ilmoittama pelastustie on minittäin hämmästyttävän lyhyt ja selkeä: *"Jokainen, joka huutaa avuksensa Herran nimeä, pelastuu."* Voi olla, että hän viime "metreillään" huusi avukseen sitä Herraa, joka oli niin toisenlainen kuin syyttävät ihmiset ja joka armahti aviorikoksen tehneen naisen. Hän ei koskaan päässyt eroon sanasta, joka kertoi tästä Herrasta. (1985)

Megumi taifuunissa

Megumi nimisen 18 -vuotias neitonen oli tullut kristittyjen ja saapui opiskelijoiden ryhmän mukana avustamaan seurakuntaamme evankelioimistapahtumaan. Eräässä tilaisuudessa hän kertoi oman tiensä Kristuksen luo. Hän oli kotoisin Shikokun vuoristoiselta alueelta, jossa ei ole ainoatakaan kristillistä kirkkoa. Hän oli kasvanut tavallisessa japanilaiskodissa, jossa palveltiin *shinto*-henkiä ja buddhalaisia vainajahenkiä. Hänen ollessaan kymmenvuotias vuonna 1977 Shikokun yli kulki erittäin raju taifuuni, pyörremyrsky. Myrsky alkoi siten, että ensin satoi 5 vuorokautta aivan kaatamalla. Vuoristossa noiden päivien sademäärä kohosi 2 metriin eli Suomen kolmen vuoden yhteismäärään.

Sateiden alkaessa Megumin isä ja äiti olivat kotoa poissa, eivätkä päässeet tulemaan takaisin kuin vasta parin viikon kuluttua, koska vuoristotie huuhtoutui poikki parista sadasta kohdasta. Hän oli sisarustensa ja isoisänsä kanssa kotona talossa, joka sijaitsi jokilaaksossa vuoren rinteellä sen verran korkealla, että kun tulvat veivät mennessään joen rannalla sijaitsevan kylän rakennuksia, ihmisiä tuli tulvia pakoon ylempiin taloihin. Eräs naapureista tuli heille.

Siinä vaiheessa Megumia rupesi todella pelottamaan. Pelon keskellä hänen mieleensä palautui asia runsaan viikon takaa. Hänen äitinsä oli käynyt Tokushiman kaupungissa ostoksilla. Tuliaisiksi hän oli tuonut Megumille kuvakirjan, koska tiesi tämän pitävän lukemisesta. Vaikka äiti ei ollut kristitty, hän oli ostanut kirjakaupasta Kuvaraamatun. Siitä Megumi ensi

kertaa elämässään oli lukenut nimen Jeesus Kristus. Kirjassa hän oli pysähtynyt myös sen kuvan eteen, missä Jeesus myrskyn keskellä nuhtelee tuulta ja tulee täysin tyven.

Pelkonsa keskellä Megumi ajatteli, että Jeesus Kristus kykenisi heitäkin auttamaan. Siksi hän liitti kätensä yhteen ja rukoili:
"Jeesus Kristus, pelasta minut ja meidän perhe, niin ettei yksikään meistä kuolisi tässä taifuunissa."
Rukous osoittautui erittäin aiheelliseksi, sillä myrskyn viimeisenä päivänä tapahtui se, mitä kyläläiset olivat eniten pelänneet. Rankkasateiden kostuttama hiekkaperäinen vuorenrinne kylän yläpuolelta sortui kylän päälle surmaten 32 kyläläistä. Valtava hiekka, sora, kivi ja mutavyöry osui myös suoraan heidän taloonsa. Alakerta meni täysin kappaleiksi ja siellä ollut naapuri kuoli, mutta jokin voima tarttui yläkertaan ja piti sen koossa, vaikka se siirtyikin paikaltaan. Heidän perheensä jäsenet olivat yläkerrassa eikä kukaan heistä edes loukkaantunut.

Megumi jäi ihmettelemään, kuka ja millainen on tuo Jeesus Kristus, joka kuuli hänen rukouksensa. Hän kyseli vanhemmiltaan ja opettajiltaan asiaa, mutta kukaan ei tiennyt Jeesuksesta muuta kuin, että kysymys on kristittyjen Jumalasta. Kysymys jäi vaivaamaan Megumin mieltä. Kesti seitsemän vuotta ennen kuin hän sai vastauksen, sillä hänen kotinsa lähitienoilla ei ollut ainoatakaan kristillistä kirkkoa eikä yhtään kristittyä, jolta hän olisi voinut asiaa tiedustella.

Ylioppilaaksi valmistuttuaan Megumi muutti yliopistokaupunkiin ja sieltä hän löysi kirkon. Ensi töikseen hän meni tapaamaan pastoria ja kysyi:
"Kuka ja millainen on Jeesus?"
Kuultuaan Megumin tarinan pastori selitti:
"Jeesus on tehnyt suunnattomasti paljon enemmän sinun hyväksesi kuin vain pelastanut teidän perheen inhimillisesti katsoen varmalta kuolemalta. Hän on antanut itsensä sinun sijaisenasi kärsimyksiin ja kuolemaan Golgatan ristillä, jotta kaikki sinun pahat tekosi ja pahuutesi annettaisiin sinulle anteeksi ja sinä saisit iankaikkisen elämän Hänen yhteydessään."
Megumi kiinnostui kuulemastaan ja kysyi:
"Miten minun olisi mahdollista oppia tuntemaan Jeesus Kristus?"
Pastori antoi hänelle Uuden testamentin ja sanoi:
"Jeesus Kristus puhuu tässä omassa sanassaan ja sinä voit puhua hänelle rukouksessa."
Niin Megumi alkoi pastorin kanssa tutkia Jumalan sanaa ja eräänä päivänä hän sai kokea, miten hänen syntinsä pyyhittiin pois ja Jeesus Kristus tuli Pyhässä Hengessä hänen sydämeensä asumaan. Pian sen jälkeen hänet kastettiin. Hänestä kasvoi innokas Herran todistaja opiskelijamaailmassa. (1985)

Vapaaksi harhaopin vallasta - rouva Nobusato

Ananin seurakunnassa tuli uskoon ja kastettiin Nobusato -niminen 33-vuotias rouva. Hän oli entinen jehovantodistaja. Yli viisi vuotta hän kiersi ovelta ovelle harhaopin orjuudessa, mutta ei löytänyt rauhaa sielulleen - vain käskyjä käskyjen, taakkoja taakkojen päälle. Saimme häneen kontaktin ovityön välityksellä. Pastori Kawakami ja hänen vaimonsa kävivät toistuvasti hänen luonaan, kunnes hän uskaltautui jehovantodistajien rajusta vastahyökkäyksestä huolimatta kirkollemme ensin ruokapiiriin, sitten Raamattu-piiriin ja juma-

lanpalveluksiin. Kielellisesti erittäin lahjakas rouva oli hankkinut jehovantodistajien interlineaarisen Uuden testamentin, jossa käännöksen lisäksi on kreikankielinen alkuteksti ja sen suora käännös englanniksi. Vertaamalla alkutekstiä jehovantodistajien käännökseen hän huomasi siinä merkittäviä virheitä. Se helpotti häntä irtautumaan jehovantodistajien pakkopaidasta.

Hän iloitsee rauhasta, jonka evankeliumi Jeesuksesta on hänelle antanut ja hän totesi mm näin:
”Kaksi kuukautta tässä kirkossa on avannut minulle enemmän Raamattua kuin yli viiden vuoden opiskelu jehovantodistajana." Syy on ilmeinen: Hän on saanut oppaakseen Pyhän Hengen, joka yksin kykenee avaamaan Jumalan Sanan. (1985)

Daikichin tarina

Rouva Sayo Daikichi sai löytää Jeesuksen sairastuttuaan vatsasyöpään vuonna 1982. Taivaan kirkkauteen hän pääsi 41-vuotiaana.

Ensi kerran tapasin hänet keväällä 1982 Tokushiman keskussairaalassa pari kolme viikkoa ensimmäisen syöpäleikkauksen jälkeen. Hänen veljensä vaimo oli silloisen seurakuntamme jäsen ja oli puhunut minulle hänestä. Lääkärit olivat kertoneet silloiseen japanilaiseen tapaan vain omaisille sairauden laadun ja sen, että syöpä oli levinnyt jo niin pahasti, että hänellä olisi korkeintaan vuosi elinaikaa. Tiesin sen ja odottaessani sairaalan aulassa hänen tuloaan mietin kuumeisesti, mitä minun pitäisi hänelle puhua. Tiesin, että hän ei ollut kristitty eikä käynyt juuri koskaan kirkossa.

Kun hän astui luokseni, hämmästyin, sillä hän kertoi minulle kohdanneensa Jeesuksen Kristuksen. Veljensä vaimon kehotuksesta hän oli vuotta aikaisemmin pannut ainoan lapsensa kristilliseen lastentarhaan, vaikka hän itse ei kirkossa käynytkään. Edellisenä jouluna tytär oli joutunut joulunäytelmässä esittämään enkelin osaa. Hänen vuorosanansa kuuluivat:
"Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa." (Luuk. 2:10-12)

Äiti harjoitutti sanoja niin usein, niin että hänkin oppi ne ulkoa. Näytelmä meni mukavasti ja asia unohtui, kunnes hänen kuntonsa alkoi horjua muutama kuukausi myöhemmin ja hän joutui tutkimuksiin ja lopulta lääkärit päättivät, että on suoritettava leikkaus. Leikkausta edeltävänä iltana hänen sydäntään ahdisti pelko ja levottomuus. Mutta yllättäen ulkoa opittu jouluevankeliumi

muistui hänen mieleensä ja sanoin kuvaamattomalla voimalla Jumalan Henki vakuutti hänelle: "Älä pelkää". Yli ymmärryksen käyvä Jumalan rauha täytti hänen sydämensä. Hän tajusi, että hän oli kohdannut Jeesuksen.

Runsaan kuukauden kuluttua hän pääsi sairaalasta ja alkoi innokkaasti käydä kirkossa, aloitti kasteopetuksen. Hänet kastettiin seuraavana jouluna. Joka kerta tavatessamme keskustelimme taivaasta ja Herran valmistamasta lopullisesta pelastumisesta ruumiin ylösnousemuksessa.

Neljä vuotta kului ja sitten syöpä uusiutui. Hänelle suoritettiin toinen leikkaus. Hän alkoi tekemään käytännöllisiä valmisteluja kuolemansa varalta. Hän laati testamentin, jossa hän toivoi, että hänen miehensä ja tyttärensäkin tulisivat pelastuksesta osallisiksi ja samaan taivaaseen kuin hänkin.

Puolivuotta kului ja hän joutui kolmannen kerran sairaalaan. Nyt todettiin, että sairaus oli levinnyt jo niin laajalle, että korkeintaan viikko tai pari olisi elinaikaa jäljellä. Oltiin loppu suoralla.

Ensimmäinen viikko sujui aivan hämmästyttävän sydämen rauhan vallitessa. Kun syöpäosaston monet potilaat rukoilivat epätoivoissaan epäjumalia, hänellä oli rauha. Mutta kun toinen viikko alkoi, tapahtuikin romahdus. Usko alkoi horjua, piinallisia kysymyksiä nousi esiin, ja joitakin selvittämättömiä asioita jälkeen jäävien ihmisten kanssa pulpahti esiin. Sielunvihollinen teki viimeisen rajun hyökkäyksen Jeesuksen omaa vastaan viimeisissä kiusauksissa.

Kolme päivää hän oli tajuttomana ja hetkeksi hänen sydämensäkin pysähtyi, mutta hänet saatiin elvytetyksi uudelleen eloon. Tuona aikana hän kuitenkin alkoi yllättäen laulaa kovalla äänellä ylistystä Herralle. Hän palasi sitten tajuihinsa, ja kertoi, että Herra oli näyttänyt hänelle taivaan. Hän kertoi myös miten sanoin kuvaamattoman todellinen ja ihmeellinen taivas oli. Kaikki epäilyt haihtuivat ja rauha palasi hänen sydämeensä. Kun kaikki näytti romahtavan, Jumala näytti hänelle taivaan.

Hän sai vielä noin puolen vuoden jatkoajan ja kaksi viikkoa ennen hänen kuolemaansa hänen miehensä ja tyttärensä kastettiin hänen potilashuoneessaan. (1987)

Jumalan armo – Kumiko Kondoon tie Herran luo

Äitini kuoli syöpään minun ollessani kansakoulun kuudesluokkalainen. Jonkun ajan kuluttua uusi äiti saapui kotiimme, mutta minä en kyennyt hyväksymään häntä ja kiukuttelin hänelle aina. Päivittäin riitelimme. Sellaisessa oloissa etenin keskikouluun ja lukioon. Päädyin töihin pankkiin. Työpaikassani halusin salata synkän kotitaustani. Halusin pitää kodin ja sen ulkopuolisen elämän toisistaan erillään. Kaksinainen ja likainen sydämeni aiheutti minulle suurta ahdistusta. Kun harvoille ystävilleni yritin hiukan avata sydäntäni, sain kultakin erilaisia vastauksia. Kirjoja lukemallakin yritin jotenkin löytää apua sydämeni tuskaan. Mutta mitään apua en saanut. Kyselin, mistä tässä maailmassa löytyisi varma totuus.

Syvän väsymyksen vallassa vietin yksinäisiä päiviä. Silloin kotimme postilaatikkoon jaettiin traktaatti. Se oli mainos evankelioivasta konsertista, joka pidettäisiin kirkossa. 2-3 -vuotiaana olin käynyt pyhäkoulua. Siksi lähdin kirkkoon.

Siellä kuulin Jeesuksen sanat: *"Tulkaa minun luokseni, kaikki te, jotka teette raskasta työtä ja kannatte taakkoja, niin minä annan teille levon."* (Matt. 11:28) En tiennyt, kuka oli se ”minä” joka lausui noin lempeät ja voimakkaat sanat. Mutta sanat tekivät minut niin iloiseksi, että aloin itkeä.

Sen jälkeen kävin kaksi vuotta kirkossa opiskelemassa Raamattua ja sen vuoden pääsiäisenä, jona täytin 20, sain kasteen. Siitä on vierähtänyt jo vuosia, mutta yhä saan päivittäin kiittää Jumalaa hänen armostaan aivan niin kuin silloinkin. (1989)

Kristittynä perheenä Japanissa – Kooichi ja Kumiko Kondoon taival

Lainaus kirjasta ”Auringon nousun maa”, kirjoittaja Pirkko Valkama

Kondo Kooichi (edellisen mies) on liikkeenharjoittaja. Kumiko-vaimon lisäksi perheeseen kuuluu neljä lasta: yksi poika ja kolme tyttöä. Kooichi tuli kristilliseen kirkkoon vaimonsa välityksellä. Keväällä 1973 samana päivänä, kun Kooichi kastettiin aamupäivän jumalanpalveluksen yhteydessä, heidät myös vihittiin iltapäivällä kristilliseen avioliittoon.

- Lapsuudessani en tiennyt juuri mitään kristinuskosta. Sen verran isäni oli opettanut, että se on ulkomaalaisten uskonto, jonka kanssa minulla ei ole mitään tekemistä. Tutustuin kristinuskoon lähemmin vasta vaimoni välityksellä. Tavatessamme toisemme hän oli ollut jo pari vuotta kristitty. Hän kehotti minua lukemaan Raamattua ja rukoili puolestani. Aluksi en millään voinut hyväksyä ajatusta, että olisin syntinen, koska en koskaan ollut tehnyt mitään rikosta yhteiskuntaa vastaan. (Japanin kielessä on vain yksi syntiä merkitsevä sana ”tsumi” ja se tarkoittaa lähinnä yhteiskunnallista rikosta.)

”Eräässä evankelioimiskokouksessa aloin ymmärtää, mitä synnillä Raamatussa tarkoitetaan. Tajusin että olen eksynyt oikealta tieltä, kun en tunne Jumalaa, Luojaani, enkä usko Jeesukseen, jonka Jumala on lähettänyt. Pyhän Hengen työn vaikutuksesta pääsin vähitellen ymmärtämään, mistä kristinuskossa on kyse, ja sydämeni avautui.

Siitä on nyt toistakymmentä vuotta kun Kooichi ja Kumiko viettivät häitään. Häätilaisuus oli heille siteiden katkaisu menneeseen ja uuden elämän alku - ulkonaisesti täysin tyhjästä liikkeelle lähtö.

- Olen perheen vanhin poika, jonka velvollisuuksiin Japanissa kuuluu buddhalaisen alttarikaapin hoito ja siihen liittyen vainajien puolesta rukoileminen. Kristittynä en kuitenkaan voinut ajatella alttarikaapista huolehtimista. Vanhempieni oli lähes mahdoton ymmärtää ja hyväksyä ratkaisuani. Heille se merkitsi sitä, etten enää arvosta sukua - suku ei enää ole minulle tärkein. Lopulta he tulivat siihen tulokseen, että jos en voi huolehtia velvollisuuksistani, minun tulee lähteä talosta (suvusta) ja aloittaa oma elämäni. Kyllä silloin tuli moneen ot-

teeseen mieleen, että mitenkähän meidän käy. Naapurit ja sukulaiset pitivät minua hulluna, kun kristityn vaimon takia jätin kodin ja perinnön - siten he asian näkivät!

Mutta pian saimme monissa vaikeissa tilanteissa kokea, että meillä on elävä, meidän puolestamme taisteleva Jumala ja joka häneen uskoo, ei joudu häpeään.

- Näiden vuosien aikana olemme saaneet rukoilla sukumme puolesta. Nyt on pikkuveljeni alkanut käydä kanssamme sanankuulossa. Vanhempienikin asenteet ovat jo muuttuneet: he ovat vähän alkaneet ymmärtää ratkaisuani. He ovat saaneet nähdä, että meillä on elävä, meitä auttava ja johdattava Jumala.

Olemme jatkuvasti tavanneet vanhempiani, sillä he asuvat naapurustossamme. Viitisen vuotta sitten isäni suostui tulemaan evankelioimiskokoukseen, jossa minulla oli todistuspuheenvuoro. Hän on myös vastaanottanut Raamatun minulta lahjaksi.

Kumiko puolestaan kertoo: - Emme ehkä ole hyvä keskivertoesimerkki kristityistä perheistä. Onhan paljon kristittyjä, jotka asuvat edelleen vanhempiensa kanssa samassa talossa, jossa on buddhalainen alttarikaappi.

- Aiheutimme paljon ahdistusta mieheni vanhemmille, kun mieheni ei voinut täyttää vanhimman pojan velvollisuuksia. Vanhempien näkökulmasta katsoen olemme pettäneet heidät: olemme pitäneet jotakin muuta ”sukua” tärkeämpänä. Se on ollut heille isku vasten kasvoja. Luottamuksen palautuminen kestää aikansa. Vähitellen he ovat nähneet, että rakastamme heitä ja luottamus on palautumassa. He ovat alkaneet keskustella kanssamme monenlaisista asioista ja kysyä mielipiteitämme.

Kooichi: - Veljieni ja vanhempieni välillä on myös ollut ongelmia. Molemmat veljeni ovat lähteneet talosta ja aloittaneet oman elämänsä. Nyt ei kukaan meistä kolmesta ole jäljellä huolehtimassa talosta ja vanhemmistani heidän ikääntyessään. Isäni on juuri äskettäin esittänyt ajatuksen, voisiko meidän poikamme Yoshinobu tulevaisuudessa ottaa isännyyden talossa. Isäni kertoi päätyneensä siihen, että hänen puolestaan voidaan silloin viedä alttarikaappi pois talosta ja vaikka polttaa, ja talon uskonto saa sen jälkeen olla kristinusko.

Tietäen miten vaikea ratkaisu tämän on täytynyt olla isälle, ehdotimme hänelle sitä vaihtoehtoa, että jos veljistäni joku haluaa ottaa haltuunsa talon ja alttarikaapin (ottaminen merkitsee omaisuuden siirtymistä asianomaiselle) niin se sopii meille ja me voimme kuitenkin huolehtia vanhemmistani heidän ikääntyessään. Mutta ainakin nyt isä toivoo, että Yoshinobu ottaisi talon haltuunsa, vaikka se merkitsee alttarikaapin hävittämistä. Uskomme että vielä tulee sekin aika, jolloin vanhempani tulevat kanssamme kirkkoon!

Kooichi Kondoolla on neljä lahjatavara- ja vaatetusliikettä. Millaisia vaikeuksia on toimia kristittynä liikkeenharjoittajana japanilaisessa yhteiskunnassa?

- Vaikein asia on se, että sunnuntai on Japanissa tärkein ostospäivä. Kaikki liikkeet ovat silloin auki. Kristittyinä haluamme luonnollisesti osallistua seurakunnan yhteiseen kokoontumiseen, jumalanpalvelukseen, ja sen jälkeenkin haluaisimme viettää aikaa hiljentyen ja seurakunnan tehtävissä.

- Tämä on ollut meille suuri ongelma. Olemme ratkaisseet asian siten, että jumalanpalveluksiin osallistumme säännöllisesti, mutta sen jälkeen menemme liikkeisiin, milloin on tarve.

Kolme Kondoon perheen lapsista käy koulua. Japanilaisessa koulussa ei ole uskonnonopetusta ja maassa on uskonnonvapaus, mutta silti uskonto, lähinnä shintolaisuus ja buddhalaisuus, tulevat esiin erilaisissa tilanteissa.

Kumiko: - Koulun retket suuntautuvat usein temppelien puistoihin ja monet opettajat ja koululaiset käyvät silloin suorittamassa tavanomaisen rukouksen temppelin edessä; lyövät kädet yhteen muutamia kertoja ja kumartavat.

- Myös koulusta palatessa jotkut oppilaat suorittavat tällaisen rukouksen teiden varsilla olevien pienten alttareiden edessä.

- Lapset kertovat usein näistä tilanteista. Silloin aina keskustelemme heidän kanssaan siitä, että nuo patsaat ovat vain ihmisten tekemiä kivisiä patsaita, jotka eivät kuule, eivät puhu eivätkä voi auttaa.

- Opettajien suhtautuminen lapsiin on yleensä tasapuolista, mutta on luonnollisesti myös opettajia, jotka ovat voimakkaasti perinteisten uskontojen kannattajia tai kuuluvat johonkin uuteen uskontoon. Tällaisen opettajan on vaikea hyväksyä kristittyä lasta.

- Isommat lapsemme ovat viime aikoina alkaneet ymmärtää, että heidän ympäristössään on hyvin vähän kristittyjä. Jollakin tavoin he pitävät kuitenkin itsestäänselvyytenä sitä, että me olemme kristitty perhe.

- Lapset ovat kysyneet usein meiltä, miten äiti ja isä ovat tulleet kristityiksi ja miksi isoisä ja isoäiti eivät ole kristittyjä. Olemme monen monta kertaa saaneet kertoa heille, miten tulimme tuntemaan Jeesuksen.

- Viime aikoina tyttäret Noriko ja Kazue ovat lueskelleet monien kuuluisien ihmisten elämänkertoja ja ihmetelleet sitä, että heistä moni on kristitty. Se on ollut heille riemastuttava löytö! (1988)

Myöhemmin Kondoon perheeseen syntyi vielä viides lapsi. Mutta hänen ollessaan vasta leikki-iässä Kumiko sairastui syöpään ja pääsi Herran luo kirkkauteen. Aika pian sen jälkeen Kooichi lopetti liikkeensä ja aloitti opinnot Koben Luterilaisessa Teologisessa Seminaarissa. Hän valmistui papiksi ja palveli eläkeikäänsä asti Osakassa sijaitsevan seurakunnan pastorina. Hän kutsui molemmat vanhemmat luokseen ja huolehti heistä loppuun asti. Sekä isä että äiti saivat kristillisen kasteen. Kooichi avioitui uudelleen erään seurakuntansa jäsenen kanssa. (2020)

Kirkon presidentti Yoshiaki Hironon tie

Vie Sanoma lehden artikkeli 1988.

Pastori Yoshiaki Hirono (44) hoitaa kirkkonsa presidentin tehtäviä oman seurakuntatyönsä ohessa. Himejissä hän vastaa yhden Länsi-Japanin kirkon vanhimman seurakunnan toiminnasta. Himeji on pastorin mielestä mukava "maalaiskaupunki", vaikka siellä asuukin väkeä jokseenkin yhtä paljon kuin Helsingissä. Hirono on kotoisin Himejin lähistöltä maaseudulta. Hironon perheeseen kuuluvat lastentarhanjohtajavaimon lisäksi kaksi tytärtä, joista vanhempi lukion 1-luokkalainen ja nuorempi peruskoulun 9-luokkalainen.

Himejin luterilaisen kirkon tontilta löytyvät upouuden kirkkorakennuksen lisäksi pappila ja lastentarha. Seurakunnan jäsenmäärä oli vuodenvaihteessa 144 henkilöä, joista nk. aktiivijäseniä 60. Jumalanpalveluksiin osallistui viime vuonna keskimäärin noin 50 henkilöä joka sunnuntai. Lastentarha työllistää johtajattarensa, rouva Hironon, lisäksi neljä päätoimista ja yhden osatoimisen opettajan, sekä osa-aikaisen bussinkuljettajan ja keittäjän. Lapsia on tänä vuonna 46.

”En tiedä miksi synnyin, mutta haluan elää kauniisti”

Kysyttäessä, miten pastori oli tullut kristityksi, hän alkoi kertoa lukioaikaisista kokemuksistaan.

- Siihen aikaan pohdin paljon kysymystä, miksi elän tai mitä on elämä, hän sanoo.
- Näitä miettiessäni luin paljon kirjoja, mutta vastausta ei tahtonut löytyä. Vihdoin löysin Tolstoilta vaikutteita saaneen japanilaisen kirjailijan Koji Mushanon teoksesta seuraavan ajatuksen: ”En tiedä, mitä varten olen syntynyt, mutta haluan elää kauniisti.” Ajattelin silloin, että noin juuri asia varmaan on ja päätin pyrkiä elämään tuon jalon ajatuksen mukaisesti. Kuitenkaan en vielä päässyt paremmin tutustumaan kristinuskoon ja Raamattuun. Pian jouduin kokemaan, ettei minussa heikkona ihmisenä ollut riittävästi tahdonvoimaa elääkseni kauniisti.

Lukioaikanaan Hirono kertoo käyneensä vain kerran - ystävän viemänä - kristillisen kirkon raamattupiirissä. Valmistuttuaan sähköalan ammatillisesta lukiosta Hirono alkoi työskennellä tunnetussa Toshiba-yhtiössä. Tällöin hän kertoo ensi kertaa todella kolkuttaneensa kirkon ovea.

- Kuuntelin Luterilaisen Tunnin radio-ohjelmaa nimeltä "Katso tätä ihmistä". Siellä esiteltiin Himejin luterilainen seurakunta. Niinpä kerran päätin lähteä kirkkoon, koska olin todella kiinnostunut, mitä Raamattu opettaisi minulle elämän tarkoituksesta. Sillä kertaa minulla ei kuitenkaan ollut rohkeutta mennä kirkkoon sisälle. Löysin kyllä kirkon, mutta uskaltamatta mennä sisälle palasin kotiin.

Ensi kertaa kirkossa

Pastori Hirono kertoo osallistuneensa ensimmäistä kertaa kristilliseen jumalanpalvelukseen, kun hänen työtoverinsa Toshiban tehtaalla, luterilainen kristitty, vei hänet kirkkoon.

- Jännitin ensimmäistä kirkkomatkaani kovasti, hän kertoo.

- Sinä aamuna partaa ajaessani leikkasin sormeani hermostuksissani. Jumalanpalveluksessa en osannut nousta aina seisomaan oikealla hetkellä, mikä lisäsi jännittyneisyyttäni. Norjalaisen lähetin saarnan ymmärsin kyllä hyvin, mutta heti jumalanpalveluksen päätyttyä halusin kiireesti palata kotiin. Silloin koin huvittavan episodin. Eteisessä oli useita ovia, enkä tiennyt, mikä oli ulko-ovi. Yritin ulos keittiön ovesta, jolloin ovi osui norjalaiseen lähettiin. Hän sitten opasti minut ulko-ovelle.

Tämän ensimmäisen kirkkomatkansa Hirono teki ollessaan 19-vuotias. Hän kertoo siitä lähtien alkaneensa käydä jatkuvasti kirkossa, vaikka pian tuli sellainenkin vaihe, että hän ei vähään aikaan osallistunut jumalanpalveluksiin. Mutta seurakunnan nuorten vetämänä hän pääsi taas mukaan. Noin vuoden kuluttua, 5. päivänä heinäkuuta 1964, Hirono kastettiin seurakunnassa, jonka pastorina hän nyt palvelee.

Ensimmäisen polven kristitty

Edellä olevasta jo ilmeneekin, ettei Yoshiaki Hirono saanut kristillisiä vaikutteitaan omasta kodistaan. Hän kertoo kuitenkin syvällä kunnioituksella ja rakkaudella vanhemmistaan ja sisaruksistaan. Kotonaan hän muistaa nähneensä hengellisiä lentolehtisiä ja pienen Uuden testamentin. Vaikka ne eivät olleetkaan siellä erityisesti esillä, pienen pojan päähän jäi mielikuva, että sellainen kirja on olemassa. Lapsuudestaan pastori Hirono kertoo toisenkin mielikuvan, jonka hän mainitsee selvästi palautuneen mieleensä kristityksi tultuaan.

- Olin silloin ehkä viiden vanha. Siihen aikaan kulki taloissa jätetavaroiden kerääjiä, jotka liikkuivat polkupyörillä isot laatikot tarakalla. Muistan, kun kerran kaksi tällaista ystävällistä miestä iloisesti ja innolla todisti äidilleni: "Olemme kristittyjä ja käymme kirkossa. Olemme saaneet onnellisen elämän." Tällainen mielikuva jäi ajatuksiini.
- Jälkeenpäin olen ajatellut, että ehkäpä jo silloin minuun jäi jonkinlainen uskon siemen.

Pastori Hironon isä menehtyi noin kuukausi ennen hänen pappisvihkimystään. Isä jäi katolta pudonneen raskaan lumen alle. Japanin vuoristoalueilla saattaa lyhyessä ajassa sataa hyvinkin paljon lunta, ja Hirono muistaa tuon talven, 1975, olleen erityisen runsaslumisen. Hänen isänsä kyllä piti suuressa arvossa kristillistä uskoa, mutta ei ollut vastaanottanut kastetta.

- Äitini suhtautuu kristinuskoon myös hyvin myönteisesti. Hän on osallistunut silloin tällöin jumalanpalveluksiin ja erityisesti kotikokouksiin.

-Äitini on sanonut henkilökohtaisesti olevansa valmis kääntymään kristityksi, mutta ympäröivän japanilaisen kyläyhteisön takia hän ei vielä ole voinut tätä ratkaisua tehdä. Tällainen asia muodostaa Japanissa melkoisen vaikeuden.

Jumalan työtä sisarusten perheissä

Pastori Hirono kertoo iloisena, että hänen sisarensa on kristitty ja on naimisissa katolisen kristityn kanssa. Myös perheen kolme lasta ovat kastettuja. Sitten hän jatkaa itseään vanhemman veljensä ja tämän perheen kosketuksesta kristilliseen kirkkoon. Veli on monella tavoin osoittanut kiinnostusta, vaikka ei olekaan kristitty.

- Monet kerrat olen keskustellut uskonasioista hänen kanssaan, mutta toistaiseksi hän pidemmälle edettyämme laittaa jarrut päälle, Hirono mainitsee. Hän kertoo veljensä halunneen lahjoittaa molemmille tyttärilleen kauniit Raamatut, kun nämä ovat muuttaneet pois kotoaan opiskelemaan lähtiessään.

Rohkaisevasta kokemuksestaan edellisessä seurakunnassaan, Tsuyamassa, pastori kertoo sydämen lämmöllä. Veljen tytär opiskeli siellä sairaanhoitajakoulussa ja omasta halustaan kävi kirkossa. Ollessaan 20-vuotias hän halusi kääntyä kristityksi. Kastejuhlaan osallistuivat myös Hironon veli ja äiti sekä kastettavan sisar.

Japanin uskontojen henkien taistelun tuntien voimme kuvitella, miten liikuttava ja rohkaiseva tuo kastetilaisuus oli, pastori Hironolle. Niinpä hän toteaakin, että itse kastetoimitukseen tuli pitkä tauko. Hän ei nimittäin kyyneliltään kyennyt lausumaan yhteen menoon sanoja "Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen" ajatellessaan läsnä olleita vielä kastamattomia omaisiaan.

Toinen tilanne, jossa Hironolle tarjoutui tilaisuus julistaa evankeliumia omaisilleen ja sukulaisilleen, oli edellä mainitun veljentyttären avioliittoon vihkiminen. Iloisena pastori kertoo tämän nuoren parin olevan Okayaman luterilaisen seurakunnan aktiivisia jäseniä.

Kutsumuskamppailu

Uskoon tullessaan Hirono kertoo olleensa kovin kiinnostunut sähköalasta, joten hänen tavoitteenaan oli päästä opiskelemaan sähköinsinööriksi. Toshiba-yhtiöllä oli oma teknillinen koulu, johon hän aikoi vajaat kaksi vuotta uskoon tulonsa jälkeen. Juuri sinä vuonna yhtiö siirsi suuren joukon työntekijöitään Himejistä Tokioon, minkä takia työntekijätarve täällä oli suuri. Tästä johtuen hänelle ei tuolloin avautunut jatko-opintomahdollisuutta sähköalalla.

Samaan aikaan hänen seurakuntansa pastori alkoi kysellä häneltä, eikö hänellä olisi kiinnostusta lähteä raamattukouluun. Japanissa tällaisen mahdollisuuden edessä nuori joutuu huomattavasti suuremman ratkaisun eteen, kuin Suomessa osaamme ajatella. Pastori Hirono kertoo kamppailustaan kahden elämälle suuntaa antavan ratkaisumahdollisuuden välillä. Toshibalta ei olisi voinut mitenkään saada raamattukoulua varten virkavapaata kokonaiseksi vuodeksi. Niinpä punnittavana oli vain vaihtoehtopari: joko jatkaa kiinnostavalla sähköalalla tai sitten lähteä tuntemattomaan tulevaisuuteen kristillisen seurakunnan työhön.

- Nuorena kristittynä en oikeastaan lainkaan tiennyt, mitä pastorin työ oli. Samoin pelkäsin, ettei minusta kenties olisi moiseen tehtävään, Hirono toteaa.
- Tosin siinä tilanteessa en vielä uskaltanut kovin vakavasti ajatella papin uraa. Oikeastaan tein ratkaisuni aika kevyin perustein. Ajattelin lähteä ensin vuodeksi katsomaan, millaista opiskelu raamattukoulussa olisi. Hyvänä ihmistuntijana tunnetun pastorin kannustaessa Hirono vihdoin teki ratkaisunsa. Ennen Koben luterilaiseen raamattukouluun lähtöä oli vielä kuunneltava vanhempien mielipidettä näistä suunnitelmista.
- Äiti ei silloin luonnollisestikaan tuntenut juurikaan kristillistä kirkkoa. Hän luuli, että olin lähdössä luostariin, ja pelkäsi, ettemme voisi enää tavata, enkä siinä tapauksessa voisi mennä naimisiinkaan, kertoo Hirono.
- Kuitenkaan vanhempani eivät olleet periaatteessa suunnitelmaani vastaan. Olin tietoisesti pitänyt yhteyttä kotiin todistamalla avoimesti uskoontulostani. He olivat hyvillään kääntymisestäni ja siitä, että opiskelin Raamattua. Näin vanhempani luottivat minuun koko ajan. Hirono kertoo isänsä neuvoneen häntä vielä odottamaan, koska oli niin nuori. Pastorin tehtävässä olisi ollut hänen mielestään hyvä olla ensin elämänkokemusta.
- Olin kuitenkin jo ratkaisuni tässä asiassa tehnyt, joten vanhempieni neuvot eivät enää vaikuttaneet. Perustelin opintojen aloittamista siinä vaiheessa, koska papiksi valmistuminen kuitenkin veisi useita vuosia, joten tarpeellista elämänkokemustakin ehtisi kertyä.

Niin Yoshiaki Hirono jätti Toshiba-yhtiön ja aloitti opintonsa Koben luterilaisessa raamattukoulussa keväällä 1966. Ensimmäisen opiskeluvuoden jälkeen hän suoritti vuoden evankelistaharjoittelun eräässä paikallisseurakunnassa. Sen jälkeen hän jatkoi raamattukoulun toisella ja kolmannella vuosikurssilla ja siirtyi keväällä 1969 opiskelemaan Koben luterilai-

seen teologiseen seminaariin. Pappiskutsumus vahvistui opintojen ja käytännön harjoitusten myötä itsekseen.

Papiksi ja kirkonjohtajaksi
4-vuotisen seminaarin jälkeen Hirono siirtyi ensin parin vuoden ajaksi pappiskandidaatiksi Tsuyaman seurakuntaan. Papiksi hänet vihittiin maaliskuussa 1975, minkä jälkeen hän jatkoi vielä seitsemän vuotta saman seurakunnan pastorina. Himejin seurakuntaan Hironot siirtyivät vuonna 1982.

Yoshiaki Hirono on papiksi valmistuttuaan ehtinyt toimia useita vuosia myös Länsi-Japanin ev.lut. kirkon luottamustoimissa. Hän on ollut kuuden vuoden ajan kirkkohallituksen sihteerinä ja monissa komiteoissa. Hänet valittiin ensimmäisen kerran kirkon presidentiksi vuonna 1986. Hän on juuri aloittanut toisen 2-vuotiskautensa kirkon johtajana. Länsi-Japanin luterilainen kirkko on perustettu vasta vuonna 1962 ja sen jäsenmäärä oli viime vuoden lopussa noin 2550 henkeä.

Haastattelumme lomassa pastori Hirono kertoi myös vakuuttavasti, miten hän on saanut kaiken tuen ja rohkaisun vaimoltaan. Pariskunta kantaakin melkoisen taakan ja vastuun, kun miehen hoidettavana on japanilaisittain suurehko seurakunta ja kokonaiskirkon hallinnon päävastuu. Rouva Hirono taas vastaa perheenäidin ja Japanissa tyypillisten papin emännän moninaisten tehtävien lisäksi seurakunnan lastentarhan johtamista. (1988)

Setsuko Toyonen todistus

Yhä tänään silmiini piirtyy pimeää yötaivasta vasten valaistu valkoinen risti, kun vuokra-asuntoa etsiessäni saavuin Aiharan vuokra-asuntoryppäälle. ”Onko tällaisessakin paikassa kirkko?” Siellä oli Itä-Tokushiman luterilainen kirkko. Lähetystyöntekijä tuli kahden pienen lapsen kanssa ovellemme tuoden Kristitty -lehden. Siitä alkoi yhteyteni seurakuntaan.

Koska asuimme aivan kirkon lähellä, kävimme kahden lapseni kanssa opiskelemassa Raamattua, ruokapiirissä ja pyhäkoulussa. Vaikka olin pienenä käynyt pyhäkoulussa ja uskoin Jumalaan, joka on kaiken Luoja, Jeesuksen ristin merkitys ei avautunut minulle helposti.

Muutimme kauemmaksi ja lähettiperhekin palasi kotimaanjaksolle. Niin etäännyin seurakunnasta. Kun minut kutsuttiin uudelleen Raamattu-piiriin, se oli siirtynyt eri paikkaan uuteen pappilaan. Sen valoisassa olohuoneessa tutkimme Sanaa. Kun minulla ei siihen aikaan ollut vielä ajokorttia, sain useilta eri henkilöiltä kuljetuksen paikalle ja näin matka sisälle Jumalan sanaan sai jatkua.

Kun opiskelimme 1. Mooseksen kirjaa järjestyksessä luku luvulta, pikku hiljaa aloin ymmärtää sellaista, mitä en aiemmin ollut käsittänyt. Kun Sanan tutkiminen oli jatkunut puolien vuotta, siitä tuli niin mielenkiintoista, että en millään olisi malttanut odottaa seuraavaa kertaa. Kun sitten pääsimme 1. Mooseksen kirjan loppuun, olin sitä mieltä, että sellainen-

kin, joka ei tiedä mitään Jumalasta ja Raamatusta, alkaisi ymmärtämään Jumalan olemusta, kunhan vain opiskelisi tässä kirkossa.

Tulin vakuuttuneeksi siitä, että Jumalan silmät näkevät kaiken elämässäni aivan riippumatta siitä, suuntaanko sydämeni Jumalaan päin vai en.

Koin selkeästi Pyhän Hengen vaikutusta elämässäni. Siihenastisessa elämässäni kaikki oli sujunut hyvin. Mitään suuria vaikeuksia ei ollut ollut. Jumala oli johdattanut elämääni rehellisen ja lempeän miehen, jonka kanssa menimme naimisiin ja saimme kaksi ihanaa lasta. Ajattelin kyllä, että halusin elämäni päättyessä päästä Jumalan valtakuntaan. Mutta toisaalta tämä elämä tuntui niin mukavalta, että en kyennyt ottamaan askelta ottaakseni vastaan kasteen. Mutta sitten alkoivatkin koettelemukset. Mieheni halusi lopettaa työnsä yrityksessä, jossa sai hyvää palkkaa ja joka kohteli työntekijöitään erittäin hyvin. Olin ajatellut, että siinä hän työskentelisi koko elämänsä ja tarjoaisi perheellemme huolettoman toimeentulon.

Sain asiassa sydämelleni rauhan jättäytymällä Jumalan suunnitelmien varaan. Juuri kun maalisesti katsottuna tilanne oli epävarma, saimmekin yhdessä opiskella Jumalan sanaa. Kun sitten mieheni sai uuden työn Osakasta ja oli sovittu jo muutto sinne, Jumala otti käsittelyynsä minut, joka vielä epäröin kasteen ottamista. Viikkoa ennen muuttoa pääsin osalliseksi kasteen armosta yhdessä molempien lastemme kanssa. Meitä ennen jo Osakaan yksin mennyt mieheni yllättäen kuoli vajaa kaksi kuukautta myöhemmin.

Sydämeni täytti kysymys: ”Mistä nyt oikein on kysymys? Emmekö perheenä muuttaneet Osakaan vakuuttuneina siitä, että se oli Jumalan tahto?” Sitä miettiessäni selailin minulle tärkeitä muistiinpanovihkojani Raamatusta ja silmiini lensivät seuraavat lauseet:

> Jumala tuntee sinusta kaiken aivan syntymähetkestäsi asti. Jumala varjeli sinua lapsuudessasi, nuoruudessasi ja aikuisuudessasi. Elämäsi aikana ei ole ollut ainoatakaan hetkeä, jona Jumala ei olisi sinua varjellut ja huolehtinut sinusta. Kaiken hän on suunnitellut tapahtumaan niin. Sinulle tapahtunut ei ole virhe eikä sattuma. Hänen tiensä ylittää ymmärryksemme, hänen viisautensa on täydellinen. Olet Jumalan suunnitelmassa.

Lukiessani sitä hämmästyin kovin. Vaistomaisesti tajusin, että kysymys oli miehestäni. Teksti oli kirjoitettu kyllä minun käsialallani. Mutta vaikka kuinka asiaa mietin, en muistanut, että olisin sitä kirjoittanut. Yritin selvittää, mistä kirjasta olin sen mahdollisesti lainannut, mutta siinä ei ollut edes päiväystä, vaikka tapani oli aina sellainen muistiinpanoihini liittää. Kun kysyin, niin minulle kerrottiin, että sellaista kohtaa ei löydy myöskään Raamatusta. Olen vakuuttunut siitä, että se oli minulle viesti Jumalalta, vaikka minua pidettäisi hölmönä.

Mitään ei tapahdu Jumalan tietämättä. Mitään sellaista ei ole, mitä Jumala ei hallitsisi. Kaikessa tapahtuu Jumalan suunnitelma, joka ylittää inhimillisen käsityskyvyn.

Olimme antaneet talomme asunnonvälittäjälle myyntiin, mutta kukaan ei ollut sitä vielä ehtinyt ostaa. Niin palasimme kolmestaan tuttuun kotiimme, johon liittyi monia muistoja. Jumala, joka tietää kaiken, oli jo edeltä käsin valmistanut kaiken niin, että saatoin yksin jäätyänikin selviytyä. Siirtyminen neljän hengen taloudesta kolmisin elämään tapahtui hämmästyttävän sujuvasti. Osin asiaa helpotti se, että työnsä vuoksi mieheni oli joutunut ole-

maan paljon poissa kotoa. Taivaallisen Isän käsissä koimme rauhaa ja saimme viettää sydäntä tyydyttäviä päiviä.

Lasteni tulevaisuuteen liittyvissä asioissa turvauduin Jumalan lupaukseen: *”Kasvun antaa Jumala.”* Minun tehtäväni vanhempana rajoittuu siihen, että kannan heitä rukouksin. Kun ajattelen, millaista elämäni ilman miestäni olisi ollut, jos en olisi tuntenut Jumalaa, en voi muuta kuin kiitää Jumalaa hänen ihmeellisistä teoistaan. Edelleen kiitän häntä siitä, miten paljon olen Jumalan lapsena saanut rakkaita veljiä ja sisaria.

Uskon Jumalaan, joka lausui: *”Minä olen tie,totuus ja elämä.”* Jeesus sanoo: *”Pysykää minun rakkaudessani.”* Haluan vaeltaa tämän ajallisen matkani loppuun asti jättäytyen Jumalan varaan. (1989)

Jumalan pelastussuunnitelma - Chiyo Echigon todistus

Muistan elävästi sen päivän, kun ensi kertaa tapasimme lähetystyöntekijät Sakari ja Pirkko Valkaman. Olimme tulleet yllättäen kirkolle ja mies johti meidät vierashuoneeseen ja rouva valmisti meille herkullista kahvia. Sitten he kertoivat hyvin ystävällisesti meille Raamattuun ja Suomeen liittyvistä asioista.

Siitä päivästä asti aloimme käydä kirkossa. Alussa minulla ei ollut minkäänlaista halua päästä uskoon. Minusta oli vain hauskaa jutella rouvan kanssa. Odotin myös päästä maistamaan ruokapiirin uusia makuja.

Kasvoin maaseudulla innokkaan buddhalaisessa kodissa, jossa ympärilläni oli vain aikuisia. Olin sidottu monenlaisiin tapoihin, mutta en kokenut niitä rajoittavina. Ajattelin näet, että tehtäväni on kasvaa hyväksi ihmiseksi vastaamalla vanhempieni ja sukulaisten odotuksiin. Opiskelun ja avioliiton valinnat tein vanhempieni toivomuksia noudattaen ja ne onnistuivat hyvin. Ne toivat elämääni onnea.

Ajattelin ylpeästi, että uskontoihin turvautuminen kuuluu onnettomille ihmisille. Koska pidin Raamattua epäilyttävänä kirjana, luin sitä kuin mitä tahansa kirjaa kriittisellä asenteella. Pidin esimerkiksi Jeesuksen tekemiä ihmeitä hölynpölynä ja hylkäsin täysin Raamatun arvovallan. Opiskeluaikainen professori oli opettanut, että tiede lähtee liikkeelle kaiken epäilemisestä. Pidin kiinni tästä käsityksestä.

Löydettyäni kirjakaupasta kristinuskoa käsittelevän kirjan luin sen mielenkiinnolla. Halusin nimittäin päästä selvyyteen siitä, oliko Raamattu uskomisen arvoinen kirja. Sydämeni oli täynnä epäilyksiä. Jos kerran Jumala olisi olemassa, miksi Jeesuksen täytyi joutua ristiinnaulittavaksi. Olisiko totta, että hän kuoltuaan olisi palannut elämään? Loppuun asti minua askarrutti Jeesuksen olemus. Ajatus kolminaisuudesta tuntui käsittämättömältä. Lopulta epäilin jopa sitä, että oliko Jeesus koskaan ollut olemassakaan. Kamppaillen vähäisen järkeni kanssa yritin ymmärtää, mutta nyt näen, ettei ongelma ollut sittenkään

järjessäni. Uskon tien minulta tukki tunnevaltainen asenteeni: ”En halunnut uskoa Jeesukseen. En halunnut luopua itsestäni.”

Jonkin ajan kuluttua koin, miten Jumala alkoi toimia merkillisellä tavalla. Sairastuin raskauden jälkeiseen masennukseen, jossa koin menettäväni täysin minuuteni. Jouduin ensi kertaa elämässäni kohtaamaan sellaisen itseni, joka oli täysin avuton ja voimaton. En kyennyt mihinkään ja koin arvottomuutta. Tajusin, miten kovassa itsekeskeisyydessäni olin ilman tunnon vaivoja loukannut muita ihmisiä.

"Tulkaa minun luokseni, kaikki te, jotka teette raskasta työtä ja kannatte taakkoja, niin minä annan teille levon.” (Matt. 11:28)
Saatuani tämän Raamatun sanan Jumalalta, huusin koko sydämestäni: ”Todellakin tämä taakka on minulle liian raskas, pelasta minut surkea ja voimaton.” Rukoilin Jumalaa, vaikka en tiennyt, miten oikein pitäisi rukoilla. Sitten sain Herralta osakseni ihmeellisen rauhan. Jeesus kärsi ristin kuoleman ja vuodatti verensä minun syntieni tähden ja pesi pois syntini.

Saatuamme kasteen koko nelihenkinen perheemme saa vaeltaa kristittyjen yhteydessä.
Minulle on suuri ilo, kun saan palvella jumalanpalveluksissa säestäjänä. Saan käyttää Jumalan antamaa lahjaa Herran ylistykseen.

Seurakunnan evankelioimistoiminnan kautta ihmissuhdeverkostomme on laajentunut. Toisinaan tosin väsähdän, kun olen liiankin kiireinen. Niissä tilanteissa alkuperäinen paha luontoni työntyy esiin. Pelastumiseni jälkeenkin olen saanut nähdä epälukuisia kertoja, miten nostaa päätään paha tapani ajatella, että minun täytyy itse jotenkin pärjätä,.
Kokiessani tappioita vanhan luonnon kiusatessa olen monesti saanut lohdutusta Paavalin sanoista Filippiläiskirjeessä:
”Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 4:6-7)

Tyttäremme, jonka syntymä johti minut Herran luo, on nyt yhdeksän vuotta vanha ja nuorempi viisivuotias. Katsellessani, miten innokkaasti he sunnuntaiaamuisin lähtevät pyhäkouluun, en voi olla ihmettelemättä Jumalan rakkauden ja armon suuruutta. Olen Jumalalle kiitollinen, että hän kymmenen vuotta sitten johti meidät Tokushiman pieneen kirkkoon. (1989)

Jumalan rakkaus - Tetsuya Echigon todistus (edellisen mies)

Kymmenen vuotta sitten aloimme käydä Itä-Tokushiman ev.lut. seurakunnassa. Olimme hiljattain menneet naimisiin. Olin saanut uuden työn eräässä Tokushiman läänin yliopistossa. Vaimolleni täysin uusi ympäristö aiheutti huolta.

Kymmenen vuotta sitä ennen olin yliopiston ensimmäisen vuoden opiskelija ja osallistuin uskontotieteen luennoille, joissa käsiteltiin alkuperäistä buddhalaisuutta ja alkuperäistä kristinuskoa. Buddhalaisuus vaikutti minusta hyvin rationaaliselta, kun taas kristinusko erittäin järjenvastaiselta, kun siinä uskottiin Jumalaan, jonka olemassaolosta ei ole täyttä varmuutta. Ajattelin, ettei tieteellisesti suuntautuneen ihmisen ei voisi uskoa siihen. Niinpä sitten opiskeluaikanani luin mielenkiinnolla buddhalaista kirjallisuutta, mutta en lainkaan

kristinuskoa käsittelevää. Mutta buddhalaisuutta opiskellessani ja lueskellessani mutakin kirjallisuutta törmäsin inhimillisten kykyjemme rajallisuuteen.

Yliopistosta valmistuttuanikaan minulla ei ollut halua uskoa kristinuskoon. Kohdattuani työelämän ihmissuhdeongelmien ja ristiriitojen aiheuttamaa ahdistusta, aloin kuitenkin kokea tarvetta jollekin ihmisyhteisöt ylittävälle olennolle. Menin siksi kerran katoliseen kirkkoon, jonka papin luentoja olin kuunnellut. Kirkossa ei sillä hetkellä ollut ketään paikalla, enkä sinne myöhemminkään mennyt. Mutta jotenkin minussa nousi epämääräinen mielenkiinto kristillistä kirkkoa kohtaan.

Tällaisessa sieluntilassa sain siirron uuteen työpaikkaan ja näin, miten vaimolleni oli vaikeaa sopeutua uusiin oloihin. Kävelyllä ollessamme huomasimme tulleemme Itä-Tokushiman kirkon kohdalle. Rakennus oli esikaupunkialueelle tyypillinen pienehkö talo. Se oli täysi vastakohta aiemmin Hiroshimassa näkemilleni katolisille kirkoille. Rehellisesti sanoen ajattelin, ettei olisi viisasta mennä niin epäilyttävän tuntiseen paikkaan. Juuri silloin talon sisältä kuului valoisalla äänellä hymyilevän ulkomaalaisen kutsu: ”Päivää, astukaa toki sisään!” Koska minulla ei ollut vielä Raamattua, sanoin vaimolleni: ”Saan heiltä ehkä Raamatun.” Siksi menimme sisään, kun meitä kerran kutsuttiin.

Astuttuamme sisään paikka osoittautui vaatimattomaksi, niin kuin olin arvellutkin. Mutta sisällä olleet ihmiset juttelivat hauskasti ja ystävällisen tuntuisesti. Minusta tuntui kuin olisin siirtynyt kilpailuyhteiskunnasta johonkin aivan toisenlaiseen maailmaan. Vaimonikin näytti kokevan asian samoin. Sen jälkeen vaimoni kävi kirkossa usein minun poissa ollessani ja lopulta kutsui minutkin mukaan, niin että aloimme käydä säännöllisesti jumalanpalveluksissa.

Mikä aiheutti meissä epäuskoisissa sellaisen muutoksen? Luulen, että se oli lähettipariskunnan ystävällisyys ja kokoontuneiden ihmisten sydämellinen avoimuus. Rouva huolehti vaimostani kuin äiti konsanaan. Mies suhtautui minuun läheisesti kuin veljeensä. Joskus koin sen jopa lähes sotkeutumisena minun asioihini. Meille oli käsittämätöntä, mikä sai heidät osoittamaan sellaista ystävällisyyttä meitä kohtaan.

Tähän kysymyksen ratkaisun avaimen antoi Ananin seurakunnan lähetystyöntekijä opettaessaan Jeesuksen suorittamasta syntien sovituksesta. Sitä kuunnellessani minulle, joka olin pitänyt kristinuskoa järjenvastaisena, alkoi aueta sen sisältämä johdonmukaisuus.

Kysymys oli siitä, että Jeesus lähetettiin tähän maailmaan kuolemaan ristillä meidän syntiemme sijaisena. Koska Jeesus kärsi puolestamme, häneen uskovan ja häntä seuraavan ei tarvitse enää joutua tuomittavaksi. Siinä on Jumalan rakkaus, jollaista ei mistään muussa uskonnossa esiinny.

Tätä saarnaa kuunnellessani ratkesi sydäntäni vaivannut kysymys ja samalla ymmärsin, mikä synnytti lähettipariskunnan toiminnan. Ystävällisyys, joka ei odottanut mitään vastapalvelua, avasi meidät näkemään Jumalan rakkauden. Siihen asti olin pitänyt heidän

ystävyyttään ja huomaavaisuuttaan vain inhimillisenä suorituksena. Mutta uskoessaan Jeesukseen pariskunta halusi vain aidosti seurata Jeesuksen opetusta.

Raamattu sanoo: *”Eihän Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monien edestä." (Matt. 20:28)*

Lähettipariskunnan ystävällisyydessä pilkisti esiin Jumalan rakkaus. Kun kuulemastani saarnasta pääsin ymmärtämään Jeesuksen suorittaman syntien sovituksen, kykenen avoimin sydämin ottamaan vastaan Jumalan rakkauden. Siksi haluan myös pyrkiä koko sydämestäni palvelemaan toisia ihmisiä. Kiitän Jeesuksen rakkaudesta. (1989)

Itä-Tokushiman seurakunta ja Rika Okamura (o.s. Okamoto)

Ensikertaa vierailin Itä-Toksushiman kirkossa vuoden 1981 keväällä, kun olin epäonnistunut yliopiston sisäänpääsykokeissa ja synkällä mielellä vietin vuotta, jona yritin opiskella seuraavan vuoden uusintayritystä varten. Masentuneella mielellä en kyennyt omistautumaan kunnolla opiskeluun. Aloin kuunnella kristillistä evankelioivaa radio-ohjelmaa. Kiinnostuin Raamatusta, koska ajattelin, että siitä löytyisi ehkä se jokin, mitä olin etsimässä. Samalla kuitenkin suhtauduin uskontoon epäilevästi pelkkänä jonkinmoisena mielen rauhan tavoitteluna.

Samoihin aikoihin minulle selvisi, että naapuristossamme oli kristillinen kirkko. Se oli asuma-alueen sopukassa pieni tavallinen talo, joka oli sisustettu kirkoksi. Luin sen edessä seisoneen mainostaulun, josta näin, että sunnuntaiaamuisin siellä pidettiin kokouksia. Ajattelin mennä mukaan, mutta olen aamu-uninen enkä kuukauteen saanut itseäni ajoissa ylös. Kun lopulta lähdin, saapuessani kokous oli jo alkanut. Kirkolle saavuttuani aprikoin, pitäisikö minun sittenkin palata kotiin. Lopulta kuitenkin soitin ovikelloa ja lähettipariskunta otti minut todella lämpimästi vastaan. Olin helpottunut.

Koolla oli yllättävän vähän ihmisiä vain neljä tai viisi. Minuun teki syvän vaikutuksen, kun tuolle pienelle joukolle lähetti suurella innolla puhui varsin vajavaisella japaninkielellä. Sen jälkeen aloin käydä joka sunnuntai jumalanpalveluksissa. Lisäksi lähetit pitivät raamattupiiriä joka viikko, vaikka olin siinä ainoa kävijä. Alussa en kuitenkaan kyennyt vilpittömin mielin lukemaan Raamattua. Joka kerta esitin ilkeitä kysymyksiä. Mutta lähetti vastasi niihin perusteellisesti valoisa hymy kasvoillaan. Joka kerta tein uusia löytöjä. Eräänä päivänä minulle avautui Jumalan rakkaus ja uskoin Jeesukseen omana Pelastajanani. Sen vuoden joulukuussa minut kastettiin kolmisin rouva Hamazakin ja hänen poikansa kanssa. Se oli vasta seurakunnan toinen kaste.

Edelleenkin olin seurakunnan heikko jäsen, mutta lähetit ja seurakuntalaiset pitivät minusta hyvää huolta. Yliopistossa opiskellessani klubitoiminta ja hauskanpito vei ajoittain voiton, niin että kokoukisssa käyminen jäi vähiin. Jumalanpalveluksiin saavuin usein myöhässä ja niiden aikana ajoittain nukahdin, mutta kertaakaan minua ei siitä tuomittu. Päin vastoin sain aina lämpimän vastaanoton ja puolestani rukoiltiin. Lähettien ja seurakuntalaisten

asenteesta luin sen, ettei ihminen voi omin voimin muuttua paremmaksi, vain Jumalan voimasta se on mahdollista.

Kun menin Raamattukouluun ja etäälle kotiseurakunnastani, minua muistettiin aina rukouksin. Tsuyaman seurakunnan lastentarhan opettajana toimiessani, Ootsun lähetin sihteerinä toimiessani ja nyt aloittaessani uuden elämänvaiheen Tokiossa pian valmistuvan papin vaimona saan kulkea uskossa, jossa luottamukseni on yksin Jumalan varassa. Tähän uskoon sain kasvaa kotiseurakunnassani.

Tästedeskään uskonelämäni ei tule olemaan tasaista ja täynnä pelkkää siunausta. Jumala nimittäin kouluttaa ja kurittaa omia lapsiaan tarpeen mukaan. Mutta koska olen kotiseurakunnassani saanut kasvaa rakastettuna ja esirukousten kantamana, tiedän, että vaellus uskossa on pohjimmiltaan iloista ja onnellista. Se tapahtuu jättäytymällä Jumalan johdatukseen, jossa saa rukoillen ja kiittäen kulkea eteenpäin. (1989)

Hiroko Tayaman matkassa

Synnyin marraskuussa 1957 Aomorin läänin syrjäisellä maaseudulla neljän sisaruksen nuorimpana. Erinäisistä syistä minut annettiin heti nykyisten vanhempieni adoptiolapseksi. Jumala valmisti minulle isän ja äidin. Kasvoin heidän rakastamanaan. He antoivat minun opiskella laulua Tokion Musiikkiyliopistossa. Avioiduin ja sain lapsia.

Vuoden 1984 tienoilla vanhimmat tyttäremme olivat kaksi ja yksivuotiaat. Kaikki aikani meni heistä huolehtimiseen. Noihin aikoihin olin hyvin itsekäs äiti. Kun asiat eivät menneet niin kuin halusin, toruin lapsiani ja kun vanhin tytär ei lopettanut yöllä itkuaan läimäytin häntä. Olin hirveä äiti.

Kerran sattui onnettomuus, jossa vanhin tyttäreni loukkasi kasvonsa. Vanhempani syyttivät siitä minua. Olin henkisesti ja fyysisesti lopen väsynyt. Tuskailin omaa surkeaa vanhemmuuttani ja kyselin, mitä varten elän. Näin ei voisi jatkua. Tätä menoa edessäni olisi romahdus. Silloin soitin Kristilliseen keskukseen saadakseni apua.

Muutamia kuukausia myöhemmin tutustuin merkillisellä tavalla Rika Omamuraan ja aloin käydä Itä-Tokushiman kirkossa. Perjantaisissa Raamatun tutkisteluissa Jumalan sana aivan imeytyi rutikuivaan sydämeeni. Tajusin, kuinka syvä syntisyyteni on ja sain varmuuden siitä, että pelastusta ei ole muualla kuin Jeesuksessa Kristuksessa. Tunnustin syntini ja avasin sydämeni ottamaan vastaan Jumalan. Siitä alkaen minussa alkoi tapahtua pikku hiljaa muutosta.

Ensiksi muuttui asenteeni lapsiini. Astuin lasten asemaan katselemaan asioita heidän näkökulmastaan. Kasvatus ei ole sitä, että vanhemmat yksipuolisesti sanelevat vaan sitä että opitaan yhdessä lasten kanssa. Tavoitteena ei ole käyttäytyminen ihmisten odotusten mukaan eikä myöskään erityisiin saavutuksiin yltäminen. Vanhempia tärkeämpi on asettaa Jumala mittapuuksi ja opettaa lapsia elämään tietoisesti hänen edessään. Tärkeintä on,

ettei murehduteta Jumalaa. Aloin opettaa lapsille, että Jumalaan turvautuen löytyy vastaus kaikkiin pieniinkin asioihin.

Toinen kaikkein suurin muutos sydämessäni oli kyky antaa anteeksi toisille ihmisille. Sekään ei tapahtunut omassa voimassa vaan Jumalaa rukoillen ja häneltä voimaa saaden. Anteeksi antamisen tulo mahdolliseksi oli minulle yllätys ja suuri ilo. Sen seurauksena sydämessäni asunut viha alkoi muuttua rakkaudeksi.

Nyt kristittynäkin havahdun ajoittain siihen, että huomaamattani annankin sydämessäni tilaa toisten tuomitsemiselle. Sorrun arvioimaan toista omilla arvioillani. Silloin sydämestä häviää rakkaus. Silloin on käännyttävä rukouksessa Jumalan puoleen ja jätettävä asia hänen käsiinsä. Tajutessamme oman rakkaudettomuutemme saamme pyytää Jumalalta uutta rakkautta. Sillä tiellä löytyy ongelmiin ratkaisu.

Minäkin olen vain ihminen niin kuin kaikki muutkin kristityt. Kristitty tajuaa, ettei hänessä itsessään ole voimaa, mutta meillä on kiusaus ajoittain unohtaa se. Kun kiitollisena otamme aina uudelleen vastaan anteeksiantamuksen Jumalalta, haluamme ihmissuhteissakin elää toinen toistamme armahtaen.

Tällä hetkellä haasteeni on rukous. Haluisin päivittäisessä vaelluksessani yhä enemmän löytää aikaa Sanan tutkimiseen ja rukoukseen. (1989)

”Sua kohti Herrani” on yksi mielivirsistäni. Muistan kuin eilisen päivän, miten lauloin tätä virttä isäni tyynyn vierellä, kun hän oli tekemässä kuolemaa vuonna 1993. Niin kauna kuin isäni käsi oli vielä lämmin, siitä kiinni pitäen huusin hänen korvaansa: ”Isä, sinä menet Jeesuksen luo!” Ero tästä ajasta oli hyvin surullista, mutta kun ajattelin isäni päässeen Herran luo, sydämeni sai rauhan. (1999)

Vuoden 2006 jouluna erään kokouksen saarnan kautta Jumala tarttui minun ja äitini väliseen suhteeseen vaatien minua tekemään parannuksen. Joutuessani törmäyksiin äitini kanssa ajattelin aina mielessäni, että äitini on väärässä. Ei mieleenikään ollut tullut, että minun pitäisi tehdä parannus. Olin pelännyt ja pyrkinyt välttelemään äitiäni, joka käytti jyräten arvovaltaansa. Lapsuudesta muistan vain, miten hän minua moitti. Siksi pienestä pitäen suljin sydämeni häneltä. Toisaalta olisin halunnut häneltä hellyyttä. Viisikymppiseksi asti suhdettani äitiin sävytti ristiriitaisuus ja yksinäisyys.

Jeesus puhutteli minua hellästi ja vapautti minut sydämeni taakasta. Kyynelin tein parannuksen. Kun Jeesus sulatti kovan sydämeni, kykenin lähestymään äitiä lempeästi. Siitä lähtien myös äidissäni alkoi tapahtua vähitellen muutosta. Eri tilanteissa sain kertoa hänelle myös Jeesuksesta. Samalla rukoilin tosissani, että hänkin pääsisi osalliseksi pelastuksesta.

Äitini sairasti dementiaa. Silloin tällöin hän katosi jonnekin. Päivän ja yön rytmi heitti kuperkeikkaa, hän soitteli sukulaisille ja ystävilleen keskellä yötä. Kerran kun yhdessä olimme palaamassa autolla kirkosta kotiin, hän kysyi minulta yllättäen: ”Miten voisi saada kasteen?” Hämmästyin ja kotiin tultuamme soitin heti pastori Okazakille. Saatuaan muutamia kertoja kasteopetusta kuukautta myöhemmin äiti kastettiin. Se oli syvästi koskettava tilanne. Kasteesta kahden kuukauden kuluttua muistisairaus paheni niin, että hän joutui hoitolaitokseen. Ellei hän olisi silloin esittänyt kysymystään, kaste olisi ehkä jäänyt saamatta. Totisesti Jumala on rakkaus.

”Siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meille, että Jumala lähetti ainutsyntyisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttaan. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, mekin olemme velvollisia rakastamaan toisiamme.” (1. Joh. 4:9-11) (2009)

Yoshiharu Hashimoton todistus

Aloin käydä kirkossa vuoden 1989 tienoilla. Vaimoni oli synnyttänyt kolmannen lapsemme ja oli äitiyslomalla. Huolimatta siitä, että lapsemme olivat kasvuvaiheessa, jossa he tarvitsivat molempia vanhempia, minun vapaapäiväni ei osunut sunnuntaihin. Siksi vaimoni lähti jumalanpalveluksiin yksin mukanaan kolme lastamme. Saarnan kuunteleminen ei ollut helppoa kolmesta lapsesta huolehtien, mutta hän janosi saada kuulla sanaa. Kun hän kuuli, että torstai-iltaisin pidettäisiin raamattupiiri, hän alkoi osallistua siihenkin äitiyslomansa aikana. Lopulta minäkin lähdin mukaan ja astuin sisään kirkon ovesta ensi kertaa elämässäni tarkoituksenani huolehtia lapsista opiskelun aikana. Osin asiaan vaikutti uteliaisuus, kun piiriä piti suomalainen lähetti.

Meidät otettiin lämpimästi vastaan. Seurakuntalaiset huolehtivat myös hyvin lapsistamme, jotka tekivät kaikenlaisia kepposia. Kaikkien ystävällisyys ja valoisuus tekivät minuun syvän vaikutuksen. Koin oloni todella mukavaksi ja niin aloin osallistua raamattupiiriin joka viikko.

Opiskelun myötä opin, että Jeesus Kristus on Jumala. Ennen kirkkoon tulemista olin ajatellut hänestä vain poikkeuksellisena ihmisenä. Askel askeleelta opin uusia asioita kuten sen, että kaikki ihmiset ovat Jumalan edessä syntisiä. Tunnustamalla syntinsä, tekemällä parannuksen ja ottamalla vastaan kasteen synnit saa anteeksi, pääsee taivaaseen ja saa osakseen iankaikkisen elämän. Tajusin, miten valtavan hienosta asiasta oli kysymys. Siihen oli syy: Jeesus otti sijaisenamme kantaakseen syntimme rangaistuksen ristin kuolemallaan. Hän nousi kolmantena päivänä kuolleista ja voitti ylösnousemuksellaan kuoleman vallan.

”En minä ole tullut kutsumaan parannukseen vanhurskaita vaan syntisiä.” (Luuk. 5:32)

Ennen Jeesuksen kohtaamista en koskaan ollut ajatellut olevani syntinen ihminen. Raamattua lukiessa tajusin, kuinka likainen sydämeni oli. Miten se olikaan täynnä kovaa ylpeyttä, ahneutta ja himoja. Kaikki se, minkä Raamattu osoitti synniksi, löytyi minusta. Miten suuri armo ja kiitoksen syy on se, että Jumala rakastaa mininlaistanikin.

”Sinä olet silmissäni kallis ja arvokas ja minä rakastan sinua.” (Jes. 43:4) Jumala rakastaa minua pitää minua suuressa arvossa, vaikka itsessäni olen aivan mitätön ja arvoton. Miten kiitollinen saankaan siitä olla.

Joka kerta tuon Jumalan sanan kuullessani sydäntäni puristaa ajatellessani niitä yli 30 000 ihmistä, jotka tässä maassa tekevät itsemurhan. Jospa he vain saisivat tuntea Jeesuksen, niin ei tarvitsisi noin suuren määrän elämiä joutua hukkaan. Koen, miten suuri kiire on saada evankeliumin sana ihmisten kuultavaksi. En kykene palelevan puhelimen kaltaiseen käytännölliseen työhön, mutta päivittäin haluan rukoilla kaikkien ihmisten pelastumista.

”Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.” (1. Tim. 2:4) (1989, 2009)

Michika Umazumen tie

Oli aurinkoinen sunnuntai aamu marraskuussa 1988. Jumalanpalvelus Ananin seurakunnassa Japanissa oli juuri alkanut, kun nuori sairaanhoitajatar Michika Umazume astui kirkon ovesta sisään Raamattu kainalossaan. Hän oli ensimmäistä kertaa elämässään kirkossa. Jumalanpalveluksen päätyttyä hän kertoi tätinsä kehotuksesta jo kolme vuotta lukeneensa Raamattua. Tämä toisella puolella Japania asuva täti oli tullut uskoon ja kastettu. Hänessä tapahtunut muutos ja hänen rakkaudelliset kirjeensä olivat saaneet Michikan kiinnostumaan kristinuskon sanomasta. Mutta mitä enemmän Michika luki Raamattua, sitä tuskallisemmaksi hänen olonsa kävi. Jumalan sanan totuus paljasti hänelle kipeästi, miten hän oli syvästi juuttunut synnin karille. Lopulta hän oli tehnyt rohkeutta vaativan päätöksen lähteä etsimään apua kirkosta. Puhelinluettelosta hän löysi Ananin luterilaisen kirkon osoitteen ja tuli jumalanpalvelukseen.

Michikalla oli voimakas Jumalan sanan kuulemisen nälkä. Hänen koko olemuksensa huusi apua. "Haluan nähdä Jeesuksen, sen Jeesuksen, joka on muuttanut tätini elämän uudeksi. Miten minäkin pääsisin kohtaamaan Vapahtajan ja saisin sisimpääni rauhan ja vapauden?"

Pari kuukautta hän kävi ankaraa sisäistä taistelua samalla, kun kävi lähes joka päivä opiskelemassa Raamattua. Jouluaattona hän oli jo tehnyt julkisen ratkaisun, kun hän tuli uskovien joulukuoroon keskelle vilkkainta kauppakatua. Hän halusi samaistua kristittyihin, joilla oli se jokin, joka häneltä yhä puuttui.

Toisaalta hän pysyi edelleen kiinni synnin ja syyllisyyden kahleissa. Eräänä sunnuntai-iltana hän tuli jälleen kirkolle. Ennen kuin ehdimme aloittaa Raamatun tutkimisen, hän painoi päänsä alas ja alkoi itkeä. Sitten hän kertoi elämänsä raskaat painot ja taakat, jotka olivat hänen omalla tunnollaan. Sain julistaa hänelle Jeesuksen nimessä ja veressä kaikki synnit anteeksi. Koko hänen olemuksensa muuttui. Herran ristin tuskassa hankittu armo vapautti hänet synnin kahleista ja vei hänet rauhan ja ilon valtakuntaan. Kuukautta myöhemmin hänet liitettiin kasteessa Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Ilo Herrassa suorastaan pursui hänen olemuksestaan.

Mutta Michika ei vain saanut nähdä Jeesusta, vaan hänestä tuli myös Herran todistaja. Hänen kotinsa muuttui paikaksi, jossa tutkitaan yhdessä Raamattua. Pian hänen uskoon

tulemisensa jälkeen eräs hänen potilaistaan sairaalassa alkoi kysellä, voisiko hänkin päästä kirkkoon. Pian tämä puolisokea mieskin pääsi sisälle Jumalan valtakuntaan ja kastettiin.

Uskoon tulo ei vielä kaikkia Michikan sydämen haavoja parantanut, vaikka hän saikin kaikki syntinsä anteeksi. Alkoi prosessi, jossa hän joutui työstämään lapsuudesta asti sydämeen viiltyneitä kipeitä haavoja.

Michikan isä oli alkoholisti, joka oli tosin Michikan uskoon tuloa ennen päässyt AA:n avulla viinakierteestään. Koko lapsuutensa Michika oli joutunut elämään tilanteessa, jossa kotia hallitsi "virtahepo" eli läheisriippuvuus. Vanhimpana lapsena äiti oli tukeutunut häneen ja häneltä oli vaadittu aikuisuutta, vaikka hän oli vielä lapsi. Sen seurauksena hän joutui pienestä pitäen kohtuuttoman paljon kantamaan toisten ihmisten kipuja. Se puolestaan aiheutti toisaalta katkeruutta ja toisaalta äärimmäistä herkkyyttä toisten ihmisten haavoille. Yhdistettynä lähes täydellisyyden vaatimukseen, joka läheisriippuvuuteen usein liittyy, sairaanhoitajan työssä hän joutuu jatkuvasti kohtaamaan toisten kipua ja se ajoittain muodostuu musertavaksi taakaksi ja vie voimat.

Hänen uskoon tulonsa jälkeen kodin ilmapiirissä tapahtui voimakas muutos. Hän lukee Raamattua ja rukoilee perheensä jäsenten kanssa. Hänellä on kolme jo naimisissa olevaa sisarta. Sisaret on vihitty Ananin luterilaisessa kirkossa avioliittoon ja koko perhe on avoin evankeliumille. Herra on hoitanut perheen sisäisistä katkeruuden kierteistä vapauteen.

Myös kysymyksessä yliherkkyydestä toisten kivuille Michika on löytänyt perusvastauksen Herran armossa, kun eräs sielunhoitaja sanoi hänelle: "Jumalan tapoihin toimia kuuluu ottaa käyttöönsä juuri meidän kipumme ja heikkoutemme, kun ne sellaisenaan viedään hänelle."
Michika on saanut huomata, että juuri tuo hänen lapsuutensa haava on se, jota Herra voi nyt käyttää. Samalla Herra on askel askeleelta vienyt häntä ymmärtämään, miten Herrassa on lepo, ei tarvitse ponnistella yli voimiensa. (1990)

Kazuko Miyazaki Yoshinogawan seurakunnan 30 -vuotisjuhlassa

Kuluneiden 30 vuoden ajan Jumalan on lukemattomin tavoin osoittanut rakkauttaan, johdattanut ja jakanut armoaan seurakunnallemme. Toinen toisensa jälkeen olemme saaneet työntekijöiksi lähettejä ja pastoreita, jotka ovat jakaneet meille Jumalan sanaa ja joiden arkielämän keskellä olemme saaneet nähdä Jumalan läsnäoloa. He ovat antaneet meille sielunhoitoa.

Siitä kun itse pääsin osalliseksi pelastuksesta, on jo 35 vuotta, mutta siitä lähtien kun 30 vuotta sitten muutimme tänne Kagawan läänistä, olen saanut kasvaa tässä seurakunnassa. Sinä aikana mieheni ja poikamme pääsivät osalliseksi pelastuksesta. Tyttäremme ei ole vielä sisällä Jumalan valtakunnassa, mutta mielenkiinnolla odotamme, millä tavalla Herra vastaa rukouksiimme hänen puolestaan. Kovin nopeasti ohikiitäviltä menneet vuodet tuntuvat. Niihin on sisältynyt epälukuinen

määrä arkielämän kysymyksiä, ihmissuhdeongelmia, työasioita ja kotikiusoja, mutta kaiken keskellä vaelluksemme on ollut tarrautumista Jumalan sanaan.

Katsoessani menneisyyteen joudun kiitollisena huudahtamaan: 'Ai niinkö se olikin, Jeesus!' Toki on sellaista, mitä en vielä ymmärrä, mutta odotan sitä päivää, kun taivaassa kaikki kysymykset saavat lopullisen vastauksensa. Omalla kohdallani seitsemän kahdeksan vuotta sitten alkaneet vaihdevuosiongelmat veivät minut niin fyysisesti kuin henkisestikin todella tuskalliseen tunneliin, josta vihdoin viimein olen päässyt ulos. Pahimmillaan en kyennyt puhumaan asioistani kenellekään ja kirkkoon tuleminenkin oli työn ja tuskan takana. Oli jakso, jona joka yö minun oli otettava unilääkettä saadakseni nukutuksi. Noina unettomina öinä, kun en kyennyt edes lukemaan Raamattua enkä rukoilemaankaan, kaivoin esiin saamiani sananselityskirjeitä ja luin niitä moneen kertaan. Kuuntelin eri pastoreiden puhekasetteja ja hengellisten laulujen kasetteja. Niin tehden sydämeni rauhoittui, sieluni virkistyi ja sain avun. Jumalan sanan voima tuli todelliseksi.

Runsaat 15 vuotta olen antanut kalligrafian (japanin käsialakirjoituksen) pienimuotoista opetusta. Mutta erään ystäväni neuvosta aloitin kotiapuun keskittyvän yrityksen. Epäröivä ajatukseni siitä, että minähän olen sentään jo aika vanha, muuttuikin iloiseksi tietoisuudeksi siitä, että minullekin tarjoutui vielä tilaisuus tehdä sellaista, joka on todellakin tarpeellista.

Hoitotyö on kyllä fyysisesti varsin vaativaa, mutta toisaalta vanhukset ovat suuresti rohkaisseet minua, mistä olen todella kiitollinen. Työtä tehdessäni mieleeni nousee usein Saarnaajan sana: *"Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennen kuin pahat päivät tulevat."(12:1)* Olen enimmäkseen tekemisissä 85-90 -vuotiaiden kanssa. Heidän joukossaan moni toistaa sanoja: 'Elämälläni ei ole mitään mieltä enää, haluaisin vai kuolla pian pois.' Ne, jotka ovat eläneet tavoitellen tämän maailman kunniaa ja loistoa, joutuvat vanhetessaan ja heikentyessään näkemään, kuinka ihmiset hylkäävät heidät. Mutta niitä, jotka ovat ottaneet vastaan Jeesuksen sydämeensä, ei olosuhteiden muutos hallitse. Heillä on tulevaisuus, heillä on taivaan toivo, heidän olemuksestaan loistaa päivittäin kiitollisuus. Ero on kuin maan ja taivaan välillä.

Kun teen työtä vanhusten parissa, jotka eivät tunne Jumalaa, rukoilen ja pidän mielessäni Jeesuksen sanat: '*Totisesti minä sanon teille: kaiken, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle'.*(Matt. 25:40) Millaisen vanhuksen muodossa Jeesus tuleekaan minua vastaan huomenna! Ilolla sitä odotan. Halleluja, kiitos Herran! (2005)

Menestyvä liikemies Tooru Miyazaki (edellisen mies)

Oli ilo kuunnella erästä ikäistäni japanilaista miestä Tooru Miyazakia, kun hän kertoi, miten Jeesus tarttui hänen elämäänsä ja sai lopulta hänet rakkautensa hallintaan. Erään unettoman yön sisäisten kamppailuiden jälkeen hän joutui sanomaan Jumalalle: "Ota minun elämäni hallintaasi, en selviä ilman sinua."

Toistakymmentä vuotta oli Herra jo vetänyt häntä puoleensa. Kristitty rouva oli kertonut hänelle Jeesuksesta, hänen syöpään sairastuneen ja siihen kuolleen pikkusisarensa Sayo Daikichin uskoon tuleminen ja ihmeellinen rauha kuoleman edessä olivat puhutelleet

häntä. Herra oli tarttunut myös hänen omaan terveyteensä. Sairaalassa hän oli myöntänyt, että kyllä Jumala siellä jossain on, mutta hän haluaa päättää omista asioistaan itse.

Mutta sitten, kun tämän kyvykkään miehen omat laskelmat pettivät liiketoimissa - hän ei osannut ottaa laskelmiinsa liikekumppaniensa syntisyyttä ja tuli pahasti petetyksi - hänen silmänsä avautuivat näkemään myös oman syntisyytensä.
"En kykene raivaamaan itselleni omaa tietäni, Herra tule sinä minun hallitsijakseni."
Yllätyksekseen hän saikin kohdata Isän rakkauden ja huolenpidon. Hän pääsi takaisin entiseen työpaikkaansa, josta hän oli muutamia kuukausia aikaisemmin eronnut hänet pettäneen liikekumppanin rohkaisemana. Hän sai vielä heti kättelyssä ylennyksen.

Herran käsiin jäätyään hän huomasi, että Jumala kykeni ohjaamaan hänen ja hänen perheensä ajalliset asiat paremmin kuin hän itse. Hän alkoi käydä säännöllisesti kirkossa ja raamattuopetuksessa ja hänet kastettiin. Hän sai myös huomata hämmästyksekseen, että Jumalan sana on alkanut muuttaa hänen elämäänsä. Myös hänen poikansa päätti lähteä isänsä viitoittamalle tielle taivasten valtakunnan lapsena. Koben suuren maanjäristyksen aikana Jumala järjesti asiat niin, että hän nousi ”vahingossa” tuntia normaalia aikaisemmin töihin ja oli juuri saapunut työpaikalleen, kun maanjäristys tuhosi pylväiden varaan rakennetun moottoritien, jolla hän oli hetkeä aikaisemmin ajanut autoaan. Herran käsi johtaa ja varjelee elämän pienimpiä yksityiskohtia myöten. (1995)

Mitsuko Yoshida sai elämän viime metreillä

Pastori Makito Masakin kertomana

Itä-Tokushiman seurakunnan pastori Masakille tuli eräänä iltana kirkkoon puhelu Mitsuko Yoshida nimiseltä rouvan omaisilta sairaalasta. Mitsuko oli aiemmin käynyt kirkossa ainoastaan yhden kerran. Senkin hän oli tehnyt erään ystävänsä vuoksi. Hän oli valinnut elämäntavakseen uskonnottomuuden voidakseen olla ystävä mahdollisimman moniin uskontoihin kuuluvien ihmisten kanssa. Hän ei pitänyt Jumalaa tarpeellisena.

Kuukausi sen jälkeen kun Mitsuko oli käynyt kirkossa, hän sairastui vakavasti.Hänellä ei ollut sielun rauhaa. Hän huomasi, ettei hän oma tahdonvoimansa eikä hänen perheensä eikä sairaanhoito kyennyt antamaan apua hänen sydämensä pelkoon. Sisäisten taistelui-densa keskellä hänen mieleen muistui ystävä, joka oli kerran saanut hänet mukaansa kirkkoon.
- Entä jos pyytäisin sen kirkon pastoria tulemaan luokseni!

Mitsuko oli pyytänyt moneen kertaan läheisiään soittamaan kirkkoon, mutta he olivat kieltäytyneet. Heistä oli sopimatonta pyytää pastoria, jonka kirkossa asianomainen on käynyt vain kerran elämässään. Vimmoissaan Mitsuko lopulta repi tiputuspussit ja letkut irti noustakseen itse puhelimeen. Niin hän sai tahtonsa läpi ja omaiset soittivat kirkolle.

Pastori Masaki lähti tapaamaan Mitsukoa. Vuoteessa makaavaa Mitsukoa oli vaikea tunnistaa samaksi ihmiseksi, joka oli vain vähän aikaisemmin terveen näköisenä käynyt kirkolla. Hänen kasvonsa olivat kellertävän kalpeat ja silmät voimattoman näköiset. Silti hän ojentautui nähdäkseen meidät, kun tulimme ovesta sisään. Kun omaiset ja hoitajat olivat poistuneet huoneesta, sanoin hänelle.
- Raamatussa sanotaan "Älä pelkää. Jumala ei koskaan jätä eikä hylkää sinua." Siksi sinun ei tarvitse olla peloissasi.
Mitsuko, joka ei ollut uskonut edes Jumalan olemassa oloon, vaikutti hämmästyvän sanojani ja kertoi:
- Pastori, minä olen ollut kauhean peloissani siitä, mitä minulle tapahtuu, kun kuolen? Se on pahempaa kuin mikään ruumiillinen kipu. Kuulin kerran lääkärin ja sairaanhoitajien puhuvan keskenään: "Eikö hän ole vieläkään kuollut? Onpa ihmeen sitkeä.” Kun suljen silmäni, tuntuu kuin vajoaisin koko ajan jonnekin.
- Vai sillä tavalla, rouva Yoshida. Sinulla on ollut todella rankkaa. Mutta oli hienoa, että haluat kuulla Raamatun opetusta. Raamatussa sanotaan: "Ole turvallisella mielellä, sillä kaikki sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi Jeesuksen tähden."
- Ihanko totta? Olen pelännyt ja aivan selkäpiitäni on karminut ajatuskin, että on joku, joka tietää koko sydämeni saastaisuuden ja tuomitsee tekoni oikeudenmukaisesti.
- Saat olla turvallisella mielellä. Vaikka kuinka yrittäisit, et voisi syntejäsi itse mitenkään sovittaa. Mutta Jeesus, joka tiesi, että olet syntinen Jumalan edessä, rakasti sinulta niin paljon, että kantoi sinun sijastasi kaiken sinun syntisi rangaistuksen ristillä ja kuoli puolestasi. Koska Jumala on vanhurskas, sinun syntisi ovat anteeksi annetut.
- Minusta vain tuntuu, että Jumala on pelottava, koska hän on niin oikeudenmukainen.
- Niin, mutta juuri siksi, että Jumala on oikeudenmukainen, hän ei voi enää tuomita sinua syntiesi vuoksi, sillä Jeesus otti jo vastaan sinulle kuuluneen synnin rangaistuksen. Taivaallinen Isä vakuuttaa, että hän on saanut riittävän hyvityksen sinun synneistäsi. Siitä todistuksena hän on herättänyt Jeesuksen ylös kuolleista. Eihän velkoja voi enää tulla sinun luoksesi, jos joku toinen on maksanut lainasi puolestasi.
- Voin siis olla turvallisella mielellä, koska Jumala on oikeudenmukainen.
- Aivan. Sitä paitsi Jumala valmisti tämän pelastuksen sinulle jo 2000 vuotta sitten, paljon ennen kuin ehdit edes pyytää sitä, rouva Yoshida. Jeesus antaa sinun myös elää tässä ajassa niin kauan, kun hänellä on vielä sinulle varattuna tehtävä täällä. Sinun elämästäsi et päätä sinä itse eivätkä edes lääkärit vaan Jumala. Elät siihen asti, kunnes tehtäväsi täällä päättyy. Sitten Jeesus tulee ottamaan sinut luokseen sinua varten valmistamaansa asuinsijaan. Jeesus sanoi, että jos uskot häneen ja otat kasteen, pelastut. Voit sanoa hänelle: "Niinkö Jumalani. Ilomielin luotan sinuun." Niin Jeesus lahjoittaa sinulle syntien anteeksiantamuksen ja uuden elämän.
- En ole koskaan ennen kuullut mitään tällaista. Olipa hyvä, että tulit, pastori. Olen todella helpottunut. Kiitos, että toit minulle Raamatun hyvän uutisen, Mitsuko sanoi.
Rukoilin vielä hetken Mitsukon kanssa ja kun katsoin häneen, huomasin värin palanneen takaisin hänen kalpeille kasvoilleen. Verenkiero oli hetkessä tullut paremmaksi ja hänen huulensa olivat taas terveen punaiset. Huomasin hänen silmissäänkin nyt levollisen ja lempeän loisteen.
Seuraavana päivänä Mitsuko todisti Jeesuksesta hoitajille, lääkäreille ja ystäville, jotka olivat tulleet häntä katsomaan. Kaikki ihmettelivät, miten pohjattoman rauhaton Mitsuko oli kerta heitolla muuttunut säteilevän iloiseksi. Kun pastori Masaki tuli suorittamaan kastetta, Mitsuko kiitti seurakuntalaisia ja otti vastaan kasteen ilosta kyynelehtien.

Hänen tilansa oli niin kriittinen, että hän olisi voinut minä hetkenä tahansa kuolla. Iloinen ja kiitosta pursuava Mitsuko ehti viettää noin kolmen viikon elämän kristittynä, kunnes hänet

otettiin taivaaseen. Hän kertoi hyvää sanomaa hoitajilleen ja rukoili kristittyjen ystäviensä kanssa. Hänen potilashuoneestaan tuli paikka, jossa hän saattoi levätä Jeesuksen armossa ja rauhassa.

Pastori Masaki jatkaa: Kun Mitsukon lähtö Jeesuksen luo tuli, ehdin Jumalan armosta saattamaan häntä. Rukoilin Mitsukon vuoteen vierellä häntä kädestä kiinni pitäen. Silloin Mitsuko, joka oli ollut useita päiviä tajuttomana, avasi silmänsä ja hymyili minulle hitaasti seitsemisen kertaa. Hänen heikkenevä hengityksensä ei kuulostanut lainkaan tuskalliselta. Pikemminkin se muistutti äidin syliin hiljaa nukahtavan vauvan hengitystä. Sitten hän huokasi syvään ja pääsi perille Jeesuksen luokse. Se oli ihmeellinen päätös hänen ajalliselle matkalleen. (1995)

Yukari Ogan (o.s. Fujii) tie

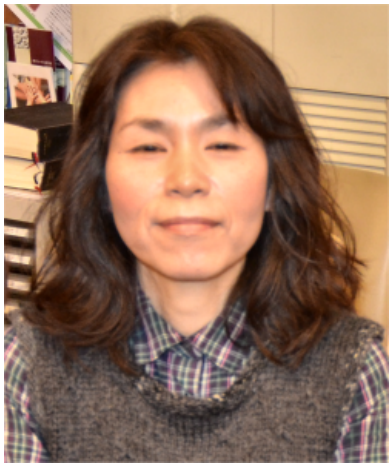

Kesäkuun 22. päivänä 1995 23 -vuotias Yukari Fujii niminen neito, joka oli vierailulla luonamme Ryttylässä, teki päätöksen ottaa vastaan kristillinen kaste.

Tutustuimme häneen tapaninpäivänä 1991, kun hän ilmestyi olohuoneeseemme Kuopion paukkupakkasissa. Hän oli silloin Osakassa sosiaalialan oppilaitoksessa aivan opintojensa loppusuoralla. Hänen kurssillaan opiskeli myös Ananin seurakunnassa vuonna1989 kastettu Emi Watanabe. He olivat ystävystyneet ja päättivät ennen työelämään siirtymistä suorittaa elämänsä ensimmäisen ulkomaanmatkan. Kohteeksi he valitsivat eksoottiselta kuulostavan Suomen, koska Emillä oli siellä tuttuja. Niin he sitten tulivat 10 päivän vierailulle luoksemme.

Heti kättelyssä Yukari totesi lievästi anteeksi pyydellen, että hän oli buddhalainen eikä mikään kristitty niin kuin hänen ystävänsä Emi. Hänen ilmoitukseensa sisälsi myös tiettyä uteliaisuutta siitä, millainenhan tämä "kristillinen" Suomi ja millaista meidän kristityn perheen elämä mahtaa olla. Toisaalta siihen lienee sisältynyt ääneen lausumaton pyyntö: "Hyväksykää minut tällaisenani älkääkä yrittäkö käännyttää minua kristinuskoon."

Perheellämme oli tapana tutkia yhdessä Raamattua japaniksi aamuisin ja otimme vieraamme heti tähän kuvioon mukaan. Yukarikin tuntui sulavan jutellessamme kaikenlaista avoimen Raamatun äärellä. Eräässä keskustelussa hän antoi mielenkiintoisen tunnustuksen:

"Vaikka isäni ja äitini opettivat minut rukoilemaan päivittäin buddhalaisen kotialttarin edessä esi-isien henkiä ja temppeleissä epälukuista sinto-jumalten joukkoa ja vaikka en olekaan koskaan käynyt kirkossa enkä lukenut Raamattua, olen silti pienestä pitäen tiennyt, että on olemassa vain yksi Jumala, joka 'asuu' minussa, koska omassa tunnossani tunnen Jumalan äänen."

Yukari kyselikin, olisiko mitään syytä, miksi hänen pitäisi tulla kristityksi ja päästä Jumalan tuntemiseen Kristuksen kautta, sillä hänhän jo tunsi Jumalan. Olen vakuuttunut siitä, että hän uskoi aivan oikeaan Jumalaan. Tämä usko perustui Jumalan yleiseen ilmoitukseen

luomisessa, omantunnon toiminnassa ja elämänkohtaloissa. Viimeksi mainittua hänen elämässään edusti se, että hänen veljensä oli syvästi kehitysvammainen. Jumalan yleistä ilmoitusta ei japanilainen buddhalaisuus eikä shintolaisuus ollut missään vaiheessa kyenneet tukahduttamaan hänen sisimmästään. Se antaa oikean - vaikkakaan ei riittävää - kuvaa Jumalasta. Se on liittymäkohta evankeliumin julistukselle, mutta buddhalaisuus tai muut uskonnot voivat erittäin tehokkaasti myös tukahduttaa sen. Paavali kirjoittaa:

"... se, mikä Jumalasta voidaan tietää, on ilmeistä heidän keskuudessaan; sillä Jumala on sen heille ilmoittanut. Sillä hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa, koska he, vaikka ovat tunteneet Jumalan, eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan ovat ajatuksiltansa turhistuneet, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt." (Room. 1:19-21)
ja edelleen
"Sillä kun pakanat, joilla ei lakia ole, luonnostansa tekevät, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia ole, ovat itse itsellensä laki ja osoittavat, että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä, kun heidän omatuntonsa myötätodistaa ja heidän ajatuksensa keskenään syyttävät tai myös puolustavat heitä - sinä päivänä, jona Jumala on tuomitseva ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta, minun evankeliumini mukaan." (Room. 2:14-16)

Selitin Yukarille, että ketään ei viime kädessä auta oikeakaan tieto Jumalasta, ellei hän pääse Jumalan elävään yhteyteen, ellei hän saa syntejänsä anteeksi, ellei hän saa varmuutta iankaikkisen elämän osallisuudesta ja ellei hän pääse sydämen pohjia myöten maistamaan Jumalan rakkauden suuruutta, joka on ilmestynyt Kristuksen uhrissa Golgatalla.

Mietin, mikä mahtaisi saada Yukarin kiinnostumaan evankeliumista ja siitä, mitä se saa aikaan ihmisessä. Siksi päätin viedä hänet ja Emin Invalidiliiton palvelutaloon Kuopiossa tapaamaan Seija Turusta, joka oli jo 20 vuotta ollut rikoksen uhrina kaulasta alaspäin täysin halvaantunut. Hänen luotaan he kävelivät sanattomina ulos. Vasta illalla he kykenivät pukemaan hämmästyksensä sanoiksi. Heistä oli käsittämätöntä kuulla Seijan kertovan:
"Olen onnellinen. Vietän täällä iloisia ja onnellisia päiviä. En tosin soisi kenellekään liikuntakyvyttömyyttä, mutta silti olen onnellinen. Saan nimittäin elää yhdessä Jeesuksen Kristuksen kanssa. Tiedän sitä paitsi saavani uuden ylösnousemusruumiin, kun pääsen taivaalliseen uuteen olotilaan tämän ajan jälkeen."
Yukari ja Emi näkivät, miten Seijan koko olemus huokui iloa, rauhaa ja toivoa. Heidät yllätti vuoteeseen sidotun rakkaus. Hänen sanoillaan oli ilmeistä katetta. Illalla he kyselivät, mistä he voisivat löytää samanlaisen onnen.

Ystävykset palasivat Japaniin ja kiireinen työ kehitysvammaisten lasten kodissa vei Yukarin mukanaan. Silloin tällöin hän luki saamaansa Uutta testamenttia ja kävi muutamassa kristillisessä tilaisuudessakin. Mutta hän oli edelleen buddhalainen. Hänen kiinnostuksensa kristinuskoa kohtaan pysyi ulkopuolisen, sivustakatsojan mielenkiintona.

Sitten 17.1.1995 tuli raju maanjäristys Kobeen. Yukari joutui näkemään hävityksen ja ahdistuksen ympärillään. Kuoleman pelko nousi hänen tietoisuuteensa.

Maaliskuun lopussa hän päätti luopua työpaikastaan, koska ei tullut toimeen hoitokodin johtajan kanssa. Juttelimme toukokuussa siitä Osakassa käydessäni. Totesimme, ettemme

voi vaatia toisten ihmisten muuttumista, mutta itse ehkä voisimme muuttua selviytyäksemme toisten kanssa paremmin. Pian Suomeen palattuani sain Yukarilta kirjeen: "Olet oikeassa, minun pitäisi muuttua, mutta miten se olisi mahdollista. Minusta tuntuu, että kokosydämisistä yrityksistäni huolimatta en tule paremmaksi."

Toukokuussa Yukari ja Emi tekivät pikapäätöksen tulla toistamiseen Suomeen, tällä kertaa nähdäkseen Suomen kesän. Kesäkuun 20. päivä heidän koneensa laskeutui Helsinki-Vantaan lentokentälle ja jo matkalla Ryttylään oli keskustelu käynnissä: "Kuule Yukari, vaikka sinä et kykenekään itseäsi muuttamaan, Jeesus Kristus kykenee siihen, Hän voi antaa sinulle aivan uuden elämän."

Illalla 22.6. Yukari ja Emi olivat vetäytyneet jo yöpuulle Ryttylän kartanon vanhan päärakennuksen toisessa kerroksessa, mutta keskustelu kulki jälleen Jeesukseen Kristukseen. Yukari tajusi, että hänelle ei riittäisi enää, että hän olisi ulkopuolisena tarkkailijana kiinnostunut kristinuskosta. Hänen oli otettava selkeä kanta Jeesukseen, joko puolesta tai vastaan. Sinä iltana hän teki ratkaisunsa. Hän halusi tulla kristityksi ja ottaa kristillisen kasteen.

Aamulla Emi ja Yukari ilmaantuivat meille kertomaan uutisen ja esittivät pyynnön: "Voisiko Yukari saada kasteen vielä Suomessa ollessaan - aikaahan oli vielä runsas viikko?" Kerroimme, että kasteessa on kysymys myös seurakuntayhteydestä ja että sitä varten tarvittaisiin riittävä kasteopetus. Soitimme siksi Yukarin kotia lähellä sijaitsevan Himejin ev.lut. seurakunnan silloiselle pastori Hironolle ja pyysimme häntä antamaan kasteopetuksen ja kastamaan Yukarin sopivana ajankohtana. Ilomielin hän otti pyynnön vastaan.

Yukari palasi Japaniin ja ensi töikseen soitti kaikille ystävilleen: "Minusta tulee pian kristitty." Kaikki suhtautuivat asiaan ikään kuin Yukari olisi mennyt Suomessa sekaisin. Itse hän ymmärsi kyllä heidän asenteensa, mutta ei voinut sydämensä ilolta olla kertomatta asiaa heille. Kodissa häntä odotti hillitty vastustus. Mutta Jumalan sana alkoi aueta ihmeellisellä tavalla. Kasteopetuksen tunnit hän äänitti voidakseen kuunnella niitä uudelleen. Vaikka sydämessä edelleen vanha syntinen luonto oli tallella, uusi suhde Herraan osoittautui suuremmaksi. Ilo täytti sydämen.

Lokakuun 29. päivänä Yukari kastettiin Himejin kirkossa. Häneltä tuli iloinen ja kiitollinen viesti asiasta. Hän oli hyvää vauhtia oppimassa Kristuksen todistajan tehtävää niin läheisilleen kuin kauempana oleville. Hän uskoo, että kärsivällinen rukous on vievä vielä hänen vanhempansakin Herran yhteyteen.

Tammikuussa 1997 Yukari vieraili kolmannen kerran Suomessa ja antoi oman todistuksensa uskoon tulostaan mm 400 nuorelle Ryttylän uudenvuoden tapahtumassa. (1997)

Jumalan sanan johdattamana kasteelle - Kiyoshi Uenoyan todistus

Pienestä pitäen olen ollut heikko terveydeltäni ja minulle nousu usein kuumeita. Yksivuotiaana sairastuin niin vakavasti, että lääkäri ei antanut eloonjäämisen toivoa. Aivan ihmeen kautta selvisin siitä. Sen jälkeenkin jouduin toistuvasti sairaalaan ja aiheutin vanhemmilleni syvää huolta.

Ollessani viisivuotias äitini alkoi käydä kirkossa väsyttyään sairauteni hoidossa. Kahden vuoden kuluttua hän sai kasteen. Sen seurauksena minäkin aloin käydä kirkossa. Vaikka silloin se oli enemmänkin leikkeihin osallistumista, mutta samalla opin Jeesuksesta ja sain raamatunlausekortteja. Nyt asiaa ajatellessani pyhäkoulu ei ollut minulle hyödytön.

Sen jälkeen tapahtui monenlaista. Törmättyäni työkuvioissa seinään, evankelista Koyasu kuunteli minun murheitani, avasi minulle Raamatun sanaa ja elämisen kannalta arvokasta viisautta. Kuulemani vetosi sydämeeni. Myöhemmin hänen kehotuksestaan aloin käydä raamattupiirissä. Jumalan sana synnytti sydämessäni syvemmän halun tuntea Herra.

”Me olemme kaikin tavoin ahtaalla mutta emme umpikujassa, neuvottomia mutta emme toivottomia, vainottuja mutta emme hylättyjä, maahan lyötyjä mutta emme tuhottuja.” (2. Kor. 4:8-9) Tämä sana rohkaisi minua.

Sitten aloin käydä jumalanpalveluksissa. Evankelista Koyasu ja muut veljet ja sisaret sekä äitini selittivät minulle kohtia, joita en ymmärtänyt. Luin Raamattua ja hengellisiä kirjoja ja pikku hiljaa sain uskon Jumalaan.

Ennen uskoon tuloani olin passiivinen, ihmissuhteet olivat minulle vaikeita enkä kyennyt avautumaan kenellekään. 2. Kor. 4:18 sanat muuttivat arvomaailmani: *”Emme kiinnitä katsettamme näkyviin vaan näkymättömiin, sillä näkyvät ovat ajallisia mutta näkymättömät iankaikkisia.”*

Nyt seison elämäni suuressa tienhaarassa: *”Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.” (Room. 8:28)*

Tähän Herran sanaan turvaten haluan luovuttaa koko elämäni Jumalan käsiin. (2002)

Entinen buddhalainen munkki nyt pastori Hirokazu Matsuoka

Hirokazu Matsuoka toimii pastorina. Hän syntyi vuonna 1962 eräässä Tokion monista buddhalaisista temppeleistä. Hänen isänsä oli jo neljännen polven buddhalainen pappi tässä vanhassa temppelissä. Hänen isoisänsä oli Tendai –nimisen buddhalaissuunnan merkittävimpiä johtajia, mutta isä oli vaatimattomampi pappi, joka huolehti temppeliin kuuluvien ihmisten hautajaismenoista ja vainajien palvonnasta. Japanissa kuuluu asiaan, että temppelin papin vanhin poika jatkaa isänsä jalkojen jäljessä. Hirokazun vanhemmasta veljestä tulikin isänsä jälkeen temppelin pääpappi.

Nuorempana veljenä Hirokazun olisi ollut lupa hakeutua tavallisiin opintoihin ja liike-elämän palvelukseen, mutta hänen yläasteella kokemansa koulukiusaaminen herätti hänessä syvän kaipauksen löytää vastaus kysymykseen: ”Miksi olen syntynyt ja mitä varten elän?” Hän tiesi, että hän olisi voinut lähteä toteuttamaan unelmiaan, etsimään yhteiskunnallista asemaa, arvostusta ja menestystä. Hän ei kuitenkaan nähnyt mitään järkeä kaikessa sellaisessa, ellei ensin ole löytänyt vastausta itse elämän tarkoitukseen.

Niinpä lukiosta päästyään hänkin päätti lähteä opiskelemaan buddhalaiseksi papiksi Tokion Taisho yliopistoon. Normaalisti papiksi riittää neljän vuoden opiskelu, mutta Hirokazun lahjakkuus ja tunnollisuus opiskelijana sekä hänen kokosydäminen omistautumisensa buddhalaisiin harjoituksiin huomattiin ja häntä rohkaistiin jatkamaan vielä kaksi lisävuotta tutkimustyön parissa. Tuhannet sivut syvällistä buddhalaista filosofiaa ja uskonharjoitukset eivät tuoneet hänen janoamaansa vastausta elämän peruskysymyksiin kuudessakaan vuodessa. Väsymys alkoi painaa. Saadakseen jotain kevennystä elämäänsä hän alkoi harrastaa korean kielen opiskelua. Asiaan vaikutti osaltaan kanssakäynti Korean temppeleistä samaan yliopistoon tulleiden vaihto-opiskelijoiden kanssa. Maa ja sen kulttuuri alkoivat kiinnostaa.

Kun hänelle vuonna 1988 tarjottiin mahdollisuus lähteä Souliin sikäläiseen buddhalaiseen yliopistoon valmistamaan väitöskirjaansa, hän tarttui tilaisuuteen. Elämä uudessa ympäristössä oli haastavaa ja mielenkiintoista, mutta sisintä hiertävä kysymys elämän tarkoituksesta ei ottanut väistyäkseen taka-alalle.

Vähän ennen joulua eräs ei-kristitty japanilainen opiskelijatoveri pyysi häntä lähtemään kristillisen kirkon joulujuhlaan hänen seurakseen. Mitään mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan Hirokazulla ei ollut, mutta kun Soulin monet kirkot loistivat jouluvalaistuksessa, hänessäkin heräsi uteliaisuus ja hän lupasi lähteä mukaan. Itse tilaisuudesta hän ei ymmärtänyt juuri mitään toisaalta puutteellisen koreankielensä vuoksi ja toisaalta siksi, että hän ei elämänsä missään vaiheessa ollut siihen mennessä törmännyt kristinuskoon. Erään innokkaan kristityn taivuttelemana hän lupasi tulla seuraavana sunnuntaina myös jumalanpalvelukseen, jonka sisältöä hän ymmärsi vielä vähemmän. Mutta kun seurakunnan nuorten ryhmän vetäjä Jeong kysyi, haluaisiko hän aloittaa Raamatun opiskelun, hän vastasi empimättä myönteisesti. Syy oli siinä, että buddhalaisena pappina ja laajasti lukeneena buddhalaisuuden asiantuntijana hän oli jo pitempään tuntenut tarvetta tutustua myös Raamattuun. Kerran hän oli jopa aloittanut lukemisen, mutta se oli jäänyt ensimmäisten sivujen sukuluetteloissa kesken.

Pienehkössä korealaisessa seurakunnassa Raamatun opiskelu tapahtui perusteellisena ryhmätyönä. Ensin kukin sai kotonaan tutkittavaksi tekstin kysymysten valossa, sitten pareittain ja ryhmässä käytiin jakso läpi ja lopuksi vielä kukin kirjoitti yhteenvedon oppimastaan ja luki sen seuraavassa kokoontumisessa. Hirokazu, joka oli tottunut järjestelmälliseen ja syvälliseen opiskeluun, nautti Raamatun tutkimisesta ja iloitsi myös uusista kristityistä ystävistä, jotka osoittivat hänelle monenlaista ystävällisyyttä.

Mutta lopulta hän törmäsi seinään. Kukaan Raamatun lukija ei voi välttää sitä, että Raamattu väittää häntä syntiseksi ja vaatii häntä tekemään parannuksen. Mutta koko pienen elämänsä buddhalaista moraalia tiukasti noudattaneena Hirokazun oli aivan mahdotonta hyväksyä, että hän muka olisi syntinen ihminen. Niinpä hän päätti ilmoittaa henkilökohtai-

selle avustajalleen Jeongille, seurakunnan nuorisotyön vetäjälle, että hänen olisi pakko tästä syystä jättää Raamatun opiskelu.

Japanilaiseen tapaan hän ei kuitenkaan halunnut sanoa asiaa suoraan, vaan päätti kirjoittaa kirjeen. Hän vei sen torstaina postitoimistoon ja lähetti sen pikakirjeenä. Normaalisti se olisi tullut seuraavana päivänä perillä, mutta jostain sekaannuksesta johtuen se saapuikin perille vasta seuraavana keskiviikkona. Hänen palattuaan postitoimistosta soi puhelin. Jeong pyysi häntä kotiinsa illalliselle ja Hirokazu päätti mennä ajatellen, että ehtii hän asiansa keskustella sitten, kun kirje on saapunut perille. Lauantaina Jeong soitti taas eikä osoittanut oirettakaan siitä, että olisi saanut kirjeen. Tällä kertaa hän pyysi Hirokazua luokseen yöpymään niin, että sunnuntaiaamuna he menisivät yhdessä kirkkoon. Samalla hän lupautui auttamaan iltapäivän Raamatun opiskelun yhteenvedon tekemisessä. Hirokazu meni, koska päätti odottaa kirjeen saapumista.

Sillä kertaa tutkistelu oli tekstistä: *”Aika on täyttynyt. Jumalan valtakunta on tullut lähelle, tehkää parannus ja uskokaa evankeliumiin.” (Mk.1:15)* Normaalin yhteenvedon lisäksi tehtäväksi oli annettu kirjoittaa omin sanoin parannuksen tekijän rukous. Yhteenvedon Hirokazu sai kirjoitetuksi, mutta parannuksen tekijän rukousta hän ei millään saanut tehdyksi. ”Eihän hän ollut mikään syntinen! Miten hän olisi voinut kirjoittaa parannuksen tekijän rukouksen?” Useita tunteja hän istui tyhjän paperin edessä. Hän meni nukkumaan ja jatkoi yritystä varhain sunnuntaiaamuna yhtä huonolla menestyksellä. Lopulta vähän ennen kuin heidän piti lähteä kirkolle, hänelle välähti. Voisihan hän kirjoittaa rukouksen kuvittelemalla, millaisen sen pitäisi olla, jos hän olisi sattunut olemaan syntinen. Kynä alkoi lentää: ”Jumala, olen tähän asti elänyt piittaamatta sinusta. Anna anteeksi. Olen syntinen enkä ansaitse tulla armahdetuksi, mutta ole minulle armollinen…” Koko paperi täyttyi tekstillä ja hän huokasi helpotuksesta.

Menomatkalla kirkkoon Jeong tarkisti paperin ja lausui: ”Tätä päivää olen odottanut!” Mutta Hirokazu ei ymmärtänyt, mistä oli kysymys, sillä hänhän oli kirjoittanut vain tekstin vastauksena tehtävänantoon. Raamatun opiskelu alkoi jumalanpalveluksen jälkeen ja tuli hänen vuoronsa lukea yhteenveto. Kun hän alkoi lukea kirjoittamaansa rukousta, tapahtui ihme. Kyyneleet alkoivat valua vuolaina hänen silmistään ja töin ja tuskin hän kykeni pysymään pystyssä sydämensä murtumiselta. Kun rukous loppui, hänen sydämensä täytti sanoinkuvaamaton rauha ja ilo. Hetkessä pyyhkäistiin pois hänen sydämensä ahdistava kysymys siitä, miksi elämä on niin tyhjää ja merkityksetöntä. Hänen sisimpänsä täytti vahva varmuus siitä, että Jumala elää. Jeesus on Totuus. Hän on Jeesuksen oma, ja Jeesus johtaa hänen elämäänsä. Jeesus itse on vastaus elämän tarkoitukseen.

Hirokazu oli toki buddhalaisuutta tutkimalla oppinut paljon ja monenlaista, mutta se oli ollut pelkkää pään tietoa, joka ei ollut antanut mitään voimaa. Pikemminkin mitä enemmän hän oli Buddhia rukoillut ja odottanut pääsyä buddhalaiseen puhtaaseen maahan, sitä pahemmin hän oli alkanut epäillä kaiken sen todellisuutta. Mutta kun hän uskoi Jeesukseen, joka kuoli hänen tähtensä ristillä ja nousi kuolleista ja käänsi sydämensä Jumalan puoleen, pelastuksen käsi tarttui häneen ja antoi hänelle uuden elämän. Siinä ei ollut kysymys vain pään tiedosta tai päähänpinttymästä vaan todellisesta kokemuksesta. Samalla hän sai varmuuden siitä, että hän pääsee taivaaseen. Hän sai elämälleen selkeän päämäärän. Hän on matkalla kohti Jumalan kirkkauden valtakuntaa.

Väkevä muutos Hirokazussa tapahtui kaikkien muiden osanottajien silmien edessä. Pian hänet kastettiin. Hän lopetti välittömästi opintonsa buddhalaisessa yliopistossa ja keskittyi

korean kielen opintoihin. Sitten hän matkusti Tokioon kertomaan äidilleen uudesta elämästään. (Isä oli vähän aikaisemmin kuollut.) Palattuaan Souliin hän sai parin viikon päästä puhelun äidiltään, joka oli tullut Souliin häntä tapaamaan. Mennessään hotellille, jossa äiti odotti, hän joutuikin kohtaamaan Tokion Taisho yliopiston entisiä professoreitaan ja Tendai -suunnan johtavia munkkeja, jotka olivat tulleet äidin mukana käännyttämään häntä takaisin buddhalaisuuteen. Monenlaista vastustusta hän joutui kokemaan, mutta sitä suuremmaksi kasvoi hänessä pelastuksen ilo.

Herra johti hänet takaisin Tokioon, missä hän pian avioitui Koreassa tapaamansa kristityn neidon kanssa. Kristillisessä kustannusliikkeessä työskennellen hän aloitti opinnot tokiolaisessa teologisessa seminaarissa, mistä hän valmistui pastoriksi 1996. Tätä nykyä hän toimii pastorina Tokiossa ja kiertää myös eri puolilla Japania evankelistana. Hän kertoo kohtaavansa Japanissa yllättävän paljon uskonnollista kyselyä, joka suuntautuu paljossa perinteisen buddhalaisuuden suuntaan. Etsintä kertoo sen, että japanilaisten korviin on saatava evankeliumin hyvä uutinen, joka yksin voi pelastaa ihmisen. (2005)

Ikuko Oohiran tie

Nimeni on Ikuko Oohira. Olen 46 -vuotias. Kohtasin Jeesuksen ja minut kastettiin kaksi ja puoli vuotta sitten. Olen nyt Koben Luterilaisen Raamattukoulun toisen vuosikurssin opiskelija.

Kuulostanee oudolta tämän ikäisen suusta, mutta olen koko ikäni kaivannut vanhempieni rakkautta. Olen ikävöinyt sellaista, joka olisi ottanut minut vastaan sellaisena kuin olen. Kun minusta tuli kristitty, Jeesuksen anteeksiantamuksen kautta lopulta pääsin osalliseksi hänestä, jolle voin levollisena antaa koko olemukseni ja joka ottaa minut vastaan. Jeesus on taivaallinen Isäni.

Keksikoulu- ja lukioaikana vihasin vanhempiani, mutta inhosin itseäni siitä syystä. Ajattelin, että minulle olisi oikein kuolla. Yritin ihan tosissani olla hyvä ihminen, mutta sydämessäni myrskysi. Äitini oli entinen kristitty, mutta lukioaikanani hän oli tosi huolissaan minusta. Eräänä yönä kello kaksi hän yhtäkkiä herätti minut ja sanoi: ”Tuollaisilla kasvoilla et kuitenkaan pääsen naimisiin. Sinun pitää opiskella opettajaksi, jotta pystyisit elättämään itsesi. Kuule, sinusta pitää tulla opettaja!” Nämä sanat kertoivat kyllä sen, että hänellä oli paljon inhimillistä lämpöä minua kohtaan. En silloin kuitenkaan kyennyt ottamaan sanoja sellaisina vastaan enkä niihin sisältyvää huolta.

Myöhemmin sain tietää, että isälläni oli ns. Aspergerin syndrooma, synnynnäinen vamma, joka estää häntä ymmärtämästä omia tunteitaan ja toisten ihmisten mielenliikkeitä. Siksi olin lapsena hänelle kuin ei mitään. Vaikka pyysin häneltä apua, hän kuittasi sen vain minua syvästi loukkaavin sanoin kuten: ”Tuollaistako sinä pillität?”

Olisin halunnut turvautua johonkin, mutta en osannut uskoa mihinkään. Sekä vanhempani että Jumala olivat minulle vaativia, mielialasta riippuen rakkautensa peruvia ja rankaisevia pelottavia olentoja. Historiasta kiinnostunut isoveljeni toisti minulle, että ”buddhalainen kotialttari ei edusta oikeastaan muuta kuin Japanin Edo –aikakauden politiikkaa”, siksi en uskonut buddhalaisuuteenkaan. Tämä veljeni sairastui myöhemmin pelkoneuroosiin ja näin miten hän kiersi epäilyttävästä uususkonnosta toiseen. Siksi päätin, että minua ei huuhaalla petetä. Oikeastaan ainoa pakopaikka minulle oli romaanien maailma. Päämääräni oli mahdollisimman pian aikuistua ja tulla voimakkaaksi.

Kauaa ei kestänyt kausi, jona kuvitteli olevani vahva. Maaliskuun 30. päivänä 2008 sain kohdata Jeesuksen. Olin silloin 44 -vuotias. Työ ja syöpää sairastavan äitini hoito uuvutti minut niin, että pitkään tuskin jaksoin pysyä pystyssä. Lopulta äitini kuoli ja itse ajattelin, että olin sairastunut masennukseen ja menin sairaalaan, mutta sieltä minut passitettiin heti kotiin. Tuskin kykenin syömään. Kun toivo naimisiin pääsystä oli hävinnyt, totesin mielessäni, että äitini oli ollut oikeassa minun tulevaisuuteni suhteen. Äitini kuoltua sekä isäni että veljeni psyykeen terveys heikentyi. Puhelimessa isäni ja veljeni toistivat: ”Onko sinusta niin vastenmielistä elää minun kanssani. Jos inhoat minua noin syvästi, niin minä kuolen.” Siksi kuvittelin, että isäni ja veljeni ovat syyllisiä siihen, että olin onneton. Halusin päästä perheeni ongelmista eroon ja päätin kadota teille tietämättömille.

Sellaisessa tilanteessa sain kohdata Jeesuksen. Opiskeluaikainen ystäväni, joka työskenteli Englannissa eräässä yliopistossa, tuli juuri silloin lyhyelle käynnille kotimaahansa Japaniin. Tavatessani hänet en kyennyt kertomaan omaa surkeaa tilaani. Mitään hyvääkään minulla ei ollut sanottavana. Sitten aloimme riidellä keskenämme. Sen seurauksena en kolmeen yöhön kyennyt nukkumaan.

Sanotaan, että kuoleman edessä ihmisen elämä kulkee filminauhan tavoin hänen silmiensä edessä. Juuri niin tuossa tilanteessa kaikki sydämeni kätköihin painetut pahat tekoni alkoivat pursua esiin. Muistin, miten alakoulussa oli satoja kertoja kirjoittanut paperille äidistäni: ”Kuole, kuole!” Mieleeni palautui, miten olin vihoissani huutanut buddhalaisen kotialttarin edessä rukoilevalle isälleni: ”Lopeta, hullu!” Tajusin, miten ahneena ja ulkokultaisena olin aina syyttänyt muita ja vaatinut itseltäni ja muilta täydellisyyttä. Huolimatta yrityksistäni tulla hyväksi tajusin olevani täynnä vihaa niitä kohtaan, jotka eivät kyenneet hyväksymään minua. Mietin pitäisikö minun mennä mielisairaalaan vai kuolla. Soitin veljelleni, että en selviä ilman lääkitystä ja kysyin löytyisikö mistään psykiatrista klinikkaa, joka olisi sunnuntaina auki.

Sen sijaan hän esittelikin minut pastorille. Veljeni oli 10 vuotta aikaisemmin tullut kristityksi ja oli juuri puhelun hetkellä kirkossa. Siksi hän henkeä pidätellen sanoi: ”Olen kirkossa, annan puhelimen pastorille.” Pastori kysyi minulta: ”Uskotko Jeesukseen Kristukseen?” Vastasin heti: ”Totta kai uskon.” Vaikka en käynytkään kirkossa olin lukioajoista lähtien lukenut Raamattua. Siksi noin kuusi vuotta aikaisemmin olin päätynyt uskomaan Raamatun Jumalan olemassaoloon.

Veljeni seurakunnan pastori jatkoi: ”Sano minun perässäni. Taivaan Isä, anna anteeksi minun syntini. Anna anteeksi kaikki tieten ja tietämättä tekemäni synnit.” Kun sitten sanoin: ”Kiitos Jeesus, kun kannoit minun syntini minun sijastani,” kyyneleet alkoivat valtoimenaan valua silmistäni. Siitä päivästä eteenpäin aloin nukkua syvää unta. Sitten joka päivä soitin pastorille ja tunnustin syntejäni.

Uskoon tulemisessa eivät elämäni ongelmat loppuneet. Edelleen isäni ja veljeni soittelevat minulle, kun heidän kuntonsa huononee. Tajuan, että oli virhe kuvitella pääseväni vapaaksi pakenemalla perhettäni. Ongelmat olivat minun itseni sisällä. Suurin oli yritykseni elää hyvänä ihmisenä ja sulkea sydämeni todelliselta itseltäni. Jeesus otti kantaakseni kaiken minun taakkani. Siinä löysin vapauden.

Kuva vaativasta ja rankaisevasta Jumalasta muuttui. Vaikka en nyt pystyisi mihinkään, silti Jeesuksen rakkaus kantaa minua. Se on Isän rakkautta, joka kohdistuu hänen lapsiinsa sellaisena, että hän lähetti Jeesuksen kantamaan hartioillaan meidän syntimme. Päivittäin saan iloita siitä, että saan osakseni tätä rakkautta. Kun erehdyn, hän nuhtelee minua ja antaa sen mikä on minulle hyväksi, koska hän tuntee parhaiten tarpeeni. On ilo saada levollisesti laskea itsensä tällaisen Isän käsiin.

Omistan täyden rauhan siinä, että saan olla olemassa tällaisenani. Viime aikoina olen vapautunut myös ahdistuksesta, etten kykene rakastamaan vanhempiani. Olen alkanut aistia rakkautta silloinkin, kun isäni käyttää sopimattomia ilmauksia. Olen päässyt vapaaksi suurimmasta taakastani, siitä, että en kyennyt antamaan anteeksi omaa olemassaoloani.

Minulta kesti 44 vuotta Jeesuksen kohtaamiseen, mutta ehkä niin on ollut parasta. Sillä mitä suurempi on ollut ahdistukseni, sitä suurempi on nyt iloni. Toivon sydämestäni, että kaikki saisivat kohdata tällaisen Jumalan. (2010)

Yasuto ja Kimiko Mitani – yritysmaailman huipulla

Kanebo yhtymän lääketeollisuuden pääjohtajana eläkkeelle jäänyt Yasuto Mitani on suosittu luennoitsija ja esitelmöitsijä Japanin kristillisissä kirkoissa ja liikemiesten seminaareissa. Hän kiertää eri puolella Japania ja myös ulkomailla yhdessä vaimonsa Kimikon kanssa. Tämä huippuliikemies luonnehtii omaa taivaltaan todistuskirjansa nimellä ”Häviöön tuomitun voittoisa elämä”. Nimen taustalla on se, että virkauransa aikana hänet kolmeen eri otteeseen alennettiin ja siirrettiin vähäarvoisiin tehtäviin Kanebo konsernin sisällä. Yksikin alennus yleensä riittää katkeroittamaan ja tuhoamaan ihmisen voimakkaasti hierarkkisissa yhtiöissä, joissa työntekijät kilpailevat keskenään edetäkseen urallaan.

Ensimmäinen alennus kohtasi Mitania hänestä riippumattomista syistä, kun konsernin pääjohtaja vaihtui ja hän erotti edeltäjänsä suunnitteluryhmän ja korvasi sen omilla miehillään. Tässä vaiheessa Mitani ei itse vielä ollut kristitty – kylläkin etsivällä paikalla. Sen sijaan hänen vaimonsa oli pian heidän avioitumisensa jälkeen tullut uskoon. Alennus merkitsi Mitanille siirtoa Kobesta Japanin meren rannan tehtaalle. Siellä hänelle kyllä maksettiin normaalia palkkaa, mutta ei osoitettu mitään työtehtäviä. (Se on tyypillinen japanilaisen firman tapa savustaa ihminen eroamaan omaehtoisesti.) Mutta Mitani ei antanut periksi, vaan ryhtyi rakentamaan ihmissuhteita ja sai sinnikkäästi läpi tehtaalla uudistusohjelman, joka huomattiin johdossa ja hän pääsi etenemään urallaan. Tuona ajankohtana Mitani löysi myös henkilökohtaisen uskon Jeesukseen.

Uskoon tullessaan Mitani toimi henkilöstöpäällikkönä. Hänen tehtäviinsä kuului vastata kerran kuukaudessa pidettävistä *shinto* -seremoniasta tehtaan temppelillä. Tapa on yhä yleinen monissa japanilaisissa yrityksissä. Uskoon tultuaan Mitani pyysi vapautuksen tästä tehtävästä. Asia kantautui pääkonttoriin ja hänet kutsuttiin puhutteluun. Kysymys kuului: ”Kumman haluat pitää uskosi vai urasi Kanebo yhtiössä?” Vähääkään epäröimättä Mitani vastasi: ”Valitsen uskoni!” Sillä kertaa asia ei johtanut muihin seurauksiin.

Mitani sai siirron yhtiön tekstiilituotannosta voimakkaasti kasvaneeseen ehostusvälinetuotantoon ajankohtana, jona Japani muun maailman kanssa törmäsi öljykriisiin. Kanebokin joutui taloudelliseen ahdinkoon. Eräänä päivänä Mitanin esimies toi hänen eteensä paperin ja pyysi häntä lyömään siihen leimansa eli hyväksymään sen. Mitani vastasi: ”En voi tehdä sitä.” Kristittynä hän ei voinut suostua hämäräperäiseen toimintaan.

Viikkoa myöhemmin hän sai siirron pääyhtiöstä konkurssin partaalla olevaan Kanebon lääketuotannon tytäryhtiöön. Kun silloin jo kuusihenkinen perhe joutui muuttamaan Tokion alueelle, he päättivät ostaa tontin rakentaakseen sille omakotitalon. Yhtiön tilaa kuvasti hyvin se, että käydessään kyselemässä paikallisesta pankista talon rakentamiseen tarvittavaa lainaa ja esittäytyessään Kanebon lääkeyrityksen johtoryhmän jäseneksivastaus oli yksi kantaan: ”Sen yrityksen työntekijöille emme voi myöntää lainoja, koska yritys voi milloin tahansa kaatua.”

Mitani rukoili viisautta ja ryhtyi voimakkaasti ajamaan markkinointiuudistusta. Hän sai valettua työntekijöille uutta uskoa ja eräs uusi lääkeaine saatiin markkinoille tavalla, joka nosti yhtiön nopeasti jaloilleen. Kuvaavaa on se, että kun sisäisesti mädäntynyt Kanebo konserni ajautui lopulta konkurssiin Mitanin jo eläkkeelle siirryttyä ja kun sen tuottavat osat myytiin kilpailijoille, Mitanin johtama tytäryhtiö oli edelleen teräskunnossa.

Joka kerta kun Mitani joutui alennusten ja erottamisuhan alaiseksi, hänellä oli syvä rauha Herralta. Hän ajatteli, että jos hän saa potkut, hän siirtyy kokotoimiseksi evankeliumin julistajaksi yhdessä vaimoni kanssa. Hänen vaimonsa Kimiko oli pian uskoon tulonsa jälkeen alkanut pitää kotikokouksia ja toimi halki vuosien evankelistana samalla kasvattaen lapsiaan ja tukien miestään. Kun Mitani jäi eläkkeelle, hän aloitti opiskelun tokiolaisessa Raamattukoulussa. Opintojen jälkeen kuuluisat pastorit Kooji Honda ja Akira Hattori siunasivat pariskunnan kokotoimiseen evankelioimistyöhön.

Yasuto Mitani syntyi vuonna 1929 Hiroshiman läänin Fukuyamassa. Hänen vuotta myöhemmin syntynyt vaimonsa Kimiko on myös kotoisin samasta kaupungista. He tutustuivat toisiinsa 19 iässä ja seurustelivat 5 vuotta. He avioituivat, kun Yasuto oli valmistunut Tokion Keio yliopistosta ja aloittanut työt Kanebo yhtiössä. Vaikka molempien kotien tausta oli buddhalainen, Kimiko oli pienestä pitäen tajunnut, että on Luoja Jumala. Hänellä oli syvä kaipaus päästä tuntemaan Jumala. Siksi hän oli asettanut tavoitteekseen löytää sellainen aviopuoliso, joka haluaisi myös löytää totuuden.

Syvästi rakastuneina he perustivat kodin. Pian häiden jälkeen eräänä aamuna, kun Kimiko oli lähettänyt miehensä töihin, hänen silmistään alkoi valua kyyneleitä valtoimenaan. Vaikka sielun ja ruumiin puolesta hän oli onnensa kukkuloilla, hän tajusi, että, hänen henkensä janosi syvässä tyhjyyden tunnossa. Hänen kaipauksensa Jumalan puoleen ei ollut saanut tyydytystä. Juuri silloin eräs samassa yhtiössä työskennelleen miehen kristitty rouva pyysi häntä kotikokoukseen. Vaikka Kimikolla oli ennakkoasenteita kristinuskoa

kohtaan, hän meni mukaan. Jo muutaman kokouksen jälkeen hän tajusi, että Jeesus kykenee täyttämään hänen sydämensä kaipuun. Hän alkoi käydä kirkossa ja pian hänet kastettiin. Ei kestänyt pitkään, kun kotikokouksia alettiin pitää myös Mitaneilla.

Yasuto ei kuitenkaan tässä vaiheessa ollut erityisen kiinnostunut kristinuskosta. Mieluummin hän kävi sunnuntaisin meren rannalla kalassa tai kiipeämässä Rokkoo vuorella. Kun lapsia syntyi ja Kimiko kävi heidän kanssaan kirkossa, Yasuto katsoi velvollisuudekseen kuljettaa heitä autolla kirkolle asti. Niin hän pikku hiljaa alkoi itsekin käydä kirkossa. Kun Kimiko alkoi pitää kokouksia myös sunnuntaisin ja niissä tuli ihmisiä uskoon, Yasuto rupesi toimimaan kokouksissa juontajana, vaikka ei ollutkaan itse vielä sisällä Jumalan valtakunnassa. Tätä etsintävaihetta kesti varsin pitkään, kunnes eteen tuli muutto Japanin meren puoleisen tehtaan asuntoihin. Sielläkin Kimiko alkoi pitää kotikokouksia.

Yasuton toimiessa henkilöstöpäällikkönä tehtaan asunnoissa muodostui ongelmaksi se, että muuan uususkonto levittäytyi aggressiivisesti ja piti kokouksiaan myös Kanebon asunnoissa. Henkilöstöpäällikön ominaisuudessa Yasuto antoi kirjallisen määräyksen, että uskonnollinen toiminta tehtaan asunnoissa kielletään. Vähän myöhemmin Yasuto kutsuttiin puhutteluun: ”Miten on mahdollista, että henkilöstöpäällikön omassa kodissa pidetään edelleen uskonnollisia tilaisuuksia vastoin hänen omaa kieltoaan?” Sillä hetkellä Kimiko oli pitämässä evankelioimiskokousta omien sukulaistensa luona Fukuyamassa. Yasuto joutui syvään kriisiin. Hän joutui ottamaan lopullisen kannan joko Jeesuksen puolesta tai vastaan. Hän huusi tuskassaan Herran puoleen ja sai sydämeensä rauhan. Hän sai armon lähteä Herran seuraan. Kun Kimiko palasi kotiin, hän kohtasi muuttuneen miehen. Tosin jo ennen tätä tapahtumaa hän oli aloittanut uskovien ystäviensä kanssa rukoustaistelun, jotta Yasuto löytäisi pelastuksen.

Mitanien neljästä lapsesta yksi on pastori, yksi pastorin vaimo ja kaksi toimii liikemaailmassa todistavina kristittyinä. Heidän kotikokouksensa laajenivat kirkoksi, jonka pastorina toimii heidän poikansa. Myös molempien sukulaisista moni on löytänyt Jeesuksen Vapahtajakseen. Taustalla on molempien yhteinen luja päätös: ”Tuli mitä tuli, me haluamme asettaa Herran ensimmäiseksi elämässämme.” (2010)

Huligaani Ren Sugimuran konfirmaatiotodistus

Eräänä päivänä kun valmistelin todistuspuheenvuoroani, juttelin isäni kanssa ja kyselin, mitähän sitä oikein sanoisi. Isäni vastasi näin: Jos menneisyydestäsi poistetaan pahanteko, niin eipä taida jäädä jäljelle mitään.

Yläasteen toiselta lukion toiselle luokalle asti olin suoraan sanottuna jonkin sortin huligaani. Kun nyt katson taaksepäin tuota aikaa, sitä voisi kuvata parhaiten sanalla elämän haaksirikko. Aiheutin todella monille kärsimystä ja surua. Kaikkein eniten kuitenkin murehdutin Jumalaa.

Vanhempani ovat kristittyjä ja niinpä kävin pienestä pitäen heidän kanssaan kirkossa. Sen tähden sydämessäni uskoin Jumalan olemassaoloon, mutta se ei ollut todellisuutta elämässäni. Myönsin, että Jumala on olemassa, mutta en etsinyt Häntä.

Ala-asteen loppupuolella aloin vihaamaan kristinuskoa. Japanissa ja varsinkin täällä Awajin saarella on hyvin vähän kristittyjä ja siksi, ei ainoastaan se, että olin kasvanut kristityssä kodissa, vaan se, että itse olin kristitty, tuntui hyvin oudolta ja vieraalta. Noihin aikoihin lopetin kirkossa käymisen.

Yläasteelle meno oli elämäni käännekohta. En halunnut enää tehdä mitään, vaan lopetin kaiken opiskelun ja pakenin aina vain helpommalta tuntuvaan elämäntyyliin. Koska luulin vanhempieni pakottavan minut uskoon, hyökkäsin voimakkaasti heitä vastaan. Mitä enemmän villiinnyin, sitä enemmän perheeni hajosi. Menetin kokonaan rauhan ja toivon.

Vaikka olin, mitä olin, pääsin kuitenkin Hokkaidon saarella olevaan kristilliseen lukioon. Lukion toisen luokan loppupuolella luokanvalvojani kutsui minut kanssaan kirkkoon. Opettajani ja hänen vaimonsa olivat tulleet kristityksi. Kun hieman epäröin kutsua, hän ehdotti, että menisimme paluumatkalla kirkosta jonnekin syömään. Ehdotuksen houkuttelemana lähdin häpeilemättä mukaan. Olin ollut pitkään kristinuskoa vastaan, mutta kirkkoon saavuttuani lämpimät muistot palautuivat mieleeni ja koin, että tämä on minun paikkani. Kun yhteislaulu alkoi, sanoin kuvaamattoman ihmeellinen tunne valtasi minut. Paluumatkalla bussissa hyräilin päivän virttä ”En enää palaa entiseen”. Koin, kuinka sydämeni kaipuu täyttyi ja miten elävä Jumala teki työtään minussa. Siitä päivästä lähtien olen käynyt säännöllisesti kirkossa.

Luukkaan evankeliumin 15 luvussa jakeessa 20 on seuraavat sanat: *”Niin hän lähti isänsä luo. Kun poika oli vielä kaukana, isä näki hänet ja heltyi. Hän juoksi poikaa vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä.”*

Minä olin pitkään Jumalasta erossa. Elin kuin tuhlaaja omien halujeni mukaan, mutta Jumala armahti minut. Olen onnellinen, että Jumala käänsi hyväksi menneisyyteni kaiken pahuuden.

Käyn opiskelupaikkakunnallani Yokohamassa Sakae Shalom kirkossa. Seurakunnan pastori Eiji Koyama on sanonut: ”Kristinusko ei ole uskonto eikä historiaa.” Kun otamme henkilökohtaisesti elävän Jeesuksen Kristuksen Vapahtajana vastaan, saamme kokea pelastuksen. Saamme myös paljon siunausta.

Parasta minulle on se, että Jeesus tuli minun ystäväkseni. Voin päivittäin puhua Jeesuksen kanssa. Jeesus puhuu paljon joka päivä Raamatun sanan kautta. Ihmiselämä ei ole aina tyyntä. *”Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina, minä olen voittanut maailman”*. (Joh.16:33) Kuinka onnellista onkaan, kun tämän julistanut Jeesus kulkee kanssamme päivittäin.

On aikoja, jolloin ei tiedä, mitä tulisi tehdä. Ei ole näkyvissä mitään toivon kipinää. Sellaisinakaan hetkinä Jumala ei hylkää, vaan rakastaa ja puhuu minulle. Raamattu sanoo: *”Jumala on tehnyt kaiken alun alkaen hyväksi.”*

Tästä lähtien haluan kulkea loppuelämäni Jumalan kanssa uskoen, että elämäni on Herran käsissä. (2010)

Entisen buddhalaisen nunnan Keiko Fujiin tie pelastukseen

Totuuden etsintää

Keiko Fujii kertoo: Peruskoulun yläasteen viimeiselle luokalle asti olin tyttö, jolle urheilu oli kaikki kaikessa, enkä ollut sairastanut päivääkään. Joka päivä pimeän tuloon saakka pelasin koulun lentopallojoukkueessa. Mutta yhdeksännellä luokalla aluksi vähäiseltä vaikuttanut sairaus pakotti minut kolmeksi kuukaudeksi vuodelepoon. Silloin ensi kertaa elämässäni aloin lueskella kirjoja ja ajatella asioita kaikessa rauhassa.

Juuri tuolloin naapurustostamme kuoli eräs vanhus ja hautajaiset suoritettiin tavan mukaisin buddhalaisin menoin. Mutta kun jo seuraavana päivänä aikuiset käyttäytyivät ikään kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan, järkytyin sisimmässäni. Kaikki alkoi tuntua aivan turhalta. Mitä elämä oikein on, entä sitten kuolema? Jos kuolema on kaiken loppu, niin eikö ihmisen elämä ole täysin tarkoituksetonta? Mitä kuoleman jälkeen tapahtuu? Tällaiset kysymykset pulppusivat esiin, ja siitä lähtien aloin etsiä totuutta ja Jumalaa.

Päästyäni 18-vuotiaana yliopistoon minulla oli tilaisuus osallistua englanninkieliseen raamattupiiriin, mutta tuohon aikaan buddhalaisuus kiehtoi minua enemmän, koska sen mukaan me itse voimme päästä buddhiksi. - Buddha on ihminen, joka tajuaa maailmankaikkeuden totuuden ja on päässyt "valaistuun" olotilaan. - Kristinuskossa sitä vastoin me jäämme ikuisesti Jumalan palvelijoiksi emmekä pääse koskaan samanveroisiksi Jumalan kanssa. Minusta oli vastenmielistä tyytyä sellaiseen asemaan. Halusin toden teolla päästä tuntemaan ja tutkimaan totuuden syvyydet ja tulla valaistuksi. Kun nyt ajattelen silloista tilaani, en voi olla ihmettelemättä, miten huonosti tunsin omat rajoitukseni ja kuinka ylpeä olin. Oli miten oli, etsin käsiini ja luin monenlaisia buddhalaisia kirjoja.

22 -vuotiaana aloitin normaalien yliopisto-opintojeni ohessa erään Kioton buddhalaisen yliopiston etäopiskelukurssin. Kirjoituspöydän ääressä suoritetuilla opinnoilla ei tietenkään voi saavuttaa todellista uskoa. Ajattelin, että uskonto ei ole filosofista pohdiskelua, vaan käytännön elämistä, ja että usko ja pelkkä tiedollinen ymmärtäminen eivät ole yksi ja sama asia. Niinpä lopulta, kolme vuotta sen jälkeen kun olin valmistunut lääkäriksi, menin Kiotossa sijaitsevaan buddhalaisia nunnia kouluttavaan oppilaitokseen, jossa olin jo siihen mennessä kesälomien aikana vieraillut. Annoin leikata tukkani pois ja vihkiydyin buddhalaiseksi nunnaksi.

Saapuessani Kiotoon kyseisen vuoden joulukuussa minulla ei ollut mukanani yhtään rahaa eikä liioin päällystakkia. Oli jo myöhäinen ilta ja olisi ollut ikävä herättää koulun väkeä niin myöhään, siksi odottelin aamuun asti läheisellä aukiolla lämmitellen hyisiä jäseniäni hyppimällä ja pomppimalla. Tämä tapahtuma on minulle yhä nuoruuteni arvokkaimpia muistoja.

Niin sitten jatkuivat nunnan opintoni, joiden oli määrä johtaa valaistuskokemukseen. Kävin toisaalta buddhalaisen yliopiston erikoiskursseilla ja toisaalta omistauduin uskonnollisiin harjoituksiin, joissa kirjaimellisesti veri tihkui käsistä ja jaloista. Elin äärimmäisessä köyhyydessä nunnakoulun asuntolassa.

En pitänyt ylläni yhtä kaunista ja eleganttia buddhalaista kaapua kuin nunnat yleensä, tyydyin täysin nukkavieruun pukuun ja mitättömiin aterioihin. Koska olin välittömässä oppilassuhteessa koulun johtajaopettajaan, suoritin hänelle henkilökohtaista palvelusta joka päivä valojen sammumiseen asti. Vasta kun kaikki muut olivat asettuneet nukkumaan, minulla oli omaa aikaa. Valmistuttuani ylemmäksi kandidaatiksi suoritin uskonnolliset harjoitukset, joilla sain buddhalaista pappia vastaavan pätevyyden. Pian sen jälkeen minua pyydettiin nunnakoulun asuntolan valvojaksi ja opettajaksi, ja otin tehtävät vastaan.

Kun oli kulunut muutama kuukausi opetustehtäviin ryhtymisestäni, suuntasin tutkivan katseeni oman sydämeni syvyyksiin. Kauhistuin tilaani. Vaadin itseltäni vastauksia kysymyksiin: Mihin sinä oikein uskot? Totuuteenko? Oletko saavuttanut sielun rauhan ja valaistuksen? Löysin itsestäni vain sisimmän, joka ei uskonut mihinkään. Sisäisestä valaistuskokemuksesta ei ollut tietoakaan, sen sijaan tajusin, miten olen edelleen rauhattomuuden vallassa. Ainoaksi tyydytykseksi osoittautuivat mielettömät askeettiset uskonnolliset harjoitukseni, ohjeiden ja käskyjen noudattamiseni ja arvokas käyttäytymiseni. Vain ulkonainen käytökseni oli muuttunut, sydämeni sisin oli täysin entinen, muuttumaton.

Viime päivinä olen lueskellut erästä Martti Lutherin elämänkertaa. Siinä on tuolloinen sydämeni tila kuvattu täsmälleen, joten lainaan kirjaa hiukan:

"Hän (Luther) noudatti kaikkia luostarin sääntöjä iloiten. Hän suoritti uskollisesti ja kokosydämisesti hengelliset harjoitukset, yövalvomiset ja paastot. Mutta ei Raamatun tutkiminen eivätkä luostarin monet hartausmenot voineet antaa hänelle rauhaa, jota hän niin voimakkaasti tavoitteli. Ei mitään siitä, mitä hän kiihkeästi odotti, tapahtunut. Luostarilupaukset eivät muuttaneet häntä uudeksi ihmiseksi ... 'Luostariaikanani minä näytin nykyistä paljon pyhemmältä, mutta vain ulkonaisesti. Rukoilin, rukoilin öitä läpeensä, pidättäydyin haluistani ja kuritin ruumistani. Mutta sisimpäni oli kaaoksessa ja murheen murtama'. "
Tämä oli Lutherin sydämen tila ennen uskonpuhdistusta.

Kaikesta tästä minulle valkeni, että vaikka Buddha olikin merkittävä henkilö, hän oli kuitenkin vain ihminen eikä missään tapauksessa jumala eikä liioin maailmainkaikkeuden totuus. Vielä vähemmän hän oli ylimaallinen olento. Tämän tajuttuani luovuin luostarielämästä ja palasin alkuperäiseen lääkärin työhöni. Myöhemmin menin naimisiin ja minulle syntyi kaksi lasta.

Jumalan kaitselmus
Ajatellessani nyt menneisyyttäni näen, miten Jumala alkoi tehdä minun pelastamisekseni monenlaisia todella käytännöllisiä valmisteluja. Rakensimme omakotitalon, ja täsmälleen vuotta myöhemmin, vuoden 1978 huhtikuussa, aivan talomme naapuriin rakennettiin kirkko. Minua pyydettiin mukaan kirkon vihkiäisiin. Vuotta myöhemmin Jumala johti minut lähetyssaarnaaja Longin pitämään englanninkieliseen raamattupiiriin ja silloin tällöin osallistuin myös jumalanpalveluksiin. Vaikka silloin en vielä päässytkään eroon jatkuvasta ulkopuolisen sivustakatsojan asenteestani, Jumala kuitenkin synnytti lähetin ja pastorin julistuksesta minussa vaikutelman, että kyseessä oli todella vilpitön ja innokas seurakunta. Usko oli elävää, Jumalan läsnäolosta iloittiin ja kristityt olivat rukouksen ihmisiä.

Näin kului kaksi vuotta kirkon valmistumisesta, kunnes keväällä 1981 yllättäen jalkani murtui. Se pantiin kipsiin ja jouduin turvautumaan kainalosauvoihin. Ennen sitäkin olin kohtalooni puoliksi alistuen ihmetellyt mieheni vähäistä rakkautta minua ja lapsiamme kohtaan,

mutta olin uskonut, että hän auttaisi, jos tulisin sairaaksi tai jos todella tarvitsisin hänen apuaan. Mutta petyin odotuksissani. Hän vähät välitti minusta. - Voiko sellaista enää pitää avioliittona, ellei silloinkaan, kun on tosi vaikeaa, saa puolisoltaan edes yhtä lohduttavaa sanaa? -Vuosien aikana kasaantunut tyytymättömyys purkautui esiin ja aloin tosissani hautoa avioeroa. Luunmurtuman hoidon verukkeella siirryin naapurustossa asuvien vanhempieni kotiin molemmat lapset mukanani. Ihmeekseni vanhempani ja veljeni vaimoineen antoivat hyväksymisensä eroaikeilleni. Mieheni vastusti tietysti ankarasti ajatusta.

En uskonut silloin vielä Jumalaan, mutta ahdistusteni keskellä rukoilin häntä kerta toisensa jälkeen. "Jumala, mitä minun pitäisi tehdä? Mikä on oikea tie eteenpäin? Neuvo minua!" Mutta en saanut mitään vastausta. Se on aivan ymmärrettävää, koska vielä silloin uskoin, että syy oli kokonaan miehessäni, ja jos minussa olisi jotain vikaa ollutkin, sitä olisi vain 5-10 %. Miten sellaiseen ylpeään ja nöyrtymättömään sydämeen olisikaan voinut kantautua Jumalan ääni? Loppujen lopuksi päättelin, ettei Jumalaa ole olemassa, tai vaikka olisikin, minulla ei ollut mitään tekemistä hänen kanssaan. Käänsin selkäni hänelle ja lopetin kirkossa käyntini.

Painiskeltuani pitkään ongelmani kanssa tein lopulta ratkaisun jättää avioeroaikeet sikseen, koska en voinut kestää ajatusta, että pakottaisin lapseni elämään isättöminä. Päätin, etten enää milloinkaan ajattelisi avioeroa, mitä ikinä tapahtuisikin. Mutta toisaalta päätin luopua kaikista odotuksista mieheeni nähden, etten joutuisi pettymäänkään. Tekisin vain velvollisuuteni vaimona ja perheenäitinä. Pian sen jälkeen palasin kotiin lasten kanssa kuukausien poissaolon jälkeen. Mieheni otti meidät tietenkin iloiten vastaan. Tunsin eräänlaista tyydytystä, kun olin pystynyt täysin itse ilman Jumalan apua ratkaisemaan tämän ongelman. Mutta pian sain kipeästi kokea, että tämä ratkaisu ei ollut todellinen ja itsetyytyväisyyteni oli perusteetonta.

Vuoden 1982 helmikuussa mieheni joutui sairaalaan toista tai kolmatta kertaa elämässään. Jatkaen normaalia työssäkäyntiäni kävin mahdollisimman usein häntä katsomassa ja hoitamassa. Mutta joka kerta sairaalaan lähtiessäni hiipi sieluni syvyyksistä esiin tunne: "En millään haluaisi lähteä, mutta on pakko". Itse sairaalassa tunne unohtui ja pystyin hoitamaan häntä, kuten vaimon kuuluukin, mutta sydämessäni en ollut antanut hänelle anteeksi. Kotona pystyin jotenkin pakottamaan itseni äidin ja vaimon rooliin, mutta kodin ulkopuolella kuten sairaalassa minusta tuntui sietämättömän inhottavalta olla mieheni vaimo.

"Tämä ei käy päinsä, minun on muutettava sydämeni", ajattelin. Kärsimättömästi yritin muuttaa itseäni, mutta mitä enemmän yritin, sitä ulkokultaisemmaksi käytökseni muuttui. Vastenmielisyydestäni huolimatta onnistuin kyllä käyttäytymään ulkoisesti hyvin, mutta vastahakoisuuttani ja inhoani en kyennyt muuttamaan miksikään. Tila murehdutti minua syvästi. Rukoilin jälleen Jumalaa, mutta en odottanutkaan vastausta. - Merkillistä kyllä, tuolloin ei mieleenikään juolahtanut etsiä apua buddhalaisuudesta. Ehkä se johtui siitä, että tiesin buddhalaisuudesta ehkä löytyvän valaistuksen, mutta ei pelastusta. Lopulta aloin alistua tilanteeseen.

"Minun on kuolemaani asti oltava teeskentelijä, koska kaikki yritykseni muuttaa sisintäni ovat valuneet hiekkaan. Tämä on surullista, mutta minkä sille mahdan. Tosiasioiden edessä on pakko alistua." Vaikka näin aloin alistua kohtalooni, sisimmästäni nousi jatkuva huokaus: "Eikö todellakaan ole mitään apua. Kunpa tästä olisi pelastus!"

Ihmeellinen voima

Juuri silloin pidettiin kirkon vihkimisen kolmivuotisevankelioimispäivät. Minäkin sain kutsun mukaan. Sisimmässäni heräsi toisaalta halu osallistua, mutta sitä vastaan nousi ajatus, että eihän minulla ollut mitään tekemistä Jumalan kanssa. Huhtikuun 22. päivänä oli päivien ensimmäinen iltakokous. Työstä palatessani huomasin, että naapurissamme sijaitseva kirkko oli kirkkaasti valaistu ja ulko-oven edessä seisoi kaksi minulle kasvoiltaan tuttua rouvaa. Minulla ei ollut aikomustakaan osallistua kokoukseen, joten harmitellen jäin hetkeksi auton sisään odottamaan, että he menisivät sisälle kirkkoon. Mutta mikä vielä pahempaa, kirkon pastori Komiyamakin tuli ulos ja jäi etuoven luo odottelemaan. Vaikka kello lähestyi kokouksen aloitushetkeä, heillä ei näyttänyt olevan aikomustakaan mennä sisälle. En voinut enää viivytellä autossa, joten päätin vain tervehtiä ja astua sisään kotiini. Yritin tervehtiä mahdollisimman huomaamattomasti:
"Hyvää iltaa."
Pastori vastasi: "Hyvää iltaa, miten jaksatte?"

Autosta noustessani olin ajatellut mennä suoraan oikealle kotiportillemme, mutta kuin jonkin voiman vetämänä astuin vasemmalle pastori Komiyaman eteen. Aloin odottamatta purkaa sydäntäni hänelle, niin että itsekin sitä hämmästyin:
"Pastori, minulla on ollut hyvin raskas ja vaikea vuosi. Viime vuoden huhtikuussa taitoin jalkani, elokuusta lähtien mieheni oli kolme kuukautta sairaalassa, syyskuussa veljelläni oli aivoverenvuoto ja hän joutui sairaalaan, lokakuussa poikani jalka katkesi, joulukuussa tyttäreni jalkaan tuli paha murtuma eikä hän päässyt kävelemään, ja kaiken lisäksi maaliskuussa isäni sairastui ja joutui sairaalaan, ja äitinikin loukkasi itsensä niin, että joutui ensi kertaa elämässään ommeltavaksi. Mutta pahinta on, että avioliittomme on joutunut syvään kriisiin. Ties kuinka monta kertaa olen ajatellut tulla keskustelemaan teidän kanssanne, mutta Te olisitte kuitenkin kehottanut minua jättämään avioeroajatukset ja rukoilemaan Jumalaa, joten olen rukoillut itsekseni Jumalaa."

Pastori kuunteli silmät kyynelissä:
"Niinkö? Olen kovin pahoillani, etten ole tiennyt tästä mitään, vaikka olemmekin naapureita." (Hän hoitaa kirkkoa naapurissamme pääkirkkonsa kappeliseurakuntana. Pääkirkko, jossa hän asuu, sijaitsee 15 km päässä.)

"Kirkon vihkimisestä lähtien kuluneitten kolmen vuoden aikana olen rukoillut joka päivä puolestanne, mutta en tiennyt, että Teillä on ollut näin raskasta. Olen todella pahoillani." Samalla hän kumarsi nöyrästi. Minua liikuttivat suuresti hänen kyyneleensä ja se, että hän pyysi minulta anteeksi. Hän jatkoi: "Tänä iltana puhuu eräs suurenmoinen julistaja. Tulkaa kuulemaan häntä, jos vain suinkin voitte." Näin Jumala johti minut kokoukseen aivan yllättäen.

Puhuja oli pastori Ei'ichi Itoo Shikokulta. Hän kertoi, miten hän oli tullut uskoon ja pelastunut. Hänen avoimuutensa ja vilpittömyytensä tekivät minuun voimakkaan vaikutuksen, mutta sinäkin iltana säilytin yhä sivustakatsojan roolini.

Toisena iltana päätin olla osallistumatta kokoukseen. Miehenihän oli sairaalassa ja oli liikaa vaadittu lapsilta jättää heidät kahdeksi illaksi peräkkäin yksin kotiin. Sitä paitsi enhän ollut edes kristitty. Mutta kuinka ollakaan, sinä iltapäivänä poikkesin kirjakauppaan ja törmäsin ensi kertaa yli vuoteen Peasen lähetyssaarnaajapariskuntaan. He olivat opettaneet

englannin kielen seminaarissa, johon olin osallistunut. Vaihdettuamme muutaman sanan rouva kysyi minulta englanniksi:
"Miten olette jaksanut sitten viime tapaamisemme?"
Sillä hetkellä kasvojeni edestä häipyi rouvan hahmo ja tunsin, kuinka itse Jumala rakkaudessaan kysyi minulta:
"Mitä sinä oikein epäröit siinä? Kuinka kauan haparoit eksyksissä? Etkö näe, miten ojennan sinulle käsiäni?" Tulin hyvin surulliseksi ja vastasin:
"En voi vastata kysymykseenne." Sitten hätkähdin ja huomasin, miten lähettipariskunta Pease katseli minua alakuloisesti ja tuntojani aavistellen. Pian erosimme toisistamme. Jälkikäteen kuulin, että rouva Pease palasi siltä paikalta läheiseen teologiseen seminaariin ja pyysi opiskelijoita rukoilemaan yhdessä minun puolestani. Sinä iltana pyysin naapurustossa asuvaa äitiäni huolehtimaan lapsistani ja lähdin taas kokoukseen aivan kuin se olisi ollut maailman luonnollisin asia.

Illan puheessaan pastori Itoo kertoi, miten hän oli saanut ihmeellisen Jumalan rauhan laulaessaan virttä merellä uppoamaisillaan olleessa laivassa. Puhetta kuunnellessani minussa syttyi halu saada itsellenikin todellinen rauha Jumalalta. Jos sen saisi uskomalla Jeesukseen, niin minäkin haluaisin uskoa. Minusta tuntui aivan siltä kuin sieluani olisi ravisteltu väkevästi. Ensimmäistä kertaa kuuntelin julistusta sydän avoinna ilman sivustakatsojan roolia.

Lopuksi pastori Itoo pyysi niitä, jotka tahtoivat uskoa Jeesukseen, nostamaan kätensä sen merkiksi. Sillä hetkellä minusta tuntui kuin sisimpäni olisi pakahtunut ajatusteni ristipaineessa ja kuin koko kehoni veri olisi pakkautunut päähäni. - Miten ihmiset tulisivatkaan halveksimaan ja ivaamaan minua sanoen: "Ennen sitä oltiin täysin palkein buddhalaista ja nyt kristittyä ..." - Entä miten minä kristittynä menettelisin, kun vanha isäni kuolisi ja hautajaiset pidettäisiin buddhalaiseen tapaan? Toinen toisensa jälkeen pelon aiheet vyöryivät ylitseni. Toisaalta kyllä olisin tahtonut nostaa käteni, mutta toisaalta löivät vastaan ajatukset siitä, miten hankalaksi asiat menisivät. Tämä ristiriita oli halkaista pääni. Käsi jäi nostamatta.

Kokous päättyi ja ihmiset alkoivat palailla koteihinsa. Olin hyvin pettynyt ja yritin kestää kalvavaa tyhjyyden tuntoa sisimmässäni. Nousin istuimelta mennäkseni kotiin. Mutta juuri sillä hetkellä kaikki ajatukset, jotka olivat hämmentäneet mieltäni, katosivat ja merkillisen voiman vaikutuksesta nostin käteni pastori Komiyaman suuntaan. Hän tuli, istuutui viereeni ja rukoili hartaan rukouksen puolestani. Myös pastori Itoo rukoili puolestani.

Sillä hetkellä en vielä saanut varmuutta siitä, että olin Jeesuksessa pelastettu, enkä rauhaa sydämeeni. Pikemminkin tulin levottomaksi kuunnellessani pastori Itoon rukousta. Olinhan nostanut käteni ilmaistakseni, että haluaisin uskoa, enkä ilmoittaakseni, että jo uskoisin, mutta hän kiitti rukouksessa siitä, että olin tullut uskoon. Mitä tekisin, jos seuraavana päivänä herätessäni tämä haluni olisi haihtunut. Silloinhan saisin vielä uuden huolen aiheen, minusta tulisi valehtelija Jumalan edessä enkä sitä todellakaan tahtonut.

Seuraavana päivänä minulle tuli kuitenkin aivan selväksi, että olin päässyt osalliseksi täydestä pelastuksesta. Minulla oli vapaapäivä töistä, joten heti aamusta tein valmisteluja lähteäkseni mieheni luo sairaalaan. Nousin autoon ja juuri kun olin käynnistämäisilläni moottorin, huomasin yllättäen, että nyt lähtö ei tuntunutkaan inhottavalta eikä ikävältä velvollisuudelta. Niin kovasti kuin olinkin ponnistellut päästäkseni eroon tuosta tunteesta, yritykseni olivat epäonnistuneet täysin, mutta nyt aivan tietämättäni ja aivan ilman ponnistuksia sy-

dämeni oli muuttunut. Tajutessani sen minut valtasi syvä rauha ja kyyneleet kastelivat poskeni. Sellaista lämmintä ja pehmeää rauhaa en ollut milloinkaan aikaisemmin kokenut. Näin sain tuntea Jumalan läsnäoloa ja Jeesuksen ihmeellisen pelastuksen.

Jumala oli ajanut minut umpikujaan, jossa näin omien voimieni rajat, ja lopulta antautuneena huusin:
"Pelasta minut! Haluan uskoa Jeesukseen!"
Muuta ei enää tarvittu. Herra armahti minua ja vastasi:
"Tässä olen!" Sain nähdä, että Jumalan läsnäolo on todellisuutta ja että Jeesus lunasti minut ristillä, nousi kuolleista, elää nyt ja on pelastanut minut pimeydestä. Tajusin myös, että uskonnolliset harjoitukseni ja ponnistukseni eivät olleet vähääkään auttaneet minua Jumalan tuntemiseen. Kun Jumala ilmoitti itsensä minulle sanoen, "Tässä minä olen", kysymys oli kokonaan Jumalan puolelta annetusta yksipuolisesta armosta.

Siitä lähtien en ole voinut olla kiittämättä päivittäin Herran laupeutta. Nytkin sydämeni liikuttuu ajatellessani, että kaikki, mitä minulla on, on yksin Herran armoa.

Herran apu
Niin paljon kuin ennen uskonratkaisuani olinkin pelännyt, miten ihmiset halveksisivat minua, entistä kovin innokasta buddhalaisuuden tutkijaa, asiat kääntyivätkin aivan päinvastaisiksi.

Kokouksen jälkeisenä päivänä lähdin kaupungille äitini kanssa. Äitini kysyi, oliko edellisen illan kokouksen puhe ollut hyvä, koska hänen mielestään olin jotenkin muuttunut. Palattuamme kotiin kerroin hänelle kaiken. Hän tiesi entuudestaan kyllin hyvin ahdistukseni ja ongelmani. Kun hän kuuli, että Herra oli antanut minulle rauhan, hän silmät kyynelissä tarttui käteeni ja ilmaisi ilonsa asian johdosta.

Menin sitten veljeni ja hänen vaimonsa luo, jotka asuvat talomme yläkerrassa, ja kerroin heille, mitä minulle oli tapahtunut. Äitini tavoin hekin ilahtuivat kuulemastaan. Eivätkä lääkäriystäväni ja työpaikkani sairaanhoitajatkaan osoittaneet halveksuntaa, päinvastoin moneen heistä uskoontuloni teki niin syvän vaikutuksen, että he alkoivat heti lukea Raamattua.

Kristittyjen yhteinen todistus on, että ne perheen jäsenet ja ystävät, jotka todella heitä rakastavat, tulevat ennemmin tai myöhemmin Herran hyväksi näkemänä ajankohtana pelastuksesta osallisiksi saatuaan nähdä, miten Jeesus Kristus vapauttaa synnistä, antaa vapauden, rauhan ja voiman uskovalle. Sillä Herra itse lupaa:
"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi." (Apt. 16:31l).

Jeesus on katsonut armossaan minun ympärilläni olevien ihmisten puoleen ja on jo nyt näin pian täyttänyt tuon lupauksensa tyttäreni, äitini, tätini, poikani, mieheni ja monen ystäväni elämässä.

En neuvotellut kenenkään kanssa kasteelle menosta. Ajattelin, ettei kaste ole asia, josta päätetään perheen suostumuksen tai kiellon mukaan. Jeesus käskee uskomaan ja ottamaan kasteen, ja halusin olla kuuliainen hänelle.

Kasteopetus- ja valmistautumisjakson viimeisenä päivänä tunnustin pastorin läsnä ollessa ääneen Herralle kaikki ne syntini, jotka muistin kymmenvuotiaasta siihen päivään asti. Tunnustin, että olin ollut buddhalainen nunna, rakkaudeton miestäni kohtaan jne. Kertoessani sitä itkin kuin lapsi. Lopuksi pastori pani molemmat kätensä pääni päälle ja julisti minulle: *"Sinun syntisi on annettu anteeksi", (Mark. 2:5)*. Kun poistuin kirkosta koko olemus keventyneenä ja omatunto synnistä vapaana, kiitin sydämestäni Herraa.

Kastepäivänä otin kirkkoon mukaani vain yläastetta käyvän tyttäreni. Kasteen saatuani ja kirkosta palattuani kerroin siitä vanhemmilleni, veljeni perheelle ja ystävilleni. Mieheni oli silloin sairaalassa neljän hengen huoneessa, eikä sellainen ole paras paikka tärkeän asian kertomiseen. Heti kasteen saatuani menin hänen luokseen ja vein hänelle Raamatun. Kun mieheni kysyi, kävinkö kirkossa, kerroin hänelle vain, että kävin usein. Niin jatkoin rukoilemista vakuuttuneena siitä, että Jumala, joka parhaana mahdollisena ajankohtana ja parhaalla mahdollisella tavalla tekee kaikkein parasta, valitsisi parhaan ajan myös uskoontulostani kertomiseen. Juuri niin Jumala teki.

Elokuussa *obon*-juhlan aikoihin (vuoden toiseksi tärkein buddhalainen juhla Japanissa) päästettiin mieheni ensimmäisen kerran puoleen vuoteen kotilomalle sairaalasta. Juteltuaan jonkin aikaa lasten kanssa hän meni omaan huoneeseensa yläkertaan. Noustessani yhdessä hänen kanssaan portaita rukoilin hartaasti. Silloin tajusin hetken tulleen ja sanoin:
"Kuule, minulla olisi tärkeää kerrottavaa sinulle." Mieheni hätkähti, vakavoitui ja sanoi:
"No, kerro." Niin kerroin hänelle kaiken uskostani Jeesukseen Kristukseen ja vastenmielisyydestä, jota olin siihen asti tuntenut häntä kohtaan, ja uskoontulon tuottamasta ilosta. Hänen päänsä vajosi vähitellen alemmaksi ja lopulta kyyneleet kastelivat hänen poskensa. Sitten hän sanoi vain:
"Anna anteeksi, Keiko." Minäkin aloin kyynelehtiä ja vakuutin:
"Päinvastoin, minähän saan kiittää sinua siitä, että sinun avullasi olen löytänyt Jumalan." Mieheni nousi tuolista ja lähestyi minua ja itki:
"Kiitos, Keiko." Minä kiitin ääneen Jumalaa ja syleilimme toisiamme. Silloin ymmärsin, ettei mieheni ollut valinnut minua enkä minä häntä, vaan itse Jumala oli asettanut meidät yhteen, mieheksi ja vaimoksi. Olin pelännyt, että mieheni kuuntelisi puhettani puolipilkallisesti ja että hän suuttuisi, kun en ollut neuvotellut hänen kanssaan ennen kasteelle menoa. Mutta niin kuin Herra on sanassaan luvannut, että *"kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat"*, niin Hän myös täytti lupauksensa suurenmoisella tavalla elämässämme. Siitä lähtien mieheni alkoi lueskella Raamattua, ja päästyään sairaalasta puoli vuotta myöhemmin, hän alkoi lukea ruokarukouksen minun ja lasten kanssa.

Kun olimme kasteeni jälkeen tulleet kirkosta ja asettuneet ruokapöytään, sanoin yhdeksänvuotiaalle pojalleni:
"Tänä aamuna minut kastettiin ja minusta tuli kristitty. Kun kristityt aloittavat aterian, he rukoilevat ruokarukouksen. Tästä lähtien mekin aterialle käydessämme rukoilemme yhdessä." Hän nyökkäsi ja pani heti kätensä ristiin. Niin me sitten kolmisin, minä ja lapset (mieheni oli silloin vielä sairaalassa), rukoilimme ensi kertaa Jeesuksen pyhässä nimessä. Illalla ennen nukkumaanmenoa poikani sanoi yhtäkkiä:
"Kun kerran äidistä on tullut kristitty, niin minäkin haluan tulla sellaiseksi. Sehän on hyvä asia, eikö olekin, äiti? Ja sitten kerromme Jeesuksesta niille, jotka eivät vielä Hänestä tiedä." Hämmästyin todella hänen sanojaan ja vakavoiduin. Ymmärsin, ettei voinut olla kysymys muusta kuin Pyhän Hengen työstä, kun hän sanoi niin osallistuttuaan vain muutamia kertoja pyhäkouluun vuotta aikaisemmin. Siitä illasta lähtien hän alkoi rukoilla säännöllisesti.

Neljä kuukautta myöhemmin menin yhdessä peruskoulun kahdeksasluokkalaisen tyttäreni kanssa erääseen hengelliseen kokoukseen. Kokouksessa hän tunnusti syntinsä ja uskoi Jeesukseen. En itse osannut odottaa mitään sen kaltaista ja silmät suurina ihmettelin ja kiitin armollista Jumalaa, joka näin johti tyttäreni kääntymykseen.

Lähetyssaarnaaja Peasen rouvan kehotuksesta rupesin päivittäin tutkimaan tyttäreni kanssa Luukkaan evankeliumia. Kun tyttäreni luki kohtaa: "... tämä Enoksen, tämä Seetin, Tämä Aadamin, tämä Jumalan" (Luuk. 3:38), hän huudahti iloisesti:
"Mutta sittenhän minä olen Jumalan lapsi. Jos kerran Aadam oli Jumalan lapsi, niin olen minäkin!" Näin ilonsa ilmaissut tyttäreni pääsi sitten kasteen armosta osalliseksi ja hänet liitettiin siten Jumalan valtakunnan kansalaisiin. Se on suurta Jumalan laupeutta.

"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi. " (Apt. 16:31)
Olen joutunut useita kertoja osallistumaan buddhalaisiin hautajaisiin ja vainajien muistotilaisuuksiin, mutta niissäkin Herra on kouluttanut minua niin, että olen saanut voittaa vaikeudet.

Osallistuessani enoni hautajaisiin en polttanut suitsuketta arkun äärellä niin kuin buddhalainen tapa vaatii, vaan rukoilin siinä hetken Herraa ja palasin istuimelleni. Eräs serkuistani, joka huomasi sen, tuli myöhemmin kysymään syytä käytökseeni. Sinä iltana kirjoitin hänelle pitkän kirjeen todistaen uskoontulostani. Kirje merkitsi lähtökohtaa tapahtumasarjalle, joka johti siihen, että serkun äiti puoli vuotta myöhemmin otti Jeesuksen Kristuksen Vapahtajana vastaan elämäänsä. Herra tekee todella ihmeellisiä asioita! Hän saattoi jopa näin käyttää buddhalaisia hautajaisia tehdäkseen ihmeensä tämän 71 -vuotiaan vanhuksen sydämessä.

Osallistuin hiljattain erään monella tavalla uraa uurtaneen ja merkittävän lääkärin hautajaisiin. Monet pitivät muistopuheita. Eräs puhujista sanoi vainajaa puhutellen:
"Jos olisi olemassa taivas tai paratiisi, toivoisin tapaavani Teidät siellä."

Miten tyhjää puhetta! Jeesus Kristus on luvannut omilleen varman pääsyn taivaalliseen kotimaahamme, Jumalan iankaikkiseen Valtakuntaan. Voiko olla mitään sen riemullisempaa! Tästä kristityn pelastusvarmuudesta muistuvat mieleeni buddhalaisen pyhimyksen Shinranin sanat:
"Jos Hoonen (= kuuluisa buddhalainen munkki) saisi sinut vaikkapa petoksellakin lausumaan nenbutsun (= Buddhan pelastavaa nimeä avuksi huutava rukous), ei sinulla olisi enää mitään kaduttavaa helvetissäkään." Shinran uskoi, että *nenbutsun* lausuminen tuottaisi ihmiselle varman pelastuksen, vaikka hän muuten ansaitsisi helvetin tulen.

Sanat ilmaisevat ulkopuoliseen apuun turvautuvan buddhalaissuunnan uskoa äärimmillään. Ihmisenä kunnioitan yhä Shinrania, vaikka en olekaan erityisemmin perehtynyt ns. puhtaan maan buddhalaisuuteen. Olen vakuuttunut, että jos hänen kaltaisensa persoonallisuus olisi päässyt kosketukseen Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kanssa, hänestä olisi varmasti tullut Paavalin kaltainen suuri evankelista. Kuinka paljon Shinran olisikaan mahtanut iloita, jos hän olisi saanut - ei Hoonenin kaltaisen ihmisen - vaan itse Jumalan Pojan, Jeesuksen Kristuksen vakuudeksi siitä, että hän pääsee Jumalan lapsena taivaaseen.

Monelle kasteen ottamisen esteeksi nousee kysymys esi-isien palvonnasta. Siihen liittyen Shinran sanoo:
"Minä en ole tähän mennessä vielä kertaakaan lausunut *nenbutsua* vanhempieni puolesta." *Nenbutsua* ei toisteta kuolleitten vanhempien puolesta puhumattakaan esi-isistä. Shinranin mukaan olennaista on, että nyt elävä itse saavuttaisi rauhan ja levon.

Uskonratkaisua tehdessäni mieleeni nousi monenlaisia ajatuksia. Kättä nostaessani ja kasteen saadessani minulla ei suinkaan ollut vielä varmuutta siitä, että Jeesukseen Kristukseen uskomalla kaikki ongelmani ratkeaisivat. Olin kuitenkin kokenut, että sydämeni vapautettiin sellaisesta, mistä en ollut itse mitenkään päässyt vapaaksi. Ja se oli tapahtunut jo hetkellä, jona ilmaisin vasta pelkän haluni uskoa! Kun näin olin saanut tuntea Jumalan läsnäoloa, Jumalan, joka todellakin voi muuttaa ihmisen, niin jatkon jätin kokonaan Jumalan käsiin. Tästä asiasta kertoo seuraava hengellinen laulu:

> Vaikka en ymmärräkään,
> minkä vuoksi Jumala otti minunlaiseni lapsekseen,
> Tiedän, että Herran turviin voin jättää itseni.
>
> Vaikka en ymmärräkään,
> minkä vuoksi sain rauhan uskoessani Jumalan sanaan,
> Tiedän, että Herran turviin voin jättää itseni.
>
> Vaikka en ymmärräkään,
> minkä vuoksi pelastuin uskomalla Jeesukseen Vapahtajanani,
> Tiedän, että Herran turviin voin jättää itseni.

Tämä on Jumalan todellisuutta. Uskoontulostani lähtien olen hyräillyt tätä laulua päivittäin. Joka kerta niin tehdessäni kyyneleet tulevat silmiini ajatellessani Jumalan sulaa laupeutta! Miksi Jumala otti tällaisen lapsekseen?

Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:16)

Nytkin Jeesus elää. Hän kuulee huutomme ja pyyntömme. Hän vapauttaa meidät synnistä ja on aina ja joka tilanteessa kanssamme. Ahdistuksissani olin lukemattomia kertoja tähyillyt öistä taivasta. - Mutta nyt minusta näytti kuin taivas olisi hetken hymyillyt. Ymmärsin, että Jumala halusi sanoa minulle: "Niin, sellainen on minun armoni!"

Sen jälkeen kun Jumala annossaan oli ilmoittanut itsensä minulle, Raamatusta tuli minulle todella elävä kirja. Ne Raamatun paikat, joita en ollut ymmärtänyt tai uskonut, selvenivät pian.

Työskentelen päivittäin sairaalassa lastenlääkärinä. Aamulla ensimmäiseksi, kun panen valkean työtakin ylleni, ylistän ja rukoilen Suurta Parantajaa, Herraa tähän tapaan:
"Herra käytä minua vapaasti nimesi ylistykseksi. Anna minulle puutteelliselle voimasi. Paranna ja anna runsas siunauksesi jokaiselle lapselle, joka tänään tulee vastaanotolle." Sitten käyn työhön käsiksi. (1982)
Keiko Fujiin kirja ”Valaistus ja pelastus, totuutta tavoitellen” löytyy seuraavan linkin alta:
http://www.pihkala.net/Kirjat/ValaistusJaPelastusKeikoFujii.pdf

Radiopastori Yoshitake Arikin taival

Pastori Ariki syntyi Tsuyaman kaupungissa pientilallisen vanhimpana poikana viisilapsiseen köyhään kotiin, jolla ei ollut mitään kosketuspintaa kristilliseen uskoon. Isä kuoli, kun hän oli 12 vuotta vanha. Näin ollen hän joutui jo pienestä pitäen huolehtimaan peltotöistä, joissa käytettiin lannoitteena ihmisten lantaa. Sitä hän kävi kärryillä hakemasta kaupungilta ja toimi esimerkillisenä vanhimpana poikana.

Isän kuolema 12 -vuotiaan pojan silmien edessä painoin hänen sydämeensä syvän kuoleman pelon, joka kalvoi hänen sisintään jatkuvasti. Vuonna 1953 norjalainen lähetyssaarnaaja Arne Grönning aloitti Tsuyamassa pioneerityön. Kristillisen seurakunnan tehtävä on viedä evankeliumi ihmisille eikä odottaa, että ihmiset tulisivat etsimään sitä. Nuorukainen Ariki alkoi käydä kirkossa niin sanotun kristinuskobuumin aikana, kun kirkosta saatiin monenlaista aineellistakin apua sodanjälkeisissä köyhissä oloissa. Hyvän Paimenen sana osui hänen sydämeensä paljastaen ei vain tekosyntejä vaan koko sydämen syvän syntiturmeluksen. Jouluna 1953 hänet kastettiin 16 muun joukossa. Kastettujen joukossa oli myös hänen tuleva vaimonsa. Hän pääsi osalliseksi syntien anteeksiantamuksesta ja iankaikkisesta elämästä.

Vuoden 1954 syyskuussa Ariki aloitti Koben Luterilaisen Raamattukoulun 5. kurssilla ja sen päätyttyä toimi lähetyssaarnaaja Grönningin avustajana Tsuyamassa. Tämä lähetyssaarnaaja oli rukouksen mies ja opetti Arikia pitäytymään tiukasti Jumalan sanaan. Ei riittänyt, että sanaa luettiin, sille piti olla myös kuuliainen.

Eräänä päivänä lähetyssaarnaaja sanoi Arikille: ”Mene pyytämään anteeksi siltä ja siltä seurakuntalaiselta!” Mutta Ariki ei ollut mielestään tehnyt mitään sellaista, mitä hänen olisi pitänyt pyytää anteeksi. Silloin Grönning avasi Raamatun vuorisaarnasta kohdan:
Jos sinä olet viemässä lahjaasi alttarille ja muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, jätä lahjasi siihen alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa. Mene sitten uhraamaan lahjasi. (Matt. 5:23-24) Sanalle kuuliaisena Ariki meni sopimaan tämän henkilön kanssa.

Vuonna 1956 Ariki opiskeli toisen vuoden Koben Raamattukoulussa ja sai sen jälkeen kutsun evankelista harjoittelijaksi Oodan seurakuntaan kahden naislähetin työtoveriksi. Kerran hän oli lähdössä kotikäynnille erään seurakuntalaisen luokse, kun lähetti kysyi häneltä: ”Minkä Jumalan Sanan kohdan aiot tälle seurakuntalaiselle viedä?” Arikille ei ollut tullut mieleenkään sellaista miettiä, hän oli vain ajatellut mennä juttelemaan ja kyselemään kuulumisia. Hän sai opetuksen siitä, mikä on evankelistan varsinainen tehtävämme.

Kolmen vuoden kuluttua hän pääsi opiskelemaan Koben Luterilaiseen Teologiseen Seminaariin ja valmistui pastoriksi 1967. Hänet nimitettiin Matsuen seurakunnan pastoriksi tilanteessa, jossa edellisen pastorin kanssa suuri joukko seurakuntalaisia oli juuri jättänyt kirkon ja perustanut uuden. Varsin masentavassa tilanteessa ja vielä kokemattomana Ariki

joutui opettelemaan seurakunnan paimenen tehtäviä. Herra rohkaisi häntä erään keuhkotautiin sairastuneen naisen uskoon tulolla ja kirkkauteen pääsyllä. Parantolassa Ariki antoi tälle jo heikossa kunnossa olleelle lyhyen kasteopetuksen ja kastoi hänet Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Pian tämän sisaren kunto heikkeni niin, että hän ei jaksanut enää puhuakaan. Silti hän Arikin vieraillessa nosti kätensä peitteiden välistä ja teki voiton merkin. Silloin Ariki kysyi häneltä: ”Näetkö jo Jeesuksen?” Vastauksena tuli selkeä nyökkäys. Näin Ariki sai rohkaisua jatkaa työtä luottaen siihen, että Jumalan sana kykenee pelastamaan ihmisiä. Samalla hänelle vahvistui voimakas tietoisuus siitä, että hänen itsensä tärkein tehtävä on kuulla Herran sanaa ja seurata Jeesusta.

Raskailta vaiheiltakaan Herra ei Arikia säästänyt kouluttaessaan hänestä ison seurakunnan pastoria ja radioevankelistaa. Hänen kolmas tyttärensä kutsuttiin 24 päivän ikäisenä Herran luo. Tämä tuskainen kokemus merkitsi kuitenkin sitä, että taivaalliseen valtakuntaan syntyi entistä vahvempi side. Ratkaisevaa on lopulta, onko nimemme taivaassa elämän kirjassa vai ei.

Tänään pastori Ariki jatkaa osa-aikaisena radiopastorina ja opettaa Koben Luterilaisessa Raamattukoulussa ja Teologisessa Seminaarissa käytännöllistä teologiaa. (1967, 2020)

Munkki Hitachi ja evankelista Hollands

Heinäkuun alkupäivinä 1993 Herra pelasti buddhalaisen kerjäläismunkin ja meedion nimeltään Hitachi. Tämä 54 -vuotias mies oli jo 27 vuotta elänyt munkkina. Vuoden alusta lukien hän oli jo seitsemättä kertaa kiertämässä kävellen Shikokun 88 buddhalaistemppelin yli 1000 km:n pyhiinvaellusreittiä (siis jo yli 7000 kilometriä pyhiinvaellusta puolessa vuodessa). Kiertämällä sen japanilaiset buddhalaiset uskovat saavansa erityissiunauksen elämäänsä.

Sinä aamuna hän oli noussut aamulla neljän korvilla ylös, suorittanut buddhalaiset palvontamenot temppelissä, jossa oli majoittuneena. Ennen laittautumista pyhiinvaeltajan kuumalle ja raskaalle taipaleelle hän kuunteli radiosta aamu-uutisia. Samalla hän korviinsa osui Luterilaisen Tunnin kristillisen radio-ohjelman. Siinä radiopastori Yoshitake Ariki Länsi-Japanin ev.lut. Kirkosta kertoi, miten Paavali oli Damaskoksen tiellä yllättäen kohdannut ylösnousseen Herran suuren kirkkauden keskellä. Paavalin elämä oli muuttunut kerta heitolla. Hitachi torjui kuulemansa mielestään, sillä kristinuskohan ei kuulunut hänelle, buddhalaiselle munkille.

Pyhiinvaeltajan kuuma päivä oli kääntymässä lopuilleen, kun hän iltapäivällä viiden korvissa näki jotain, mitä hänen silmänsä eivät olleet uskoa. Kaksi metriä pitkää ristiä olallaan kantava mies lähestyi häntä vastakkaiselta suunnalta samaa tietä kuin hän.

Miehellä oli 6-7 hengen seuralaisjoukko. Aamuinen radio-ohjelma palautui hänen mieleensä. Voisiko ehkä hänenkin elämässään tapahtua jotain sellaista kuin Paavalille?

Ristinkantaja oli japanilais-amerikkalainen Arthur Hollands -niminen evankelista, joka on jo useita vuosia tehnyt kiertävää ulkoilma- ja kirjallisuustyötä ristiä kantaen. Sinä päivänä hän oli työryhmänsä kanssa pitänyt useita ulkoilmakokouksia ja illalla oli vielä määrä pitää kokous reitin varrella olevassa kirkossa.

Kun Hollands näki munkinkaavussa lähestyvän Hitachin kasvot, hän pysähtyi ja kysyi:
"Mitä Sinä etsit?"
Rakkaus, jolla kysymys esitettiin, mursi Hitachi -munkin. Hän vastasi:
"Etsin sydämen rauhaa ja todellista elämää, mutta en ole vuosien etsimisestä huolimatta löytänyt. Tiedätkö sinä, mistä sen voi saada?"
Ristinkantaja vastasi:
"Istutaanpa tähän tien viereen, niin kerron!"

Niin hän kertoi Jeesuksesta, joka armahtaa elämän janoonsa nääntynyttä ihmistä ja pelastaa hänet. Vajaan tunnin keskustelun lopuksi Hollands sai johtaa Hitachi-munkin Kristuksen armahtavan laupeuden osallisuuteen. Pyhä Henki laskeutui Hitachin sydämeen ja täytti sen rauhalla ja ilolla. Hitachi nousi, riisui pyhiinvaeltajan varusteensa ja heitti ne vieressä virtaavaan jokeen ja lähti seuraamaan Hollandsia ja hänen työryhmäänsä kirkkoon. Siellä hän heti todisti, miten Jeesus Kristus oli antanut hänelle iankaikkisen elämän. Viikkoa myöhemmin hänet kastettiin Tyynessä valtameressä. Jeesuksen pyhä veri, armon meri pyyhki kaikki hänen syntinsä pois. (1994)

Tiedemies Tatsuichi ja opettaja Fumiko Inaba

Tapasimme professori Inaban vuonna 1975. Ensin tutustuimme hänen vaimoonsa Fumikoon, lukion kotitalousopettajaan ja lastentarhan omistajaan, joka halusi oppia suomalaisia ruokalajeja. Rouva alkoi käydä myös joissakin kirkon tilaisuuksissa. Miestä tapasimme silloin tällöin, mutta häneltä ei riittänyt mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan.

Vasta vuonna 1991 mies tuli ensi kertaa elämässään kirkon jumalanpalvelukseen. Tämä käynti oli sitäkin merkityksellisempi. Hän totesi sen jälkeen: "Tänään tajusin, että Jumala on todella olemassa." Jumalanpalveluksen jälkeisellä aterialla hänen viereensä istahti 75 vuoden ikäinen lähes kirjoitustaidoton mummu, joka alkoi innokkaasti kertoa rakkaudesta, jota Jeesus oli häntä kohtaan osoittanut. Professori otti kuulemansa avoimella sydämellä vastaan. Evankeliumin julistus ei ole sivistystasosta kiinni!

Vuonna 1992 Tatsuichi Inaballe tuli tilaisuus vierailla Suomessa. Ajelin hänen kanssaan Helsingistä Rovaniemelle. Alku matka kului Suomen ihastelussa, mutta Kuopiossa puheiden sisältö muuttui. Asako ja Tomio olivat useita tunteja todistaneet hänelle Herran armosta, ja hän halusi kuulla lisää. Matkalla Herra johti tiellemme useita uskovia, jotka jakoivat omia todistuksiaan. Rovaniemeltä Inaba jatkoi matkaansa lentäen Japaniin. Paluuta edeltäneenä iltana hän esitti pyyntönsä: "Etkö voisi kastaa häntä!" Usko Kristukseen oli alkanut versoa hänen sydämessään. Kehotin häntä menemään Japanissa kirkkoon ja kasteelle. Kirkossa hän kävikin jonkin kerran.

Vuotta myöhemmin hänessä todettiin kurkkusyöpä. Leikkauksen jälkeen hänen puhekykynsä meni. Neljä päivää ennen hänen kuolemaansa Yoshinogawan seurakunnan pastori Uyama kävi yhdessä Asakon ja Tomion kanssa häntä tapaamassa sairaalassa. Siinä yhteydessä puhuttiin myös kasteen suorittamisesta seuraavan käynnin yhteydessä. Herran rauha loisti hänen silmistään. Mutta seuraavaa kertaa ei enää tullut, koska kuolema ehti ennen. Kaste jäi saamatta, mutta Inaban sydämessä oli syntynyt usko kasteen sisältöön, Jeesuksen ristin uhriin ja ylösnousemukseen. (1995)

Rouvan tie kasteelle oli sitäkin pitempi. Hän osallistui ajoittain jumalanpalveluksiin ja vieraili useita pitkähköjäkin jaksoja Suomessa luonamme ja sai kuulla paljon evankeliumin sanaa. Häntä pidätteli kuitenkin se tosiasia, että hänen isänsä oli ollut buddhalainen pappi ja kaikki, mikä siihen liittyi. Hänen kasteeseensa kesti kaiken kaikkiaan 34 vuotta siitä, kun hän ensi kertaa sai kuulla evankeliumin. Evankeliumin työ Japanissa vaatii paljon kärsivällisyyttä. (2009)

Horiuchin perhe odottaa Herran paluuta

Kobessa tapahtui 17.1.1995 suurmaanjäristys, jossa kuoli 6400 ihmistä ja 400 000 rakennusta tuhoutui tai vaurioitui käyttökelvottomiksi. Saman vuoden huhti-toukokuussa kävin kiertelemässä Ashiyan kaupungissa entisiä asuinalueitamme kielikouluajalta. Kielikouluna toiminut kirkko oli raunioläjänä, sen ympärillä ei ollut yhtään ainoaa rakennusta pystyssä. Maanjäristyksen jäljet veivät sanattomaksi. Ashiyassa vierailimme Asakon ja Tomion kanssa Horiuchi -nimisessä kodissa. Talo oli jonkin verran kallellaan ja seinissä oli pahoja halkeamia, mutta henkilövahinkoja ei tässä kuudennen sukupolven kristityssä perheessä ei ollut tapahtunut.

Yöpyminen kodissa jätti meihin lähtemättömän vaikutuksen. Kodin äiti ja tytär makasivat molemmat samassa huoneessa. Äidillä oli erittäin paha reuma ja muitakin sairauksia vaikka millä mitalla. Puolitoista vuotta sitten eräänä aamuna Herra sanoi kuitenkin tälle liikuntakyvyttömälle äidille, että hänen tuli nousta ja kävellä. Siitä lähtien se on ollut mahdollista, vaikka koko ruumis on täysin sairauksien runtelema.

Äidin vieressä makasi 31 -vuotias Eriko tytär. Hän oli jo sairastanut 18 vuotta vaikeaa sidekudosrappeutumissairautta, joka aiheuttaa hengitysvaikeuksia, sokeutta ja jatkuvan lievän kuumeen. Valon osuminen iholle aiheuttaa hänelle veren purkautumia, joten hän joutuu

viettämään kaiken aikansa puolipimeässä huoneessa. Erikon näkö on heikentynyt, mutta ei vielä täysin mennyt. Mutta hämmästyttävä oli se iloisuus, lepo ja Herraa ylistävä mieli, joka nousi niin äidin kuin tyttärenkin sydämestä. Merkillinen Herran läsnäolo ja rauha loisti tuossa puolipimeässä huoneessa. Erikon olemus oli valoisa ja iloinen. Hän kertoili avoimesti elämästään ja Herrasta. Ei voinut muuta kuin todeta, että jalokivet syntyvät puristuksessa. Herra oli läsnä, oli vapauttavaa kokea yhteyttä Herrassa!

Vaikka Eriko on yhteen huoneeseen sidottu, hän on rukouksen ihminen, jolle monet lähettävät rukouspyyntöjä. Puhelimen välityksellä hän toimii myös monille sielunhoitajana.

Keskustelu kulki luonnollisesti myös maanjäristysaamun tapahtumiin. Järistys tapahtui aamuyön pimeydessä. Valtavan tärinän vuoksi Eriko arveli, että Jeesus oli tullut toisen kerran. Hän pettyikin suuresti, kun läheisen poliisikoulun oppilaat tulivat auttamaan häntä kaatuneiden huonekalujen alta.

Horiuchit kertoivat, mitä aivan heidän lähellään asuvalle Ashiyagawan seurakunnan pastori Juuji Kojimalle oli tapahtunut. Kojiman poika oli jäänyt kaatuvan raskaan vaatekaapin alle ja kuollut, mutta oli samalla pelastanut ruumiillaan oman poikansa, joka oli nukkunut hänen vierellään ja jäänyt saman kaapin alle. Pastorin kotiin tuli syvä suru, mutta se muuttui Vapahtajan läsnäolossa rakkaudeksi naapuruston ihmisiä kohtaan, joita oli kohdannut samanlainen suru. Ympäristön ei kristityt alkoivat kysellä, miten Kojima jaksaa muistaa heitä ja huolehtia heistä, vaikka hän on menettänyt oman poikansa. Heille on alkanut näkyä ero kristityn ja ei-kristityn välillä. Pastori tiesi, että Herra hallitsee myös maanjäristysten keskellä. Hän tiesi, että Herra on voittanut myös kuoleman vallan. Edelleen hän tiesi, että myös maanjäristysten kautta Herra on hankkiva nimelleen kunnian. *"Sillä hetkellä tapahtui suuri maanjäristys. Kymmenes osa kaupungista sortui, ja järistyksessä sai surmansa 7000 nimeä. Muut pelästyivät ja antoivat kunnian taivaan Jumalalle." Ilm. 11:13* (1995)

Fusayo Fukuin adventtimatka Suomeen

Jumalan valtakunnan lähestyminen Fusayo Fukuin elämään alkoi vuonna 1975. Silloin hän ensi kertaa elämässään törmäsi kristittyihin. Nuorena sairaanhoitajana Ananin Keskussairaalassa hän joutui näkemään ilmiön, joka tuntui hänestä uskomattomalta. Ananin Luterilaisen seurakunnan rouva Okahisan 38 -vuotias mies oli juuri kuollut syöpään. Normaalisti kuolemantapauksen yhteydessä omaiset itkevät, mutta siinä potilashuoneessa vainajan ympärillä veisattiin kiitosvirsiä vielä toista tuntia potilaan poisnukkumisen jälkeenkin. Leskikin näytti käsittämättömän onnelliselta, sillä hänen miehensä oli vasta viikkoa aikaisemmin löytänyt elävän uskon Jeesukseen, saanut syntinsä anteeksi ja levon sydämelleen. Sairaanhoitajatar Fukui ei

voinut olla näkemättä sitä suurta eroa, mikä oli uskovan kristityn ja buddhalaisen ajallisen kuoleman välillä.

Seuraavan kerran rouva Fukui törmäsi kristittyihin vuonna 1985, kun hän joutui hoitamaan perheemme silloin 6 -vuotiasta poikaa pikku leikkauksen jälkeen. Lea oli japanilaiseen tapaan kaiken aikaa potilaan vierellä ja sai monta tilaisuutta jutella tämän silloin jo kolmen lapsen äidin, rouva Fukuin kanssa. Noista muutamista päivistä kehkeytyi luja ystävyys hänen perheensä ja meidän perheemme välille.

Rouva Fukui alkoi ensin käydä ruokapiirissä kotonamme ja sitten kun hänen neljäs, lapsensa syntyi, hänelle tuli tilaisuus alkaa käydä kirkossa säännöllisemminkin. Sanan nälkä kasvoi ja kasvoi. Usein hän saattoi yötöistä päästyään käydä hakemansa vauvansa kotoaan ja tulla heti kirkolle opiskelemaan Jumalan sanaa. Väsymys ei ollut este, kun sydän janosi Elämän Leipää.

Noihin aikoihin hän alkoi ymmärtää, mistä synnissä on kysymys ja usein hän ripissä kertoi sydämensä taakat ja sai kuulla evankeliumin sanan: "Jeesuksen Golgatan ristillä vuodatetun uhriveren tähden ja Hänen ylösnousemisensa tähden saat kaikki syntisi anteeksi." Parannuksessa hän kääntyi näin Herran puoleen ja sai omistaa Jumalan rauhan. Usko Jeesukseen syntyi hänen sydämeensä.

Hänen isänsä, erään japanilaisen uususkonnon innokas kannattaja ja paikallinen kirjallisuuden levittäjä, samoin kuin hänen veljensä näkivät rouva Fukuissa tapahtuneen muutoksen ja alkoivat käydä kirkolla. Isä tuli juttelemaan kaikenlaisia uskontoon liittyviä asioita ja veli opiskelemaan englannin kieltä ja Raamattua. Rouva Fukuin mieskin kiinnostui asioista ja kävi jonkin aikaa erittäin innokkaasti kirkossa Raamattu-opetuksessa.

Sielujen murhaaja ei ole valmis helpolla luopumaan seuraajistaan. Hänelle tuli kiire. Mies saatiin ensin pelästymään omaa uskonnollista innostumistaan ja sen mahdollisia kielteisiä vaikutuksia työpaikalla. Niin kirkossa käynti sai jäädä. Isä taas vei tyttärensä oman uskontonsa vaikutusvaltaisen opettajan puheille, joka neuvoi häntä:
"Kristityt ja me Oomoto-uskonnon palvelijat uskomme samaan Jumalaan. Voit aivan rauhassa uskoa Jeesukseen, mekin kunnioitamme häntä, mutta älä nyt kuitenkaan kristillistä kastetta ota. Se ei ole tarpeen, uskosi Jumalaan riittää."

Rouva ei halunnut nousta isänsä ja miehensä tahtoa vastaan ja niin jo pitkälle suunniteltu kaste jäi siinä vaiheessa häneltä saamatta. Usko Jeesukseen ei kuitenkaan hänen sydämestään sammunut.

Vuoden 1996 helmikuussa saimme sitten puhelun Japanista. Kirkkaalla ja valoisalla äänellä rouva Fukui kertoi, että hänessä oli todettu pitkälle kehittynyt syöpä, joka hoitamattomana johtaisi kuukaudessa kuolemaan. Lea lähti siltä istumalta hankkimaan lentoliput Japaniin ja lähti häntä kuukauden päiviksi hoitamaan.

Alussa koko perhe oli niin shokissa kuulemastaan, että itki ja valitti Fusayon ympärillä. Sairas rouva joutui lohduttamaan perheensä jäseniä kertomalla, millaiseen ihanaan taivaalliseen valtakuntaan hän pian pääsisi. Solumyrkyt tehosivat sen verran, että hän eli joulukuuhun asti.

Lean matka Japaniin hoitamaan syöpään sairastunutta Fusayo Fukuita (43) sai yllättävän jatkon, kun marraskuun alussa rouva soitti ja pyysi saada tulla käymään Suomessa aikuisen tyttärensä (23) ja nuorimman lapsensa (10) kanssa.

Olimme huolissamme hänen selviytymisestään matkan rasituksista, sillä kurkkusyövän vuoksi hän ei ollut kyennyt syömään enää pariin kuukauteen. Tullessaan hän oli laihtunut 30 kg:n painoiseksi ja hänen kipunsa olivat niin kovat, että opiaatin vaikutuksen lakatessa hänen olonsa käy sietämättömän vaikeaksi. Mutta koska tiesimme, että kysymys oli hänen suuresta unelmastaan ja toisaalta, koska tiesimme, että häntä ei oltu vielä kastettu, toivotimme hänet tervetulleeksi.

Jossakin määrin epäilimme hänen mahdollisuuksiaan tulla, mutta käsittämättömällä tahdonvoimalla kipulääkkeiden varassa hän lähti matkaan, vaikka hänen voimansa eivät riittäneet kerrallaan kuin muutaman askeleen ottamiseen. Samalla esitimme useaan suuntaan esirukouspyyntöä, että hänet voitaisiin kastaa tämän matkan aikana.
Maanantaina 2.12. kysyin häneltä: "Tiedätkö minkä lahjan haluaisin Sinulle antaa?"
Hän vastasi: "Kyllä tiedän, olen tiennyt sen jo 10 vuotta. Sinä haluaisit kastaa minut."
Seuraavana päivänä hän sanoi: "Voisinko minä ihan tällaisenani saada kasteen?"
Kun tiesin hänen vilpittömän parannuksen tekemisensä ja aidon uskonsa Jeesukseen, vastasin: "Juuri sellaisenasi saat käydä Jumalan armoliittoon."

Jumala vastasi rukouksiimme niin, että hänet kastettiin 3.12. meillä kotona muutaman entisen japaninlähetin ja kahden lapsensa läsnä ollessa. Siinä hänet liitettiin Jeesuksen kärsimiseen, kuolemaan ja ylösnousemiseen.

Ennen paluutaan Japaniin rouva Fukui jakoi tuntojaan: "Vaikka Suomi on häkellyttävän pimeä ja vaikka itselleni pimeyden kestäminen on aina ollut vaikeaa, täällä ihmiset ovat ihmeen lämpöisiä. Täällä on ollut niin hyvä olla, että voisin hyvin jäädä tänne kuolemaan, ellei mieheni odottaisi minua kotona."

Juttelimme paljon taivaan ihanuudesta, siitä Jumalan vanhurskauden valtakunnasta, missä saamme katsella kasvoista kasvoihin Jeesusta Kristusta. Rouva Fukui on tehnyt valmistelunsa taivasmatkaa varten. Kysyin häneltä: ”Kannattiko näin raskaalle matkalla vähäisin voimin tulla?” Viitaten kasteeseensa hän vastasi: "Tätä varten ovat olleet viimeiset 10 vuotta elämässäni! Jumala on johdattanut minut tänne."

Paluumatka osoittautui odotettuakin hankalammaksi, kun Japanin päässä oli raju talvimyrsky. Ennen lähtöähän totesi: "Tänä jouluna voisin todella iloita, riemuita ja juhlia. Jeesus on syntynyt, olemme todella onniteltavia sen tähden." Hän tiesi hyvin kuntonsa ja myös sen, ettei hän enää olisi elossa jouluna. Kaksi viikkoa hän sai vielä odotella pääsyä kirkkauteen. Suuri rauha sydämessään hän nukkui pois Herran luo.

****

Luulen kuitenkin, että hän pääsi parempaan ja suurempaan joulujuhlaan, kuin mitä osasi edes odottaa. Kun enkelit veivät hänet taivaalliseen Karitsan ylistystä ja Isän Jumalan kunniaa laulavan juhlajoukon luo, hänen päälleen puettiin säteilevän valkea Jeesuksen pyhällä ja kalliilla verellä hankittu vanhurskauden vaate. Milloinkaan maan päällä hänen päällään ei ollut mitään niin kaunista ja ihanaa, kauneimmatkin kimonot ja häävaatteet ovat kuin varjo tuon vitivalkoisen ja Kristuksen pyhyyttä ja puhtautta loistavan puvun rinnalla.

Yhtäkkiä tuo ajasta varsin nuorena kutsuttu Fusayo Fukui huomaa, että itse Herra Jeesus Kristus on aivan hänen vierellään täynnä sellaista rakkautta ja hyvyyttä, josta hän ei ajassa voinut edes unelmoida. Jeesus ojentaa kätensä, jossa Fusayo näkee Golgatalla lävistetyn haavan jäljen. Fusayon sydän tulvii kiitollisuutta Jeesusta kohtaan, kun he kävelevät yhdessä elämän kirjan luo. Sieltä hän saattaa lukea oman nimensä ja myös sen uuden taivaallisen nimen, jonka Jeesus hänelle antoi. Hän voi lukea myös päiväyksen, jona kasteen pyhä vesi oli liittänyt hänet tuon vierellä kävelevän kirkastetun Vapahtajan kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Jälleen hänen sydämensä ja suunsa täyttää riemulaulu tälle Herralle, joka kulkee nyt hänen vierellään.

Sitten he saapuivat taivaallisen valtaistuimen luo. Siitä loistaa Jumalan kirkkaus ja siitä vuotaa Pyhän Hengen elämän veden virta, joka täyttää pyhien juhlajoukon ja enkelikuoron sydämet ja synnyttävät heissä uuden virren säveliä. Kun Fusayo ja Jeesus saapuvat Isän valtaistuimen eteen, ylistyslaulu lakkaa pieneksi hetkeksi, kun Jeesus nostaa hellästi Fusayon käden koholleen ja lausuu: "Tässä on Fusayo Fukui, hän on minun, hän kuuluu minun seurakuntamorsiameeni." Hän saa nyt istua kanssani valtaistuimelleni. Isä ja enkelikuoro vastaavat Jeesukselle veisaamalla teurastetun Karitsan juhlavirttä. Taivaallinen joulujuhla jatkuu siten, että Jeesus tuo elämän puun hedelmiä ja taivaallista ehtoollisviiniä ja jälleen enkelikuoro toistaa jouluvirtensä: *"Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisille, joita hän rakastaa!"* (1996)

Laske Jumalan armonosoitukset! – Hiroko Hiranon todistus

Haluaisin jakaa teille pienen osan siitä, kuinka syvästi Jumala on osoittanut minulle rakkauttaan ja varjelustaan, miten hän on antanut toivon ja rauhan elämääni.

Puolitoista vuotta vanhana sairastuin lapsihalvaukseen enkä kyennyt kävelemään. Se aiheutti syvää huolta ja vaivaa vanhemmilleni. Ellen olisi elänyt jo silloin Jumalan armon alla, ei olisi ymmärrettävissä, millainen nyt olen.

Ollessani kansakoulun viidennellä luokalla kohtasin Jeesuksen evankelioivan radio-ohjelman kautta kuunnellessani sitä yhdessä isoisäni kanssa. Viikoittain ohjelmia seuratessamme aloin toivoa, että minunkin elämäni voisin muuttua sellaiseksi kuin ohjelmissa esiintyvillä henkilöillä. Aristin ulkona liikkumista ja siksi kesti vielä 11 vuotta, ennen kuin aloin käydä kirkossa ja minut kastettiin. Sinä aikana Herra muokkasi sydäntäni kärsivällisesti ja auttoi minua käytännön elämässä merkillisellä tavalla: Opin kulkemaan polkupyörällä, vaikka kävely ei onnistunut ilman molempien käsien sauvoja. Pääsin omin voimin käymään keskikoulua, lukiota ja vaatealan oppilaitosta. Herra avasi minulle tien työpaikkaan vaateopiston

opettajana. Kaksikymmenvuotiaana kykenin kävelemään ilman keppejä apuvälineiden ansioista. Niin aloin pikku hiljaa liikkumaan vapaammin ulkosalla ja muutuin aktiivisemmaksi.

Hengellinen laulu 604 kehottaa meitä ”laskemaan Jumalan armon osoitukset elämässämme”. Niin tahdon tehdä. Minut kastettiin Nose-joessa. Koska en voinut käyttää joessa apuvälineitä, eräs nuorukainen kantoi minut selässään. Hänestä tuli mieheni. Jos hän olisi mennyt naimisiin terveen naisen kanssa, hän olisi säästynyt halveksunnalta ja vaivalta, mutta hän valitsi vaelluksen kanssani. Nyt olemme olleet naimisissa 30 vuotta. Ilman Herran johdatusta se ei olisi ollut mahdollista.

Muutama vuosi sitten pidimme luokkakokouksen Takarazukan eräässä hotellissa. Muistelimme, miten teimme luokkaretken. Koska en kyennyt kävelemään kuin lyhyitä matkoja, opettajamme ja muut oppilaat tekivät suunnitelman, miten minutkin saatiin matkalle mukaan. Lmminhenkiset entiset luokkakaverini odottivat minua hotellin aulassa. He hämmästyivät kovin, kun tulin paikalle autoa itse ajaen. He iloitsivat kovin nähdessään, mihin nyt kykenin. Itsekään en ollut edes uneksinut voivani joskus ajaa autoa. Kaikki Herran teot ovat suurenmoisia. ”Toiset jalkani” ovat minulle suuri apu.

Haluan kertoa myös tyttärestäni. Hän syntyi terveenä, mutta kolmevuotiaana tapahtui onnettomuus, jossa hän loukkasi päänsä. Sen seurauksena hänelle kehittyi vakava kehitysvamma. Syömisessä, ulostamisessa, kylpemisessä ja kaikessa muussakin hän tarvitsee apua. Hänen tunne-elämänsä on epävakaata ja esiintyy useiden päivien jaksoja, jona hän ei kykene nukkumaan. Hän pitää paperien repimisestä, joten kotimme on aina kuin lumisateen jäljiltä lattiat täynnä paperisilppua.

Meillä on metalliverstas perheyrityksenä. Välittömästi töiden jälkeen kotona odottaa siivousurakka. Silloin tällöin valittelen Herralle: ”Herra miksi on näin? En enää jaksa. Tämä ylittää voimavarani.” Silloin mieleeni nousee laulun 604 toinen säkeistö: ”Kun vaivun Herran antaman ristin alle, laske saamasi Herran armon osoitukset ja huomaat valittelun turhaksi.” Aina kun olen väsynyt, saan apua monilta ystäviltä: He kutsuvat minua syömään. Heidän lämmin ystävällisyytensä on kuin sydämen vitamiinia. He ottavat tyttäreni hoitoonsa antaakseen minun hiukan levähtää ja lähettävät minulle rohkaisevia viestejä. Herra näkee minut kaiken aikaa ja lähettää sopivan avun. Herra kantaa taakkojani yhdessä kanssani.

Tyttäreni kautta olen saanut oppia monia asioita. Herra on opettanut, mitä on palvelu ja kärsivällisyys. Lisäksi hän on osoittanut, että elämän syvä arvo ei perustu siihen, kuinka hyvä pää meillä on tai mihin me pystymme. Olen toki ajoittain huolissani siitä, mitä tapahtuu, kun emme perheenä enää kykene hoitamaan tytärtämme. Silloinkin lohduttavat Herran lupaukset. Tämän maallisen matkan päässä meitä odottaa varma pääsy taivaalliseen päämäärään. Toivo on voimani päivittäisissä ahdistuksissa ja taisteluissa. Se kääntää asenteeni myönteiseen suuntaan. Odotan ilolla sitä päivää, kun saan kohdata Herran kasvoista kasvoihin. Siksi on tärkeää, etten irrota katsettani Jeesuksesta, joka on uskoni alkaja ja täyttäjä, ja suuntaan kulkuni kohti päämäärää.

Raamatussa Jeesus kysyi: *”Mitä tahdot minun tekevän sinulle?”* Olen saanut nähdä, miten lukemattomiin rukouksiin hän on vastannut kuten esimerkiksi pelastamalla vanhempani, veljeni, sisareni ja kaksi lastani. Kiitän Herraa. ”Joka häneen uskoo, ei joudu häpeään." (1. Piet. 2:6) Halleluja! (1988)

Ichiroo Matsumoton ja Kristuksen kohtaaminen

- Ensi kertaa elämässäni törmäsin kristilliseen kirkkoon ekaluokkalaisena, kun aloin käydä läheisen kirkon pyhäkoulussa. Yhä muistan lasten hengelliset laulut ja erityisesti mieleeni on jäänyt kuvakertomus profeetta Joonasta. Mutta kun tyttö, joka oli minut kutsunut pyhäkouluun, muutti muualle, minäkin jäin pois.

- Seuraavan kerran kristinusko tuli vastaani, kun pääsin kristillisen lähetystyön perustamaan lukioon. Viikoittain oli kaksi aamuhartautta ja tunti Raamatun opetusta. Vaikka en henkilökohtaisesti tuolloin katsonut tarvitsevani pelastusta, jatkoin saman ylläpitäjän yliopistoon. Yleissivistäviin opintoihin kuului pakollisena vain yksi opintoviikko kristinuskoa. Koska aamuhartaudet eivät enää olleet pakollisia, hyvin harva opiskelija niihin osallistui.

- Kolmas kohtaaminen tapahtui noin kaksi kolme vuotta siitä, kun siirryin työelämään. Soitan saksofonia ja eräs trumpettia soittava ystäväni kertoi: "Eräässä Nishinomiyan kirkossa on soittokunta. Etkö tulisi siihen mukaan? Muuallahan ei juuri ole tilaisuuksia soittamiseen." Naapuruston valitusten vuoksi en juuri ollut päässyt soittamaan ja se stressasi minua. Siksi aloin käydä tuossa soittokunnassa joka viikko lauantai-iltaisin. Tälläkin kertaa se jäi siihen, kun tämä ystäväni muutti muualle.

- Tältä taustalta aloin lueskella Raamattua ja buddhalaista kirjallisuutta. Minua nimittäin vaivasi kysymys elämän tarkoituksesta, miksi oikein elän. Ajattelin kyllä löytäväni itse vastauksen ilman sitoutumista mihinkään uskontokuntaan. Toisaalta ympäristössäni ei ollut liioin ketään, joka olisi kutsunut minua mukaansa. Vastausta etsintääni ei vain löytynyt ja aika kului.

- Noihin aikoihin kiinnostuin Koreasta. Aloitin kielikurssin ja rupesin vaihtamaan sähköpostiviestejä koreaksi sikäläisten ihmisten kanssa. Matkustin sitten Koreaan tapaamassa heitä ja he vuorostaan vierailivat Japanissa. Oli todella mukavaa saada yöpyä heidän luonaan ja opastella heitä myös Japanissa. Näissä merkeissä tutustuin Park Jong Su nimiseen opettajaan. Olen hänelle paljosta kiitollisuudenvelassa. Kun hän tuli Japaniin keskustelimme politiikkaan, kulttuuriin ja kansallisiin ajattelutapoihin liittyvistä asioista. Avoimen keskustelun kuluessa kristitty Park koki voimakkaasti, että minun suurin tarpeeni oli löytää pelastus. Palatessaan hän pyysi minua käymään luonaan Koreassa.

- Seuraavan kerran tapasin Parkin Koreassa marraskuussa 2000. Kun olimme kierrelleet eri paikkoja ja syöneet hyvin, Park sanoi, että hänen veljensä haluaisi tarjota illallisen luonaan. Kun kotoinen illallinen oli syöty ja astiat korjattu pöydästä, ilmapiiriin syntyi tiettyä jännitystä. Parkin veli otti esiin pienen kirjasen ja sanoi, että itse asiassa hän oli kutsunut minut luokseen, koska halusi kertoa tuon kirjasen sanoman minulle. Kirjanen oli Campus Crusade for Christ järjestön julkaisema "Neljä asiaa pelastuksesta". Sen avulla hän selitti, että Jumala rakastaa minua, että olen tehnyt syntiä ja että vain Kristus voi pelastaa mei-

dät. Neljänneksi hän selitti, että voidaksemme pelastua meidän on otettava Kristus sydämeemme. Samalla hän näytti kirjasessa oleva kuvaa kahdenlaisesta sydämestä. Toista hallitsi minä ja toista Kristus.

- Sillä hetkellä tajusin, että juuri Kristuksen asettuminen sydämeeni oli se, mitä olin pitkään etsinyt. Jäljellä oli vielä yksi vaikea ongelma. "Onko usko todellakin ainoa tie pelastukseen?" Olin siihen mennessä jo lukenut säännöllisesti Raamattua, mutta kykenisinkö todella pohjia myöten uskomaan siihen Jumalan sanana. En nimittäin ollut uskonut, vaikka olin lukenut Raamattua paljonkin. Kysyin siksi Parkin veljeltä: "Eikö ole muuta tietä kuin usko?" Hän vastasi syvän vakaumuksen rintaäänellä: "Vain usko, ei tarvitse tehdä mitään, saa pelkästään uskoa." Silloin päädyin sanomaan: "Minä uskon."

- Parkin veli pyysi minua rukoilemaan osoituksena siitä, että todella uskoin. Selitin, etten tiennyt, mitä minun pitäisi rukoilla. Hän vastasi, ettei ole kysymys musta kuin siitä, että puhuu omin sanoin Jumalalle.

Niin sitten rukoilin: "Jumala. Olen elänyt tähän asti tyhjää elämää pyrkien täyttämään vain omia halujani. Mutta nyt tajuan, että päästäkseni tällaisesta elämästä, minulle ei ole muuta tietä kuin uskoa sinuun. Siksi haluan uskoa. Johda minua niin, että voi koko sydämestäni turvata sinuun."

Kun nyt ajattelen asiaa, korean kielen opiskelu ja korealaisiin kristittyihin tutustuminen oli Pyhän Hengen johdatusta, jotta pääsisin osalliseksi Jumalan opetuksesta. Jouduin kulkemaan kiertotietä, mutta Jumalalla ei ollut muuta tietä minun löytämisekseni. Sydämeni on täynnä kiitosta Jumalan suurten ajatusten ja suunnitelmien edessä. Minulle on suuri ilo saada kertoa tästä. (2000)

Armo saada synnit anteeksi – Yumiko Goton kastetodistus

Siihen asti kun opin tuntemaan Jumalan, toistakymmentä vuotta aikuiseksi varttumisen jälkeenkin ajattelin, että äitini on syy onnettomaan elämääni. Kirosin äitiäni siitä, etten ollut saanut syntyä edes vähän tavallisempaan perheeseen.

Sekä äitini että minä kasvoimme sekavissa perheoloissa ja olemme molemmat käyneet läpi avioeron. Vieläpä avioeron syykin oli meillä molemmilla sama: miehen väkivalta ja uskottomuus. Eräs ystäväni jopa väitti: ”Eikö ole niin, että olet laiminlyönyt esi-isiesi henkien palvonnan? Tätä menoa tyttäresi Hikarikaan ei pääse onnellisiin naimisiin. Olisiko sinun syytä etsiä apua henkienmanaajalta?” Sellaiseen epäilyttävään puuhaan en halunnut lähteä mukaan, mutta sydämeni oli raskas, kun en tuntenut Jumalaa.

Jumala näki minut. Eräänä päivänä jotenkin vain halusin panna pisteen kaoottiselle elämäntavalleni. Vaihdoin

työpaikan. Lopetin vaatteiden kauppaamisen ja ryhdyin kotiapulaiseksi. Ensimmäinen työpaikkani oli eräs kristitty koti.

Jälkeen päin ajatellen näen sen Jumalan johdatuksena. Merkillinen voima johti minua. Minun annettiin työaikana jopa lukea kirjoja. Vaikka en ole tottunut lukemaan, kirkosta lainatut kristityn naiskirjailijan Ayako Miuran teokset veivät minut mukanaan.

Eräänä päivänä törmäsin kirjoja lukiessani Joh. 9:1-3 sanoihin:
Jatkaessaan matkaa Jeesus näki miehen, joka oli ollut sokea syntymästään saakka. Opetuslapset kysyivät: "Rabbi, kuka teki syntiä, hänkö vai hänen vanhempansa, niin että hän syntyi sokeana?" Jeesus vastasi: "Ei hän tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan näin on tapahtunut, että Jumalan teot tulisivat hänessä julki."
Hämmästyin suuresti. Kysymys ei siis ollut asianomaisen synnistä eikä vanhempienkaan synnistä vaan siitä, että Jumalan armo ilmestyisi hänen osakseen. Ilmaisu ”Jumalan teot” iskivät minuun murskaavalla voimalla. Kerta heitolla vapauduin karman lain siteestä.

Sydämeni valaisi taivaallinen säde. Tajusin, että Jumala on todellakin olemassa ja on luonut katseensa minuun. Jopa se tapa, jolla olin ollut sidottu äitiini, oli Jumalan johdatusta. Asiat, jotka olivat siihen asti merkinneet minulle onnetonta elämää, olivatkin koettelemuksia, jotka oli tarkoitettu vahvistamaan minua. En olekaan elämästä poispudonnut, vaan Jumalan rakkauden kohde. Kun sen tajusin, sain varmuuden lähteä kulkemaan tämän päivän kastetta kohti.

Tästä lähtien saan kulkea yhtä matkaa Jumalan kanssa. Ainoana lapsena olin aina kaivannut rakkautta, nyt saan osakseni todellista rakkautta Herralta. Minun ei tarvitse enää näytellä olevani vahva. En koe nyt erityisen voimakkaasti sitäkään painetta, mikä liittyy kahden lapsen yksinhuoltajuuteen. Sillä tiedän kenen puoleen voin kääntyä saadakseni neuvoja. Ulkoisesti olen kyllä yhä köyhä, mutta sydämeltäni olen valtavan omaisuuden omistavan Isän tytär. Saan Jumalalta omakseni hänen suurta rikkauttaan.

Menneisyydessä heittäydyin toivottomana kaikkinaisiin synteihin. Olen kuin Missio Barabbaksen (uskoon tulleiden entisten järjestäytyneen rikollisuuden jäsenten evankelioimisjärjestön) naisversio. Olen saanut parannuksessa kääntää selkäni entiselle elämälleni. Haluan tästedes viettää elämää, jossa näkyy Jumalan minulle antama arvon. Haluan myös edes hiukan kertoa Jumalan rakkaudesta niille, joiden kanssa vietin holtitonta elämää. (2001)

Katsuyuki Yoshimoton tie Herran luo

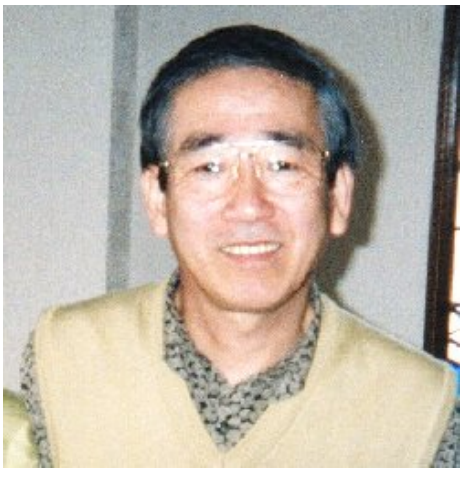

Turhuuksien turhuus, sanoi Saarnaaja, turhuuksien turhuus, kaikki on turhuutta! Mitä hyötyä ihmiselle on kaikesta vaivannäöstään, jolla hän vaivaa itseään auringon alla? (Saarn. 1:2,3)

Kun silmäni osuivat näihin Saarnaajan kirjan sanoihin, silmistäni alkoi valua kyyneliä valtoimenaan. Sanat kertovat, miten olin elänyt maailmassa ja yrittänyt juoda elämän vettä tyhjyyden kaivosta. Merkillisellä tavalla jouluna 2000 minut johdettiin Aon luterilaiseen kirkkoon.

Nyt saan kiittää koko sydämestäni Herraa siitä, miten Jeesuksessa Kristuksessa sain syntini anteeksi ja osallisuuden ikuiseen elämään. Kerron runsaan vuoden ajalta kokemuksiani, jotka johtivat minut pelastukseen.

Elin lukemattomien syntien sitomana tajuamatta sitä itsekään. Niitä olivat muun muassa piittaamattomuus, epätoivo, harhakuvitelmat, nihilismi, itsekkäiden halujen tyydyttäminen, itsenhalveksunta, itsevanhurskaus, pelkuruus, ylpeys, kovasydämisyys, julmuus, ulkokultaisuus, itsekorotus, ärtyneisyys, katkeruus, laiskuus, halveksunta, petos, turhan kunnian pyyntö, itsekidutus jne. Sellainen olin.

Minulla on kaksi jo aikuiseksi varttunutta lasta. He merkitsivät minulle elämän sisällystä ja iloa. Yritin kasvattaa heitä parhaani mukaan hyvään ajatteluun ja elämään. Sitä mukaan kuin he kasvoivat, he siirtyivät vanhempien vaikutuksen ulkopuolelle. Lopulta päädyin vain hiljaa seuraamaan heidän elämänsä suuntaa. Samalla muistin syvyyksistä alkoi nousta esiin kasvatustapoihini liittyvää katumusta ja surua. Sisimmästäni nousu rukouksen kaltainen huokaus, jossa jouduin jättämään heidän tulevaisuutena jonkin yliluonnollisen voiman haltuun. Samalla myös tyhjyyden tunne alkoi jäytää sisintäni. Koin joutuneeni umpikujaan. Alkoi tuntua siltä kuin joku olisi haastamassa minua.

Niissä tunnoissa viime vuoden huhtikuussa poikani, joka oli lukioikäisenä aiheuttanut jonkin verran huolta meille vanhemmille, ilmoitti yllättäen, että hän aikoo ottaa kasteen. Pian sen jälkeen hänet kastettiin emmekä me vanhemmat olleet paikalla sitä todistamassa. Kumma kyllä pian sen jälkeen minulle tapahtui yksi toisensa jälkeen asioita, jotka ajoivat minut arvioimaan siihenastista elämääni ja katumaan edesottamuksiani.

Ensiksi elokuussa tyttäremme ja meidän vanhempien ajatukset joutuivat ensi kertaa törmäyskurssille, joka aiheutti voimakkaan tunnemyrskyn. Olimme murheissamme, kun ajatuksemme eivät saavuttaneet tytärtämme ja aloimme epäillä kasvatusmenetelmiämme. Tilanne vei siihen, että joksikin aikaa me puolisotkaan emme kyenneet puhumaan toisillemme.

Huoli ja osaltaan vaihdevuosivaivat aiheuttivat sen, että syyskuussa vaimoni romahti ja vietiin ambulanssilla sairaalaan. Onneksi tilanne ei ollut vakava, vaan hän pääsi seuraavana päivänä kotiin. Kun kuitenkin epäiltiin ongelmia aivoissa, hänelle suoritettiin aivojen verisuonten tutkimus. Myöhemmin hän kertoi, että hän oli valmistautunut jo kuolemaan. Minuakin useampaan otteeseen huolestutti sama mahdollisuus. Sen jälkeenkin hänellä oli useita kohtauksia, joissa hänet vietiin Kasain kaupungissa sijaitsevasta työpaikalta Nishiwakin kaupunginsairaalaan. Joka kerta tutkimukset osoittivat kuitenkin, ettei ollut aihetta huoleen.

Noiden asioiden jatkuessa lokakuussa halusin hiukan kohottaa masentunutta mielialaamme ja ostin mielenjohteesta Mersun omatunto hiukan kolkuttaen, vaikka meillä ei olisi ollut siihen varaa. Kun auto tuli, pienen hetken koin vähäistä innostusta, mutta mihinkään emme sen suuren koon vuoksi kuitenkaan voineet helposti mennä ja niin se jäi lähes tarpeettomana seisomaan. Sellaisen hankkiminen, mitä tässä maailmassa pidetään hienona ja arvokkaana, synnytti minussa yhä syvemmän tunnon typeryydestä ja turhuudesta.

Meille läheinen vaimoni serkku oli rakentanut uuden talon samoihin aikoihin kuin mekin omamme. Marraskuussa sen toinen kerros paloi, kun heidän pieni lapsenlapsensa oli tullut

kylään ja leikkinyt tulitikuilla. Onneksi kukaan ei tulipalossa loukkaantunut. Perheen syvä suru ei jättänyt meitäkään kylmiksi.

Joulukuussa vaimoni serkku ilmaisi iloinsa vaimoni voinnin paranemisesta. Pian uudenvuoden jälkeen hänen oma vaimonsa kävi varmuuden vuoksi tutkimuksissa, koska hän oli loppuvuodesta ollut hiukan huonovointinen. Hänen aivoistaan löytyi pöytätennispallon kokoinen kasvain. Hän joutui heti sairaalaan ja alle viikossa hänelle suoritettiin kaksi suurta leikkausta. Toinen kesti 34 ja toinen 10 tuntia. Jonkin aikaa hän häilyi elämän ja kuoleman välimaastossa, mutta toipui kuin ihmeen kautta. Noiden tapahtumien keskellä koin syvästi, miten minulla ei ollut mitään lohdutuksen sanaa kerrottavanani hänelle, hänen miehelleen ja lapsilleen, jotka olivat huolen ja masennuksen vallassa. Tuon kaiken keskellä koin voimakkaasti, miten tänään rauhaisa elämä voi huomenna yhdessä hetkessä vaihtua epätoivoksi ja kauhuksi.

Minun serkkuni puolestaan alkoi viime syksyn alussa kärsiä puhumisvaikeudesta. Hänet tutkittiin ja häneltäkin löytyi aivokasvain, joka oli jo niin levinnyt, ettei leikkausta voinut suorittaa. Hän joutui sairaalaan odottamaan vain kuolemaansa. Hän oli joutunut tyttärensä hylkäämäksi eikä tämä tullut edes katsomaan häntä sairaalaan. Lastenlapsiaankaan hän ei ollut koskaan tavannut. Syvässä yksinäisyydessä hän kuoli pian uudenvuoden jälkeen. Osallistuin hautajaisiin, mutta enemmän kuin asianomaisen kuolema minua murehdutti surujuhla, joista puuttui täydellisesti rakkaus.

Maaliskuisena aamuna isäni, joka oli viime vuoden kesällä sairastunut vakavasti keuhkokuumeeseen mutta toipunut siitä, sai aivohalvauksen ja vietiin ambulanssilla sairaalaan. Perheen lämpimän hoidon tuella hän osoitti hiukan toipumisen merkkejä kirsikan kukkien aikana, mutta toukokuussa puiden tullessa lehtiin hän menehtyi. Perheessäni isäni oli parhaiten ymmärtänyt ja seurannut minun elämääni. Hänen poismenonsa pani minut mietiskelemään entistäkin syvemmin kuolemaa ja sen vastakohtana elämää. Maaliskuun 8. päivänä, jona isäni sai infarktin, alkoi minun ja vaimoni kasteopetus.

Poikani kasteesta lähtien ympärilläni tapahtui siis toistuvasti asioita, jotka paljastivat minun syntini ja johtivat minua tekemään parannuksen. Lokakuun 7. päivänä sain vaimoni kanssa päästä osalliseksi kasteen armosta molempien lasteni siunatessa sitä läsnäolollaan. Jeesuksen Kristuksen ristin kuoleman sovitustyön ja ylösnousemuksen tähden saimme syntimme anteeksi ja osallisuuden iankaikkiseen elämään. Saamme vaeltaa evankeliumin varassa. Tyttäremme on myös etsijä, joka saa lähitulevaisuudessa kasteen. Näin saamme koko perhe vaeltaa yhdessä Kristuksen kanssa, elää uskossa ja toivossa.

Lopuksi haluan ylistää Isän Jumalan nimeä siitä, että hän johdatti minut pelastukseen. (11.11.2001)

Etsin Jumalan rakkautta – Hiromi Yoshimoton kastetodistus (edellisen vaimo)

Avioiduin mieheni kanssa ja saimme perheen. Olemme toisiamme tukien saapuneet tähän päivään. Nyt kaksi lastammekin on kasvanut aikuisiksi. Vaikka meillä ei ole ollut suurempia vaikeuksia ja sikäli elämä on ollut onnellista, silti olen tuntenut tyhjyyttä eikä sydämeni ole löytänyt tyydytystä. On kuin olisin elänyt unohtanut jotain tärkeää. Elämällä pitäisi olla jokin

suurempi merkitys. Tulimme Aon kirkkoon siinä toivossa, että Kristus kykenisi täyttämään sydämemme tyhjän aukon.

Kun ensi kerran astuimme kirkon eteisestä sisään ja näimme kirkon etuosan ristin, koin jotain raskasta, tiukkaa, surullista, mitä on vaikea pukea sanoiksi. Aistin ristiltä minuun kohdistuvan voimakkaan viestin, joka liittyi Jumalaan. Ajattelin, että ehkä sellainen vaativuus oli minulle tarpeen, jotta eläisin itseäni kurissa pitäen. Merkillinen tunne valtasi mieleni.

Siitä lähtien seurasin hiukan peloissani miestäni, kun osallistuimme jumalanpalveluksiin, rukouspiiriin ja kastekouluun. Aluksi olin kompastua raamatullisiin ilmaisuihin, joihin en ollut tottunut. Virsien aikana kyyneleeni vuosivat ja askel askeleelta aloin ymmärtää ristin merkitystä. Sitten minua alkoi vaivata alemmuuden tunne, koska pelkurina minulla ei ollut selkeää käsitystä itsestäni. Aloin nähdä, miten yritin puolustaa omaa pelkuruuttani ja lohduttautua vääristyneesti. Käänsin selkäni Jumalalle käpertymällä ja kyyristymällä itseeni. Kun sydämeni pohjiin kätketyt syntini, unohdetut syntini, sivuun työnnetyt synnit ja ne synnit, joita en tahtonut myöntää, alkoivat tulla esiin, tuntui tuskalliselta, suretti ja vaivuin itsesääliin. Mutta Raamattu antoikin minunlaiselleni lohdutusta, rohkaisua ja rohkeutta.

Koen iloa, että saan tästä lähtien vaeltaa Jumalan kanssa, joka antaa minulle elämän. Kiittäen ja rukoillen saan käyttää saamiani lahjoja niin kotona kuin työpaikallani ja seurakunnassa. Rukoilen, että Herra johdattaisi minua niin, että viettäisin horjumatonta uskonelämää.

Haluan kiittää seurakunnan kaikkia jäseniä, jotka ovat rukoilleet kasteeni puolesta. Tänään tässä saan päästä osalliseksi kasteesta, jossa saan Jumalan armon osakseni. Lopuksi haluan kiittää Herraa Jeesusta, joka ristillä kärsi minun syntieni tähden ja on rakkaudella johdattanut minut tähän päivään. Taivaallinen Isä Jumala, kun uudestisynnytät minut tänään, ota minut käyttöösi käsinäsi ja jalkoinasi. Rukoilen tätä kiitollisena. Aamen. (2001)

Pimeydestä Herran valoon – entisen ennustajan kastetodistus

Kansakoululaisena osallistuin lastenkokouksiin, joita Hiroshi Takahashi piti kodissaan. Eräänä jouluna kävin kerran myöskin kirkossa. Myöhemmin etäännyin kirkosta erinäisistä syistä. Lukiolaisena kiinnostuin ennustelusta.

Tavoitteeni oli olla parempi kuin muut. Asiaa nyt ajatellessani elämäntapani oli hyvin itsekeskeistä. Sotkeuduin yhä syvemmälle ennustelun maailmaan. Päätin kaikki asiat ennustusten perusteella. Mikään muu ei herättänyt mielenkiintoani. Yliopistosta valmistuttuani valitsin työpaikan ennustuksen perusteella. Päädyin firmaan, jossa vallitsi voimakaan uskonnollinen ilmapiiri. Joka aamu töiden alussa rukoiltiin sen uskonnon jumalia ja sama toistui töiden päätyttyä.

Muutamia vuosia myöhemmin sairastuin vakavasti. Rukoukset eivät parantaneet minua. Lopulta 31 vuoden iässä minut erotettiin työpaikaltani. Sen jälkeen elätin itseäni omistautumalla kokotoimiseksi ennustajaksi. Pääsin tämän ammatin harjoittajien joukossa varsin korkeaan asemaan. Mutta mitä enemmän jaoin ennustuksia ihmisille, sitä enemmän väsyin. Lopulta 33:n iässä en kyennyt enää siihen ja jouduin vuoteen omaksi.

Nuoruudesta asti olin etsinyt vastausta *shinto*-temppeleistä, buddhalaisuudesta ja useista uususkonnoista, mutta mistään en saanut apua pikemminkin väsymykseni vain yltyi, sekä fyysinen että psyykeen kuntoni vain paheni. Silloin mieleeni nousi ajatus, että ehkä lapsena käymäni kirkon Jumala olisi se, jolta voisin saada jonkinlaista voimaa. Siksi kesäkuussa tulin jumalanpalvelukseen.

Virrenveisuu ja saarnat vaikuttivat minuun virkistävästi. Aloin osallistua aktiivisesti jumalanpalveluksien lisäksi myös rukouspiiriin ja vammaistyön tukipiiriin. Kerran sitten pastori Ueda kertoi, että Raamattu kieltää ennustelun. Se oli minulle melkoinen shokki. Kristukseen uskominenhan merkitsisi minulle siihenastisen elinkeinoni menettämistä. Ajattelin tosissani lopettaa kirkossa käynnin, mutta en kyennyt tekemään niin, koska sain siitä uutta voimaa.

Elokuun 25. päivänä pastori Kubo tuli kirkkoon. Keskustelin hänen kanssaan ja hän rukoili puolestani. Vähän myöhemmin pastori Kuba ehdotti pastori Uedan välityksellä, että menisimme yhdessä Inagawassa asuvan pastori Sekigan luo, koska tällä oli parantamisen armolahja. Niin sitten vierailimme kolmisin hänen luonaan. Minun puolestani rukoiltiin, että Saatanan antama ennustuksen henki poistuisi minusta ja että paranisin.

Aluksi rukous ei vaikuttanut mitään. Silloin pastori Sekiga kysyi minulta: ”Uskotko sinä Jeesukseen?” Saadakseen apua asianomaisen tulee usko ja pyytää apua Jeesukselta. Mutta minulla ei silloin vielä ollut uskoa. Kun kerroin sen pastorille, hän alkoi innokkaasti puhua minulle Jeesuksesta auttaakseen minua uskomaan ja pääsemään osalliseksi pelastuksesta. Mutta vaikka kuinka hän selitti, en ymmärtänyt Jeesusta ja pelastusta.

Pastori arvioi tilanteeni uudelleen ja sanoi: ”Saatana estää häntä uskomasta. Puheet eivät tässä nyt riitä. Meidän on rukoiltava.” Niin pastorit Sekiga, Kubo ja Ueda kävivät rukoustaisteluun. Sen aikana jostain sydämeni syvyydestä nousi ääni: ”Älä usko Jeesukseen!”

Kun rukous päättyi, yhtäkkiä suuni alkoi kuin itsestään lausua: ”Jeesus Kristus on todellinen Jumala.” Se oli merkillinen kokemus, jota en kykene selittämään. Sillä hetkellä tajusin täysin kirkkaasti ja koko sydämestäni, että Jeesus on tosi Jumala.

Kun tunnustin asian pastoreille, he iloitsivat suureen ääneen. Koko huone kaikui ”Halleluja, halleluja” sanoista.

Sen jälkeen menin pastori Kubon kirkkoon. Ristin edessä tunnustin syntini ja lausuin uskontunnustuksen. Sanomattakin on selvä, että sinä päivänä tein myös päätöksen ottaa vastaan kaste. Olen saanut käsittää yhä syvemmin, miten suurenmoinen Jeesus on. Olen todella kiitollinen, että saan tänään ottaa vastaan kasteen. (2002)

Jättäytyminen Herran käsiin – Kiyoko Miyazakin paluu seurakuntaan

Olen kiitollinen, että saa todistaa pitkästä ja monella tavalla häpeää tuottavasta uskontiestäni, jolla olen kompastellut, kaatunut ja taas ryöminyt pystyy.

Jo 20 vuotta sitten isäni kuolema sai minut pyytämään kastetta. Hän sai 84 vuoden iässä aivoverenvuodon ja joutui kohtaamaan kuolemansa täysin valmistautumatta. Hän ei tehnyt mitään taistellakseen kuolemaa vastaan, vaan oli syvän hämmennyksen ja paniikin vallassa. Sen näkeminen oli minulle iso shokki. Ajattelin silloin, että vaikka ihminen ei voi valita, millaisen kuoleman kohtaa, hän voisi kuitenkin hiljaa sydämessään hyväksyä sen ja valmistautua siihen.

41 -vuotiaana minäkin sairastuin ja jouduin leikkaukseen ja ymmärrettävästi kuolema pelotti ja aiheutti levottomuutta. Ajattelin, että usko kuoleman jälkeiseen iankaikkiseen elämään auttaisi ylittämään pelon ja ahdistuksen, niin että voisin kuolemaan käydessäni kiittää ympärillä olevia ihmisiä samoin kuin tietysti Jumalaa. Aloin tutkia Raamattua nimenomaan opiskellakseni, miten tulee kuolla, mutta huomasinkin oppivani sitä, miten tulee elää.

Kotimme naapurissa asui norjalaisia lähetystyöntekijöitä, jotka vaihtuivat kautensa päätyttyä aina uuteen tulijaan. He asuivat pappilassa meitä vastapäätä ja saimme ystävystyä heidän kanssaan.

Aloin käydä raamattupiirissä, jossa opetus aloitettiin synnintunnosta. Pian arvomaailmani heitti kuperkeikkaa. Raamatun vertaukset, yksinkertaiset kertomukset, ovat suuremoisia. Niitä on helppo ymmärtää ja ne vievät mukanaan. Tuhlaaja poika vertauksen isä kertoo Jumalasta samoin kuin viinitarhan omistajakin. Sitten mietin, keneen henkilöistä minä samaistun. Raamattua lukiessa tein aina uusia löytöjä. Aloin askel askeleelta ymmärtää ihmisten ja omaa pimeyttäni.

Sitten minut kastettiin ja sain kokea syvää rauhaa, niin kuin 2. Kor. 12:9 sanoo: *”Minun armossani on sinulle kylliksi.”*

Niin vierähti kolme vuotta. Koska seurakuntamme oli pieni, minut valittiin pian seurakuntaneuvostoon, mutta ei ole sen tukalampaa asemaa kuin olla heikkouskoinen neuvoston jäsen. En kyennyt pitämään kodin ja seurakuntaneuvoston vastuita tasapainossa, elämä oli jatkuvaa taistelua. Oli aina kovan työn takana, että selvisin jumalanpalveluksiin, kun minut oli valittu myös kouluneuvostoon, alueen lapsitoimikuntaan, ja naisten toimikuntaan. Miten seurakuntaelämä olisikaan mukavaa, jos kykenisin pitämään Jumalan asiaa kaikkein ensimmäisinä. Kun toivoin ensi vuona pääseväni pois seurakuntaneuvostosta, vastaan tuli sääntö: ”Seurakuntaneuvoston jäsenmäärä määräytyy seurakunnan koon ja tarpeiden mukaisesti.” Niin minut valittiin uudestaan, kun määrää lisättiin. Seurakunnassa palvelu nousee Raamatun sanasta ja sen soveltamisesta omaan elämäänsä. Mutta palvelu muodostui minulle taakaksi. Se taas johtui siitä, etten ollut luovuttanut elämäni hallintavaltaa Jumalalle. Suhteeni Jumalan kanssa ei ollut kunnossa enkä päässyt yhtään kasvamaan uskossani.

Sen seurauksena, että en palvellut ilolla vaan velvollisuudesta, eräässä myyjäisten palautekeskustelussa loukkaannuin ja loukkasin muita. On tuskallisempaa olla loukkaaja kuin loukattu, koska loukkaaja ei saa lohdutusta Jumalalta, joka on kuitenkin hänen ensimmäinen turvapaikkansa. Niin kauan kuin väittää olevansa oikeassa, ei pääse osalliseksi sovinnosta Jumalan kanssa. Ne synnit, jotka tietää tehneensä, aiheuttavat enemmän murhetta kuin ne, joita ei itse huomaa. Siksi ajattelin, että oli parasta puhua ongelmista.

Ihmissuhteet ovat vaikeita. Mielipiteilläni loukkasin minua paljon palavamman ja hengellisemmän kristityn sydäntä. Olin kaiken lisäksi hyvin itsekeskeinen ja ajattelin vahvasti, etten olisi sopiva edes seurakunnan jäsenyyteen puhumattakaan seurakuntaneuvostosta. Se oli Saatanan työtä, mutta en halunnut tunnustaa sitä. Minun olisi pitänyt jättää asia Jumalalle, mutta sen tekeminen oli minulle vaikeaa osaksi siksi, että ymmärrykseni oli puutteeni.

Matteuksen 13:24-30:ssa on vertaus vehnästä ja valhevehnästä. Ajattelin olevani seurakuntani valhevehnää. Ikäviä asioita kasaantui. Silloin Shikokulla asuvan mieheni isä sairastui paksusuolen syöpään. Lääkärit eivät antaneet hänelle puolta vuotta pidempää elinaikaa. Jouduin käymään häntä hoitamassa toistavasti Shikokulla ja seurakuntaelämä kävi mahdottomaksi.

Kun me mieheni kanssa olimme sairastelleet, mieheni vanhemmat olivat tulleet Shikokulta hoitamaan lapsiamme ja huolehtimaan meistä monella tavalla. Ajattelin siksi, että nyt on minun velvollisuuteni maksaa kiitollisuuden velkaa hoitamalla appeani. Sen seurauksena kirkossa käynti jäi. Silti luin Raamattua aina, kun siihen vain sain tilaisuuden. Raamattu on Jumalan sana, vaikkei aluksi ymmärtäisikään sitä. Toistuvasti lukemalla se alkaa merkillisesti avautua. Tuona Shikokun jaksona Raamattu oli tukeni.

Mieheni isä eli kaikkiaan 8 kuukautta, pari kuukautta pitempään kuin lääkärit arvelivat. Koko sen ajan yritin hoitaa häntä parhaani mukaan. Ympäristön ihmiset kehuivat, miten hyvä miniä olin huolehtiessani hänestä. He rohkaisunsa auttoi minua. Hautajaisten loputtua ennen kuin ehdin edes huokaista, mieheni vaimon pitkäaikainen sairaus paheni eikä hän kyennyt enää kävelemään. Näin jatkui oloni Shikokulla vuorostaan hänen hoitamisessaan. Olin opettelemassa lähes ammattilaiseksi.

Anoppini sairastelua viereltä kaiken aikaa seuratessani näin, miten vanhuus on kaikkein vaikein elämän vaihe. Silloin meidän on luovuttava kaikesta sellaisesta, mitä pidämme arvokkaana. On tuskallista antaa pois sellaisia asioita, jotka kuvittelimme omistavamme kuten terveys, muisti ja kyky kävellä.

Kun asuimme eri paikkakunnalla kuin mieheni vanhemmat, ajattelimme, että anoppi – miniä suhde ei sujuisi kunnolla. Itsekkyydessämme pidämme omaa kotiamme linnanamme, koska niin on helpointa. Kun sitten anoppini kunto koheni palasin omaan kotiini, josta käsin kävin ajoittain hoitamassa häntä Shikokulla.

Ihmisen arvostaminen merkitsee sitä, että kykenee hyväksymään hänet heikkouksineen ja puutteineen. Siksi pyrin keskinäiseen anteeksiantoon, kun anoppini elinpäivätkin olivat jo vähenemässä.

Nyt tulee jatkuneeksi seitsemän vuotta tällaista elämää, mutta olen alkanut valittaa, että en enää jaksa. Kun sisimpäsi kertoo, etten jaksa enää, niin kohta suustani tulee huomaamat-

tani sama sanoina. Ruokaa tehdessäkin, nukkuessakin, sanat nousevat toistuvasti kielelleni. Miten syntinen olenkaan ja kaiken lisäksi anoppini joutui kuulemaan kaiken sen.

Miksi minulta puuttuu rakkautta, vaikka voin itsekin joutua vuoteen omaksi? Sairaan hoitohan ei ole mitään verrattuna Jeesuksen kärsimykseen ristillä. Sitä paitsi monethan hoitavat sairaita työkseenkin. Siksi sydämeni asenne alkoi inhottaa minua ja aloin rukoilla: ”Jumala, vapauta minut tästä inhottavasta sydämestäni.” Olen kiitollinen siitä, että vaikka en enää käynytkään kirkossa, sydämessäni oli halu rukoilla. Rakkaus tulee Jumalalta, kun käymme hänen eteensä. Vasta saatuamme Herralta rakkautta, voimme osoittaa sitä lähimmäisillemme.

Tätä nykyä tajuan kuinka tärkeä jumalanpalvelus ja ehtoollinen ovat. Minusta itsestäni kun ei löydy rakkauden varastoa. Niin itsekäs kun olen, en jaksa omassa voimassani jatkaa sairaan hoitoa vuosikausia. Tähän asti hoitoni tuntui yritykseltä sietää hoidettavaani. Se oli kaukana kärsivällisestä etuoikeudesta saada hoitaa kärsivää, mitä Jeesus edellyttää sanoessaan: *”Kaiken minkä teitte yhdelle näistä pienimmistä, teitte minulle.”(Matt. 25:40)*

Eräässä kirjassa luki näin: ”Kestävyys on sitä, että räjähtämäisillään oleva kärsivällisyys ei räjähdä.” Eräästä sanakirjasta yritin selvittää, mitä eroa on kestävyydellä ja kärsivällisyydellä, mutta en saanut mitään selvää. Mutta Raamatun sanakirjassa luki: ”Kärsivällisyys nousee uskosta, elämme kärsivällisyyden aikakautta Jeesuksen Kristuksen toiseen tuloon asti.”

Niin palasin kirkkoon jumalanpalveluksiin, jotta Jumala voisi parantaa kauheasti kieroutuneen sydämeni. Haluan oppia seurakunnassa kärsivällisyyttä ja Jumalan rakkautta vastaanottaen panna sen käytäntöön hoitaessani sairasta.

Vaikka ajattelin pitkään olevani valhevehnää, palattuani seurakunnan yhteyteen Jumala on lempeästi alkanut opettaa minulle, mitä on hänen käsiinsä antautuminen ja asioiden jättäminen hänelle. ”Ihminen ei voi tehdä erotusta vehnän ja valhevehnän välillä.” Vain Jumala näkee ihmissydämeen. Saamme jättäytyä hänen käsiinsä.

Tähän asti Jumala on monien veljien, sisarten ja pastorien kautta tehnyt työtä minussa ja kutsunut minua, vaikka olen näin syntinen ja epäuskoinen ihminen. Kun avasin seurakunnan kotisivuston, silmiini osui monien rakkaiden ihmisten nimet. Sydämessäni nousu halu päästä jälleen noiden kärsivällisesti Jumalan valtakunnan työtä tekevien yhteyteen. Seitsemän vuoden jälkeen minä, joka pidin itseäni seurakuntaan sopimattomana, saan tulla siihen sopivana takaisin. Ihailen, miten muut ovat saaneet kasvaa uskossaan poissa ollessani. Saan jälleen laulaa rakasta ylistysvirttä: ”En vaihda mitään Kristukseen, en tämän maailman aarteita ja rikkautta tähän Henkilöön, joka kuoli minun puolestani. Jääköön maailman huvit ja kunnia!” Virret puhdistavat sydämeni ja saan koko sydämestäni lisästä niihin aameneni.

Tämän vuoden toukokuussa mieheni äiti sai entisten sairauksiensa lisäksi vielä vatsasyövän. Kuultuaan siitä hänen omat tyttärensäkin ovat tulleet hoitoapuun ja saamme tehdä sitä nyt vuorotellen. Se helpottaa minua suuresti. Onko Jumala järjestänyt tällä tavalla minulle ”pääsyn ulos” niin kuin 1. Kor. 10:13 sanoo: *”Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus. Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan enempää kuin kestätte, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.”*

Katsellessani anoppia tajuan, että elämä ei ole pelkkiä mukavia asioita. Paljon siinä on kärsimystä. Vain Raamattu avaa meille maailman, jossa kärsimyksen keskellä löytyy ilo. Seurakuntayhteys vapauttaa meidät yksinäisyydestä ja yhteyden puutteesta. Pyhä Henki vaikuttaa seurakunnassa ja saamme antautua hänen hallintaansa.

Kun elin aikani omalla laillani erossa seurakuntayhteydestä, haluan lopuksi avata parannukseen liittyvän raamatunkohdan. Tuomarien kirjan 10. luvun jakeet 6-16. Luen kuitenkin vain jakeet 10 ja 15. ”Me” sana lauseissa kuvaa minua itseäni:
”Niin israelilaiset huusivat Herraa avukseen ja sanoivat: ’Me olemme tehneet syntiä sinua vastaan, sillä me olemme hylänneet oman Jumalamme ja palvelleet baaleja.’ ... Israelilaiset sanoivat Herralle: ’Me olemme tehneet syntiä. Tee sinä meille aivan niin kuin hyväksi näet, kunhan vain tänä päivänä vapautat meidät’."

Sydämestäni kiitän Herraa, joka antoi levon ja lohdutuksen minulle hoidosta väsyneelle, mursi kovan sydämeni ja opetti minua uskomaan asiani hänelle. Tänään minun suurena tukenani on tämä terve seurakunta. Sulkeudun heikkona edelleen esirukouksiinne. (2003)

Todistus uuden vuoden alkaessa – Tsuyomi Ihara

Rouva Tsuyomi Ihara antoi uudenvuoden jumalanpalveluksessa seuraavan todistuksen:
"Viime vuonna aivan yllättäen sain ilmoituksen, että sairastan rintasyöpää. Se oli minulle todellinen shokki, sillä koin itseni täysin terveeksi eikä minulla ollut mitään havaittavia oireita. Ajatukset pyörivät oman itseni ympärillä enkä kyennyt ajattelemaan asioita rauhallisesti.

Kaksi viikkoa ennen leikkausta tajusin, että murehtimisella en saisi mitään aikaan, joten minulle jäi ainoaksi mahdollisuudeksi kääntyä sen Jumalan puoleen, joka voi kääntää pahan hyväksi. Avasin Raamatun ja sain sanan Efesolaiskirjeestä,osan Paavalin rukouksesta:
'Anomukseni on, että Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen valaisten teidän sydämenne silmät käsittämään, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään, ja miten mittaamaton on hänen voimansa, joka vaikuttaa meissä uskovissa. ' (1:17-19).

Päättelin, että minun tulisi rukoilla vedoten Raamatun lupauksiin. Luin Psalmista 41 jakeet 3-5:
'Herra varjelee häntä ja pitää hänet hengissä. Maassa ylistetään hänen onneaan, etkä sinä anna häntä alttiiksi hänen vihollistensa raivolle. Herra tukee häntä sairaana ollessa. Hänen tautivuoteensa sinä kokonaan muutat. Minä sanoin: - Herra, ole minulle armollinen, tee minut terveeksi, sillä minä olen tehnyt syntiä sinua vastaan. '

Minulle selvisi myös, että seurakuntamme jäsenet ja minulle jopa täysin tuntemattomat ihmiset rukoilivat puolestani. Sydämeni täytti kiitollisuus niin, että kyyneleet valuivat silmistäni.

Jumala kuuli rukoukset. Hän palautti minulle alkuperäisen terveyteni. Sydämeni täytti suuri kiitollisuus, kun voin jälleen liikuttaa kehoani täysin esteettä. Samalla mieleeni nousi Herran sana Heprealaiskirjeestä, joka muistuttaa uskossa rukoilemisen siunauksesta: *'Ilman uskoa on mahdotonta olla otollinen. Hänen luokseen tulevan täytyy uskoa, että Jumala on, ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät. ' (11:6)*

Herra muisti minut, hän ei ole hyljännyt minua. Siksi ei minun tarvitse jäädä sairauden pelkoon vaan saan jättää itseni Jumalan hyviin käsiin. Hän vaikuttaa kaiken parhaaksi elämässäni. Herra antaa minulle huomisenkin. Olen kiitollisena toistanut lukemattomia kertoja Psalmin 103 jakeen 2 ja 3 sanoja:
'Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unohda, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sairautesi. '
Kulunut puoli vuotta on opettanut minulle kiitollisuutta sairauden kautta. Haluan vaeltaa tänä vuonna Herran tiellä lähtien rukouksesta liikkeelle, rukousten kantamana ja rukoillen hänen johdatustaan. " (2004)

Eiko Satoon todistus pelastuksesta

Jumala käytti sisäistä ahdistustani kutsuessaan minut ensi kertaa elämässäni kristillisen kirkkoon 19.9.1991. Etsin tietä kirkolle aiemmin käsiini saamani joulujumalanpalveluksen ilmoituksen osoitteen perusteella. Sydämeni täytti huuto: "Auta minua, tee jotain hyväkseni". Kun kuulin seurakunnan pastorilta, että Jeesus pelastaa, mieleni hieman rauhoittui.

Minut ajoi etsimään pelastusta seuraavanlainen elämäntilanne. Tuolloin lukion ensimmäisellä luokalla ollut poikani kieltäytyi menemästä kouluun, kun toinen lukukausi oli alkamassa. Siihen asti hän ei ollut osoittanut mitään oireita koulupelosta, joten hämmästyin ja rupesin murehtimaan hänen tulevaisuuden mahdollisuuksiaan. Kuvittelin ihan tosissani, ettei pojallani olisi mitään tulevaisuutta, ellei hän valmistuisi yliopistosta.

Huolissani kyselin apua sukulaisilta ja viranomaisilta, mutta koska lukio ei kuulu oppivelvollisuuden piiriin, kukaan ei ollut valmis auttamaan saadakseni pojan takaisin kouluun. Pikemminkin koin, että meitä vanhempia syyllistettiin asiassa.

Juuri silloin sanomalehden välistä löytyi ilmoitus, jossa luvattiin 15 euron hinnasta ratkaisua ahdistaviin ongelmiin. Eihän tällaisia ongelmia voi rahalla ratkaista, mutta silloin etsin niin kovasti apua hätääni, että menin ilmoitettuun paikkaan. Kun kerroin asiani, minulta alettiin kysellä oman menneisyyteeni liittyviä asioista. Vastasin rehellisesti. Syyksi poikani tilaan selitettiin se, mitä minä olin menneisyydessäni tehnyt. Kuulemani kauhistutti minua ja aloin syyttää itseäni. Kun sydämeni ja mieleni oli täynnä vain sitä, miten saisin poikani takaisin kouluun, en kyennyt rauhalliseen harkintaan, vaan maksoin ensimmäisellä kerralla 15 euroa. Seuraavalla kerralla menin tapaamaan heitä 250 euroa mukanani, mutta sitä

seuraavalla kerralla minulta vaadittiin jo 8000 euron maksua. Kysymykseni, miksi minun pitäisi maksaa niin valtava summa, vastattiin: "Tarvitsen tuon summan rukoillakseni apua pojallesi!" Kun kysyin, mitä minun sitten pitäisi tehdä, minulle kerrottiin aivan tosissaan, että minun pitäisi nousta joka aamu aikaisin ja siivota vessoja.

Ihmettelin, mahtaisiko poikani todellakin saada avun tuollaista tekemällä. Kun aloin epäillä touhua ja tuota suurta rahasummaa vaadittaessa lopulta ilmoitin, että tämä saa nyt riittää, niin yhdessä hetkessä asenne muuttui ja minua alettiin panetella ja uhkailla.

Syyttely palautti mieleeni nuoruudessa tekemieni syntieni muiston. Surkeat asiat painoivat raskaina sydämelläni. En tiennyt, miten voisin sovittaa vuosien takaiset lankeemukseni. Sietämätön tuska sisimmässäni palasin kotiini. Syytös, että poikani ongelmat olivat minun syytäni, ei antanut minulle hetkenkään rauhaa. Siksi tartuin lähistöllä asuvalta kristityltä aiemmin saamaani kutsulappuun ja etsin tieni kristilliseen kirkkoon.

Pastori kertoi, että minun ei tarvitsisi olla epätoivoinen, sillä Jeesus kykenee pelastamaan ja auttamaan. Hän rohkaisi minua hirveässä tuskassani. Sitten hän laski hiljaa kätensä minun olkapäälleni ja rukoili puolestani.

Mieleni rauhoittui, lainasin kirkosta Raamatun ja aloin ahmien lukea sitä. Seuraavasta sunnuntaista lähtien rupesin käymään jumalanpalveluksissa, lainasin Raamatun ymmärtämistä helpottavan sanakirjan. Viikolla pidettävässä raamattupiirissä aloin kysellä, kuka Jeesus oikeastaan oli. Etsin tosissani vastausta kysymykseen, miten voisin pelastua.

Seitsemän viikkoa siitä, kun aloin käydä kirkossa, aivan yllättäen kesken jumalanpalveluksen sydämeeni laskeutui selkeä taju siitä, että Jeesus on Jumala. Olin koko sydämestäni etsinyt apua ja pelastusta, mutta sainkin ylhäältä usko siihen, että Jeesus on Jumala. Kaikki hartioilla olleet taakkani putosivat pois. Sydämeni täytti rauha. Koin, että voin täydellä luottamuksella jättää kaikki asiani Jumalan käsiin.

Kun sitten palasin yksin kotiin, ihmettelin, miten olin yhdessä hetkessä voinut saada uskon sydämeeni. Silmiini osui silloin nuorena täysin halvautuneen kristityn taiteilijan Tomohiro Hoshinon kalenteriin kirjoitettu runo, joka kuuluu näin:
"Siihen, että liikkumaan kykenevä ihminen pysyy hiljaa paikallaan, tarvitaan sinnikkyyttä.
Tarvitseekohan minunlainen liikuntakyvytön sinnikkyyttä omaan liikkumattomuuteensa?
Kun huomasin sen, oli kuin, minut ohdakkeiseen köyteen tiukasti sitonut pinnistelyn ja ponnistelun side olisi kerralla katkennut."

Silmäys runoon havahdutti minut. Luin sen moneen kertaan. Mutta minähän juuri olen tuollainen! En itse kykene mihinkään kysymysteni ratkaisemiseksi. Olen juuri tuo liikkumaan kykenemätön. Olin siihen asti kuvitellut saavani aikaan jotain tekemisilläni ja sinnikkyydelläni. Mutta kun minut havahdutettiin todellisuuteen, etten omin voimin saa mitään aikaan, olen liikkumaan kykenemätön heikko olento, saatoinkin avata koko sydämeni Jeesukselle Kristukselle ja ottaa hänet vastaan Vapahtajanani.

Tuona hetkenä saatoin jättää myös poikani asiat Jumalan käsiin. Jumala on hänet luonut. Jumala on valmistanut häntä varten myös tien ja kykenee kuljettamaan häntä sitä myöten. Tajusin, ettei poikani ollut tullutkaan tähän maailmaan pelkästään minun kauttani. Omiin voimiini luottaessani olin ajautunut tuskan pyörreimuun, mutta siitä hetkestä aloin rukoilla, että voisin yhä syvemmin luottaa Jumalaan.

Kun sain lahjaksi uskon, ajattelin olevani pelastunut. Mutta siinä vaiheessa minulla ei vielä ollut varmuutta siitä, että olinko saanut syntini anteeksi. Menemällä naimisiin olin onnistunut kätkemään menneisyyteni häpeän, mutta syntieni synkkä todellisuus säilyikin kipuna sydämessäni. Jumala käytti poikani koulupelkoa paljastaakseen sydämeeni kätketyt synnit ja vapauttaakseen minut niistä sovitustyönsä kautta. Hän kutsui minut tällä tavalla sisälle syntien anteeksiantamukseen, joka tapahtui kasteessani.

Sen vuoden joulukuun 22. päivänä kastehetkellä tunnustin Jumalan edessä syntini: "Herra armahda minua. Syntini ovat minun, eivät poikani!" Jeesus Kristus, joka rukoili ristin puulla *"Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät"*, otti minunkin syntieni rangaistuksen kannettavakseen.

Jeesuksen Kristuksen kallis ristin uhri valmisti myös minun sydämelleni anteeksiantamuksen. Sain vakuuden hänen rakkaudestaan. Tänään kiitän Jumalaa siitä lahjasta, että synnit anteeksi saaneena saan vaeltaa uudessa elämässä hänen edessään häntä rukoillen. (2005)

Pastori Yoshihiro Koorikin todistus

Synnyin Shimanen läänissä Zen-buddhalaisuuteen kuuluvan Sootoo-suunnan historiallisesti merkittävän Chooden -nimisen buddhalaistemppelin piirijohtajan kotiin. Ala-asteen ensimmäisestä luokasta kuudennelle asti kävin joka lauantai temppelikoulua, joka on kristillisen pyhäkoulun vastine buddhalaisuudessa. Opiskelu sisälsi lauluja, joilla ylistettiin Buddhaa, ja opimme toistamaan buddhalaisia *sutria* (buddhalaisia pyhiä kirjoituksia). Buddhalaisen papin selitysten kuuntelu oli hauskaa ja ne rauhoittivat lapsensydäntäni. Kodissani juhlittiin 8. päivä huhtikuuta Buddhan syntymäpäivää, kukkajuhlaa, huomattavasti komeammin kuin joulua konsanaan. Söimme juhlariisiä ja makeita soijapapukakkuja.

Kun nykyinen Chooden temppelin pappi meni naimisiin, puhemiehenä ja todistajana toimi isoisäni. Aina yläasteen alkuun asti buddhalainen temppeli edusti minulle ainoata mahdollista pelastustietä, antoi sydämeeni rauhaa enkä epäillyt vähääkään, etteikö sen opetus olisi totta.

Sitten minua kohtasi syvä järkytys. Isoisoäitini kuoli. Hän oli toistanut buddhalaisia *sutria* päivittäin ja oli uskossaan erittäin palava Buddhan palvoja. Mutta kun hän joutui sairasvuoteeseen, hänen päivänsä olivat kuolemaan asti pelkkää epätoivoa. Uskoni buddhalaisena alkoi horjua pahasti, kun näin 70 vuotta uskollisesti *sutria* toistaneen ja innokasta buddhalaisen uskonelämää viettäneen isoisoäitini menettävän toivonsa ja rauhansa ennen kuolemaansa. Siitä päivästä omaakin elämääni alkoi kalvaa kuolemanpelko.

Yliopistoaikanani tuo jäytävä pelko muuttui hyvin todelliseksi. Sairastuin pariksi viikoksi ja jouduin syvän kauhun valtaan siitä, mitä minulle tapahtuisi, jos nyt kuolisin tässä tilassa. Olisin halunnut turvautua johonkin, löytää avun jostakin, mutta minulla ei ollut mitään mihin turvautua. Kun vointini hiukan parani, mennessäni markettiin ostoksille huomasin kaukana punaisen ristin. Merkillistä kyllä en palannutkaan kotiini, vaan ristin johtamana kävelin rakennuksen luo ja menin sisään. Sisällä tajusin, että kyseessä oli kristillinen kirkko. Paikka oli Koben Tarumin luterilainen kirkko. Sen silloiselta pastorilta Akio Hashimotolta sain kuulla Kristuksen rististä ja ylösnousemuksesta sekä syntikysymyksestä. Kuunnellessani raamatunselitystä minulle heräsi ajatus, että tästä saattaisi löytyä vastaus minua ahdistaviin kysymyksiini.

Valmistuttuani yliopistosta palasin kotipuoleeni Tottorin lääniin, missä Yonagon luterilaisessa kirkossa pastori Yasushi Ikegami antoi minulle raamattuopetusta. 22 ikäisenä tein Jeesuksen Kristuksen edessä synneistäni parannuksen, uskoin ylösnousemuksen ja sain kasteen. Vasta 22 -vuotiaana pääsin ensi kerran maistamaan todellista elämäniloa.

Kolme vuotta myöhemmin vyöryi elämääni suuri koettelemus. Töissä oli kiireistä, ylirasittuneena sairastuin ja minulla todettiin krooninen haimatulehdus. Viiden kuukauden sairaalassa olon aikana tajusin, että, myös monet sairaat, ahdistetut ja koettelemusten kanssa kamppailevat tarvitsevat Jeesuksen Kristuksen elämänsä niin kuin itsekin. Minun tulisi kertoa heille Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, joka pelastaa meidät kaikenlaisesta ahdistuksesta ja synnistä. Herra kutsui näin minua kokotoimiseen julistustyöhön ja 27 vuoden iässä sain aloittaa opinnot teologisessa seminaarissa valmistuakseni papiksi.

Siitä asti kun sain tulla kristityksi, minua on toistuvasti rohkaissut seuraava Raamatun sana: *"Mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme." (Jes. 53:5-6)*

Kristus tuli todellakin tänne maan päälle ja otti meidän syntimme, kärsimyksemme ja surumme kantaakseen ristin puulle. Siksi usko Kristuksen ristiin tulee voimaksemme. Niin kuin Jeesus Kristus herätettiin kuolleista, mekin saamme iankaikkisen elämän. Sydämeni halu on, että Japanissa monet uskoisivat Jeesukseen Kristukseen ja saisivat kokea todellista elämäniloa. (2006)

Shooko Watanaben todistus

"Minut kastettiin vuonna 1987. Silloin en ollut vielä naimisissa. Kasvoin tyypillisessä japanilaisessa buddhalaisessa kodissa, joka oli ei erityisen innokkaan tai tiukan buddhalainen. Toki kävimme uutena vuotena shintolaisessa temppeleissä ja kesän *obon*-juhassa haudoilla suorittamassa buddhalaisia menoja. Ympäristössämme oli paljon buddhalaisia epäjumalia ja olin kiinnostunut kiinalaisesta ennustelusta.

Kotimme lähellä oli kristillinen kirkko ja aloin vuonna 1986 käydä siellä pidetyssä englanninkielen opetusryhmässä. Kielitunnin jälkeen annettiin myös Raamatun opetusta, jota kuuntelin ilman suurempia vasta-asenteita, koska olin käynyt kristillispohjaista koulua. Sii-

hen aikaan olin kiinni työelämässä. Olin tietyllä lailla vapaa, koska minulla oli rahaa, vapaa-aikaa sekä ystäviä. Olin terve eikä minulta oikeastaan puuttunut mitään. Silti jostain syystä koin syvää sisäistä väsymystä. En itsekään ymmärtänyt mistä se johtui, mutta koin, että olisi tuskallista elää koko pitkä elämä sellaisessa tilassa.

Raamattuopetuksesta sain tietää, että ihmisellä on synnynnäinen syntisyys. Enemmän kuin perisynti minua kiusasivat sellaiset synnit, joita hellin sydämessäni toisia ihmisiä kohtaan. Niitä olivat kateus, mustasukkaisuus, arvostelumieli ja tyytymättömyys. Kun havahduin noiden syntien valtaan elämässäni, aloin inhota itseäni.

Psalmin 32 jakeessa 3-4 sanotaan:
"Kun minä vaikenin synnistäni, riutuivat luuni jokapäiväisestä valituksestani. Sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana päälläni. Minun elinnesteeni kuivui kuin kesän helteessä." Lukiessani tajusin, että siinä puhutaan minun asioistani ja hämmästyin. Tajusin, että ne synnit, joita olin salannut Jumalalta, painoivat raskaasti molemmilla hartioillani.

Kun minulle selitettiin, että synnit saa anteeksi pelkästään uskomalla Jeesukseen Kristukseen, mietin, mahtoiko synneistä päästä noin helpon tuntuisella tavalla. Toisaalta syntini painoivat raskaasti ja toisaalta minua veti voimakkaasti puoleensa 2. Korinttilaiskirjeen 5. luvun jae17: *"Jos siis joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus. Vanha on kadonnut, ja uusi on tullut tilalle."* Siksi päätin antaa kastaa itseni.

Japanissa moni kristillisen kasteen ottava joutuu kokemaan voimakasta vastustusta perheensä taholta. Minun kohdallani vastustus oli onneksi vähäistä. Sen jälkeen vanhempanikin alkoivat tulla silloin tällöin kirkkoon. Isäni kävi pitkää kirkossa antamatta kastaa itseään, mutta vuoden 2005 jouluna hänet lopulta kastettiin.

Vaikka nytkin ajoittain koen levottomuutta ja väsymystä, saan kaikki asiat jättää Herran käsiin. Niin taakka kevenee eikä minun tarvitse jäädä pitkäksi aikaa synkkään tilaan. Se johtuu siitä, että minulla on toivo: Lopulta kuitenkin pääsen ihmeelliseen taivaalliseen valtakuntaan ja saan olla ikuisesti Jeesuksen kanssa. Haluan tästedeskin jättää tulevaisuudesta huolehtimisen ja vaeltaa Jeesuksen Kristuksen valossa. (2006)

Pitkä tie Herran luo - Tetsuya Fujimuran kastetodistus

Syy siihen, että minut tänään kastetaan, on Jumalan johdatus ja kohtaamieni kristittyjen rakkaus. Haluan hiukan selittää, mitä edellä sanomani tarkoittaa.

Ensi kertaa elämässäni kohtasin kristinuskon vuoden 1980 huhtikuussa. Työskentelin silloin eräässä firmassa ja aamuisin herätyskellon sijasta nousin radion ääneen. Viiden jälkeen radiosta tuli Luterilaisen tunnin ohjelma. Ohjelmassa lainattiin Paavalin opetusta siitä, että "vaikka ihminen puhuisi kuinka ihanilla sanoilla tahansa, ilman rakkautta sanat eivät kosketa kuulijan sydäntä". Sanat iskivät sisimpääni ja jäivät itämään mieleeni.

Seuraava kohtaaminen tapahtui 6.4.1996, kun osallistuin pastori Makito Masakin johtamaan miesten raamattukeskustelupiiriin ja sain kuulla opetusta Raamatusta. Siitä lähtien jo 11 vuoden ajan olemme piiriä jatkaneet ja vetäjinä ovat toimineen pastori Masakin jälkeen pastori Inagaki, Arto Hukari, Seppo Vänskä ja Jukka Kallioinen.

Alussa en ymmärtänyt Raamattua enkä liioin kyennyt sen sanomaa siksi myöskään uskomaan. Mieleeni jäivät kyllä pastori Masakin korostukset "yksin Raamattu, yksin uskosta ja yksin armosta". Sydämeeni osui 22.2.1998 pastori Masakin sanat: "Kun on tehtävä suuria valintoja elämässä, kannattaa nousta vuorelle tekemään päätös." Pienestä pitäen olen pitänyt kovasti vuorikiipeilystä. Talvisinkin nousin vuorille. Siksi ymmärsin erittäin hyvin pastori Masakin kehotuksen päätösten tekemisestä vuorella, sillä noihin aikoihin uskoin vuorten *shinto* -henkiin, joita kumarsin kunkin vuoren huipulla. Samoin opetus sudenkorennon toukasta, joka elää lammessa, mutta muuttuu kotelon kautta korennoksi, avasi sydäntäni ymmärtämään opetusta armosta joka antaa iankaikkisen elämän.

Lukemalla Raamattua ja keskustelemalla ryhmässä pikku hiljaa aloin ymmärtää, mistä kristinuskossa on kysymys. Aloimme myös perheenä keskustelemaan Raamatun sisällöstä ja lukemaan sitä avaavia hengellisiä kirjoja. Vierailimme eri kirkoissa ja tutustuimme myös suomalaisiin hautausmaihin. Kaikki tämä tuntui vakuuttavalta. Kaiken keskellä tajusin, etten yrityksistäni huolimatta sittenkään kyennyt ymmärtämään. Minulle alkoi selvitä, että vain uskomalla Jumalaan ja tunnustamalla syntini voisin vasta päästä ymmärtämään sydämestäni, mitä "yksin Raamattu, yksin usko ja yksin armo" merkitsevät.

Tilaani nyt kuvaa se, mitä Jobin kirjan alkua lukiessani oivalsin. Minulle ei riitä muodollinen usko eikä oma vanhurskaus. Päästäkseni eteenpäin minun on saatava kristinuskon Jumalaan vanhurskaus ja syntien anteeksiantamus. Päästäkseni niistä osalliseksi pyydän saada kasteen.

Kirkegaard kuvaa kirjassaan "Suuren vihreän puun alla" ihanteellista rakkautta näin: "Hyödyllisintä ja onnellisinta, mitä miehenä voin lapsilleni antaa, on se, että rakastan heidän yhteistä äitiään." Tiedän, että kysymys on ihanteesta, mutta toivoisin voivani tästedes vaeltaa Jumalan *agape* rakkaudessa. (2007)

Masuharu Itoon todistus sairauksien keskeltä

Leukemiaan sairastumisestani on nyt kulunut yhdeksän vuotta. Olen Jumalalle kiitollinen siitä, että olen tähän asti saanut elää monien veljien ja sisarten rukousten tukemana. Tällä hetkellä yritän maaliskuuhun mennessä saada päätökseen pitkiksi venyneitä teologian opintojani kirjoittamalla lopputyötä. (Suom. huom.: Itoo sai kaikki opintonsa valmiiksi, mutta ei sairauden uusittua enää päässyt osallistumaan lopputentteihin. Loppukesästä hän sai kutsun Herran luo.)

Olin 52-vuotias, kun vuonna 1998 sairastuin äkilliseen leukemiaan. Työskentelin silloin Hiroshimassa ja aivan viime hetkellä sain avun Hiroshiman Punaisen Ristin Ydinpommisairaalassa. Siihen asti olin elänyt täysin terveenä ja ajatellut, että vakavat sairaudet kuuluvat muille, eivät minulle. Sairasvuoteellani joudun kohtaamaan sen, että minun elämäni päättyisi siihen.

Vuoden ja seitsemän kuukauden sairaalahoidon seurauksena leukemia saatiin paranemaan. Sairauden keskellä syventyneiden uskonkokemusten rohkaisemana ja Pyhän Hengen johdattamana päätin omistautua kokotoimiseen evankeliumin julistamiseen. Vuonna 2002 minut hyväksyttiin 56 -vuotiaana Koben Luterilaisen Teologisen Seminaarin opiskelijaksi. Omistauduin opintoihini niin, että lähes unohdin sairauteni. Kesäloman lähestyessä kävi ilmi, että olin sairastunut uudelleen, mutta tällä kertaa eri tyyppiseen leukemiaan. Sen jälkeen olen joutunut viisi kertaa pitemmille hoitojaksoille sairaalaan. Yhteensä sairaalaaikaa on kertynyt jo kolme vuotta kolme kuukautta. Vaimoni, poikani ja teologisen seminaarin rehtorin läsnä ollessa lääkärit totesivat minulla olevan 4 - 5 kuukautta elinaikaa jäljellä. Mutta kesäkuussa 2005 pääsin kuitenkin jatkamaan opintojani.

Maaliskuussa 2007 sairaus uusi jo viidettä kertaa eikä uusia hoitoja enää voitu antaa. Viruin voimattomana sairaalan vuoteella lähestyvää kuolemaa odottaen. Jumalan kasvojen edessä jouduin kohtaamaan oman arvottoman, köyhän ja alastoman olemukseni. Tajusin, miten väärin olin ajatellut, että Jumala varmasti arvostaisi lujaa tahtoani tai jotain minussa sekä vastaisi minun rukouksiini ja varmasti parantaisi minut. Ymmärsin, että tuollainen asennehan merkitsee sitä, että vedän Jumalan inhimillisten halujeni ja oman itsekkään minäni vaatimusten toteuttajan tasolle. Sydämessäni mureni paljon siihenastisesta arvostuksistani.

En voinut enää muuta kuin huutaa: "Herra, armahda palvelijaasi!" Mutta silloin sydämeni keveni. Huomasin, että en ollut vain ihmisten vaan myös Jumalan edessä yrittänyt näyttää olevani parempi kuin mitä olin. Mutta Jumala vapautti minut. Jumalan rakkaus on aivan toista kuin sellainen rakkaus, joka yritetään herättää omalla arvollisuudella tai viehättävyydellä. Vaikka kuinka yrittäisi saavuttaa yltäkylläistä elämää ja vaikka saavuttaisi kaiken haluamansa ja vaikka ei eläessään menettäisi mitään saavuttamastaan, aika vie kaiken tämän kuitenkin kohti kuolemaa. Se merkitsee, että menettää kaiken, mitä oli tavoitellut. Ihminen on kuolevainen eikä pääse millään irti olemuksensa köyhyydestä. Ihmisen todellinen arvo löytyy vain siitä Jumalan rakkaudesta, joka kohdistuu riisuttuun, ansiottomaan ja alastomaan ihmiseen.

Minulle päätettiin kuitenkin antaa vielä lisähoitoja ja pääsin elokuun lopussa pois sairaalasta. Mutta tämä kerta opetti minulle, että sairastaminen on yksi arvokas osa elämääni ja että oman kuolemansa kohtaamisessa voi löytyä armo. Sairastamalla oppii myös ymmärtämään muita sairaita. Sairasvuoteella voi oppia jättämään itsensä kokonaan Herran käsiin niin, että saa maistaa rauhaa. Kun kaikki inhimillinen on tehty, voi päästä ylpeydestä nöyryyden laaksoon. Kuolema silmien edessä tajuaa, että usko merkitsee itsensä 100% jättämistä Herran käsiin. Siinä sain myös kokea uskomattoman ihmeen. Kun elämän raja tuli vastaan, löysinkin toivon Herrassa. Opin myös kiittämään yhden päivän elämästä.

Tajusin myös, että edessäni oli myös väistämättä paluu sairaalaan. Mitään inhimillistä paranemisen keinoa ei enää ole. Minulla on vain tämä yksi päivä kerrallaan. Sen saan elää Herrani edessä elämästä kiittäen, iloiten ja jättäen kaiken hänen käsiinsä.

Vaikka syntymän perusteella ihmiselämä tuntuisikin kovin epätasapuoliselta ja epäoikeudenmukaiselta, kuolema tekee kaikista tasa-arvoisia. Sen edessä rikkaus, valta ja asema menettävät merkityksensä, mitään niistä ei voi viedä mukanaan. Yksin on täältä lähdettävä. Mutta kristittynä minulla on toivo siitä, että saan asua yhdessä Herran kanssa kirkkaudessa.

Jeesus tuli maailmaan antamaan meille elämän. Uskomalla Herraan Jeesukseen saamme elämän. Herra Jeesus on itse Elämä. Hän on Jumala. Hän on ylösnousemus. Hän antaa ihmisille iankaikkisen elämän. Hän on Elämän Leipä. Hän antaa elämän oman kuolemansa kautta.
"*Poikaan uskovalla on ikuinen elämä. Mutta se, joka ei usko ja ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään."*
Iankaikkinen elämä alkaa siis jo täällä ajassa niille, jotka uskovat Herraan Jeesukseen.

Psalmi 23 vakuuttaa: *"Vaikka minä vaeltaisin kuolemanvarjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet kanssani."* Olen onnellinen, kun saan niin elämässä kuin kuolemassa luovuttaa päätösvallan ja hallintavallan Jumalan käsiin. Jumala, joka on istuttanut sydämeeni ikuisuuden ajatukset, on antanut minulle varman toivon ja lupauksen loputtomasta elämästä, johon hän varjelee minut Jeesuksen Kristuksen kirkkauden evankeliumissa. Tästä kaikesta olen kiitollinen. (2008)

Vanha rouva Hamadan todistusta

Ihmiselämässä on monenlaisia kohtaamisia, mutta sen taustalla, että tässä iässä olen saanut kohdata Jeesuksen Kristuksen, on monien ihmisten pitkään kestänyt esirukoustuki. Erityisesti poikamme ja mieheni vaikutus on merkinnyt paljon.

Poikamme kastettiin 18 -vuotiaana ja mieheni puolestaan yli 60 vuoden iässä. Perimmäinen lähtökohta juontaa juurensa siihen, että mieheni esivanhempien koti Miyatsussa sijaitsee katolisen kirkon naapurissa. Kävimme jokin aika sitten siellä haudoilla ja poikkesimme samalla tuohon kirkkoon. Sekä mieheni että poikani kävivät lapsuudessaan kirkossa ja heihin kylvi hengellistä vaikutusta messu, rukoukset ja virret. Erityisesti poikamme kävi katolista lastentarhaa. Hänen ollessaan 8 -vuotias muutimme Kiotoon, mutta pian hän alkoi alakoululaisena käydä pyhäkoulua Japanin Yhdistetyn kirkon seurakunnassa. Siinä hänet kastettiin lukiolaisena 18 vuoden iässä. Pojan kautta tutustuimme kahteen jo edesmenneeseen pastoriin. Muun muassa poikamme häiden yhteydessä sain vaikutteita pastoreilta.

Poikani pitkän uskonvaelluksen myötä mieheni alkoi kuin luonnostaan käydä kirkossa. Vakava sairastumisensa merkitsi hänelle Jeesuksen kohtaamista. Kävimme silloin luterilaisessa kirkossa. Sen pastori tuki miestäni ja rukoili hänen puolestaan. Mieheni parani täysin. Jeesuksen yhteyteen pääsy merkitsi suurta muutosta hänen elämässään. Se näkyi tavassa, miten hän päivittäin alkoi kiittää Jeesusta.

Pitkän taipaleeni aikana olen saanut kohdata monia kristittyjä ja heidän rukoustensa kantamana saan nyt tänä pääsiäisaamuna päästä osalliseksi kasteesta.

Olen vähäinen, mutta Jeesus ei ole hyljännyt minuakaan. Hän on johdattanut minutkin pelastuksen osallisuuteen. Saan nyt vaeltaa yhdessä mieheni kanssa ja kiittää Jeesusta Kristusta jopa päivä. (2009)

Lukiolaisen Takafumi Yoshidan kastetodistus

Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi;
älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi;
minä vahvistan sinua, minä autan sinua,
minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.

Tämä on Jesajan kirjan 41. luvun jakeen 10 sana. Se on yksi niistä Raamatun kohdista, joista pidän eniten. Siihen ei sisälly mitään ehtoja. Vain siitä syystä, että Herra rakastaa, hän – kuin kannattava pylväs – ojentaa kätensä ja rohkaisee minua. Monet antavat ymmärtää, että kristinuskon Jumala on pelottava, mutta minun kuvani hänestä on lempeä. Raamattu käyttää hänestä lukemattomia kertoja ilmaisua Isä, jonka väkevyyteen voi luottaa.

Olen saanut kasvaa kristityssä kodissa, jossa molemmat vanhempani ovat uskovia. Pienestä pitäen olen käynyt kirkossa ja osallistunut jumalanpalveluksiin, mutta en oikein ole ymmärtänyt, mistä niissä on pohjimmiltaan kysymys. Mielestäni rukousten aikana Jumalan ja Jeesuksen olisi pitänyt näkyä. Siksi salaa aukaisin silmäni nähdäkseni. Usein ihmettelin asiaa, koska kotini lähistöllä olevat Buddhien patsaat ovat kaikkien nähtävissä.

Koska aina kävin kirkossa, ajatus siitä luopumisestakin tuntui hankalalta. Siksi ajattelin, että ei haittaa mitään, vaikka jatkankin ”puolivillaisessa” tilassa. Tottuneena seurakuntaelämään en lainkaan ymmärtänyt, miten tärkeästä asiasta on kysymys. Yleensä asioiden arvon ymmärtävät parhaiten ne, joilta ne puuttuvat.

Uutena vuotena oli Hokkaidolla MEBIG:n (MEmory BIble Game) koulutusleiri. Osallistuimme siihen koko perheenä. Siellä lauloimme paljon, harjoitimme laululiikuntaa ja nautimme hyvää ruokaa. Oli tosi kivaa. Pidin sitä kuitenkin lähinnä lasten leirinä.

Neljäntenä iltana seurakunnan pastori puhui Jeesuksen ristin kärsimyksestä. Hävettää tunnustaa, että aiemmin ymmärsin sitä hyvin pinnallisesti. Jeesus lyötiin nauloilla käsistä ja jaloista riippumaan ristillä ja hänen päähänsä pantiin orjantappurainen piikkikruunu. Olin aja-

tellut, että Jeesuksen kärsimys oli vain ruumiillista kipua. Mutta kysymys olikin paljon enemmästä, hän kantoi koko ihmiskunnan synnit (myös tulevaisuuden synnit). Oli kuin hän olisi joutunut kantamaan auringon painoa yllään. Hänen tuskansa ylittää käsityskykymme. Vieläpä Jumalan irrotti kätensä Jeesuksesta. Hän joutui maistamaan kaikkien ihmisten helvetin tuskan. Siinä oli se valtaisa ero verrattuna viereisillä risteillä kärsiviin rikollisiin. Lopulta Jeesus lausui: *”Se on täytetty!”*

Nyt vihdoin ymmärsin, mitä varten Jeesus tuli tänne maailmaan. Tajusin, että Jumala oli luomisesta asti tuohon hetkeen asti valmistanut kaiken. Eikä vain sitä, vaan Jeesus nousi myös kolmantena päivänä kuolleista. Ellei ylösnousemusta olisi ollut, kaikki olisi turhaa, niin kuin Paavali sanoo. Ellei sitä olisi tapahtunut, opetuslasten uskokaan ei olisi vahvistunut eikä seurakuntaa olisi syntynyt emmekä mekään olisi saaneet kuulla ja päästä osalliseksi ylösnousemuksen siunauksesta. Tänään on pääsiäinen, se on todella tärkeä päivä.

Jumala on oikeudenmukainen. Hän ei oikuttele. Hän ei edellytä meiltä mitään korvausta siunatessaan meitä. Ilman ansioitamme hän kutsuu meitä yksin armostaan ja rakkaudestaan.

Luen Efesolaiskirjeen 2. luvun jakeet 1-5:
Te olitte kuolleet rikkomuksiinne ja synteihinne, joissa te ennen elitte tämän maailmanajan mukaan, ilmavallan hallitsijan, sen hengen hallitsijan mukaan, joka nyt tekee työtään tottelemattomissa ihmisissä. Heidän joukossaan mekin kaikki ennen vaelsimme turmeltuneen luontomme himoissa, noudattaen tämän luonnon ja sen ajatusten mielitekoja, ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin. Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, tehnyt meidät, jotka olimme rikoksiimme kuolleita, eläviksi Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastetut. (2009)

Lukiolaisen Yuudai Yoshidan kastetodistus

Isäni ja äitini ovat kristittyjä, joten pienestä pitäen olen käynyt heidän kanssaan kirkossa. Pienenä en vielä ymmärtänyt mitään uskosta. Kirkossa käynti oli minulle vain tapa ja tein monenlaista syntiä.

Ollessani alakoululainen perheemme kävi seurakunnassa, jossa oli sääntö, että käytettäessä toimiston puhelinta tuli laatikkoon maksaa 10 jenin kolikko. Erään jumalanpalveluksen jälkeen, kun me lapset leikimme kuurupiiloa, huomasin sattumalta tuon kolikkolaatikon. Lankesin kiusaukseen ja sujautin siitä taskuuni yhden kolikon. Ei niin että olisin halunnut sillä jotain ostaa, vaan otin sen nauttiakseni varastamisen tuomasta jännityksestä. Tiesin koko ajan hyvin, että se oli väärin. Kun oli kerran kolikkolaatikosta varastanut, ottamisesta tuli minulle toistuva riippuvuus. Isäni sai minut kuitenkin kiinni itse teosta ja nuhteli minua. Rukouksessa tunnustimme asian yhdessä Jumalalle. Mutta Sielunvihollinen oli päässyt sydämeeni, enkä ristiessäni käteni ja sulkiessani silmäni todellisuudessa tehnyt parannusta ja katunut. Ajattelin mielessäni: ”Eikö sitä nyt saa vähän nauttia jännityksestä, kun kuitenkin ajattelin palauttaa rahan takaisin?”

Tapahtuneesta on nyt kulunut jo kymmenen vuotta, mutta asia nousi jälleen sydämelleni. Tajusin, että en ole tätä syntiä vielä tunnustanut ja saanut anteeksiantamusta. Rukoilin Jumalaa ja tunnustin sen synnin, etten ollut tehnyt parannusta.

Olen heikko ihminen ja lankean helposti kiusauksiin. Mutta se on suuri synti, että kääntää selkänsä Jumalalle eikä tee parannusta lankeemuksistaan. Vaikka nyt saan osakseni kasteen, luulen, että jatkossakin teen virheitä ja lankean. Kuitenkin tästedes haluan vaeltaa niin, että rukoilen Jumalaa ja etsin hänen anteeksiantamustaan. (2010)

Ishiwakan perheen tie Herran luo

Vuoden 2013 pääsiäisenä kastettiin noin 63 -vuotias opettajapariskunta Kenji ja Chinae Ishiwaka Awajin seurakunnassa Japanissa. Heidän tyttärensä Misaki oli kastettu aiemmin samassa kirkossa. Taustalla oli se tosiasia, että Ishiwakan pariskunnan ainoa lapsi, sairaanhoitajatar, oli joutunut viettämään yhdeksän kuukautta tutkintovankeudesta, jossa häntä syytettiin pienen lapsen pahoinpitelystä.

Misaki oli erään aseman läheltä löytänyt lapsen, jolla oli päässään ruhjevamma. Kun lapsen vanhempia ei näkynyt missään, tyhmyyttään hän vei lapsen aseman vieressä olevaan kotiinsa hoitaakseen hänen vammaansa. Sitten hän palasi lapsen kanssa asemalle, jossa hänet pidätettiin ja häntä syytettiin lapsen ryöstöstä ja aivovamman aiheuttamisesta. Hän kiistää syyllisyytensä, mutta kaikki oikeusasteet läpi käytyään hän sai kuitenkin 6½ vuoden vankeusrangaistuksen. Kun hän tajusi, että maan päältä ei hänelle löytyisi oikeutta, hän tutkinto vankeudesta vapaaksi päästyään hakeutui kirkkoon, löysi evankeliumin ja hänet kastettiin Awajin kirkossa pari vuotta ennen vanhempiaan. Tytär pääsi vankilasta vapaaksi vuonna 2018. Oikeudenkäyntien jatkuessa tutkintovankeuden jälkeen hän ehti käydä noin puoli vuotta Koben Luterilaista Raamattukoulua ennen vankeuteen joutumista. Yksi syy vanhempien uskoon tuloon olikin se ahdistus, mikä heille tyttären epäoikeudenmukaisesta tuomiosta koitui.

Ishiwaka Kenji todistus kasteen yhteydessä

Ensi kertaa elämässäni vierailin Awajin kirkossa 17.7.2011. Oli seurakunnan edellisen pastorin Jukka Kallioisen ja hänen Helena vaimonsa lähtöjuhlasta heidän palatessaan Suomeen työkauden päättyessä. Tyttäremme Misaki oli saanut Kallioisten aikana kasteen ja hänestä oli monella tavalla huolehdittu seurakunnassa. Osoittaakseni siitä kiitollisuuttamme osallistuin yhdessä vaimoni kanssa juhlaan.

Sitä ennenkin muutamat ihmiset olivat kutsuneet minua kirkkoon, mutta en siihen mennessä ollut tuntenut vetoa siihen suuntaan. Lähtöjuhlissa tutustuin moniin seurakunnan jäseniin ja ajattelin, että tulen tänne toistamiseen.

Ei niin, etteikö minulla olisi ollut aiemminkin kiinnostusta uskontoihin, mutta en ollut halunnut sitoutua minkään uskonnon harjoittamiseen. Nuoruudessani minua oli kutsuttu erinäisten niin sanottujen uususkontojen kokouksiin ja olin myös niihin osallistunut. Olin siis kuullut erilaisia opetuksia, mutta mikään niistä ei ollut saavuttanut vastakaikua sisimmässäni eivätkä ne olleet tehneet vaikutusta sydämeeni.

Tämä koski myös vuonna 1994 Gideon järjestöltä lahjaksi saamaani Raamattua, jota jonkin verran myös lueskelin. Mieleeni jäivät lähinnä seuraavat sanat, jotka merkitsin Raamatun marginaaleihin:
”Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää myös te samoin heille."
"Anokaa, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.” (Matt. 7:12, 7)
"Joka teistä on synnitön, se heittäköön ensimmäisenä häntä kivellä." (Joh. 8:7)

Nyt kun olen ottamassa vastaan kastetta, koen sen merkillisenä johdatuksena, että kirjoitin ylös noita sydäntäni koskettaneita Raamatun kohtia ja sen, että säilytin Raamatun. Se kertoo minulle, että Herra piti kaiken aikaa käsiään avoinna minuun päin kutsuen minua luokseen: ”Olen valmis ottamaan sinut vastaan milloin tahansa.” Herra itse on ohjannut minut kirkkoon.

Osallistumisemme lähtöjuhliin muodostui kimmokkeeksi. Siitä lähtien aloin silloin tällöin käydä jumalanpalveluksissa. Sinä hetkenä, kun ensi kertaa kuulin pastori Nummelan suusta *"Sinun syntisi ovat anteeksi annetut. Sinun uskosi on sinut pelastanut. Mene rauhaan" (Luuk. 7:48-50)*, Herran sana tunkeutui syvälle sydämeeni.

Tunsin, kuinka sydäntäni vallinnut merkillinen painava ja pimeä möykky pestiin pois. Lähtiessäni kirkosta kotiin, oloni tuntui jotenkin kevyeltä ja mieli oli valoisa. Se oli jotain sellaista, mitä en koskaan aiemmin ollut kokenut ja ihmettelin, mistä mahtoi olla kysymys. Myöhemmin tajusin, että siinä oli kysymys valon syttymisestä sydämeeni eli hetki, josta aloin uskoa Jumalaan. Juuri silloin Herra myös teki parantavan työnsä sydämessäni. Siitä eteenpäin aloin käydä säännöllisesti kirkossa, sikäli kuin se vain oli mahdollista.

Aina jumalanpalveluksissa Jumalan sana puhuttelee, saan päästä osalliseksi seurakunnassa käyvien yhteydestä ja paluumatkalla koen aina, miten sydämeni on kevyt.

Viime aikoina olen kokenut, että Jumala on aina vierelläni. Uskoni Herraan ja haluni jättää kaiken hänen käsiinsä on kasvanut voimakkaaksi. Niin sitten yhdessä vaimoni kanssa aloimme kasteopetuksen, joka on johtanut tähän kastepäiväämme.

Olemme kiitollinen pastoreille, jotka ovat opettaneet meitä saarnoillaan samoin kuin seurakuntaan kokoontuneelle väelle. Ennen kaikkea olemme kiitollisia Jumalalle, joka johdatti meidän yhdessä vaimoni kanssa kirkkoon ja kasteelle.

Ishiwaka Chinaen todistus kasteen yhteydessä
Siitä, kun ensi kertaa tulin tähän kirkkoon, on kulunut viisi vuotta. Tyttäreni kertoi, että seurakuntaan oli tulossa kuuluista puhuja ja pyysi minua tulemaan mukaan. Osallistuin jumalanpalvelussaarnan jälkeen myös keskinäisen yhteyden hetkeen, jossa tarjottiin itsetehtyjä kakkuja ja keksejä. Siinä vallitsi erittäin rauhallinen ja lämmin ilmapiiri. Olin

iloitsin suuresti nähdessäni, miten luontevasti joukkoon sulautuen tyttäreni keskusteli seurakuntalaisten kanssa.

Olin syvästi helpottunut ja kiitollinen seurakuntalaisten ja pastorien sekä opiskelutovereiden asenteesta, kun tyttäreni alkoi opiskella Raamattukoulussa. Koulun rehtori totesi, että Misaki on Jumalan hyvässä varjeluksessa ja että siitä saa olla kiitollinen. Vaikka hän ei ole vielä pitkään ollut kristitty, tajusin Jeesuksen näkevän, miten tosissaan hän on. En aiemmin ollut ajatellut Jeesusta tai uskoa. Ensimmäisestä käynnistäni kirkossa lähtien aloin miettiä, kuka Jeesus on. Käynti vaikutti myös parantavsti sydämeeni.

Sitten tuli lähtöjuhla, johon saimme kutsun ja osallistuimme yhdessä mieheni kanssa. Siinä koin jälleen saman rauhallisen ja lämpimän ilmapiirin. Lähtösaarnassaan Jukka Kallioinen puhui siitä, miten Jeesus paransi halvatun miehen. Kun miehen kantaneet toverit eivät päässeet Jeesuksen luo, he purkivat kattotiiliä ja laskivat miehen Jeesuksen luo. Mieleeni jäi se, että miehet purkivat kattoa, mutta muuten puhe tuntui vaikealta, koska en tuntenut yhtään Raamattua.

Siitä lähtien aloin käydä kirkossa. Osallistuin myös jumalanpalvelusten jälkeisiin yhteyden aterioihin ja iloitsin siitä, miten sain kokea sisäistä lepoa yhdessä muiden kanssa. Jumalanpalveluksissa sain virvoitusta sisimpääni. Päätin, että taas viikon kuluttua tulen uudelleen! Niin viikko toisensa jälkeen jatkui, mutta koin silti Raamatun ymmärtämisen vaikeaksi. Silti lukiessani saarnatekstejä ja kirjoittaessani muistiinpanoja koin, että Jumalan sana parantaa sisintäni. Minulle tuli tärkeäksi opiskella Sanaa kotona.

Kun pastori Nummela tuli jatkamaan työtä, alkoi raamattupiiri, jossa käytiin läpi Raamatun punainen lanka ja Jumalan pelastussuunnitelma. Aloin nähdä jotain Raamatun kokonaissanomasta. Se oli minulle hyvin tuoretta, koska en aiemmin ollut Raamattua tuntenut. Jumalan luomistyö, Aadamin ja Eevan syntiinlankeemus ja perisynti ja ihmisen syntisyys käytiin läpi. Ensi kertaa elämässäni kaikkea tätä kuulin ja ihmetys seurasi toistaan. Aloin kuin sukeltautua Raamatun syvyyksiin. Lopulta jouduin miettimään Jumalan olemusta ja suhdettani häneen.

Jumala lähetti meidän syntisten Pelastajaksi Jeesuksen tähän maailmaan. Ristiinnaulittu Jeesus huusi tuskansa keskellä *”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit.”* Sitä katselevan äiti Marian ajatteleminen pakahdutti rintaani ja aloin itkeä.

Osallistuin Mailis Janatuisen pitämään luentosarjaan ”Raamatun naiset”. Minua kosketti syvästi, kun hän kohdisti huomion siihen, miten Jumala käsitteli Raamatun naisia yksitellen.

Aloin pikku hiljaa ymmärtää Raamattua. Saarnoissaan pastori Nummela korosti, että Jumala rakastaa jokaista, Jumalaan uskomiseen ei tarvita meidän ponnistelujamme eikä voimaamme. Riittää, kun Jumalaan luottaen jätämme itsemme hänen haltuunsa. Pelastumme yksin Jumalan armosta. Synnit saa anteeksi, kun rukoillen tekee parannuksen. Yksi toisensa jälkeen sanat tunkeutuivat syvälle sydämeeni. Koin sisäistä paranemista.

Kun ehtoollisen aikana ensi kertaa kävelin etuosan riviin saadakseni siunauksen, minua jännitti. Eräällä kerralla, kun pastori pani kätensä olalleni, koin miten olemukseni helpottui ja minun ahdistukseni otettiin pois. Mahtoivatkohan Jeesuksen parantamat sairaat kokea samoin kuin minä?

Olin kuvitellut omasta tahdostani ja omilla jaloillani kävelleeni kirkkoon, mutta tosia asiassa Jeesus oli löytänyt ja kutsunut minut seurakuntaan. Eräänä aamuna, kun olin huonossa kunnossa ja olo oli tuskallinen, huomasin rukoilevani ja sydämessäni huusin Jeesusta auttamaan.

Kun sitten sain kuulla, että Jeesus tietää kaiken ja on aina sydämemme ovella kolkuttamassa, aloin joka päivä tarrautua häneen ja rukoilla. Seurakuntalaisten lämpö, pastori Takuwan ja Mailis Janatuisen huolenpito Raamattukoululla, ystävien rohkaisu, kaikki tämä oli Jeesuksen rakkautta. Tajusin, mitä on evankeliumi.

Käydessäni vuoropuhelua itseni kanssa jouduin itseinhon valtaan. Yritin omin voimin esiintyä vahvana. Mutta Jeesus nosti pois sellaiset hartioitteni taakat. Pääsin kokemaan, miten hänen rakkautensa pikku hiljaa kasvattaa minua ihmisenä. Tajutessani, millainen todellisuudessa olen, uskoin itseni Jeesukseen varaan. Sain kokea, että hän parantaa minua. Mieleeni nousi Paavalin sana: *”Suurin niistä on rakkaus.”*

Niin minulle syttyi halu saada kaste mahdollisimman pian. Kun aikanani sain Helena Kallioiselta Raamatun, pidin sitä vain yhtenä kirjana. Mutta nyt se on minun aarteeni. Jeesus on totuus, häneen uskon.

Vaikka kirkko oli silmieni edessä, en siitä välittänyt, mutta Jumala johti minut sinne. Nyt saan osakseni kasteen. Kiitän Jumalan rakkautta. Kiitän, että koko kolmihenkinen perheemme on saanut tulla kristityiksi. Lisäksi haluan kiittää kaikkia seurakuntalaisia rakkaudestanne. Kiitos!

Sen jälkeen

Kasteen saadessaan Kenji Ishiwaka oli sydänsairaus ja syöpä. Hän oli päässyt eläkkeelle ala-asteen vararehtorin virasta. Hän osallistui joka viikko jumalanpalveluksiin ja raamattupiiriin. Hänen toiveensa oli saada kertoa entisille työtovereilleen Jeesuksesta, mutta eläkeläisenä hänellä ei enää ollut mahdollisuuksia tavata heitä usein. Vuoden 2015 joulujumalanpalveluksessa hän lauloi terveen näköisenä kuorossa joululauluja, mutta seuraavana aamuna hän sai sydäninfarktin ja menehtyi siihen pian sairaalaan päästyään.

Hänen hautajaisiinsa Awajin uudelle kirkolle kokoontui toista sataa hänen entistä työtoveriaan. Näille hänen vaimonsa Chinae – itsekin entinen opettaja – piti aivan suurenmoisen evankelioivan puheen. Näin hänen miehensä suuri toive pääsi toteutumaan. Hän sai vielä kuoltuaankin puhua. (2013)

Toshiko Imanakan todistus kasteen yhteydessä

Korean kielen mainoslehtinen, jonka löysin postilaatikostamme, johdatti minut kirkkoon vuonna 2010 . Kirkko oli sijainnut tässä paikassa jo vuoden ajan, mutta en ollut sitä huomannut, vaikka asuun aivan lähellä sitä.

Vuonna 2007 sydämeni verisuoni ratkesi ja jouduin suureen hätäleikkaukseen. Jälkeen päin kuulin, että jos se olisi myöhästynyt 30 minuuttia, en olisi enää elävien kirjoissa. Hoitava lääkäri oli leikkauksen jälkeen kertonut perheeni jäsenille, että jälkitautien todennäköisyys olisi korkea, saattaisi jäädä jopa toispuolinen halvaus, vaikka jäisinkin eloon. Onneksi niitä ei tullut ja saatoin palata normaaliin elämään.

Kun minua kuljetettiin ambulanssilla sairaalaan, tajusin jollain lailla, että on olemassa jokin ihmistä suurempi voima, Jumala ja että hän auttoi minua, sillä henkiin jäämiseni oli todella monen ”sattuman” yhteistulos.

Huolimatta siitä, että koin asian tuolla tavalla, en korean kielen opetuksen jälkeisiä raamattuopetuksia kuunnellessani hevin uskonut Jumalan sanaa enkä tajunnut vielä, että olen syntinen ihminen.

Osallistuin myöhemmin joulujumalanpalvelukseen ja sain pastori Kangilta Raamatun. Myös mieheni kiinnostui seurakunnan jumalanpalveluksista ja sanoi haluavansa osallistua niihin. Niin aloimme perheenä osallistua niihin. Se tapahtui viime vuoden helmikuussa, mutta silloinkaan en vielä kyennyt täysin uskomaan Jumalaan.

Alettuani käydä kirkossa rouva Nishimura antoi minulle lainaksi kristinuskoa käsitteleviä kirjoja. Myös lähetyssaarnaaja antoi minulle yhtä ja toista luettavaa. Yksi niistä oli entisen buddhalaisnunnan ja nykyisen evankelistan Keiko Fujiin todistuskirja omasta uskoon tulostaan.

Aluksi selailin kirjaa, mutta sitten silmäni pysähtyivät kohtaan, jossa hän kertoi, miten hänen sydämessään oli tapahtunut muutos päivää sen jälkeen kuin hän oli uskonut Jeesukseen. (Sydämen inho aviomiestä kohtaan muuttuikin rakkaudeksi.) Ajattelin, että ei sellaista voi tapahtua, mutta kun luin kirjan alusta loppuun, minullekin tapahtui sama asia.

Sydämeni on yhä syntinen, päivittäin joudun tekemään parannusta, mutta siitä huolimatta olen havainnut, että Jumala on pikku hiljaa muuttamassa elämääni. Vaikka kuluneeseen vuoteen on sisältynyt paljon tuskallisia asioita, olen lukemattomia ketoja saanut huutaa apua Herralta.

Vielä ei ole poikani sairaus (epilepsia) osoittanut helpottamisen merkkejä ja kerta toisensa jälkeen asia koskee kipeästi. Tuskallisten asioiden keskelläkin saan edelleen rukoilla Jumalaa ja tiedän, että seurakunta rukoilee meidän vanhempien ja pojan puolesta. Olen vakuuttunut siitä, että Jumala on johdattanut minut tähän seurakuntaan. Uskovien yhteys merkitsee minulle osallisuutta suureen armoon. (2012)

Keiko Ikedan todistus kasteella

Rakas Jumala, Jeesus, Pyhä Henki! Sydämellinen kiitos siitä, että saan tänään tulla oikeaksi kristityksi.

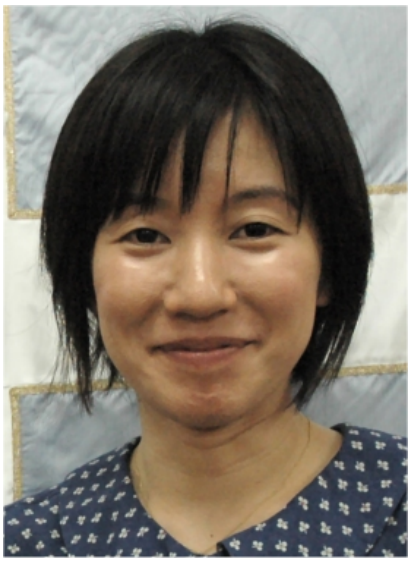

Raamatussa sanotaan: *”Kristus oli maailmassa. Maailma on saanut syntynsä Kristuksen kautta, mutta ihmiset eivät tunteneet häntä.”* Minäkään en tuntenut häntä. Mutta monet kuuluisat taiteilijat ja lukematon määrä nimettömiä ihmisiä tiesivät, kuka Kristus on.

Haluni tulla kristityksi miksi liittyy viimevuotiseen vierailuuni Suomessa. Saavuin ensiksi Vaasaan ja kohtasin siellä Ullan todella ystävällisen perheen. Ullan vanhemmatkin ovat kristittyjä. Siinä oli kysymys samasta, mitä Jeesus sanoi: *”Sen, mitä teitte vähimmille veljilleni, teitte minulle.”* Lopuksi he antoivat minulle kortin, jossa luki: ”Jumala rakastaa sinua ja niin teemme mekin”.

Sieltä matkustin yksin neljä tuntia junalla Vaasasta Ryttylään. Kun saavuin, Pihkalat rukoilivat näin: ”Kiitos rakas taivaallinen Isä, että toit Keiko Ikedan turvallisesti tänne asti. Suo, että hänen matkansa olisi edelleen Jumalan siunaama.” Hämmästyin kovasti, sillä koskaan aikaisemmin ei kukaan ollut rukoillut minun puolestani sillä tavalla. En itsekkään ollut rukoillut edes oman perheeni puolesta niin. Yllätyin, se teki minuun syvän vaikutuksen.

Yöpyessäni Helenan luona hämmästyin useita kertoja. Hän rukoili kiitosrukouksen joka aterialla ja kiitti Herraa sadepäivistäkin. Hän kuunteli minua syvästi myötäeläen, kun kysyin neuvoa pikkuasiassa. Ajattelin, että tuolla tavalla syvästi toisten puolesta rukoilevat ja kaikista asioista Herraa kiittävät kristityt ovat suurenmoisia ja minäkin haluaisin tulla sellaiseksi.

Japaniin palattuani syksyllä Hanna piti Raamattukoululla luentosarjan sielunhoidosta. Olisin kovin mielelläni osallistunut siihen, mutta työesteen tähden luovuin toiveestani. Yllättäen minua pyydettiinkin vaihtamaan työvuoroa. Sain päivän vapaaksi ja ilmoittauduin viime tingassa luennoille. Kuuntelimme koko päivän opetusta. Viimeisellä luennolla meitä kehotettiin rukoilemaan vierustoverimme kanssa. Parikseni tuli Kurisaki niminen rouva. Rukousaiheita jakaessamme pyysin esirukousta työpaikan ongelmiin ja sitä, että minustakin voisi tulla kristitty. Nytkin hämmästyin sydämen sopukkoja myöten. Rouva Kurisaki, jonka kanssa olin vasta hetkeä aikaisemmin ensi kertaa jutellut, alkoi koko olemuksellaan ja hengellään rukoilla keskittyneesti Jumalaa silmät suljettuina. Se oli harras ja tosi pitkä rukous. Vierellä teki jo mieli sanoa, että eiköhän tuo jo riittäisi. Omastani en osaa sanoa, mutta rouva Kurisakin rukouksen Jumala varmasti kuuli.

Kulkiessani illan suussa paluumatkalla alamäkeä kohti kotiani sydämeni täytti kiitollisuus.

Muutaman päivän kuluttua Jorma opettaja sanoi silmät loistaen. ”Neiti Ikeda, olen kuullut rouva Kurisakilta, että sinä haluaisit tulla kristityksi. Voisimme aloittaa yhdessä Raamatun opiskelun.” Sisimmässäni ajattelin, että eihän siitä oikeastaan ollut kysymys, olin vain kevyesti pyytänyt, että hän rukoilisi, että minusta voisi tulla kristitty, enkä ollut sanonut, että

olisin päättänyt tulla kristityksi. Mutta opettaja oli niin innoissaan, että pysäyttäminen tuntui mahdottomalta.

Niin sitten Raamatun opiskelu alkoi. Halusin kyllä tulla kristityksi, mutta en ollut ollenkaan varma, voisiko minusta tulla sellaista. Toisaalta halusin oppia tuntemaan, kuka ja millainen tuo merkillinen Jeesus oikein on. Hänet lyötiin ristille lähes sen ikäisenä, kuin minä olen nyt. Hänet tuomittiin rikollisena kuolemaan. Ihmettelin, miten sellainen henkilö voisi yli 2000 vuotta myöhemmin tulla ihmisille pelastukseksi ja valoksi.

Työskentelen elokuvateatterissa ja olen havainnut, miten monissa sekä länsimaisissa että japanilaisissa filmeissä lainataan Raamatun sanoja. Siksi halusin oppia tuntemaan Jeesuksen, joka yhä vaikuttaa kaikkialla maailmassa. Luin siksi monenlaisia kirjoja kuten Toyohiko Kagawan ”Yli kuoleman rajan”, Ayako Miuran teoksia ja muinaisten kirjoittajien todistuksia Jeesuksesta. Lukemani ihastutti minua ja vakuutuin siitä, että Jeesus on todellakin ihmeellinen Pelastaja. En kuitenkaan kyennyt toteuttamaan Raamatun sanomaa omassa elämässäni. Lukemani valossa näin oman turmeltuneen luontoni, joka ei kykene olemaan toisia ihmisiä kohtaan lempeä. Kun Raamattu sanoo, että se joka sanoo ihmistä typerykseksi, ansaitsee helvetin tulen, tajusin että joka päivä joutuisin moneen kertaan kadotukseen.

Ajattelin, että kristityksi tuleminen on minulle mahdotonta, mutta toisaalta halusin tulla kristityksi. Tunteeni heiluivat edestakaisin.

Keväällä Helena tuli käymään Japaniin. Ennen kuin menimme yhdessä Aotanin kirkon iltajumalanpalvelukseen, katselimme Raamattukoulun katolta Koben yömaisemaa. Ilta oli kuulas ja Koben kaupungin valot näyttivät todella kauniilta. Ihmettelin, voiko Kobe olla todellakin näin kaunis. En tiennytkään, että asun näin komeassa kaupungissa. Sen jälkeen menimme yhdessä Helenan ja Sinikan kanssa Aotanin luterilaisen kirkon pieneen kolmion muotoiseen kappeliin, jota koristaa viiniköynnös lasimaalaus. Yhdessä muiden kristittyjen kanssa istuimme, lauloimme ja kuuntelimme sanaa. Siinä koin olevani merkillisen armon ja ilon syleilyssä samalla, kun ihmetellessäni, miksi olin siinä. Jos Pyhä Henki on olemassa, niin se on jotain tällaista. Ellen olisi kolme vuotta sitten aloittanut suomenkielen opiskelua HAT Koben kirkossa, en olisi tässä tänään. Jos tämä on Jumalan armoa, niin se on todellakin suurta armoa. Tämä lienee todellista rakkautta.

Kastehetkeeni olen tullut monien mutkien kautta, mutta kaiken aikaa olen ollut tietoinen siitä, että haluan mieluummin elää elämäni Jumalan kanssa kuin ilman häntä. Ylösnoussut Jeesus kysyi kolme kertaa Pietarilta, joka oli kolme kertaa kieltänyt hänet ennen ristiä: ”Rakastatko sinä minua?” Pietari sai alkaa uudestaan. Minäkin saan hänen laillaan uudestisyntyä. Siitä olen todella kiitollinen.

Vaikka minä en tiedä enkä ymmärrä, Jumala tuntee kaiken minusta. Hän tietää myös kaikki syntini ja saan jäädä hänen anteeksiantamukseensa. Olen täynnä kiitosta minua tähän päivään johdattaneelle Jumalalle, Jeesukselle, Pyhälle Hengelle samoin kuin seurakunnan jäsenille ja kristityille ystävilleni. (2012)

Tomoko Fukumoton kastetodistus

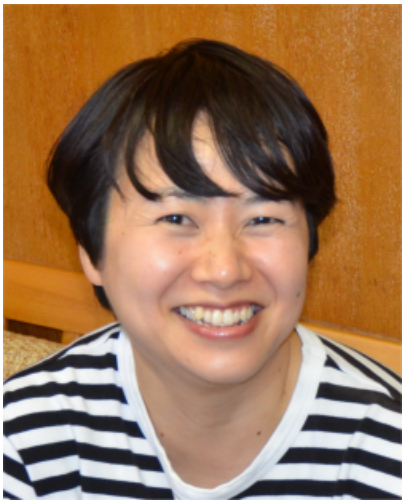

Vuonna 2009 tulin ensi kertaa kirkkoon saatuani HAT Koben seurakunnan toimintaa esittelevä mainoslehtinen. Silmäni osuivat kirkossa tapahtuvaan kulttuuritoimintaan kuten pohjoismainen ruoanlaitto ja kielipiirit. Osallistuin aluksi ruokapiiriin. Ruokapiirissä oli noin 10 minuutin puhe Raamatusta ja Jumalasta ja sain lahjaksi Uuden testamentin. Koska en ollut siihen mennessä koskaan lukenut Raamattua, en tiennyt miten sitä pitäisi lukea. Mutta Uuden testamentin alussa oli sivu, jossa luki: ”Mistä löydät avun ollessasi eri elämäntilanteissa”. Valitsin silloin kohdan ”sairaana tai kärsimyksissä”opastuksella Roomalaiskirjeen 5. luvun jakeet 2-5:
Emmekä ainoastaan siitä, vaan me kerskaamme myös ahdistuksista, tietäen, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, kärsivällisyys koetuksen kestämistä ja koetuksen kestäminen toivoa. Mutta toivo ei tuota pettymystä, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.
Sana kevensi sydäntäni.

Noin 20 -vuotiaana minuun iski yhtäkkiä levottomuus ja ahdistus, pulssini nousi rajusti ja minua alkoi pyörryttää, sairastuin ahdistusneuroosiin, jota nykyään kutsutaan paniikkihäiriöksi. Ajattelin syyn olevan psyykeeni heikkoudessa. En halunnut, että minua pidettäisiin sairaana. Siksi en ruvennut käyttämään lääkkeitä, vaan tartuin jokaiseen menetelmään, jossa luvattiin psyykeen vahvistumista, ja yritin niitä. Näin meni kymmenisen vuotta, mutta kertaakaan ei levottomuus kaikonnut sydämestäni. Nelisen vuotta sitten oireet pahenivat siinä määrin, että en enää selviytynyt omin keinoin. Päätin käydä psykosomaattisten tautien klinikalla ja aloitin lääkehoidon. Pikku hiljaa oireet vähenivät siinä määrin, että saatoin aloittaa työssä käynnin

Ruokapiirin jälkeen aloin käydä suomenkielen ryhmässä ja lisääntyvässä määrin myös jumalanpalveluksissa. Näin luonnostaan tutustuin Raamattuun. Seurakunnassa kaikki suhtautuivat minuun lämpimästi ja tuntui kuin oltaisiin suurta perhettä. Pikku hiljaa aloin avata sydäntäni ja kertoa huolenaiheistani. Minun ja mieheni ja perheeni puolesta alettiin rukoilla. Halusin myös koko Raamatun ja kävin ostamassa sellaisen, mitä kirkossakin käytettiin. Lukeminen osoittautui työlääksi vaikeasti ymmärrettävien sanojen vuoksi eikä edennyt nopeasti.

Viime syksynä rintasyövän rutiinitarkastuksen jälkeen minut kutsuttiin yksityiskohtaisempiin tutkimuksiin. Jo useita vuosia olin noissa tarkastuksissa käynyt ja aina, kun tulokset olivat hyvät, helpotuin. Tuloksia odotellessani olin aina kovin peloissani ja huolissani. Tällä kertaa ajattelin: ”Oli elämäni lyhyt tai pitkä, se on Jumalalta saatu. Siksi haluan elää sen tuntien Jumalan.” Siksi ilmaisin haluni saada kasteen ja lähetin kanssa aloimme opiskella Lutherin Vähäkatekismusta ja kristinoppia.

Muutamaa viikkoa myöhemmin tuli tutkimuksen myönteinen tulos. Kerroin sen Jumalalle ja kiitin häntä. Mutta sitä mukaan kun Raamattu-opetus eteni, sydämeni tila ja tuntoni liikkuivatkin aivan odotusteni vastaiseen suuntaan. En kyennyt ymmärtämään sanaa ja Raamatun opetus alkoi tuntua tuskalliselta. Päivittäiset työt veivät voimani enkä jaksanut avata

Raamattua ja lopulta jäin joksikin aikaa pois rukouspiiristä. Tässä tilassa ruumiini ja psyykeeni alkoivat kuin kulkea eri suuntiin. Tein mitä tahansa, katselin mitä tahansa, tunteeni olivat aivan jäässä ja jumissa. Olin kuin elävältä kuollut.

Kysyin neuvoa psykosomaattisten sairauksien klinikan lääkäriltä ja hän suositteli minua käyttämään voimakkaita masennuslääkkeitä.

Kyselin, miksi Jumala ei pelasta minua, vaikka olen luvannut ottaa kasteen? Turvallisuus, jota olin tuntenut suhteessani Jumalaan alkoi kääntyä epäuskoksi. En kyennyt enää rukoilemaan ja lopulta Jumalan olemassaolo kävi minulle käsittämättömäksi.

Vaikka tiesin ajatukseni vääriksi, halusin hävitä olemattomaksi ja psyykettäni alkoi hallita kuoleman kaipuu. En kyennyt nukkumaan. Vaikka kuinka monta kertaa suuntasin veitsen rintaani kohti ja palautin sen jälleen paikoilleen. Ahdistuneena ja tuskaisena nousi sydämeeni tunne, ettei minulla ollut rohkeutta kuolla mutta ei liioin varmuutta elää. Silloin kyyneleet pursuivat esiin. Siihen asti en ollut kyennyt itkemään, vaikka oli itkettänytkin. Tartuin Raamattuun, jota en ollut kyennyt enää avaamaankaan. Etsin sanaa, ristin käteni tiukasti ja rukoilin ensi kertaa koko sydämeni pohjasta Jumalaa: ”Anna anteeksi syntini, armahda minua tällaista. Pelasta minut tästä tuskasta, auta minua!” Niin aivan huomaamattani nukahdin.

Noin viikkoa myöhemmin lähdin normaaliin tapaani ulkoiluttamaan koiraamme. Silloin havahduin huomaamaan jonkin muuttuneen. Puiden vihreys, sinisenä kaartuva taivas näyttivät silmissäni aivan uusina ja tuoreina, lintujen liverrys ja aamuinen tuulenhyminä tuntuivat kauniilta, sydämeni täytti sanomaton ilo.
”Jumala oli siis kuitenkin ollut kaiken aikaa vierelläni!”
Hän antoi minun nyt nähdä, miten noissa itsestään selvinä pitämissäni maisemissa olikin kysymys hänen antamastaan uudesta elämästä ja armosta. Sydämeni löysi lopulta rauhan.

Sen jälkeen kykenin uudella mielellä opiskelemaan Raamattua. Jumala rakastaa ansaitsemattomalla rakkaudellaan minua riippumatta siitä millaisessa tilassa olen.
Herra on itse sanonut: *"En minä sinua hylkää enkä sinua jätä." (Hebr. 13:5b)* (2012)

Mitsuko Watanaben tie uususkonnollisuudesta Herran luo

Nimeni on Mitsuko Watanabe. Mitsuko kirjoitetaan merkeillä, jotka tarkoittavat valon lasta.
Kasvoin ei-kristityssä kodissa. Isäni opetti minulle, että Jumala katselee meitä ylhäältä taivaasta ja palkitsee ihmisiä heidän tekojensa mukaan ja rankaisee pahat teot. Joka aamu kävin isäni kanssa lenkillä *shinto*-temppelille ja takaisin. Päästyämme perille suuntasimme katseemme aurinkoon päin, liitimme kädet yhteen, palvoimme ja rukoilimme: ”Anna meille tänään tapahtua hyviä asioita!” Suuntasimme sitten rukoilevat kätemme temppelin suuntaan ja paluumatkalla suuria puita kohti. Teimme niin myös matkan varrella olevien buddhalaisten kivipatsaiden

kohdalla. Kotiin palattuamme panimme pienet uhrit keittiön, vessan ja huoneiden nurkkiin. Huolehdimme siitä, etteivät *shinto*-henget suuttuisi. Aamulenkin jälkeen toistimme isäni uskonnon *Seicho no ie* (Kasvun talo) pyhinä pitämiä kirjoituksia. Toistimme pyyntöä: ”Jumalan hyvä henki tule ruumiiseeni, tule sydämeeni!” Näin ruumiin oli määrä pikku hiljaa tulla puhtaaksi ja jumaluuden asettua asumaan ruumiiseemme. Tämä uskonto opettaa, että ihmisestä tulee lopulta jumala. Aivan lapsesta asti tajusin kuitenkin, ettei sillä tavalla ainakaan minuun asettunut jumala asumaan. Mutta näin isäni uskoi Kasvun talo -uususkonnon opetuksen mukaisesti.

Olin luokallani kaikkein nuorin ja pienikokoisin enkä tahtonut hevin pysyä muiden mukana. Vanhempani selittivät, että minun pitäisi ponnistella kahta vertaa enemmän kuin muut pysyäkseni muiden tahdissa. He kasvattivat minua kielloilla. En saanut tehdä sitä enkä tätä. Koin, että tuotan pelkkää mieliharmia toisille ja vanhemmilleni. Mielestäni jopa oma hengityksenikin tuotti toisille haittana. Tunsin olevani arvoton ihminen, koska ponnisteluni eivät riittäneet.

Ollessani 17-vuotias eräs arvostetussa asemassa oleva opettaja sanoi minulle: ”Sinulla on suuret laulunlahjat. Omaat aivan poikkeuksellisen äänen. Sinusta tulee oopperalaulaja!” Nyt ajattelin ensi kertaa elämässäni löytäneeni oman arvoni. Lähdin musiikkiyliopistoon ja omistauduin kokosielullani opiskeluun ja harjoitteluun. Mutta ennen pitkää tunsin itseni yksinäiseksi ja kaikki alkoi tuntua turhalta ikään kuin sisimmässäni olisi ollut suuri aukko. Kerran katsahtaessani peiliin hämmästyi, miten kasvoni näyttivät säälittäviltä ja syvästi ahdistuneilta. Sellaisessa tilassa aloin käydä kristillisen kirkon jumalanpalveluksissa, koska olin kiinnostunut länsimaisesta musiikista, uruista ja lasimaalauksista.

Nukahdin kyllä usein pastorin saarnojen aikana, mutta koin sisäistä lepoa, jota en aiemmin ollut maistanut. Kristityt ottivat minut lämpimästi vastaan. He kutsuivat minua kotiin syömään ja seurakunnan tilaisuuksiin he toivat itsetehtyjä kakkuja. (Minua ehkä kalastettiin hyvillä ruoilla.) Koin, että kristityillä on ylitsepursuavaa rakkautta. Vähän ajan kuluttua tulin siihen tulokseen, että kristityt ovat olentoja, joita ympäröi Jumalan ansioton rakkaus. Tajusin, että Jumala rakastaa heitä aina päälaesta varpaisiin asti, vaikka he eivät tekisi mitään muuta kuin seisoivat paikallaan. Eräs pastori kärsi siitepölyallergiasta ja joutui toistuvasti pyyhkimään nenäänsä paperinenäliinoilla. Silti minusta tuntui, että hänen taskuissaan pullottavat likaiset nenäliinatkin olisivat olleet Jumalan rakkautta täynnä.

Minäkin haluaisin päästä sellaisen rakkauden kohteeksi. Siksi ensi kertaa elämässäni suuntasin rukoukseni Jeesuksen puoleen. Rukoilin omia asioitani, tovereitteni puolesta ja monenlaista. Yksi toisensa jälkeen sain vastauksia rukouksiini. Tajusin, että Jumala on olemassa. Hän on rukouksia kuuleva Jumala, joka on suoraan tekemisissä minun kanssani. Hän on luonut minut ja on suojellut minua aivan alusta asti. Hän on kuollut ristin puulla minun syntieni sijaisena. Nytkin hän on vierelläni ja rakkaudessaan johtaa ja varjelee askeleeni. Avauduin myös hyväksymään itseni hänen rakkautensa kohteena. Opin häneltä rakastamaan myös lähimmäisiäni.

Kaksi kuukautta ennen kastettani jouduin kohtaamaan kaksi haastetta:

Vilkkaalla kadulla vastasin kyselykaavakkeeseen. Hiukan vaikea ilme kasvoillaan kyselyn tehnyt nainen pyysi minua tulemaan kanssaan kuuntelemaan esitystä. Myötätunnosta häntä kohtaan menin mukaan kokoussaliin. Siellä puhuttiin siitä, miten maailmassa on paljon puutteessa eläviä ihmisiä ja voisimme yhdessä tehdä vapaaehtoistyötä heidän hyväkseen. Pidin asiaa hyvänä, maksoin liittymismaksuna 10000 jeniä (noin 70 euroa) ja palasin opis-

kelija-asuntolaani. Siellä kerroin kristitylle ystävälleni asiasta. Hän kertoi, että kysymys oli Moon Sun Myung nimisen miehen perustamasta uususkonnosta (moonilaisuudesta). Päätin katkaista suhteeni siihen, mutta halusi saada myös takaisin luovuttamani 10000 jeniä. Kaikki sanoivat, että olisi turha yrittää. He eivät missään tapauksessa palauttaisi rahoja. Jeesusta rukoillen nousin junaan ja menin asianomaiseen kokoussaliin. Jouduin kyllä odottamaan 40 minuuttia, mutta lopulta samainen naishenkilö palautti minulle rahat. Siinä vaiheessa en vielä tuntenut Jeesusta hyvin. Siksi tämä oli selkeä ja helposti ymmärrettävä rukousvastaus.

Seuraavan haasteen muodostivat jehovantodistajat. Yliopistoni pianon opettaja oli jehovantodistaja. Vaikka yksityistuntini pituus oli vain 20 minuuttia, hän puhui minulle kolme tuntia. Puoliksi uskoen hänen opetuksensa palasin asuntolaan ja kerroin taas asian kristitylle ystävälleni.Hän kertoi, että kysymys oli harhaopista. Kun hän ja muutamat muut kristityt selittivät, ymmärsin, että jehovantodistajien oppi on väärä. Onnistuin välttämään kahden uskonnon paulat ja minusta tuli kristitty. Sen jälkeen pianotunneilla aloin minä puolestani keromaan opettajalle evankeliumia. Ojensin hänelle aina paperille kirjoittamiani Raamatun lauseita ja hän otti ne iloiten vastaan. Siihen mennessä, kun valmistuin yliopistosta, opettaja ei kyennyt ottamaan Jeesusta sydämeensä, vaikka sanoikin alkaneensa hiukan ymmärtämään myös Jumalan rakkautta. Kolme vuotta myöhemmin sain kirjeen eräältä naisopiskelijalta, jolle sama opettaja antoi pianotunteja. Hänkin oli kristitty ja oli kertonut evankeliumin sanaa ja jatkanut siitä, mihin minä jäin. Näin siinä Jumalan johdatuksen.

Uskoon tulostani on kulunut nyt 27 vuotta. Vuosiin on sisältynyt monenlaista. Kahdeksan vuotta sitten isäni sairastui nopeasti leviävään maksasyöpään. Hänen sairautensa kesti tuskallisen vuoden. Koko ajan hän kuunteli vuoteellaan Kasvun Talon -uskonnon opetuskasetteja, mutta vähä vähältä isäni kasvoilta katosi valoisuus. Sinä päivänä, jona hän kuoli, kutsuin kristillisen kirkon pastorin mukanani sairaalaan häntä katsomaan. Vaikka isäni ei ollut kirkon jäsen, hän oli monella käytännöllisellä tavalla auttanut seurakuntaa. Pastori kiitti siitä isääni, lauloi hänelle virsiä, rukoili ja sanoi lopuksi: ”Et ole herra Watanabe yksin. Jumala on koko ajan vierelläsi. Kuoleman hetkelläkin Jeesus on vierelläsi.” Siitä muutaman tunnin kuluttua isäni henkäisi viimeisen kerran. Viime sanoiksi hän sai sanotuksi: ”Jeesus on.” Kuoleman hetkellä isäni sai kohdata Jeesuksen.

Olen herkkäuskoinen, minua on monesti petkutettu ja kaikenlaisia epäonnistumisia on matkaani mahtunut. Koska omaa ymmärtämättömyyttäni olen joutunut vaikeuksiin, en syytä muita enkä pohdi, mikä meni vikaan, vaan pyrin tunnustamaan vastuuni.

Sananlaskut 14:15,16 sanoo näin: *Yksinkertainen uskoo joka sanan, mutta järkevä tarkkaa askeleitaan. Viisas pelkää ja karttaa pahaa, mutta tyhmä on ylimielinen ja luottavainen.*

Suurimmat epäonnistumiseni liittyvät kahteen avioliittooni, joista toinen päättyi mieheni väkivaltaisuuden ja toinen huumeiden käytön vuoksi. Tällaisena voin milloin tahansa joutua pahan pauloihin, ellei Jumala varjelisi askeleitani.

Valitusvirret 3:23,24 sanoo näin: *Joka aamu Herran armo on uusi, suuri on hänen uskollisuutensa. Sieluni sanoo: "Herra on kaikkeni, häneen minä turvaan."*

Tätä nykyä annan kodissani musiikin opetusta ja johdan kirkossa gospelkuoroa. (2013)

Rouva Reiko Kameyaman tuska tyttärestään

Vuoden 1995 elokuussa sain puhelun tyttäreltäni, joka työskenteli Tokiossa:
”Tämän kuun 23. päivä lähden Souliin osallistuakseni avioliiton yhteisvihkimiseen. Olen pahoillani, mutta lähettäisittekö minulle välittömästi onnittelurahaa 11 000 euroa sekä matkaa ja muita kuluja varten 2 500 euroa eli yhteensä 13 500 euroa.”
Siitä alkoi minun ja mieheni tuskien taival. Putosimme kuin pelottavaan pimeyden kuiluun. Olimme toki televisiosta nähneet vanhempien itkevän moonilaisuuden (Maailman yhdistämiskirkon) pauloihin joutuneiden lastensa vuoksi, mutta emme osanneet kuvitellakaan, että joutuisimme itse kokemaan samaa.

Tutustuimme pastoriin, joka oli erikoistunut taivuttamaan moonilaisten aivopesun pauloihin sotkeutuneita. Ryhdyimme tekemään valmisteluja. Ensimmäinen yritys tyttäremme kohdalla epäonnistui. Toisellakin kerralla tyttäremme karkasi pois.

Olimme sortumassa epätoivoon. Päivin ja öin silmieni edessä kulki kuin filmi, missä olin putoamassa syvemmälle ja syvemmälle pimeyteen. Silloin muistin, mitä moonilaisuudesta vieroittavan seuran äitien osaston varajohtaja oli korostanut toistuvasti: ”Rukoilkaa Jumalalta apua!” Menin Hiruzenin luterilaisen kirkon ylläpitämän Valo -lastentarhan johtajan luo ja pyysin häntä opettamaan minua rukoilemaan. Johtajattaren nimi oli Liv Bakke. Aloin opiskella Raamattua ja osallistua jumalanpalveluksiin.

Kolmisen vuotta myöhemmin jumalanpalveluksessa veisasimme virttä 525 ”Ei ole muuta lohduttajaa kuin armollinen Herra”. Sen aikana koin Herran armon laulun sanoista. Kyyneleet alkoivat valua silmistäni aivan valtoimenaan. Jumalanpalveluksen jälkeen astuin pastori Shukunon eteen ja pyysin, että minut kastettaisiin. Tuota virttä laulaessani sain kohdata Jeesuksen. Liikutukseni ei noussut omista ajatuksistani, vaan se tuli ulkoa päin. Minut kastettiin jouluna1999.

Suhteessa tyttäreeni ei tapahtunut edistystä eikä taantumista, ajatuksemme eivät kohdanneet toisiaan. Vuonna 1997 hän lähti Etelä-Koreaan. Hän sanoi opiskelevansa siellä puoli vuotta korealaista kulttuuria ja keittotaitoa ja väitti työllään hankkineensa rahat naimisiin menoa varten, koska ei saanut niitä vanhemmiltaan. Kuitenkin kun hän oli lähtenyt Tokiosta, meille alkoi päivittäin tulla soittoja eräältä finanssilaitokselta. Meille esitettiin vaatimuksia maksaa suuri velka, jonka tyttäremme oli jättänyt jälkeensä. Meitä peloteltiin ja uhkailtiin lähes samaan tapaan kuin järjestäytynyt rikollisuus tekee. Kun pyysimme asiassa neuvoa seurakuntamme pastorilta, hän kielsi meitä maksamasta summaa varoittaen, että jos maksaisimme, kohta tulisi toinen vielä suurempi vaatimus, sillä juuri siihen moonilaisuus pyrki.

Puoli vuotta Koreaan lähtönsä jälkeen tyttäremme meni moonilaisten yhteisvihkimisessä naimisiin erään maanviljelijän vanhimman pojan kanssa. Avioliitto sujui sopuisasti ja heille syntyi kaksi poikaa. Kun heidän toinen poikansa oli täyttänyt vuoden, menin Koreaan, missä eräs korealainen pastori vei minut tyttäreni luo. Köyhä talo sijaitsi vuorten keskellä kivikkoisten teiden takana.

Vuoden 2005 marraskuussa tyttäreni mies kuoli äkisti maatalous koneen silpomana. Tyttäreni kieltäytyi jyrkästi palaamasta Japaniin ja jatkaa yksin maatilan pitoa. Miehen vanhemmat ovat nyt 87 ja 82 -vuotiaat ja tyttäreni pojista vanhempi on 8. ja nuorempi 5. luokalla peruskoulua.

Vuoden 2010 tammikuussa poikamme teki itsemurhan. Pojallani oli ollut erilaisia murheita, mutta en osannut kuvitellakaan, että hän päätyisi epätoivoiseen tekoon. Pojallani oli kolme lasta, vanhin poika oli 6. luokalla, toinen poika 2. luokalla ja tytär lastentarhassa. Poikani kuoleman tuottama tuska erosi tyttäreni aiheuttamasta toivottomuuden tunnosta, se oli sanomatonta surua, pohjatonta pelkoa, ikään kuin sisintä repivää, sydämen lävistävää kipua. En kestänyt yksin oloa, vaan tarrauduin mieheeni.

Viikkoa myöhemmin aamulla navetassa lypsyllä huomasin yhtäkkiä hyräileväni virttä 436 ”Ristillä on pelastus”. Samassa sieluni silmien eteen avautui verenpunainen näky Jeesuksesta ristillä. Sitten näin niin kuin Raamatussa kerrotaan, miten temppelin väliverho repesi keskeltä auki. Siinä samassa palasin takaisin arkitodellisuuteen. Sydämeni täytti ihmeellinen rauha. Pimeyteeni avautui sinitaivas ja pelko ja tuska pyyhkäistiin pois. Jatkoin laulamalla virren 475 ”Taivaallinen ilo, ylimaallinen rakkaus”. Silloin soi puhelin. Soittaja oli sielunhoitoterapeutti. Kerroin hänelle juuri kokemani ihmeellisen asian. Hän lohdutti minua sanoen: ”Rouva Kameyama, se oli Jeesuksen teko. Pojastasi on tullut maahan kätketty siemen.”

Tämä oli toinen kerta, kun sain kohdata Jeesuksen. Nytkin muistan sen ikään kuin pääni sisäisenä filminä. Jeesuksen rakkaus mahdollisti sen, että saatoin jatkaa elämää iloisella mielellä ilman masennusta.

Poikani kuolema aiheutti sen, että tyttäreni, jonka en enää koskaan kuvitellut palaavan kotiimme, tuli kahden lapsensa kanssa poikamme haudalle. Hän oli aiemmin sanonut: ”Vaikka isä tai äiti kuolisikin, en missään tapauksessa tule enää milloinkaan Hiruzeniin.” Nyt hän kuitenkin palasi.

Myös mieheni sydämessä tapahtui muutos. Siihen asti hän ei ollut halunnut puhua tyttäremme kanssa eikä lukea mitään häneltä tullutta kirjettä, mutta nyt hän meni Yonagon lentokentälle tytärtämme vastaan. Kotiin palatessa hän oli jo lämpimissä väleissä tyttäremme lasten kanssa. Hänen jäinen sydämensä suli niin, että hän kykeni juttelemaan myös tyttäremme kanssa. Sitä katsellessani mieleeni muistui tuhlaajapoikakertomuksen isän sanat pojalleen:
”Mutta pitihän nyt iloita ja riemuita, koska tämä sinun veljesi, joka oli kuollut, heräsi eloon. Hän oli kadonnut mutta on nyt löytynyt!" (Luuk. 15:32)

Tyttäremme on sen jälkeen käynyt kotona myös vuonna 2010 ja 2011. Välimme tyttäreen ovat pikku hiljaa lähentyneet. En enää kuvittele voivani muuttaa tytärtäni. Olen jättänyt hänet Jumalan käsiin ja rukoilen jatkuvasti hänen puolestaan.

Tällaiselle palasiksi murretulle, avuttomalle ja heikolle minulle antaa elämän yksin ja vain Herran armo. Kiitetty olkoon Herran nimi. Aamen. (2013)

Manami Tsurumoton kastetodistus

Vuoden 2013 keväänä rouva Iwano, joka kastetaan yhdessä kanssamme tänään, kutsui minut mukaan kirkkoon ensi kertaa elämässäni. Ensimmäinen jumalanpalvelus, ensi ker-

taa kädessäni pitämä Raamattu, lähettiperheen ensitapaaminen, seurakuntalaiset … kaikki oli uutta ja tuoretta. Muistan hyvin selvästi, miten lämpimästi minut otettiin vastaan.

Tuolloin sydäntäni painoivat raskaat taakat. Isäni, joka oli ollut perheen tuki, oli kuollut. Kannoin syvää huolta päivittäisestä toimeentulosta ja lasteni tulevaisuudesta. Hauta, asunto, uskonnolliset menot, kaikki vaativat ratkaisuja, joita en kyennyt tekemään. Masennuin ja suuri levottomuus painoivat minua raskaasti. Olin surkeassa tilassa, jossa en enää kyennyt luottamaan ihmisiin.

Ennen kuin aloin käydä kirkossa, kuulla saarnoja ja lukea Raamattua, olin kuvitellut olevani pelkästään muiden vääryyden uhri, mutta nyt tajuan, että asia oli juuri päinvastoin. Itse olin tehnyt paljon syntiä ja haavoittanut perheeni ja ympäristöni ihmisiä itsekkäällä asenteellani ja väärillä teoillani. Painojen alla tajusin, että olen syntinen ihminen.

Nyt haluan saada kasteen kiitollisena siitä, että saan uskoa Jumalan Poikaan Jeesukseen Kristukseen, joka kantoi meidän syntimme ristin kärsimyksissä ja kuoli puolestani.
”*Minä, minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni tähden, enkä sinun syntejäsi muista.”* Jesaja 43:25
Olen syvästi kiitollinen, että saan tästä eteenpäin vaeltaa kanssanne. Halleluja. (2014)

Rumiko Iwanon kastetodistus

25 -vuotiaana tulin miniäksi Iwanon kalanvälitysliikkeeseen, 26 -vuotiaana syntyi vanhin poikamme. Seuraavana vuonna anoppini sai 53 vuoden iässä aivoverenvuodon ja jäi oikealta puolelta halvaantuneeksi. Apen kanssa perheen koko voimalla hoidimme anoppia, teimme työtä ja kasvatimme lapsia. Sitten oma veljeni sokeutui 33 -vuotiaana. Isäni oli jo kuollut ja vanha äitini ei enää kyennyt huolehtimaan pojastaan, joten perheemme asettui asumaan lähelle sokeainkoulua ja otti hoidettavakseen veljeni ja äitini samalla, kun mieheni kävi töissä kotiyrityksessään. Apen ja anopin silmissä olin kuitenkin miniä, joka ei huolehtinut heistä kylliksi. Kahdeksan vuotta esikoisen syntymästä saimme tyttären ja siitä kahden vuoden kuluttua vielä toisen tyttären. Nuorempi tytär syntyi väliaivovammaisena. Alakoulun toiseen lukuvuoteen asti häntä jouduttiin ruokkimaan nenäletkun avulla. Tänään hän on 27 -vuotias ja fyysisesti hyvinvoiva kehitysvammainen.

Ennen kuin opin tuntemaan kirkon, Raamatun ja Jeesuksen, kuvittelin olevani tragedia päänäyttelijä. Kuunnellessani saarnoja aloin pikku hiljaa ymmärtää Jumalan sanaa. Sen seurauksena jouduin näkemään ja tunnustamaan oman syntisyyteni. Erityisesti tajusin, miten suurta syntiä teen, kun en noudata neljättä käskyä: Kunnioita isääsi ja äitiäsi! Tajusin,

että kaikki elämässämme on Isän Jumalan armoa. Uskon siihen armolupaukseen, että Jumalan Poika Jeesus Kristus naulittiin ristille ja kuoli puolestamme meidän syntiemme sovitukseksi. Tänään uudessa, suuressa Pyhän Hengen asunnossa, pyhässä kirkossa saan Jumalan armosta kasteen syntieni anteeksi antamiseksi ja saan ottaa uutena ihmisenä ensimmäisen askeleen.

Autuas se mies, joka kestää koetuksen. Kun hänet on koeteltu, hän on saava elämän kruunun. Herra on sen luvannut niille, jotka häntä rakastavat. (Jaak. 1:12) (2014)

Tomoko Kiyokunin kastetodistus

Olen Tomoko Kiyokuni. Huomasin sanomalehdestä, että vuoden 2013 kesäkuun ensimmäisenä päivänä pidettäisiin Mikko Goes to Heaven bändin Gospel konsertti. Kiinnostuin ja osallistuin siihen. Konsertti ylitti odotukseni ja kosketti sydäntäni. Tuntui kuin olisin saanut kuulla Jumalan puhetta. Kotiin palattuani kerroin miehelleni, minkä voimakkaan vaikutuksen konsertti oli minuun tehnyt. Ehdotin hänelle, että menisimme joskus kirkkoon. Mutta eikös hän sanonutkin: ”No, mennään sitten huomenna!” Sana ”huomenna” yllätti minut iloisesti.

Seuraavana päivänä osallistuimme ensi kertaa jumalanpalvelukseen. Pastori ja seurakuntalaiset ottivat meidät lämpimin hymyin vastaan. Ensimmäistä kertaa kuulemassani pastori Nummelan saarnassa hän puhui anteeksi antamisesta tähän tapaan: ”Kun anteeksi antaminen on vaikeaa, ei tarvitse itse yrittää, riittää antaa asia Jumalan käsiin.” Sanat hämmästyttivät minua syvästi ja sydämeni keventyi. Juuri tuolloin elämääni ole ensi kertaa kehkeytynyt ihmissuhde, joka särki minut sairastumispisteeseen asti. Ajattelin, että en kykenisi antamaan anteeksi. Siksi pastorin sana asian jättämisestä Jumalan käsiin oli minulle Herran suoraa puhetta. Se oli hellä pelastava lahja minulle, joka yritin jotenkin selviytyä itse.

Ihmettelin kristinuskon opetuksen armollisuutta. Vaikka en ollut tullut kirkkoon etsimään apua, hämmästyin, miten sydämeni oli keventynyt. Siitä lähtien miehelleni ja minulle kirkossa käynnistä tuli tärkeä asia.

Kasteopetuksessa saimme opiskella sekä Raamattua että lähetin elämäntapaa. Elämänkäsityksemme on kokenut 180 asteen täyskäännöksen. Tajuan nyt, että toisten ihmisten hyväksi toimiminen on iloinen asia.

Aiemmin elämässäni kohdatessani jotain kielteistä syytin itseäni ja kyselin mielessäni, olinko vastuussa asiasta tai oliko minussa jotain syytä, mutta pohjimmiltaan ajattelin olevani hyvä. Seurakuntaan tultuani tajusin, että olen syntinen. Olen sanomattoman kiitollinen, että Jeesus kantoi minunkin syntini ristille ja lunasti minut vapaaksi.

Kun sydämeni täyttää levottomuus ja murehdin, saan joka kerta rukoilla Jumalaa, pyytää hänen apuaan ja kokea myös sydämen rauhaa. Koska haluan elää Jumalan tahdon mukaista elämää, toivoin saavani pian kasteen, mutta sitä mukaan kun kastepäivä lähestyi, alkoi myös pelottaa. Silti olen todella iloinen. Kiitollisuuden lisäksi sydämessäni on arkuutta. Haluan, että saisin tästedeskin kiitollisena ja pyhässä pelossa vaeltaa Jumalan mielen mukaan. (2014)

Yasuhiro Kiyokunin kastetodistus (edellisen mies)

Olen 61 vuotta vanha. Viime vuonna vaimoni osallistui Gospel -konserttiin, minkä seurauksena aloimme käydä kirkossa. Ensi kertaa tutustuimme Raamattuun ja melkein kaikki virretkin olivat meille uusia. Lämpimän ilmapiirin vallitessa oli mukava opiskella sanaa. Olen siitä kiitollinen.

Jumalanpalveluksien ja Raamatun opiskelun seurauksena minussa on pikku hiljaa tapahtunut muutos. Tähänastiseen pitkään elämääni sisältyi monenlaista syntiä, jonka tiesin vääräksi, mutta kuitenkin tein niin ja perustelin sitä itseni suojelemisella. Haavoitin työtoverieni ja perheenjäsenteni sydämiä ja aiheutin heille kaikenlaista harmia. Viime aikoina olen askel askeleelta päässyt vapaaksi ja parantunut sydämelleni kertyneestä pimeästä jännitteestä. Sitä on vaikeaa kuvata sanoilla, mutta kysymys lienee syntien anteeksi saamisesta.

Kun opiskelimme armolahjoista, tajusin, että ei ollut mikään sattuma, että yllättäen jouduin tämän uuden kirkon rakennusprojektiin mukaan. Se oli alusta asti Jumalan valmistamaa. Johdatusta oli sekin, että vaikka olin ajatellut jääväni viettämään eläkepäiviä, minut vedettiinkin voimakkaasti takaisin rakennusfirman töihin. Jumalan vaikuttamaa oli myös se, että vaimoni kysyessä, menisimmekö kirkkoon, - harvinaista minulle - yhtään empimättä vastasin myöntävästi. Johdatusta oli sekin, kun suunnittelutoimiston välityksellä tapasin kirkkomme rakentajan Takakin ja tulin otetuksi mukaan rakennusprojektiin. Suunnitelmassaan Jumalan kehotti minua ottamaan käyttöön häneltä saamani lahjat.

Haluan nyt Jumalan tahtoa noudattaen päästä osalliseksi syntien anteeksiantamuksesta ja kiittää lahjoista, jotka Herra on minulle antanut, kun tässä uudessa kirkossa saan kasteen ja uudestisyntymisen. Rukoilen Jumalan Pojan Jeesuksen Kristuksen nimessä, että saisin Jumalan johdatuksessa kulkea uskon vaellusta eteenpäin. Aamen. (2014)

Miho Koonon kirje äidilleen

Äiti, sain ukon Jeesukseen 17 vuoden iässä. Aloin käydä joka sunnuntai amerikkalaisen lähetyssaarnaaja Chasen kotona opiskelemassa englantia. Sen jälkeen aloin osallistua Kamojiman kirkon jumalanpalveluksiin. Lukiolaisena minulla oli tarve oppia englantia käyt-

tämättä siihen rahaa. Aluksi en suinkaan uskonut Jumalan olemassaoloon. Pikemminkin väite suututti minua. ”Jos Jumala on olemassa, niin miksi on sotia ja miksi minun täytyi elää näin surkeaa elämää.” En ymmärtänyt enkä voinut kuvitella, että Jumala olisi jättänyt minut tällaiseen surkeaan tilaan. Ajattelin, että ihmiset, jotka uskoivat Jumalaan, olivat joko typeriä tai herkkäuskoisia.

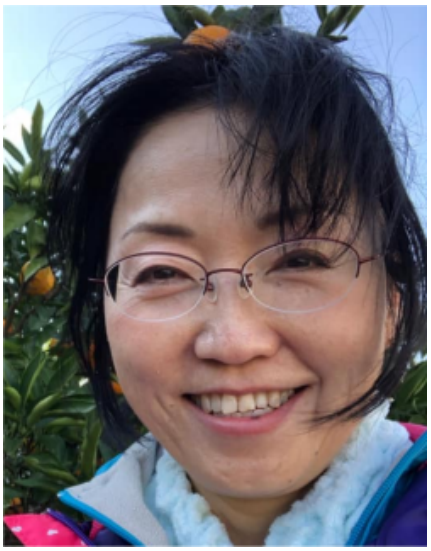

Lapsuudessani ahdistavat kokemukset jatkuivat toinen toisensa perään. Alakoulun viidennellä luokalta aloin elätellä ajatusta itsemurhasta. Koin, että minulla ei ollut oikeutta elää. Miten suuri helpotus olisikaan ollut kuolema. Pelkäsin enkä uskaltanut kuolla.

Kun kansakoulun toisluokkalaisena palasin kotiin Matsuyaman kotiimme, näin kuinka äiti itki ja poltti hääkuviaan. Näky kauhistutti lapsensydäntäni. Vaikka olin pieni, jotain aivan perustavan laatuista romahti ja tulin hyvin surulliseksi. Ymmärsin, että isä oli tehnyt aviorikoksen. Sillä hetkellä isäni kasvot muuttuivat minulle oudot. Pidin häntä nyt vierana ihmisenä. Olin silloin 8 vuotta vanha.

Pian sen jälkeen palasimme Tokushimaan. Ymmärsin hyvin, mistä oli kysymys. Minun oli aikuistuttava ennen aikojani. Äiti kysyi minulta vakava ilme kasvoillaan: ”Kun palaamme Tokushimaan, minun on tehtävä lujasti töitä. Panen hyllylle iltapäiväevät. Haluathan auttaa minua?” Vaikka tajusin, että elämämme lähtisi vajoamaan kuin kolisten mäkeä alaspäin, en suruissani osannut sanoa muuta kuin: ”Ymmärrän.” Muistan tapahtuman yhä niin kuin se olisi tapahtunut eilen. Koska isäni oli hankkinut rakastajattaren, meillä ei ollut muuta vaihtoehtoa, kuin jäädä asumaan hänen äitinsä, anoppisi luona. Äiti, sinun oli pakko tehdä rankkaa työtä. Halusin auttaa äitiä tässä tilanteessa. Siitä alkoi myös syvä vihani meidät jättänyttä isää kohtaan.

Olin alakoulun neljännellä luokalla, kun talomme oli rakennettu ja käytiin riitaa siitä, palaisiko isä Tokushimaan vai ei. Päivänä, jona Tokushimaan tullut isä varasti äidin rahat ja palasi Matsuyamaan, olin keittiössä. Huomasin, että isä oli aikeissa poistua takaoven kautta. Oli illansuu ja aurinko oli laskemassa länteen. Kun vaistosin, että jotain outoa oli tekeillä, kysyin: ”Isä, mihin olet menossa?” Hän vastasi: ”Menen ostamaan tupakkaa.” Sitten kysyin: ”Tuletko varmasti takaisin?” Siihen isä vastasi: ”Totta kai palaan.” Pyysin silloin: ”Vannot se!” Niin isä lämpimästi hymyillen otti pikkusormensa minun pikkusormeen ja vakuutti paluutaan. (Pikkusormien toisiinsa liittäminen on japanilainen tapa vahvistaa lupaus.) Mutta sen koommin isä ei koskaan palannut. Millähän mielellä hän mahtoi palata Matsuyamaan. Mahtoiko ajatella, mitä minusta petetystä tuntui. Varmaankin hän unohti koko jutun. Siitä lähtien en kestänyt katsella auringon laskua länteen, sillä aina silloin mieleni täytti masennus. Vielä nytkin kyyneleet tulevat silmiini palauttaessani mieleeni tuon päivän tapahtumaa.

Ajatellessani isääni, kylmää isoäitiäni ja äitini tuskia elämä alkoi tuntua helvetiltä. Äitinikin toisti jatkuvasti: ”Ei tämä talo ole sinun kotisi vaan isoäidin talo, jossa hän armollisesti antaa meidän asustaa.” Missä sitten oli minun kotini? Minulla ei ollut paikkaa, jossa olisin voinut olla levollinen. Toisaalta ajattelin, ette minulla ollut myöskään oikeutta valittaa. Kun mietin, miten tunteettomasti isä hylkäsi vaimonsa ja kaksi lastaan, miten kylmäkiskoisesti

isoäiti suhtautui äitiin ja miten äiti joutui kantamaan taakkaa, tulin siihen tulokseen, että äiti olisi paljon onnellisempi, jos meitä lapsia ei olisi ollenkaan. Koin, että äidin tuska oli meidän syytämme. Vaikka olin lapsi, kyselin, miksi äidin piti kärsiä niin paljon. Toisaalta isäni kaltaisesta ihmishylkiöstä syntyneenä minussa itsessäni ei voisi olla mitään hyvää. Olemassaoloni oli arvotonta.

Tämän kaiken keskellä minua piti pystyssä äidin rakkaus. Sen tajusin, ilman sitä olisin varmasti kuollut. Sen voimasta selviydyin jotenkin eteenpäin.

Isälle ja hänen uudelle vaimolleen syntyi velipuoli. En halunnut jäädä häneen nähden toiseksi ja siksi aloin viidesluokkalaisena tosissani opiskelemaan. Ajattelin, että jos joskus joutuisin tämän velipuoleni tapaamaan, olisin häntä parempi. Sitä ennen en ollut läksyjen teosta juurikaan piitannut. Pelkkä tieto velipuolen syntymästä herätti minussa kilpailuhalun. Edelleen minua vaivasivat kysymykset: Miksi olin syntynyt? Mitä varten elin? Miten onnellista olisikaan ollut, jos en olisi ollenkaan syntynyt?

Noissa tunnoissa aloin käydä kirkossa. Sain kuulla, että Jeesus Kristus kuoli minun syntieni tähden ristillä ja siksi saisin syntini anteeksi. Omasta mielestäni olin pikemminkin toisten ihmisten syntien uhri enkä ollut tehnyt mitään niin suurta pahaa, että Jeesuksen olisi pitänyt kuolla minun vuokseni. Lisäksi minulla oli paljon ystäviä ja olin suosittu. Koetin yrittää elää mahdollisimman hyvin, joten pidin itseäni kohtalaisen hyvänä ihmisenä. En siis ymmärtänyt, että olisin ollut syntinen.

Äitikin ehkä muistaa, miten lukiossa ollessani ihastuin erääseen opettajaan. Aloin myös seurustella hänen kanssaan. Hän oli huono mies, hän oli naimisissa. Minusta oli tullut ihminen, joka tunsin mielenkiintoa vain kyseenalaisiin miehiin. En tiedä miksi, mutta niin vain oli. En tuntenut vetoa kunnollisiin miehiin. Toisaalta minua hävetti seurusteluni. Siksi kysyin neuvoa tutultani, johon olin tutustunut kirkossa. Hän sanoi: ”Vaikka tuon miehen ja hänen vaimonsa välillä ei olisikaan rakkautta, silti hän kuuluu toiselle. Se, joka ottaa toisen omaa, on varas.” Sanat iskivät sydämeeni. Se, mitä tein, oli väärin. Olin varas. Minähän teen samaa mitä isäni rakastajatar. Teen samaa syntiä kuin tuo syvästi vihaamani nainen. Tajusin oman syntisyyteni syvyyden.

Vaikka ihminen ei ymmärtäisikään syntisyyttään, hänen sisimmässä asuu synti, jolle hän ei omassa voimassaan voi mitään. Tämän pohjattoman syntisyyden tähden Jeesus kuoli. Synnitön Jumalan Poika otti kantaakseen syntini, jotta minä saisin anteeksi. Sinä hetkenä sain uskon.

Jeesus muutti sydämeni niin, että saatoin antaa isälle anteeksi. Se oli ihmeellistä, mutta niin vain katkeruus katosi. Opin myös rakastamaan isoäitiä, jota olin vihannut. Sain hänen kuolinvuoteellaan hoitaa häntä. Hän hymyili ja jutteli minulle aina, kun olin hänen vuoteensa vieressä. Noista hetkistä minulla on todella lämpimät muistot. Kun hän oli tekemässä kuolemaa, viimeiseksi huusin hänen korvaansa: ”Kiitos!” Sitten hän hyvin nopeasti henkäisi viimeisen kerran.

Kuolinvuoteella pieneksi kutistuneessa isoäidissä ei ollut enää mitään entisestä pöyhistelystä ja kylmyydestä. Usein hän kyseli, mitä pikkuveljelleni kuuluu: ”Taitaa hänellä olla työkiireitä.” Hän olisi ilmeisellä tavalla halunnut tavata veljenikin. Jumala korjasi isoäidin ja minun välisen suhteemme. Opin ymmärtämään häntä. Vaikka olin häntä syvästi inhonnut,

opin pitämään hänestä syvästi. Se, että saimme sillä tavalla erota, oli minulle suuri lahja Jumalalta.

Saan elää! Jeesus rakastaa minua. Vaikka elämässä olisi millaisia vaikeuksia tahansa, Jumala on aina kanssani. Vaikka ihmisten silmissä elämäni näyttäisi kuinka surkealta tahansa, saan rakastettuna viettää luovuttamattoman tärkeää elämää ja vaeltaa rinta ”rottingilla”. Jumala antoi kaiken, mitä tarvitsin ja varjeli minua. Niin hän tekee tästedeskin.

Kristitylle on Raamatussa luvattu pääsy taivaaseen tämän ajallisen elämämme päätyttyä. Tyttärenäsi suurin toivoni olisi se, että saisin mennä sinne yhdessä rakkaan äitini kanssa. Haluaisin olla ikuisesti yhdessä äidin kanssa.

Ehkä siihen ei ole enää kovin pitkä aika. Olenhan jo kohta 51 -vuotias. Ei ole outoa, vaikka meille jommallekummalle tapahtuisi jotain.

Äiti on joutunut kokemaan monenlaista elämässään, mutta Jumala on sen kaiken nähnyt ja rakastaa äitiä. Hän kutsuu: ”Ota minut uskossa vastaan ja tule kulkemaan kohti taivasta!”

Jumala tuntee äidin lapsuuden aikaiset tuskat, yksinäisyyden, sen, ettet saanut arvostusta. Hän tuntee ihmisen synnin, puutteemme ja sen, mitä oma syntisyytemme aiheutti. Siksi hän odottaa ja kutsuu meitä tunnustamaan syntimme ja ottamaan vastaan anteeksiantamuksen.

Älä ole huolissasi! Rahasta ja kolehdeista ei ole kysymys. Raamattu sanoo: *”Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu.”* Ennemmin tai myöhemmin minun ajallinen elämäni päättyy ja kuolen. Siksi halusin kertoa nämä asiat nyt vielä eläessäni. Olen tyttäresi, joka en ole osannut riittävästi huolehtia vanhemmistani, mutta tämä on viimeinen pyyntöni:

Käännä sydämesi Jumalan puoleen. Rukoile, että saisit vielä elää 10 vuotta ja sitten toivomuksesi mukaan kuolla ilman kipuja. Rukoukset kuullaan! Kokeile edes rukoilla! Eihän siitä koidu mitään kipua kukkarollesi. Jos äiti rukoilee Jumalaa (pelkkä rukoileminen riittää) olen todella onnellinen. En usko eläväni pitkään, koska minulla on niin monia sairauksia. Saanhan vaeltaa loppuelämäni siinä toivossa, että saan tavata äidin taivaassa.

Kiitos kaikesta tähänastisesta. Kiitos, että synnytit minut. On hyvä olla sinun tyttäresi. Tyttärenäsi olen onnellinen. (2015)

Kadonneen lampaan - Toshiaki Okan tie

Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin teille annetaan lisäksi myös kaikki tämä. (Matt. 6:33)

Tämä Raamatun kohta oli ripustettu sielunhoitoterapeutin toimiston seinälle, kun 33 -vuotiaana sain toimia hänen avustajanaan. Siitä lähtien tuo Herran sana on toiminut liikkeelle panevana voimanani.

Vuoden mittaisella sielunhoito kurssilla eräs lääkäri totesi: ”Kun teen terapiatyötä, olen törmännyt lukuisia kertoja tilanteeseen, jossa en kykene auttamaan ihmistä pitemmälle. Itse asiassa en olisi omassa voimassani kyennyt tätä työtä jatkamaankaan, mutta saan aina voimaa Jumalalta. Jumala on kaikkein parasta.” Nämä sanat sysäsivät minut liikkeelle ja aloin käydä kirkossa 33 vuoden iässä. Kysyin mielessäni, millainen on se henkilö, joka panee tuon lääkärin jatkamaan sielunhoitoa.

Opiskeluaikana olin hyvin kiinnostunut buddhalaisuudesta. Silti ajattelin, että kristinusko saattaisi olla ihan hyvä vaihtoehto antamaan minulle vihjeen, miten saisin ratkaisun tuskaani, jota en kyennyt sanoiksi ilmaisemaan.

Valmistuttuani yliopistosta 23 vuoden ikäisenä vietin kolme vuotta omaan huoneeseeni sulkeutuneena (*hikikomorina*). Joko nukuin tai pelasin pelejä. Pakenin osallistumista elämään, jossa olisin ollut kosketuksessa muiden ihmisten kanssa. Muistikuvani tuolta ajalta ovat hämärät, koska niiden ajattelukin on tuskallista. Olin täynnä vihaa, koska en kyennyt sopeutumaan yhteiskuntaan. Koin olevani täysin arvoton ihminen, jonka kuuluisi vain kadota olemattomiin.

Ylitettyäni 26 vuoden iän ryhdistäydyin hylkäämällä ajatuksen töihin menosta. Sen jälkeen uskalsin jälleen mennä ulos. Aloin harrastaa liikuntaa ja Japanin kansallisen radioyhtiön lukiotason kursseja. Oli toisaalta mukava yrittää tehdä jotain, mutta 70% ajastani kului turhuuden ja mitään saamattomuuden vallassa.

29 -vuotiaana aloin toimia vapaaehtoisena keskuksessa, jossa kokoontui koulunkäynnistä kieltäytyneitä ja koteihinsa syrjäytyneitä (*hikikomori*). Ensi kertaa kuuteen vuoteen olin jälleen kosketuksessa muitten ihmisten kanssa. Ensimmäisenä vuonna minulla ei ollut vaikeuksia ihmissuhteissa, koska otin harjoittelijan asenteen. Mutta sitten jouduin pikku hiljaa törmäyskurssille keskuksen henkilökunnan kanssa, koska toimintatapoja ei selitetty johdonmukaisesti.

Ollessani 32 -vuotias vetäydyin pois tästä syrjäytyneiden keskuksesta, koska siellä itse kukin halusi välttää sotkeutumista toistensa asioihin. Sellainen vapaus oli toisaalta mukavaa, mutta koin sen piittaamattomuutena. Totesin, että minunlaisista ahdistuksista kärsivät eivät löydä ratkaisua siellä. Minun ongelmani oli: Mistä löytyisi elämälleni mielekkyys?

Niin sitten 33 -vuotiaana aloin käydä kirkossa. Minut kastettiin kaksi vuotta myöhemmin. Nyt olen 36 ja Jumalan johdatuksesta opiskelen Raamattukoulussa.

En kykene työskentelemään normaalissa yhteiskunnassa. Minun on pakko pitää itseäni yhteiskunnallisena ”nollana”. En voi sille mitään. Usein kuulee sanottavan, ettei pidä vertailla itseään muihin. Niin toimiminen on minulle mahdotonta.

Yhteiskunnallisena ”nollana” perustava itsetuntoni on kielteinen. Elän siis maailmassa, jossa ”en ole OK.” Toisaalta samaan aikaan maailmaani kuulu se, että muut – erilaiset kuin minä – ovat okei. Kun nämä kaksi maailmaa yrittää yhdistää, niin päädytään tilaan, joka on tyypillinen syrjäytymisessä ja eristäytymisessä.

Jumalan silmissä tällainen yhteiskunnallinen ”nolla” on vielä suuremmassa määrin ”nolla”. Jumala on kuitenkin armossaan runsas ja uskovalle hellasydäminen. Hän lukee vanhurskaaksi syntinsä tunnustavan, niin Jumalan silmissä olen jopa 100 pisteen arvoinen. (Japanissa 100 pistettä on täydet pisteet eli suomalainen kymppi). Syntien tunnustaminen on minunlaiselleni arvottomalle luonnollinen asia.

Vaikka olen edelleen yhteiskunnallisesti nolla, silti Jumala antoi minulle 100 pistettä ja siksi voin ajatella elämää hyvänä asiana. Saan katsella peiliin ja harjoitella uutta itsetuntoa: ”Olet rakastettu”. Siksi elämä ei ole enää tyhjää ja tarkoituksetonta. Vaikka en voikaan väittää olevani täysin vapaa yhteiskunnallisen nollan tunnoista, Jumala on antanut minulle merkityksen ja arvon, jotka saan tuntea hyvänä todellisuutena.

On onnellista saada etsiä Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan. Jumala varustaa minua kulkemaan uskon tietä. On Jumalan työtä, että pastori pariskunta suositteli minulle Raamattukoulua. Jumala myös valmisti minut ottamaan sen luontevasti vastaan. Myös hyvä sopeutumiseni Raamattukouluun on Jumalan työtä.

Heti, kun yritän omin voimin kulkea, täyttää sydämeni tyhjyyden tunne. Siksi minulle on välttämätöntä etsiä Jumalaa elämässäni. Jumalalta saatu 100 on minulle ehdottoman tarpeellinen. Raamattukoulun opetuksessa minulle on uskonoppi vielä vaikeaa, mutta toivon voivani ymmärtää evankeliumin oikein. Rukoilen, että saisin syvemmän pelastusvarmuuden ja selkeän kutsumuksen. (2016)

Hiroko Nakayaman kastetodistus

Pienestä pitäen sydämeni oli tyhjä ja kaipasin rakkautta. Isäni oli kurinalainen ja ankara. Äidilleni lapsia tärkeämpää oli hänen oma itsensä ja hän oli usein poissa kotoa. En kokenut saavani rakkautta ja ajattelin, ettei minun elämälläni ollut mitään arvoa. Vanhempani kyllä puheissaan opettivat minulle, että elämän tarkoitus ei ole saavuttaa asemaa ja kuuluisuutta vaan elää yltäkylläisellä sydämellä. Mutta todellisuudessa he halusivat, että menisin hyvään yliopistoon, pääsisin hyvään työpaikkaan ja avioituisin niin, että voisin olla ylpeä naapurien edessä. Koin elämäni todella tyhjäksi.

Halusin päästä nopeasti pois kotoani, menin pian yliopistosta valmistuttuani 23 -vuotiaana naimisiin. Vanhempieni varoittavan esimerkin vuoksi ajattelin ehdottomasti luovani valoisan ja iloisen kodin. Entisen puolisoni kodissa toimi keskikokoinen yritys. Vauraissa oloissa avioelämä alkoi onnellisesti ja saimme myös lapsia. Koin vihdoin saavuttaneeni onnen, mutta en kyennytkään pitämään avioliittoamme tärkeänä.

Kun molemmat lapsemme olivat kansakoulussa, minun vastuulleni annettiin entisen mieheni tytäryhtiö. Työ oli kiireistä, yrityksen johtamisen vastuu painoi raskaana, niin koti jäi toissijaiseksi. Olin tytäryhtiön johtajana itsekäs ja itsekeskeinen. En osannut asettaa rajoja-

ni oikein, aiheutin alaisilleni kipua kiusaamalla heitä käyttäen hyväksi asemaani. Tapani kasvattaa lapsiani kaduttaa minua myös syvästi.

Sitten entisen mieheni yritys törmäsi talousvaikeuksiin, jotka heijastuivat myös vetämääni tytäryhtiöön. Vanhempi poikani oli silloin yliopistossa ja nuorempi lukion kolmannella luokalla. Taloutemme romahti hyvin nopeasti. Sekä minä että entinen mieheni kärsimme tilanteesta syvästi. Kun jotenkin stipendien tuella nuorempi poikani pääsi yliopistoon ja elämään itsenäisesti, tilanne kärjistyi siihen, että lopulta viisi vuotta sitten avioliittomme päättyi eroon.

Vaikka olin elättänyt suuria unelmia avioliiton rakkaudesta, tein suuren synnin erotessani miehestäni. Paljon muitakin syntejä tunnollani oli, mutta en niitä voi tässä jakaa. Lapsilleni olen aiheuttanut haavoja ja tehnyt heitä kohtaan syntiä, jota en kykene mitenkään sovittamaan, vaikka kuinka yrittäisin. Sydämeni kärsi siitä syvästi. En löytänyt elämälle mielekkyyttä ja lukemattomia kertoja ajattelin, että olisi parasta kuolla. Mutta kun mietin, miten aiheuttaisin lapsilleni sillä vielä suuremman haavan kuin avioerollani, minun oli pakko jatkaa tuskallista elämääni.

Eron jälkeen palasin vanhempieni kotiin, mutta en kyennyt siellä olemaan puolta vuotta pitempään, koska vanhempani pelkäsivät ihmisten pahoja puheita. Vanhempieni koti on *shinto*-temppeli, joka on heille periytynyt äitini puolta. Eron jälkeen menin joka päivä temppeliin rukoilemaan. Shintolaisuudessa ei ole mitään Raamatun kaltaista kirjaa, joka olisi opettanut totuutta, piti vain kädet yhteen liitettynä rukoilla. Vaikka kuinka rukoilin *shinto*-jumalia en saanut apua sydämeni ahdistukseen. Rukoiltuani sydämeni oli aina yhtä tyhjä. Ajattelin, että asialle ei voi mitään, koska minä itse olin syntini tehnyt. Tuskalliset päivät olivat minulle jumalien rangaistusta. Elämäni olisi syntieni sovittamista kärsimällä. Kuvittelin, että kantamalla tuskaani kaikin voimin lopulta saisin anteeksi. Koska minulla ei ollut oikeutta elää valoisaa elämää, kärsimystä kestämällä hyvittäisin pahuuttani. Vanhempanikin toivoivat, että sillä tavalla sovittaisin syntini.

Lähdin vanhempieni kodista ja aloitin elämisen yksin lastenhoitajan työssä, mutta sydämeni oli raskas ja ajatellessani omia lapsiani kyynelehdin päivästä toiseen. Surin kovasti menettämääni perhettä, jossa oli kuitenkin ollut paljon yhteistä iloakin. Olinhan lähtenyt pois talosta, jonka olimme rakentaneet entisen mieheni vanhempien tontille ja jossa olimme asuneet 25 vuotta. Kun ajattelin, miltä pojistani tuntuu palata kotiin, josta heidän äitinsä on lähtenyt, sydäntäni pakotti ja kyynelvirta ei loppunut. Lastentarhassa työskennellessäni muistuivat mieleeni omien lasteni vastaavat ajat ja jälleen itketti. Näin jatkui kolme vuotta.

Sellaisessa elämäntilanteessa kaksi vuotta sitten sain päästä kosketukseen Jeesuksen kanssa ensi kertaa elämässäni. Työpaikallani lastentarhassani aloitettiin Montessori koulutus. Sen yhteydessä menin harjoittelemaan 15 päiväksi kristilliseen lastentarhaan. Siellä oli joka päivä hartaus, jossa lapset lauloivat hengellisiä lauluja ja heille opetettiin Raamatun kertomuksia. Koin tuon jakson sisäisesti parantavana. Montessori koulutukseen kuului uskontokasvatuksen osio, jossa puhuttiin esimerkiksi paimen- ja sinapinsiemenvertauksista. Kun kerroin elämästäni kanssani opiskelleelle Hiromi kollegalleni, hän ehdotti minulle, että menisin kirkkoon. Kerroin hänelle myös avioerostani. Silloin hän sanoi: ”Uskon, että kirkossa tuskasi muuttuu valoksi.” Silloin sitä en vielä kyennyt uskomaan.

Otin yhteyttä opiskeluaikaiseen kristittyyn ystävääni Noriko Moriin Ananin seurakunnasta. Hän iloitsi siitä, että olin saanut tutustua Jumalan. Kerrottuani hänelle asioitani, hänkin neuvoi minua menemään kirkkoon.

Kun viime kesänä ensi kertaa osallistuin Zushin Evankeliumi seurakunnan jumalanpalvelukseen, laulettiin virttä, joka sisälsi ajatuksen, että Jumala antaa synnit anteeksi. Ajatus syntien anteeksi saamisesta liikutti minua syvästi ja aloin itkeä. Jonkin aikaa joka kerta, kun tulin jumalanpalvelukseen, itkin virsiä veisattaessa.

Rakasta vihollistasi! Tee muille sitä, mitä toivoisit itsellesi tehtävän! Älkää tuomitko, niin ei teitäkään tuomita! Antakaa anteeksi, niin teillekin annetaan anteeksi! Ota tukki pois omasta silmästäsi!
Kaikki nuo Raamatun sanat osuivat sydämeeni.
Älä tapa! Älä tee huorin! Älä varasta! Älä sano väärää todistusta lähimmäisestäsi! Kunnioita isääsi ja äitiäsi! Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!
Herran sanat upposivat minuun.

Pastori Matsumuran opetuksesta opin, että armo on Jumalalta tulevaa yksipuolista rakkautta. Itsestään selvänä pitämäni ajatus, että armon saisi vain tekemällä hyvää kaikin voimin, kääntyi päälaelleen. Minua alkoi hävettää, kun olin kuvitellut pelastuvani omin ponnistuksin hyviä tekoja tekemällä. Sitä paitsi olin ollut kovin tyytyväinen omaan ajatukseeni.

Olen nyt, mitä olen siksi, että tiedän, että kaikki riippuu Jumalan armosta. Kirkossa käyntini myötä lapsuudesta asti kokemani sisäinen taistelu ja levottomuus on pikku hiljaa vaihtunut rauhaksi.

Aivan niin kuin Hiromi sanoi, aloin nähdä valon. Kun tein parannuksen synneistäni ja turvauduin Jumalaan sydämeeni tuli rauha. Sain elämääni valkeuden. Kaikissa elämäni tilanteissa Jumala varjelee minua. Hän johtaa minua kaikissa tapahtumissa. Sain levon ja rauhan. Kun sitten löysin sanan *”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä ja perheesi pelastuvat”*, sain vakuutuksen, että lapseni ovat hyvissä käsissä. Entinen tuskani ja tyhjyyteni on muuttunut uskomattomalla tavalla seesteiseksi ja valoisaksi tunteeksi.

Aloin toivoa kastetta. Kaste kurssilla tajusi, että muutoksen minussa sai aikaan Pyhä Henki. Pyhä Henki on laskeutunut myös minun sydämeeni. Saan kasteen, Pyhä Henki asuu sydämessäni ja näen valoa siinä, että minua pyhitetään. Haluan tästä eteenpäin elää puhdistettavana, kiitää Jumalan armosta, turvata Jumalaan ja jättää itseni hänen käsiinsä. (2018)

(Hirokon entisen miehen yrityksen konkurssin jälkeen he ovat palanneet yhteen. Suom. huomautus 2020)

Rouva Haman kastetodistus

Kiitos Jumalalle! Olen lammas. Kokiessani elämässäni pimeyttä ja suurta yksinäisyyttä etsin sydän vapisten rakkautta. Niin kauan kuin muistan, ahdistavina öinä peiton alla huusin ”Jumala, Jumala”. En ymmärrä, miksi sana Jumala tuolloin tuli mieleeni. Kun

kuitenkin tein niin, nukuin levollisesti. Siksi ajattelin, että Jumala on todellakin olemassa. Uskoin, että hän kuulee minua.

Kasvettuani aikuiseksi rukoileminen jäi vähiin ja jouduin eksyksiin. Viime syksynä mieleeni muistui, että äitini oli sanonut haluavansa nähdä revontulet. Minulle nousi voimakas halua matkustaa Suomeen.

Matkan viimeisenä päivänä Helsingissä menin kirkkoon. Se oli ihmeellistä. En ollut ennen nähnyt kirkkoa, jossa suoraan silmieni edessä oli risti. En ymmärrä miksi, mutta kyyneleet valuivat silmistäni. Kirkon sisälle tulvi valoa ja taas kyyneleet valuivat. Mikä merkitys tällä oli?

Huhtikuusta alkaen sain kasteopetusta lähetystyöntekijä Jukka Kallioiselta. Aivan ensimmäiseksi hän sanoi, että Jeesus kuoli meidän syntiemme takia ristillä. Ilman mitään vastustusta sydämeni otti vastaan nuo sanat. En kuitenkaan heti ymmärtänyt sanojen todellista merkitystä. Ajattelin, että historiallisesta näkökulmasta Jeesus kuoli Aadamin ja Eevan syntien tähden. Ei tullut mieleenikään, että Jeesus olisi kuollut minunlaiseni vähäpätöisen ihmisen takia. Mutta sitten yhtäkkiä opiskellessamme tajusin, että Jeesus riippui ristillä ja kuoli juuri minun puolestani. Miten ihmeellistä! Jeesus on ollutkin minun, tällaisen eksyneen ihmisen vierellä koko ajan. Nyt ymmärsin tämän kirkkaasti. Olin etsinyt tätä todellista rakkautta. En ollut ymmärtänyt, että silloinkin, kun koin yksinäisyyttä ja vapisin, olin Jeesuksen rakkauden ympäröimänä. Tämän tajuttuani kyyneleet vuotivat virtanaan.

Siitä lähtien sydämessäni on ollut rauha. Jeesus on aina sydämessäni. En osaa sanoin kuvata, kuinka suurta rakkautta koen, kun Jeesus Hyvänä Paimenena seuraa minua koko ajan.

Jeesus ei koskaan minua hylännyt, vaan odotti minua. Lähetit odottivat minua. Seurakunnan työntekijä odotti rukoillen. Englannin opettaja johdatti minut ensi kerran jumalanpalvelukseen. Hyvin kirkkaana on mielessäni se vaikuttava kokemus, kun ensimmäistä kertaa kuulin pastorin puheen Johannes Kastajasta.

Jumala, kaikki on sinun suunnitelmaasi. Tunnen sydämessäni Jumalan ehtymättömän rakkauden. Minuako hän rakastaa? Kyllä! Kiitos Jumala! Kiitos Jeesus! Enää en joudu eksyksiin. (2020)